

V.C. ANDREWS

ÇATI

ALTIN KİTAPLAR

7. Basım

Çatı
V.C. Andrews

ALTİN KİTAPLAR YAYINEVİ
KİTABIN ORİJİNAL ADI
Yayin Haklari
Baski
FLOWERS IN THE ATTIC
V.C.ANDREWS©
ALTİN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ.©
7. BASIM / ŞUBAT 2007 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul
BU KİTABIN HERTÜRLÜ YAYIN HAKLARİ
FİKİRVE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşham
Cağaloğlu - İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM
Elveda Baba

Doğrusunu isterseniz, 1950'lerde küçük bir çocukken, yaşamın upuzun ve mükemmel bir yaz günü gibi sürüp gideceğine inanırdım. Çünkü öyle başlamıştı. Çocukluğum konusunda, o dönemi mutlu geçirdiğimden dolayı şükran borçlu olduğumu söylemekten başka anlatacak pek bir şey bulamıyorum. Ne zengindik, ne de yoksul. Karşılanamayan bazı ihtiyaçlarımız olmuşsa bile bunları farketmiyordum. Buna karşılık lüksümüzün de farkında değildim. Orta halli insanların bulunduğu mahallemizde hemen herkes aynı şeylere sahip olduğundan karşılaştırma olanağım yoktu. Başka bir deyişle, her yerde görülen, sıradan çocuklardık.

Babamız Pennsylvania'nın 12.602 nüfuslu Glodstone kentinde bilgisayar üreten büyük bir firmanın halkla ilişkiler gö-revlisiydi. Anlaşılan babamız işinde çok başarılıydı, çünkü patronu sık sık bize yemeğe gelip onunla övündüğünü söylerdi. «Senin temiz yüzlü görünüşün, herkesi kıskandıran yakışıklılığın ve çekici davranışların onları etkiliyor. Söyle bana Chris, kim senin gibi birine karşı koyabilir?»

Bu fikre tüm kalbimle katılırdım.'Babam mükemmel bir insandı. Bir seksen beş boyunda, seksen beş kiloda, dalgalı gür sarı saçlı, eğlenceye ve yaşama düşkünlüğünü belirten, sürekli içleri gülen, gök mavisi gözlü bir insandı. Burnu düzdü; ne çok uzun, ne çok kalın, ne de çok inceydi. Tenis ve golfu profesyoneller kadar iyi oynar, sürekli yüzdüğü için yaz kış yanık tenle gezerdi. Sık sık uçağa atlayıp California'ya, Florida'ya, Arizona' ya, Hawaii'ye giderdi. Hatta denizaşırı ülkelere de gittiğini anım-
sıyorum.

Cuma akşamları kapıdan girdiği anda yağmur ya da kar yağıyor olsa bile mutlu gülümsemesiyle bizlere bakınca sanki birdenbire güneş açardı. Bizlerden beş günden fazla ayrı kalamadığını söyleyerek her cuma yolculuğunu sona erdirirdi.

Çantasını valizini yere bırakıp kalın sesiyle çağırırdı hepimizi. «Eğer beni seviyorsanız, gelip kucaklayın!»

Ağabeyimle birlikte kapının yakınlarında saklanıp dönüşünü bekler, seslendiği anda ya bir koltuğun ardından ya da kanepenin altından fırlayıp kucağına atılırdık. Haftanın en sevdiğim günü cumaydı, çünkü babam eve dönerdi. Mutlaka ceplerinde bizim için ufak tefek armağanlar bulundurur ve daha büyüklerini yerleştirdiği valizlerini, bizim sevinç taşkınlıklarımızı sabırla bekleyen annemizle kucaklaştıktan sonra açardı.

Ceplerinden çıkan armağanlarımızı alınca, Chris'le birlikte bir köşeye çekilip annemizin dudaklarında tatlı bir gülüşle ona yaklaşmasını izlerdik. Babamız onu kollarına alır ve sanki yıllarca görmemiş gibi uzun bir süre yüzüne bakardı.

Cuma sabahlarını annem berberde saçlarını yaptırıp tırnaklarını boyatmakla geçirirdi. Sonra eve gelip parfümlü bir banyo hazırlayarak uzun süre içinde kalırdı. Ben de yatak odasında oturup merakla incecik geceliğini giyerek banyodan çıkmasını beklerdim. Kendini güzel bir kadından olağanüstü güzelliğe sahip bir yaratık haline getirmesini ilgiyle izlemişimdir hep. İşin en ilginç yanıysa babamızın, onun hiç makyaj yapmadığını düşünmesiydi! Akıl almaz güzelliğinin doğal olduğuna inanıyordu.

Sevgi sözcüğü evimizde çok sık kullanılırdı: «Beni sevmiyor musun?- Elbette seni seviyorum.- Beni özledin mi?- Eve geldiğime sevindin mi? - Ben burada yokken hiç beni düşündün mü? Her gece mi? Yoksa yatakta dönüp dururken yanında olup sana sarılmamı ister miydin? Eğer bunu düşünmediysen, Corin-ne, ölmeyi yeğlerim.»

Annemiz bu gibi soruları gözleri, yumuşak fısıltısı ve öpü-cükleriyle yanıtlamayı çok iyi bilirdi.

-6-

Soğuk bir kış günü Christopher'la birlikte ardımızdan iten rüzgârla neredeyse uça uça okuldan eve döndük. «Çizmelerinizi kapının önünde çıkarın,» diye seslendi annemiz; salonda şöminenin karşısında oturmuş minik, beyaz bir kazak örmekteydi. Bebeklerimden birine bir yılbaşı armağanı hazırlamakta olduğunu düşündüm hemen.

«Ve buraya girmeden önce de ayakkabılarınızı çıkarın,» diye ekledi annemiz.

Çizmelerimizi, paltolarımızı ve şapkalarımızı holde bırakıp kalın, beyaz tüylü halıyla kaplı salona doğru çıplak ayaklarla koşmaya başladık. Annemizin uçuk renkli güzelliğini daha da artırması için pastel renklerle bezenmiş olan salon çoğunlukla bize yasaktı. Burası konuk salonuydu; ve biz ne kayısı rengi brokar kaplı kanepede, ne de kadife koltuklarda rahat edebiliyorduk zaten. Babamızın koyu renk ahşap kaplama duvarlı, dayanıklı ekose kanepeli odasını yeğlerdik. Hiçbir şeye zarar vermeden burada oynayıp kavga edebileceğimizi biliyorduk.

Soluk soluğa, ayaklarının dibine çöküp bacaklarımı şömineye doğru uzatırken, «Dışarısı buz gibi, anneciğim,» dedim". «Ama bisikletle eve dönmek harikaydı. Bütün dallardan kristal prizmalara ve elmaslara benzeyen buzlar sarkıyor. Dışarısı periler ülkesi gibi. Kar yağmayan bir yerde asla yaşamak istemem.»

Christopher ne havadan, ne de buzların güzelliğinden söz etti. Benden iki yıl beş ay büyüktü ve şimdi anlıyorum ki, çok daha akıllıydı. Annemin yüzüne kaygılı bir ifadeyle bakıyordu sessizce.

Ağabeyimin ne görüp de böyle kaygılandığını anlamak için ben de merakla anneme baktım. Tecrübeli parmaklarıyla hızlı hızlı örgü örerken arasıra modelin tarifine bir göz atıyordu.

Chris, «Kendinizi iyi hissediyor musunuz, anne?» diye sordu.

«Evet, tabii,» dedi annem tatlı bir gülüşle.

«Yorgun görünüyorsunuz.»

-7-

Minik kazağı bir yana bıraktı annem. «Bugün doktora gittim.» Öne eğilip Christopher'ın soğuktan kızarmış yanağını okşadı.

«Anne!» dedi ağabeyim heyecanla. «Yoksa hasta mısınız?»

Usulca gülümseyerek onun sarı buklelerini okşadı annem. «Christopher Dollanganger, asıl düşüncen bu değil. Kuşkulu gözlerle bana baktığını gördüm.» Uzanıp ellerimizi tuttu ve karnının üstüne koydu.

«Bir şey hissediyor musunuz?» diye sordu mutlu bir ifadeyle.

Christopher'ın yüzü kan kırmızı oldu ve elini derhal geri çekti, ama ben merakla bekledim.

«Sen ne duyuyorsun, Cathy?»

Elimin ve giysilerinin altında garip kıpırtılar vardı. Başımı kaldırıp yüzüne bakınca annemin, Raphael'in Meryem Ana'sına benzeyen güzelliği bugüne dek gözlerimin önünden gitmedi.

«Anne ya yediklerin kamında dolaşıyor ya da gazın var.» Gözlerinin içi gülerek bir kez daha tahmin etmemi istedi.

Haberi bize verirken sesi tatlı ve anlayışlıydı. «Mayıs başında bir bebeğim olacak güzellerim. Daha doğrusu bugün doktora gittiğimde iki ayrı kalp atışı duyduğunu söyledi bana. Yani ikiz bebeklerim olacak... ya da Tanrı korusun üçüz. Babanız daha bunu bilmiyor ve lütfen benden önce ona söylemeyin.»

Bu haberi nasıl karşıladığını anlamak için ağabeyimin yüzüne şaşkınlıkla baktım. Hem hoşlanmıştı, hem de hâlâ utanıyordu. Annemin şömine ışığındaki güzelliğine bir kez daha baktım ve yerimden fırlayıp odama kaçtım.

Kendimi yatağımın üstüne atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bebekler... iki ya da üç! Ailenin bebeği bendimi Ağlayıp zırlayan birtakım minik bebeklerin yerimi almasını istemiyordum. Hıncımı almak istercesine yastıkları yumruklamaya başladım. Sonra yatağın üstünde doğrulup evden kaçmayı tasarladım.

-8-

Biri usulca kapımı tıklattı. «Cathy,» dedi. Bu annemin sesiydi. «İçeri gelip bu konuyu seninle görüşebilir miyim?»

«Git burdanl» diye haykırdım. «Bebeklerinden nefret ediyorum.»

Evet, başıma neler geleceğini biliyordum. Anne ve babaların önemsemedikleri ortanca çocuk olacaktım. Unutulacaktım; cuma günleri bana armağan gelmeyecekti. Babam yalnızca annemi, Christopher'ı ve yerimi alacak olan şu bebekleri düşünecekti.

O akşam babam eve döndükten kısa bir süre sonra beni görmeye geldi. Geleceğini tahmin ederek kapının kilidini açmıştım zaten. Onu çok sevdiğim için yan gözle belli etmeden yüzüne baktım. Üzgün görünüyordu ve elinde pembe fiyonkla süslenmiş, gümüş kâğıda sarılı büyük bir kutu vardı.

«Benim Cathy'im nasıl?» diye sordu babam usulca; başımı kaldırmadan, kollarımın altından ona bakıyordum. «Eve geldiğim zaman seni kucaklamam için koşmadın. Bana merhaba de-medin, yüzüme bile bakmadın. Kollarıma atılıp beni öpmediğin zaman üzülüyorum, Cathy.»

Yatağın üstünde sırtüstü döndüm ve öfkeli gözlerle ona baktım. Tüm yaşamı boyunca en sevgili çocuğunun ben olmam gerektiğini bilmiyor muydu? Niçin daha çok çocuk istemişlerdi? İki tane yetmiyor muydu sanki?

İçini çekerek gelip yatağımın kenarına oturdu. «Biliyor musun, ilk kez bana böyle öfkeyle bakıyorsun. Kollarıma atılmadığın ilk cuma bu. Belki inanmayacaksın ama hafta sonları eve gelmedikçe yaşadığımı anlayamıyorum.»

Öfkemi yenemiyordum. Artık bana ihtiyacı yoktu. Öz oğlu gibi kabul ettiği üvey ağabeyim Chris vardı ve bir sürü ağlayıp zırlayan bebeği olacaktı. Bu karışıklık arasında ben unutulacaktım.

«Şunu da bil ki,» diyerek tekrar söze başlarken dikkatle beni inceledi. «Cuma akşamları eve gelirken sana ya da ağabeyine bir tek armağan getirmesem bile, yine de beni sevinçle karşılayacağınıza inanmıştım... aptalca bir düşünce. Armağanları-

mı değil, beni sevdiğinizi düşünüyordum. İyi bir baba olduğumu sanarak yanılgıya düşmüşüm. Sizin sevginizi kazandığımı ve bir düzine çocuğum olsa bile, kalbimde apayrı bir yerin olduğunu bildiğini sanmıştım.» Duraklayıp içini çekti. Mavi gözleri koyu-laşmıştı. «Sevgili Cathy'min ilk kızım olduğu için özel bir yeri olduğunu bildiğini düşünüyordum.»

Kızgın bir bakışla, «Ama eğer annemin bir kızı daha olursa, ona da aynı şeyleri söyleyeceksin,» dedim boğulurcasına.

«Öyle mi?»

«Evet,» diyerek hıçkırdım. Daha şimdiden kıskançlık çığlıkları atmaya başlayabilirdim. «Hatta daha küçük ve daha şirin olacağı için onu benden çok sevebilirsin.»

«Belki en az seni sevdiğim kadar sevebilirim, fakat daha fazla değil.» Kollarını açınca kendimi tutamadım, boynuna sarıldım. «Ağlama. Kıskanma da... Sana olan sevgim azalmayacak. Cathy, gerçek bebekler oyuncaklardan daha güzeldir. Annenin işi başından aşkın olacak ve sürekli senin yardımını isteyecek. Evde bulunmadığım zaman, annesine yardım eden çok sevgili bir kızım olduğunu düşünerek rahat edeceğim.» Şefkat dolu dudaklarını ıslak yanaklarıma bastırdı. «Haydi, paketi aç ve için-dekini beğenip beğenmediğini söyle bana.»

İlk önce neden olduğum üzüntü ve kaygıyı gidermek için babamın boynuna sımsıkı sarılıp defalarca yanaklarını öptüm. Pembe ffyonklu paketin içinde İngiltere'de yapılmış gümüş bir müzik kutusu vardı. Pembe giysili bir balerin minik bir aynanın önünde müziğin eşliğinde dönüp duruyordu. «Ayrıca bir mücevher kutusu bu,» dedi babam parmağıma kırmızı taşlı küçük bir altın yüzük takarken. «Kutuyu görünce senin olması gerektiğini düşündüm. Bu yüzükle de Cathy'mi diğer kızımdan biraz daha fazla seveceğime söz veriyorum... tabii bunu hiç kimseye söylememesi koşuluyla.»

Güneşli bir mayıs günü babam evdeydi. Daha doğrusu iki haftadır evde dolaşıp bebeklerin gelişini beklemekteydi. Annem-se rahatsız ve sinirliydi. Bayan Bertha Simpson yüzünde garip

bir ifadeyle ağabeyimle bana bakarak mutfakta yemeklerimizi hazırlıyordu. Annemizin en güvendiği bebek bakıcısıydı; bizimle oturuyordu ve hep annemle babamın karı kocadan çok ağabey kardeş gibi olduklarını söyleyip dururdu. Hiç kimse hakkında güzel sözler söylemeyen, sürekli homurdanan aksi yüzlü bir kadındı. Ve lahana pişiriyordu. Lahanadan nefret ederdim.

Yemek saati gelince babam koşarak salona girdi ve annemi hastaneye götüreceğini söyledi. «Sakın endişelenmeyin. Her şey yolunda gidecek. Bayan Simpson'ın sözünü dinleyin ve evödev-lerinizi yapın. Birkaç saat sonra kardeşlerinizin kız mı, yoksa erkek mi olduklarını öğreneceksiniz...»

Ertesi sabaha kadar eve dönmedi. Geldiğinde tıraşı uzamış, giysileri buruşmuştu, ama yine de sevinçle bize gülümseyerek sordu. «Tahmin edin! Kız mı, oğlan mı?»

«Oğlan!» diye bağırdı Christopher. Top oynamayı öğreteceği iki erkek kardeşi olmasını istediğini söyleyip durmuştu. Ben de erkek kardeş istiyordum... kız çocuk babamın sevgisini benden alabilirdi.

«Bir kız ve bir erkek!» dedi babam sevinçle. «Son derece şirin, minicik şeyler. Haydi kalkıp giyinin, onları görmeye götüre-yim sizi.»

Asık suratla katıldım yanlarına. Babam, hemşirenin kollarındaki iki minik bebeği kucağına alıp pencereden görmem için havaya kaldırınca bile bakmak içimden gelmiyordu. O kadar küçüktüler ki! Elma kadar kafaları vardı, minik kırmızı yumruklarını havada sallıyorlardı. Bir tanesi sanki iğne batırılıyormuş gibi çığlık çığlığa bağırıyordu.

Babam içini çekerek yanağımı öptü. «Tanrı bana çok iyi davranıyor. İlk çocuğum kadar mükemmel iki bebek daha verdi.»

İkisinden de nefret edeceğimi biliyordum. Özellikle Carrie adındaki ağlayıp zırlayan kızdan. Cory ise kız kardeşinden daha sessiz ve sakindi. Yatak odaları tam benimkinin karşısında olduğundan rahat uyuyabilmek

için iki yıl beklemek zorunda kaldım. Ama günden güne büyüyorlardı, odalarına girip onları kucağıma alınca bana gülümsemeye bile başladılar ve içimdeki kıs-

-11 -

kançlık, yerini tatlı bir annelik duygusuna bırakmaya başladı. Her gün okuldan çıkınca doğruca eve gidip onları görmek, sevmek, bezlerini değiştirip mamalarını vermek için sabırsızlanıyordum. Gerçekten oyuncak bebeklerden daha eğlenceliydiler.

Anne ve babaların tüm çocukları için kalplerinde yer olduğunu kısa bir sürede öğrendim. Ben de seviyordum onları; hatta belki de benden daha güzel olan Carrie'yi bile seviyordum. Arsız otlar gibi çabucak büyüdüklerini söylüyordu babam ama annem Christopher'la benim kadar hızlı büyümediklerini öne sürerek kaygılanmaktaydı. Bu konuyu doktoruna açınca ikizlerin tek çocuktan daha küçük oldukları anlatıldı ona.

«Gördün mü?» dedi ağabeyim. «Doktorlar her şeyi bilirler.»

Babam bakışlarını okuduğu gazeteden uzaklaştırıp gülümsedi. «Doktor oğlum konuşuyor. Ama hiç kimse her şeyi bilemez, Chris!»

Ağabeyime Chris diyen tek kişi babamdı.

Çok komik bir soyadımız vardı ve yazılışını öğrenmek oldukça güçtü. Dollanganger. Hepimiz açık sarı saçlı, açık renk gözlü ve beyaz tenli olduğumuz için babamın en yakın arkadaşı Jim Johnston bize «Dresden Bebekleri» adını takmıştı. Şömine raflarını, küçük sehpaları süsleyen minik porselen bebekleri andırdığımızı söylüyordu. Ve mahallede herkes Dollanganger'den daha kolay bulduklarından için bize «Dresden Bebekleri» demeye başlamıştı.

ikizler dört yaşına girince -ki ben on ikime, Christopher da on dördüne basmıştı- çok özel bir cuma günü için hazırlanmaya başladık. Babamın otuz altıncı yaşgünüydü ve sürpriz bir parti hazırlıyorduk. Annem berberde yeni yaptırdığı saçları, açık mavi uzun giysisi, inci kolyesiyle peri prenseslerine benziyordu. Babam geldiğinde hazır olması için oradan oraya koşturup yemek masasını düzenlemekteydi. Ona aldığımız armağanlar büfenin üstüne yığılmıştı. Küçük, samimi bir parti olacaktı; yalnızca bizler ve çok yakın birkaç dost.

«Cathy,» diye seslendi annem. «Benim yerime ikizleri yıkayabilir misin? Öğle uykularından önce banyo yaptırmıştım on-

-12-

lara, ama uyanınca doğru kumda oynamaya gittiler ve yine yıkanmak zorundalar.»

İşten asla kaçmıyordum. Ayrıca annem güzel elbisesi, manikürlü tırnaklar», berberde yapılmış saçlarıyla dört yaşındaki pis çocuklarını yıkayamayacak kadar güzel ve alımlıydı.

«Onların işi bitince Christopherla sen de banyoya gir, sonra o yeni pembe elbiseni giy, Cathy. Saçlarını da kıvırmayı unutma. Sen de lütfen blucin giyme, Christopher. İyi bir gömlek giyip kravat takmanı istiyorum. Krem rengi pantolonunla açık mavi spor ceketini giyersen çok iyi olur.»

«Ama anne, öyle giyinmekten nefret ediyorum,» diye sızlandı Christopher.

«Babanızın hatırına dediklerimi yap lütfen. O sizler için elinden geleni yapıyor. Sen de onun en azından ailesiyle övünmesini sağlayabilirsin.»

Ağabeyim homurdanarak uzaklaşınca, bahçeye çıkıp ikizleri yıkanmaya ikna etme görevi yalnızca bana kaldı. «Günde bir banyo yeter!» diye itiraz etti Carrie. «Biz temiziz! Dur! Sabunu sevmiyoruz! Saçımızın yıkanmasını da sevmiyoruz! Bunu yaparsan, Cathy, annemize söyleriz!»

«Ha ha!» dedim. «Sizin gibi iki küçük kirli canavarı temizlemem için beni buraya kim gönderdi sanıyorsunuz? Aman Tanrım, bu kadar çabuk nasıl kirlenebiliyorsunuz?»

Soyunup ılık suya girerek sarı ördekleri ve lastik tekneleriyle eğlenmeye, beni tepeden tırnağa ıslatmaya başlayınca sesleri kesildi. Saçlarının yıkanmasına ve kurulanıp en güzel elbiselerinin giydirilmesine itiraz etmediler. Çünkü bir partiye gidiyorlardı ve günlerden cumaydı, babamız eve gelecekti.

İlk önce Cory'nin kısa şortlu beyaz takımını giydirip saçlarını düzelttim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü istediğim tarafa yatıramadığım inatçı bir buklesi vardı sağ kaşının üstünde, inanır mısınız, Carrie de saçlarının böyle taranmasını istiyordu hep.

İkisini de tertemiz giyindirdikten ve gözlerini bir an için bile üstlerinden ayırmaması için Christopher'a sıkı sıkı tembih ettikten sonra hazırlanmaya başlayabildim ancak.

-13-

Banyo yapıp saçlarımı kalın bigudilerle sararken ikizlerin sızlanmaya başladıklarını duyabiliyordum. Kapının aralığından bakınca, ağabeyimin masal kitabı okuyarak onları eğlendirmeye çalıştığını gördüm.

Farbalarla süslü pembe elbisemle yanlarına gidince, «Hey, pek fena sayılmazsın!» diye karşıladı beni Christopher.

«O kadarcık mı? Daha iyi bir şey söyleyemez misin?»

«Bir kız kardeş için bu iltifat yeter,» diyerek saatine bakıp resimli kitabı kapattı. İkizlerin ellerinden tutup aceleyle dışarı çıkarken seslendi. «Babam her an gelebilir. Çabuk ol, Cathy!»

Saat beş oldu ve geçti, ancak hâlâ babamın yeşil Cadillac'ı evin dönemeçli yoluna girmemişti. Konuklar oldukça neşeli bir sohbet havası yaratmaya çalışıyorlardı ama annem endişeyle odada dolaşmaya başlamıştı bile. Genellikle babam saat dörtte ya da daha erken gelirdi eve.

Saat yedi... ve hâlâ bekliyorduk.

Annemin hazırladığı nefis yemekler çok uzun süredir fırında durmaktan kurumuşlardı. En geç saat yedide ikizleri yatırdığımız için hem acıkmışlar, hem de uykuları geldiğinden huy-suzlanmışlardı. Hiç durmaksızın, «Babam ne zaman gelecek?» diye soruyorlardı.

Beyaz giysileri artık tertemiz sayılmazdı. Carrie'nin özenle taradığım saçları kıvrılmaya ve rüzgârla uçuşmuş havasına girmeye başlamıştı. Cory'nin sürekli akan burnunu koluna silmekte olduğunu görünce aceleyle bir kâğıt mendil kapıp yardımına koştum.

«Anlaşılan Corinne, kocan kendine başka bir güzel bulmuş,» diye şakalaştı Jim Johnston.

Böylesine yersiz bir şaka yaptığı için karısı öfkeyle baktı ona.

Ben de en az annem kadar endişelenmişim. Sürekli odada dolaşıyor, sık sık pencereden dışarıya bakıyordum.

Evimizin ağaçlı yoluna sapan bir araba görünce, «Oh!» diye haykırdım. «Babam geliyor galiba!»

. Ne var ki kapımızın önünde duran araba yeşil değil beyazdı ve üstünde yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı. Kapısındaki EYALET POLİSİ yazısı açıkça okunabiliyordu.

-14-

Mavi üniformalı iki polis arabadan inip kapıya yaklaştılar, zilin sesiyle birlikte hafif bir çığlık attı annem.

Donmuş gibiydi. Eli boğazına yaklaşmış, gözleri kararmıştı. Onun tepkilerini izlemek bile korkunç duygular yaşatıyordu bana.

Jim Johnston kapıyı açıp iki polisi içeri aldı. Avizeden sar- -kan balonları, büfenin üstüne yığılmış hediye paketlerini ve ziyafet sofrasını gören polisler, bir doğumgünü olduğunu anlayarak rahatsızca etraflarına bakındılar.

«Bayan Christopher Garland Dollanganger hanginiz?» diye sordu daha yaşlı olanı gözleriyle salondaki kadınları araştırarak.

Annemiz hafifçe başını salladı. Ağabeyimle ben belli belirsiz yanma sokulduk. Yerde minik arabalarıyla oynayan ikizler polislerin beklenmedik gelişiyle ilgilenmemişlerdi.

Kırmızı yüzlü, iyi kalpli görünüşlü polis anneme yaklaştı. «Bayan Dollanganger,» diye söze başladı boğuk bir sesle. Birdenbire paniğe kapılmıştım. «Çok üzgünüz ama Greenfield Yolunda bir kaza oldu.»

«Oh...» diyerek inledi annem ve bizleri kendine çekti. Onun da benim gibi titrediğini hissediyordum. Polislerin metal düğmelerine takılmıştı gözlerim; başka hiçbir şey göremiyordum.

Annemin gırtlağından hıçkırığa benzer bir ses yükseldi ve eğer biz tutmasaydık yere yuvarlanacaktı.

«Kazayı gören diğer şoförleri sorguya çektik, Bayan Dollanganger,» diye konuşmasını sürdürdü duygusuz ses. «Kocanızın suçu yokmuş. Aldığımız bilgilere göre, sol şeritte mavi bir Ford, arabaların arasına dalıp çıkıyormuş. Sarhoş olduğunu sanıyoruz. Ve kocanızın arabasına önden bindirmiş. Anladığımız kadarıyla, kazayı sezinleyen kocanız kurtulmak için yana kaçmaya çalışmış. Fakat ne yazık ki başka bir araba ya da kamyondan düşmüş bir makine parçası bu manevrayı tamamlamasına olanak tanımamış. Yoksa canını kurtaracakmış. Kocanızın, arabası birkaç takla attığı halde kurtulma umudu varmış. Ancak karşıdan gelen bir kamyon, fren yapmasına rağmen duramayıp çarptığı için Cadillac tekrar takla atmış ve... yanmaya... başlamış...»

-15-

Bir oda dolusu insanın bu kadar çabuk sessizleştiğini daha önce hiç görmemiştim. İkizler bile başlarını oyunlarından kaldırıp polislere baktılar.

«Ya kocam?» diye sordu annem. Sesi duyulmayacak kadar hafif çıkmıştı. «O... o... ölmedi... değil mi?»

«Hanımefendi,» dedi kırmızı yüzlü polis ciddi bir sesle. «Çok özel bir gününüzde bu kötü haberi size iletmek beni fazlasıyla üzüyor.» Bir an duraklayıp etrafına baktı. «Çok üzgünüm... onu çıkarmak için herkes elinden geleni yaptı, ama... ne yazık ki... doktorun dediğine göre... ilk anda Ölmüş.»

Kanepede oturanlardan biri çığlık attı.

Annemin sesi çıkmadı. Gözleri donuklaştı ve kardı. Güzel yüzünün rengi soldu ve bir ölüm maskesine benzedi. Söylenenlerin hiçbirinin doğru olmayacağını ona gözlerimle anlatmak için dikkatle yüzüne baktım. Babam olamaz! Benim babam olamaz! ölmüş olamaz... Ölüm yaşlılar ve hastalar içindir... Babam kadar genç, sağlıklı... sevilen ve aranan biri için değildir.

Annem üzgün yüzü, donuk gözleri, birbirini ovuşturan elleriyle karşımda duruyordu. Her geçen saniye gözleri sanki yuvalarına biraz daha gömülüyordu.

Ağlamaya başladım.

«İlk çarpmada arabadan fırlayan bazı eşyalarını getirdik, efendim. Her şeyini kurtarmaya çalıştık.»

«Gidin buradan!» diye bağırdım polislere. «Çıkın, gidin! Babam değildir! Olmadığını biliyorum! Bize dondurma almak için bir dükkâna uğramıştır şimdi. Her an kapıdan içeri girebilir! Gidin buradan!» Polise

yaklaşıp göğsünü yumruklamaya başladım. Polis geri çekilmeye çalışırken ağabeyim yanımıza geldi ve beni tuttu.

«Lütfen,» dedi polis. «Lütfen biri bu çocuğa yardım etsin.»

Annemin kolları omzuma sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Salondakiler şaşkın seslerle mırıldanmaya başlamışlardı. Ve fırındaki yemeklerden yanık kokuları geliyordu.

Birinin yanıma gelip elimi tutmasını ve Tanrı'nın babam gibi bir insanı aramızdan çekip almış olamayacağını söylemesini bek-

-16-

liyordum, ama kimse gelmedi. Yalnızca Christopher belime sarıldı ve üçümüz -annem, ağabeyim ve ben- sarmaş dolaş olduğumuz yerde kalakaldık.

Sonunda Christopher garip, boğuk bir sesle sordu. «Babamız olduğundan emin misiniz? Eğer yeşil Cadillac alev aldıysa içindeki yanmış olmalı. Öyleyse babamızdan başka biri de olabilir.»

Annemin gözlerinden bir tek damla yaş gelmediği halde boğazından acı hıçkırıklar yükseliyordu. İki adamın söylediklerinin gerçek olduğuna inanıyordu!

Bir doğumgünü partisine katılmak için en güzel elbiselerini giyip gelmiş olan konuklar, bize yaklaşıp söylenecek bir şeylerin bulunmadığı bu gibi durumlarda sarfedilen teselli sözcüklerini mırıldanmaya başladılar.

«Çok üzgünüz, Corinne... Şaşkına döndük... Korkunç bir şey...»

«Chris'in başına bu kadar kötü bir olayın gelmiş olması...»

«Günlerimiz sayılı zaten... doğduğumuz andan itibaren sayılıdır günlerimiz...»

Bu sözler birbirini izlerken gerçek, yavaş yavaş betona sızan su gibi kalbime işledi. Babam gerçekten ölmüştü. Onu bir daha göremeyecektik. Yalnızca tabutunda son kez görecek ve toprağın altına gömecektik. Mezar taşı doğum ve ölüm tarihleri arasındaki yıl farkını gösterecekti.

Benimle aynı duyguları paylaşmalarının olanaksızlığını bildiğim için ikizlerin ne yaptıklarını anlamak üzere etrafıma bakındım. Biri onları mutfağa götürmüş, yatırmadan önce yemeklerini yediriyordu. Gözlerim Christopher'ınkilere takıldı. O da benimle aynı acıyı paylaşıyordu. Gencecik yüzünde solgun ve şaşkın bir anlam vardı. Ne yapacağını bilemez bir haldeydi...

Polislerden biri arabaya gitti ve getirdiği eşyaları teker teker sehpanın üzerine dizmeye başladı. Babamın her zaman yanında taşıdığı bu şeylerden alamıyordum gözlerimi: Annemin bir Noel' de hediye ettiği yılan derisi cüzdanı, deri kaplı not defteri, kol saati, alyansı. Hepsi yangından kararmıştı.

-17

Çatı / F: 2

En son olarak Cory ve Carrie için aldığı oyuncak hayvancıklar çıktı ortaya. Kırmızı yüzlü polisin anlattığına göre, caddenin ortasından toplamışlar onları. Pembe kadife kulaklı mavi bir fitte kırmızı eyerii, sarı dizginli mor bir midilli... Bunların içinde bizi en çok üzense bagaj kilidi kırılınca savrulan bavuldan saçılmış giyecekler oldu.

O gömlekleri, pantolonları, kravatları, çorapları çok iyi tanıyordum. Son doğumgününde armağan ettiğim kravat da araları ndaydı.

«Birinin kimlik tespiti için bizimle gelmesi gerekiyor,» dedi

polis.

Artık inanmıştım. Babamız bir daha asla cebinde armağanlarla gelemeyecekti eve. Kendi doğumgününde bile...

Salondan kaçtım. Kalbimi parçalayan eşya sergisinden çılgınlar gibi kaçtım. Evden çıkıp arka bahçeye indim ve yaşlı bir akçaağacı yumruklamaya başladım. Ellerim acıyıp kanamaya başlayıncaya kadar yurmuWadtm. Soma o ağacın allında v>2un süre ağladım. Hayatta olması gereken babam ve o gittikten sonra bile yaşamımızı sürdürmek zorunda olan bizler için ağladım. Ve ikizler... onlar babamın ne denli mükemmel bir insan olduğunu bilmiyorlardı bile. Gözyaşlarım sonunda dindi. Ovuşturmaktan kızarmış ve şişmiş gözlerimi son kez silerken yaklaşan ayak seslerini duydum... annem.

Yanıma oturup elimi tuttu. Gökte parlayan yarım ayın yanı-sıra milyonlarca yıldız göz kırpıyor ve hafif bir rüzgâr baharın kokusunu taşıyordu. «Cathy,» dedi annem aramızdaki sessizlik hiç bozulmayacakmış gibi uzayınca. «Baban yukarıda cennette ve seni izliyor. Biliyorsun, daima cesur olmanı isterdi.»

«O ölmedi, anne!» diye itiraz ettim şiddetle.

«Uzun zamandu burada oturuyorsun, belki saatin ona geldiğini fark bile etmedin. Birinin kimlik tespiti için gitmesi gerekiyordu ve Jim Johnston beni bu acı olaydan kurtarmak için gitmeyi önerdi ama kabul etmedim. Görmem gerekiyordu. Ben de inanmadım söylenenlere, ancak baban öldü, Cathy. Ağabeyin yatağında ağlıyor, ikizlerse uyuyorlar. Onlar daha 'ölümün' ne demek olduğunu bilmiyorlar.»

-18-

Bana sarılıp başımı omzuna yasladı bir süre. Sonra, «Haydi gel,» dedi ayağa kalkarak. «Burada çok uzun süre olurdun. Ben senin evde, diğerleriyle birlikte olduğunu sanıyordum. Onlar da odanda ya da benim

yanımda olduğunu düşünmüşler. Acılı olduğun zaman yalnız kalmak doğru değildir. İnsanlarla beraber olup acını paylaşmalısın. İçinde saklamamalısın.»

Babamın ölümüyle birlikte üstümüze çöken bir karabulut yaşamımızı gölgelemeye başladı. Sitemli gözlerle anneme bakarak bizleri niçin böyle bir olaya hazırlamadığını düşünüyordum. Çocuklara, yitirmeyi öğreten canlı hayvanlar beslememize bile izin verilmemişti. Biri bize sevdiğimiz insanın da ölebilece-ğini söylemiş olmalıydı.

Kaderin bir acı süzgecinden geçirir gibi inceltip sıskacık bıraktığı bir anneye bunları nasıl söyleyebilirdiniz? Konuşmak, yemek yemek, saçlarını taramak, hatta gardırobunu dolduran güzel giysilerini giymek bile istemeyen biriyle nasıl açıkça ve dürüstçe konuşabilirdiniz? Bizim ihtiyaçlarımızla bile ilgilenmek istemiyordu. Komşularımızın kendi evlerinde hazırladıkları yemeklerle bize gelip idareyi ele almaları doğrusu çok yerinde olmuştu. Evimiz çiçekler, evde yapılmış pasta, pide ve sıcak ekmeklerle doluydu.

Babamı sevip sayan, ona hayranlık duyan bir sürü insan her gün gelip gidiyor ve onun bu kadar tanınmış olması beni çok duygulandırıyordu. Ancak yine de biri çıkıp nasıl öldüğünü sorduğunda ya da birçok hasta, sakat, işe yaramaz insan yıllarca yar şarken böylesine genç birinin ölümünün ne denli acı olduğunu söylediğinde nefretim artıyordu.

Öğrendiğime göre, kader acımasız bir can toplayıcıydı. Sevilen, arzulanan kişilere karşı saygı duymuyordu.

İlkbahar günleri yerini yaza bıraktı. Istırap ne denli büyük olursa olsun yine de yavaş yavaş uzaklaşmanın bir yolunu buluyor, çok sevilen biri uzak bir gölge haline dönüşüyordu.

-19-

Bir gün annem öylesine üzgün bir ifadeyle oturuyordu ki, artık gülmeyi tümüyle unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. «Anne,» dedim neşeli bir sesle onu da biraz olsun neşelendirmeye çalışarak. «Babamın hayatta olduğunu ve yine bir iş gezisine çıktığını, yakında eve döneceğini düşünerek kendimi avutacağım. Bir gün tekrar kapıdan içeri girecek ve her zamanki gibi, 'Beni seviyorsanız gelip kucaklayın!' diye seslenecek. Anlıyor musun? Eğer onun hayatta olduğunu, fakat göremediğimiz bir yerde yaşadığını düşünüp, bir gün geleceğini varsayarsak, hepimiz daha iyi hissedebiliriz kendimizi.»

«Hayır, Cathy,» diye parladı annem. «Gerçeği kabullenme-lisin. Düşlere kapılarak kendini kandırmamalısın. Duydun mu? Baban öldü ve ruhu cennete gitti. Senin yaşında bir çocuk kimsenin cennetten dönmesini beklememeli. Onsuz yaşamımızı sürdürebilmek için elimizden geleni yapacağız. Ama gerçekleri görmezlikten gelmenin anlamı yok.»

Yerinden kalkıp kahvaltıyı hazırlamak için buzdolabını açışını izledim.

«Anne...» diye tekrar söze başladım. Onu bir kez daha öfkelendirmemek için dikkatli konuşmak zorundaydım. «Onsuz yaşamımızı sürdürmeyi becerebilecek miyiz?»

«Hayatta kalabilmemiz için elimden geleni yapacağım,» diye yanıtladı duygusuz bir sesle.

«Bayan Johnston gibi çalışmak zorunda kalacak mısın?»

«Belki evet, belki hayır. Hayat sürprizlerle doludur ve öğrenmiş olduğun gibi bunların bazıları acıdır. Fakat on iki yıl senin özel biri olduğunu düşünen bir babayla birlikte yaşadığını unutma sakın, Cathy.»

«Çünkü sana benziyorum,» dedim; onun bir kopyası olduğum için hâlâ kıskançlıktan kurtulamamıştım.

Buzdolabını karıştırmayı sürdürürken yan gözle baktı bana. «Sana daha önce hiç söylememiş olduğum bir şeyi anlatacağım, Cathy. Bana benziyorsun ama benden daha kararlı ve mücadelecisin. Baban her zaman kendi annesine benzediğini söylerdi ve onu çok severdi.»

-20-

«Herkes sevmez mi annesini?»

«Hayır,» dedi garip bir ifadeyle. «Bazı anneler vardır ki asla sevemezsin, çünkü kendilerini sevmeni istemezler.»

Buzdolabından salamla yumurtaları çıkardıktan sonra dönüp bana sarıldı. «Sevgili Cathy, senin babanla aranda özel bir bağ vardı. Ve sanıyorum bu nedenle onu Christopher'dan ya da ikizlerden daha fazla özlüyorsun.»

Omzuna yaslanarak hıçkırdım. «Onu aldığı için Tanrı'dan nefret ediyorum; ihtiyarlayıncaya kadar yaşamalıydı! Ben dans ederken ya da Christopher doktorluk yaparken bizi göremeyecek. O gittiği için artık hiçbir şeyin anlamı kalmadı.»

«Bazen ölüm senin düşündüğün kadar kötü bir olay değildir,» diye söze başladı boğuk bir sesle. «Baban artık ihtiyarlamayacak ya da hastalanmayacak. Onu daima genç, yakışıklı ve güçlü olarak anımsayacaksın. Artık ağlama, Cathy. Babanın dediği gibi, 'Her şeyin bir nedeni ve her sorunun bir çözümü vardır". En iyi yol olarak gördüğüm çözümü gerçekleştirmek için elimden geleni yapıyorum.»

Biz dört çocuk, kaybımız ve ıstırabımızın kırık dökük lüğü arasında yuvarlanarak yaşamaya çalışıyorduk... Mutluluğu ve teselliyi güneşte arayarak arka bahçede saatlerce oyun oynuyorduk. Yaşamımızın birdenbire değişeceğini ve 'arka bahçe' sözcüğünün cennetle eşanlam taşıyacağını nereden bilebilirdik? En az cennet kadar uzak olacaktı bizler için.

Babamın cenazesinden kısa bir süre sonra Christopher ve ben ikizlerle bahçeye çıkmıştık. Onlar minicik kovaları ve kü-rekleriyle kum bahçesinde oturmuşlar, büyük bir sabırla kumları bir kovadan diğerine boşaltıp dolduruyorlardı. Yalnızca kendilerinin anlayabildiği garip bir dille konuşmaktaydılar. Gerçi Cory He Carrie tek yumurta ikizleri değildiler, ama sanki bir tek kişiymiş gibi birbirleriyle olmaktan mutluluk duyuyorlardı. Etraflarına öylesine güçlü bir duvar örmüşlerdi ki, hiçbir gizleri dışarı sızmıyordu. Birbirlerine yetiyoriardı kısacası.

Akşam yemeği zamanı geldi ve geçti. Yemeklerin artık hiç anımsanmayacağından korkarak annemizin bizi çağırmasını

-21-

beklemeden ikizlerin tombul ellerinden tutup içeri girdik. Annemizi, babamızın büyük yazı masasında oturmuş güç bir mektubu yazmaya çalışırken bulduk. Başlanıp yarım bırakılmış büyük bir deste mektup kâğıdı gösteriyordu bunu. Kaşlarını çatmış, arasıra başını kaldırıp gözleri boşluğa dalarak tamamlamaya uğraşıyordu.

«Anne, neredeyse saat altı olacak. İkizler acıkmaya başladılar,» dedim.

«Bir dakika, bir dakika,» dedi umursamadan. «Virginia'da yaşayan büyükannenizle büyükbabanıza mektup yazıyorum. Buzdolabındaki böreklerden birini çıkarıp fırına koyabilirsin, Cathy.»

İlk kez kendi başıma bir akşam yemeği hazırlıyordum. Sofrayı kurdum, böreği fırına koyup sütü ısıttım. Ancak ondan sonra annem yardıma geldi.

Babamız öldüğünden beri annemin her gün yazacağı mektupları ve gideceği yerleri olduğunu öğrendik. Biz hep komşumuzun gözetimine bırakıyordu. Geceleri babamızın masasına otu-. rup yeşil kaplı hesap defterini açarak faturaları inceliyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi güzel değildi. Sık- sık ağabeyimle birlikte ikizleri yıkayıp pijamalarını giydirerek yatıyorduk. Sonra Christopher doğruca odasına çekilip ders çalışıyordu. Ben de yüzüne biraz olsun mutluluk getirmek için onun yalnız kalmasına pek izin vermiyordum.

Birkaç hafta sonra annemin ailesine yazdığı birçok mektuba bir yanıt geldi. Kalın krem rengi zarfı açmadan önce ağlamaya başladı annem. Beceriksiz hareketlerle bir mektup açacağı aldı eline ve zarfı titreyerek açtı. Üç sayfa mektubu en az üç kez, sesini çıkarmadan okudu. Sürekli yanaklarından süzülen yaşları makyajını bozuyordu.

Ön kapının yanındaki mektup kutusundan zarfı alınca bizi hemen içeri çağırmıştı. Şimdi dördümüz salondaki kanepede yan yana oturuyorduk. Dikkatle ona bakarken tatlı Dresden yüzünün soğuk, katı ve kararlı bir ifadeyle kaplandığını gördüm. Soğuk bir titreşim belkemiğimde dolaştı. Belki gözlerini yüzlerimizden ayırmadan çok uzun süre bize baktığı için korkmuştum.

-22-

Sonra bakışlarını titreyen ellerindeki kâğıtlara ve pencereye çevirdi. Sanki mektuptaki sorulara oralarda bir yanıt arıyordu.

Annemin davranışı çok garipti. Hepimize olağanüstü bir sessizlik hâkim olmuştu. Annemizin dilini bağlayıp gözlerini donuk-laştıran üç sayfalık krem rengi mektup gelmeden önce de babasız bir evin çekingenliği sarmıştı zaten bizi. Niçin bu kadar garip bir ifadeyle bakıyordu bize?

Sonunda öksürerek boğazını temizledi, hiç alışmadığımız soğuk bir sesle konuşmaya başladı. «Büyükanneniz en sonunda mektuplarıma bir yanıt verdi. Yazdığım bunca mektuptan sonra... her neyse... kabul etmiş. Yanına yerleşmemize izin veriyor.»

İyi haber! Duymak istediğimiz haberdi bu ve çılgınlar gibi mutlu olmamız gerekiyordu. Ne var ki annem yine sessizliğe gömüldü, gözlerini bizden ayırmadan oturdu bir süre. Derdi neydi acaba? Bizim kendi çocukları olduğumuzu bilmiyor muydu? Çamaşır ipine sıralanmış kuşlar gibi oturan dört yabancı çocuk değildik ki...

«Christopher, sen on dört, Cathy, sen de on iki yaşında oldun. Artık anlayacak, elbirliği yapıp annenizin güç bir durumdan sıyrılmasına yardım edebilecek olgunluğa sahipsiniz.» Durakladı ve elini boğazına götürüp kolyesiyle oynamaya başladı. Neredeyse yeniden ağlayacaktı. Kocasız kalan zavallı annem için çok üzülüyordum doğrusu.

«Anne, her şey yolunda mı?» diye sordum.

«Elbette, hayatım, elbette,» diyerek gülümsemeye çalıştı. «Babanız, Tanrı rahmet eylesin, çok uzun yaşayacağını ve bu arada çok zengin olacağını düşünürdü hep. Para kazanmayı bilen bir aileden geliyordu ve eminim eğer vakti olsaydı büyük bir serveti olacaktı. Ama otuz altı yaş, ölmek için çok erken. İnsanlar başlarına hiçbir şeyin gelmeyeceğine, tüm kötülüklerin başkalarına yöneleceğine inanırlar. Ne kazaları bekleriz, ne de genç yaşta ölmeyi. Babanızla ben uzun yıllar yaşayıp torunlarımızı gördükten sonra aynı günde öleceğimize inanırdık. Böylece geride kalanın giden için üzülmeye vakti olmayacaktı.»

-23-

İçini çekerek sözlerini sürdürdü. «İtiraf etmem gerekir ki, bugüne dek hep bütçemizin üstünde bir yaşam sürdük. Parayı daha elimize geçmeden harcadık. Onu suçlamayın, kabahat benim. O yoksulluğu bilirdi, benimse bu konuda hiç fikrim yoktu. Arasıra beni nasıl azarladığını anımsarsınız. Bu evi alırken üç yatak odasının yeterli olacağını söylemişti, fakat ben dört olsun istiyordum. Hatta dört bile az görünüyordu

gözüme. Etrafınıza bir bakın, evin daha otuz yıllık borcu var. Ne buradaki eşyalar, ne arabalar, ne de mutfaktaki gereçler bize ait. Hiçbir şeyin taksitleri tamamlanmış değil.»

Ürkmüş mü görünüyorduk? Korkmuş mu? Bir an duraklayıp, güzelliğini artırmak için özenle düzenlenmiş salonda gezdirdi gözlerini. İnce kaşları kaygıyla çatılmıştı. «Gerçi babanız bana kızardı, ama bu güzel eşyaları o da istedi. Beni sevdiği için her istediğimi yapardı. Bir süre sonra bazı lüks eşyaların gerekli olduğuna onu inandırmıştım ve ikimiz de arzularımıza gem vurmayı bilemedik. Ortak noktalarımızdan biri de buydu zaten.»

Tıpkı bir yabancınınkine benzeyen sesiyle devam etmeden önce, pişmanlıkla dolu anımsamaya döndü yüz ifadesi. «Şimdi bütün güzel eşyalarımız elimizden gidecek. Aldıklarını ödeyecek paran olmadığı zaman bunu yapmak yasal hakları. Şu kanepe örneğin; üç yıl "Önce sekiz yüz dolara almıştık. Ve yalnızca yüz dolar borcumuz kaldığı halde ona el koyacaklar. Daha önce ödediklerimiz de yanacak tabii, ne yazık ki yasalar böyle. Yalnızca evimiz ve eşyalarımız değil, arabalarımız da elimizden gidecek. Daha doğrusu giyeceklerimizle sizin oyuncaklarınız dışında hiçbir şey bizim değil artık. Alyansımı kullanmama izin verecekler, pırlantalı nişan yüzüğümüyse sakladım. Kontrol etmeye gelenlere lütfen pırlanta bir yüzüğüm olduğunu sakın söylemeyin.»

'Onlar'ın kimler olduğunu hiçbirimiz sormadık. Sormak benim aklıma gelmedi; daha sonraları da önemi kalmadı artık.

Christopher'ın gözleri benimkilere dikildi. Anlamak için büyük bir çaba harcıyor ve bu duygu karmaşasında boğulmamaya çalışıyordum. Birdenbire kendimi büyüklerin ölüm ve borçla dolu

-24-

dünyalarmda buluvermiştim. Ağabeyim uzanıp elimi tuttu ve güven verircesine sıktı. Beklenmedik bir ağabeylik gösterisiydi bu.

Acaba sürekli benimle alay edip şakalaşan kişinin bile içimi rahatça okuyabildiği saydam bir madde miydim? Gülümseyerek ona güçlü ve olgun olduğumu kanıtlamaya çalıştım. 'Onlar' eşyalarımızı alacağı için neredeyse ağlamaya başlayacak olan zayıf bir çocuk gibi görünmemeye çabaladım. Başka bir küçük kızın pembe boyalı odamda uyumasını, çok sevgili oyuncaklarımla oynamasını istemiyordum. Özel kutularında sakladığım minik bebeklerimi ve pembe balerinin içinde dans ettiği gümüş kutumu da alacaklar mıydı acaba?

Annem ağabeyimle aramda geçen sessiz anlaşmayı dikkatle izliyordu. Tekrar söze başlayınca eski tatlı sesinin izlerini bulduk. «Böylesine kalbi kırık durmayın. Anlattığım kadar kötü değil her şey. Eğer sizin ne kadar genç ve toy olduğunuzu unutup düşüncesizce konuşmuşsam beni bağışlayın. Sizlere önce kötü haberleri verip iyilerini sona sakladım. Şimdi soluğunuzu tutup beni dinleyin! Belki söyleyeceklerime inanmayacaksınız ama benim ailem çok zengindir. Tanıdığımız zenginlere benzemezler. Hesabını bilemeyecekleri kadar çok paraları vardır. Virginia'da şimdiye dek hiç görmediğiniz büyüklükte bir evde otururlar. Ben de orada doğup büyüdüm. Evi görünce burasının bir kulübe olduğunu düşüneceksiniz. Annem ve babamla beraber yaşayacağımızı söylememiş miydim?

Bu neşeli haberi verirken sesi öylesine zayıf, gülüşü öylesine sinirliydi ki, daha önce söylediklerinin yarattığı kuşkuyu silmeyi başaramamıştı. Gözlerinin benden kaçmak için çırpınmalarından hoşlanmamıştım. Bir şeyler sakladığını düşünüyordum.

Ama benim annemdi o.

Ve babam ölmüştü...

Carrie'yi kollarıma alıp kucağıma oturtarak küçük sıcak vücudunu göğsüme yasladım. Alnına düşen ıslak sarı buklelerini düzelttim. Gözleri kapanıyor, dudakları büzülüyordu. Christop-

-25-

her'a yaslanan Cory'ye baktım. «İkizler çok yorgun, anne. Yemek yemeleri gerekiyor.»

«Daha sonra yemek yiyecek vaktimiz olacak,» dedi annem sabırsızca. «Şimdi plan yapıp eşyalarımızı toplamalıyız. Bu akşam trene yetişmemiz gerekiyor. Biz bavulları toplarken ikizler yemek yiyebilirler. Sizin giyeceklerinizin hepsi iki bavula sığmak zorunda.. Sadece sevdiğiniz, giysilerinizi ve oyuncaklarınızı almanızı istiyorum. Oraya gittikten sonra sizlere bol bol oyuncak alırım. Cathy, sen ikizlerin en sevdikleri eşyaları ayır. Ama çok olmasın sayıları. Ancak dört bavul alabileceğiz ve en az iki tanesi bana gerekli.»

Gerçekti bu! Her şeyi bırakıp gidiyorduk! Kardeşlerimle paylaşmak zorunda olduğum iki bavula sığdıracaktım tüm eşyamı. Büyük bebeğim bir bavulun yarısını kaplardı. Babamın üç yaşındayken hediye ettiği çok değerli bebeğimi nasıl bırakabilirdim? Hıçkırmaya başladım.

Şaşkın gözlerle annemize bakarak oturduk uzun bir süre. Anlaşılan onu o kadar rahatsız ediyorduk ki, birdenbire ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı.

«Daha önce de söylediğim gibi annemle babam çok zengindir,» dedi ve Christopher'la bana bir bakış fırlattıktan sonra yüzünü saklamak için arkasını döndü.

«Anne,» dedi Christopher. «Kötü bir şey mi var?»

Böyle bir soru sorabilmesi beni çok şaşırtmıştı, çünkü her şeyin kötü olduğu apaçık görülüyordu.

Siyah tül geceliğinin arasından görünen uzun, biçimli bacaklarıyla yürüyüşünü sürdürdü annem. Yas nedeniyle giydiği siyahların içinde bile güzeldi. Gölgeli, hüzünlü gözleri ona yakışıyordu. Öylesine güzeldi ve ben de onu o kadar çok seviyordum ki...

Hepimiz seviyorduk.

Kanepenin önünde annem hızla dönünce, etekleri bir dan-sözünkiler gibi havalandı ve bacakları kalçalarına kadar ortaya çıktı.

-26-

«Sevgililerim,» diye söze başladı. «Annemle babamınki gibi görkemli bir evde yaşamanın neresi kötü olabilir? Ben orada doğup büyüdüm. Okula gönderildiğim yıllar dışında tüm yaşamım orada geçti. Son derece büyük ve güzel bir evdir. Durmadan yeni odalar ekliyorlar. Kaç tane olduğunu artık bilmiyorum.»

Gülümsüyordu ama bir sahtelik vardı bunda. «Fakat büyükbabanızla tanışmadan önce sizlere anlatmam gereken bir nokta var.» Yine durakladı ve düzmece gülüşü dudaklarında dolaştı. «Yıllar önce, on sekiz yaşındayken ciddi bir hata yaptım ve babam beni bağışlamadı. Gerçi annem de bağışlamadı ama bu o kadar önemli değil. Hatamdan dolayı babam beni mirasından yoksun bıraktı. Babanız buna 'gözden düşme' derdi kibarca. Ve her şeyin iyi yanını gördüğü için buna da pek aldırmazdı.»

Gözden düşmek mi? Ne demekti bu? Annemin, öz babasının mirasından yoksun kalmasına sebep olacak kadar kötü bir şey yapacağına inanamazdım doğrusu.

«Evet, anne, ne demek istediğini anlıyorum,» diye söze karıştı Christopher. «Babanızın hoşuna gitmeyecek bir şey yaptınız, o da vasiyetnamesini yazarken avukatlarına danıştı ve size hiçbir şey bırakmamaya karar verdi. Kendisi öbür dünyaya göçünce elinize para filan geçmeyecek.» Benden daha bilgili olduğunu gösterme fırsatı bulduğu için sevinçle sırıtıyordu. Her sorunun yanıtını bilirdi zaten. Gerçi oyun zamanı mahallemiz-deki bütün çocuklar kadar azgındı, ama evin içine girince televizyona yaklaşmayıp doğruca odasına çekilerek kitaplarına gömülürdü.

Elbette haklıydı.

«Evet, Christopher, babam ölünce mirasından pay alamayacağım ve benden sonra da size geçmeyecek. Bu nedenle yanıtlamadığı halde anneme bir sürü mektup yazdım.» Bu kez acıyla gülümsedi. «Artık tek vâris olduğum için bağışlanacağımı umuyorum. Bir zamanlar iki ağabeyim vardı ama ikisi de kazada öldüler. Benden başka çocukları kalmadı.» Bir an durdu ve eliy-

-27-

le ağzını kapatıp, yeni edindiği, papağanı andıran sesiyle sözlerini sürdürdü. «Sanırım size bir şey daha söylemem gerekiyor. Sizin gerçek soyadınız Dollanganger değil, Foxworthtur. Ve Vir-ginia'da çok ünlü bir addır bu.»

«Anne!» diye bağırdım hayretle. «İsmini değiştirip nüfus cüzdanına sahte bir ad koymak yasal mı?»

Sesi sabırsızlığını açıklıyordu. «Tanrı aşkına, Cathy, isimler yasal olarak değiştirilebilir. Ve Dollanganger adı bir bakıma yine de bizlere ait. Babanız onu eski atalarından aldı. Bir şaka olduğunu düşünerek seçti ve bu isim görevini yerine getirdi.»

«Ne görevi?» diye sordum. «Niçin babam Foxworth gibi kolayca yazılıp okunan bir ad yerine Dollanganger gibi çok zor ve uzun bir isim seçti?»

«Cathy, çok yorgunum,» dedi annem en yakın iskemleye oturarak. «Yapacak çok işim var. Bitmek bilmeyen yasal ayrıntılar... Yakında her şeyi öğreneceksiniz. Yemin ederim her şeyi açıkça anlatacağım. Ama şimdi izin ver soluk alayım.»

Ne biçim bir gündü? Önce esrarengiz 'onlar'ın evimiz dahil her şeyi almak için geleceklerini öğrendik. Sonra soyadımızın gerçek olmadığı ortaya çıktı.

Kucaklarımızda yatan ikizler çoktan uyumuşlardı bile. Zaten konuşulanları anlayamayacak kadar küçüktüler. Koskoca bir kız olan ben bile niçin on beş yıldır görmediği ailesine kavuşacak olan annemin sevinemediğini anlayamıyordum. Babamızın cenazesine kadar büyükbabamızla büyükannemizin ölmüş olduklarını sanıyorduk. Bir kazada ölen iki dayımız olduğunu ilk kez bugün öğrenmiştik. Annemizle babamızın evlenip çocuk sahibi olmadan önce uzun bir yaşam geçirmiş olduklarını birdenbire farkettim. Tüm yaşamları biz değildik kuşkusuz.»

«Anne,» diye söze başladı Christopher ağır ağır. «Sizin Vir-ginia'daki büyük ve güzel eviniz çok iyi, ama biz burayı çok seviyoruz. Bütün arkadaşlarımız burada, herkes bizi tanıyor ve seviyor. Hiçbirimizin buradan taşınmak istemediğini çok iyi biliyorum. Babamın avukatıyla konuşup bu evde kalmamız için bir yol bulmasını isteyemez misin?»

-28-

«Evet, anne, lütfen burada kalalım,» diye destekledim.

Annem birden ayağa fırladı ve odada dolaşmaya başladı. Önümüzde diz çöküp bizimle göz göze geldi. «Şimdi beni dinleyin,» dedi sertçe. Ağabeyimle benim ellerimizi tutup göğsüne bastırdı. «Burada kalmak için bir çare arayıp durdum. Ne var ki hiç paramız olmadığından aylık taksitleri bile karşılayamayız. Kendimi ve dört çocuğu geçindi rebilecek parayı kazanacak yeteneklere sahip değilim.» Kollarını iki yana açarak ne denli çaresiz olduğunu belirtti. «Bakın bana. Kim olduğumu biliyor musunuz? Daima bir erkeğin korumasına

gereksinme duyan, güzel fakat işe yaramaz bir süs eşyasıyım ben. Daktilo kullanmayı bilmem. Matematikle başım hoş değil. Çok iyi nakış yaparım, ama bununla para kazanılmaz. Parasız da yaşanmaz. Dünyayı döndüren aşk değil, paradır. Babamın nereye harcayacağını bilemeyeceği kadar çok parası var. Ve bir tek vârisi kaldı... ben. Bir zamanlar beni oğullarından daha çok severdi, bu yüzden tekrar sevgisini kazanmak güç olmayacak. Sonra avukatını çağırıp yeni hazırlayacağı vasiyetnameye benim adımı yazdıracak ve tüm malları benim olacakı Altmış altı yaşında ve kalbi rahatsız. Annem gizlice yazıp eklediği bir notta, büyükbabanızın en çok iki üç ay daha yaşayacağını bildiriyor. Bu süre içinde onun sevgisini tekrar kazanırım ve her şeyi benim olur. Benimi Bizim! Parasal sıkıntılardan uzak kalacağız. İstediğimiz yere gidebileceğiz. Arzuladığımız her şeyi alabileceğiz. Yalnızca bir iki milyondan değil, milyonlardan ve hatta milyarlardan söz ediyorum. Böylesine çok parası olanlar hesabını tam olarak bilemezler. Bankaları, otelleri, uçak ve nakliyat şirketleri filan vardır. Büyükbabanızın yönettiği imparatorluğun ne kadar geniş olduğunu tahmin edemezsiniz. Para kazanma konusunda bir dâhidir. Dokunduğu her şey altın olur.»

Mavi gözleri parladı. Ön pencereden giren güneş ışığı saçlarına elmas ışıltısı veriyordu. Değer biçilemeyecek kadar zengin görünmeye başlamıştı bile. Ah, anne, nasıl oluyor da bunların hepsi babamın ölümünden sonra ortaya çıkıyordu?

-29-

«Christopher, Cathy, dinliyor musunuz? Hayal gücünüzü çalıştırıyor musunuz? Büyük miktarda paranın neler yapabileceğini kavrayabiliyor musunuz? Dünya yüzündeki her şey sizin olabilir! Gücünüz, etkiniz ve saygınlığınız olur. Güvenin bana. Kısa zamanda babamın sevgisini kazanacağım. Bir kez bana bakacak ve ayrı kaldığımız on beş yılın boşa harcanmış olduğunu anlayacak. Yaşlı ve hasta bir adam o. Kütüphanenin arkasındaki küçük bir odada kalıyormuş hep. Gece gündüz başında hemşireler bekliyormuş. Ve tabii el pençe divan duran hizmetçiler de var. Ama insanın en yakını yine kendi kanından gelendir ve onun benden başka kimsesi yok. Hemşireler üst kata çıkma gereğini bile duymazlar, onların kendi daireleri vardır. Bir gece sizleri onunla tanıştırmak için hazırlayacağım ve aşağıya, odasına götüreceğim. Gördüğü dört güzel çocuk karşısında hayranlık duyacak, hepinizi çok sevecek. İnanın bana, her şey söylediğim gibi gelişecek. Yemin ederim, babamın istediği her şeyi yapacağım. Hayatım üzerine, canımdan çok sevdiğim siz çocuklarımın üzerine yemin ederim ki, kısa zamanda bütün düşleriniz gerçek olacak.»

Ağzım açık kalmış, coşkusundan şaşkına dönmüştüm. Ağabeyime bakınca inanmaz gözlerle annemi izlediğini gördüm. İkizler tatlı bir uykuya dalmışlar, konuşulanları duymamışlardı.

Bir saray kadar büyük ve güzel bir evde yaşayacaktık. Ve o kocaman sarayda Kral Midas ile tanıştırılacaktık. Kral yakında ölünce bize bırakacağı parayla tüm dünya ayaklarımızın altına serilecekti. Akıl almaz zenginliklere kavuşmak üzereydik! Bir prenses gibi olacaktım!

Peki niçin gerçekten mutlu olamıyordum?

«Cathy,» dedi ağabeyim neşeli bir gülüşle. «Yine de bir balerin olabilirsin. Paranın yetenek kazandıracağını ya da bir çapkından iyi bir doktor yaratabileceğini sanmıyorum ama ciddi işlere başlama vaktimiz gelene dek çok eğleneceğiz, değil mi?»

-30-

Içinde pembe balerinin bulunduğu gümüş kutuyu yanıma alamıyordum. Pahalı olduğu için 'onlar'ın alacağı eşyaların listesine dahil edilmişti.

Ne duvarlardaki vitrinlerimi sökebiliyor, ne de minyatür bebeklerimi saklayabiliyordum. Babamın bana verdiklerinden yalnızca kalp şeklinde kırmızı bir taşı bulunan minik altın yüzüğümü götürebilecektim.

Ve Christopher'm dediği gibi, zengin olunca yaşamımız upuzun bir parti gibi geçecekti. Zenginler böyle yaşardı. Paralarını sayıp eğlenceler düzenlerlerken mutlu bir yaşam sürerlerdi.

Eğlenceler, partiler, oyunlar akıl almaz derecede zenginlikler, saray kadar büyük bir ev, en az dokuz on otomobilin durduğu garajın üstünde yaşayan uşaklar... Annemin böyle bir aileden gelmiş olacağını kim bilebilirdi? Niçin önceleri babamla hep para konusunda kavga ederlerdi? Neden daha önce evine mektup yazıp biraz dil dökerek para istememişti?

Ağır ağır yatak odama yürüdüm ve kapağı açılınca dönmeye hazır bekleyen pembe giysili balerinin durduğu gümüş kutumu seyrettim. «Dön balerin dön...» diyen müziğin sesini duyar gibiydim.

Eğer saklayabilecek bir yerim olsaydı onu çalardım. Elveda pembe beyaz yatak odam. Elveda suçiçeği, kızıl ve kabakulak geçirmeme tanık olmuş beyaz örtülü yatağım...

Elveda, babacığım, buradan gittikten sonra seni yatağımın kenarında otururken, bir bardak su getirirken ya da elimi tutarken anımsayamayacağım. Aslında pek gitmek istemiyorum, babacığım, burada kalıp senin anılarına yakın olmak istiyorum.

«Cathy,» annem kapıya gelmişti. «Orada durup ağlama. Oda yalnızca odadır. Ölmeden önce daha binlerce odan olacak. Onun için acele et ve eşyalarını toparla. Ben hazırlanırken ikizlerin eşyalarını da toparlayıver.»

Ölmeden önce daha binlerce odada yaşayacağımı fısıldıyordu bir ses kulağıma... ve ben de inandım.

-31 -

Zenginliğe Giden Yol

Annem bavullarını toplarken Christopher*la ben hem bizim, hem de ikizlerin giysi ve oyuncaklarını iki bavula yerleştirdik. Akşamın ilk saatlerinde gelen taksi bizi tren istasyonuna götürdü. Hırsızlar gibi kaçmıştık. Bir tek dostumuza bile veda etmeden gitmek bana dokunmuştu. Niçin böyle olması gerektiğini bilmiyordum, annem ısrar etmişti. Bisikletlerimiz garajda, alamadığımız diğer büyük eşyaların yanında kalmıştı.

Karanlık ve yıldızlı gecenin içinde tren Virğinia'nın dağlık bölgelerine doğru yol alıyordu. Uyuyan kentlerden ve kasabalardan geçiyorduk. Çiftlik evlerinden sızan ışıklar karanlığın içinde varolduklarını belirtiyorlardı. Ağabeyimle ben uyuyup bu manzaraları kaçırmak istemiyorduk. Ayrıca konuşacak o kadar çok şeyimiz vardı ki! Yaşayacağımız saray gibi evden, süreceğimiz harika yaşamdan, hizmetimizi görecek üniformalı uşaklardan söz ediyorduk sürekli. Sanırım benim de banyomu hazırlayıp giysilerimi düzenleyecek, saçlarımı tarayacak, emrettiğim zaman hazırolda duracak bir hizmetçim olacaktı. Ama ona sert davranmayacaktım. Tüm hizmetçilerin arzuladığı anlayışlı, iyi kalpli, tatlı bir hanımefendi olacaktım... tabii sevdiğim bir şeyi kırana kadar. O zaman kıyameti koparacak ve pek hoşlanmadığım birkaç eşyayı kafasına atacaktım.

Eski günleri düşününce, trende geçen o gece büyümeye başladığımı farkettim. Kazandığınız her şeyin karşılığında bazı kayıplarınız olur. Öyleyse buna alışıp en iyi tarafını görmeliyim.

Ağabeyimle birlikte elimize geçecek olan parayı nasıl harcayacağımızı planlarken şişko, kel kafalı kondüktör ufak kompartımanımıza girdi ve hayranlıkla annemizi tepeden tırnağa süzerek söze başladı. «Bayan Patterson, on beş dakika sonra sizin ineceğiniz istasyona geleceğiz.»

Niçin ona «Bayan Patterson» diyordu? Merak ettim. Soran gözlerle Christopher'a bakınca onun da şaşırmış olduğunu farkettim.

-32-

Birdenbire daldığı düşüncelerden sıyrılan annemin gözleri büyüdü. Bakışları yanıbaşında duran kondüktöre döndü, sonra bizleri dolaştı. Çantasından bir mendil çıkararak zarif bir hareketle sulanan gözlerini kuruladı. İç çekişi öylesine hüzünlü, öylesine anlamlıydı ki, kalbim hızlı bir tempoyla atmaya başladı. «Evet, teşekkür ederim,» dedi hâlâ durup kendisini saygı ve hayranlıkla izleyen kondüktöre. «Merak etmeyin, inmek için hazır oluruz.»

«Hanımefendi,» dedi adam saatine bakarak. «Saat gecenin üçü. Sizi karşılamaya gelecek biri var mı?» Bakışları Christop-her'ın, benim ve uyuyan ikizlerin üzerinde dolaştı.

«Her şey yolunda,» diye güvence verdi annem.

«Dışarısı karanlık, efendim.»

«Evimin yolunu gözü kapalı bulabilirim.»

Yaşlı kondüktörü ikna etmemişti bu yanıt. «Hanımefendi, daha Charlottesville'e bir saatlik yolumuz var. Sizi ve çocuklarınızı ıssız bir yerde bırakıyoruz. Görünürde ev filan yok,»

Daha fazla soru sormasını önlemek için annem en kararlı sesiyle konuştu. «Bizi karşılayacak biri var.» Bu havaya ne kadar çabuk girip ne kadar çabuk sıyrılabiliyordu. Çok komik doğrusu.

Issız istasyona geldik ve trenden indik. Bizi karşılamaya gelen yoktu.

Kondüktörün söylediği gibi, indiğimizde etraf kapkaranlıktı ve görünürlerde bir tek ev bile yoktu. Karanlığın içinde, yapayalnız, giden trenin ardından kondüktöre el salladık. Adamın yüz ifadesi 'Bayan Patterson' ile dört uykulu çocuğunu böylesine ıssız bir yerde bırakmaktan memnun olmadığını gösteriyordu. Etrafıma bakınınca dört tahta direğin taşıdığı bir paslı teneke damın altındaki kırık dökük yeşil bankı gördüm. İstasyonumuzun tümü buydu. O banka oturmadan tren gözden kaybolun-caya kadar ardından baktık. Duyduğumuz son düdük sesi sanki bize iyi şanslar diliyordu.

Otlaklar ve tarlalar çevrelemişti bizi. İstasyonun arkasındaki ormandan garip bir ses geldi. İrkilerek arkama dönünce Chris-

topher gülmeye başladı. «Yalnızca bir baykuştu! Hayalet olduğunu mu sandın?»

«Son verin bu saçmalıklara!» dedi annem sertçe. «Ve fısıl-daşmanız gereksiz. Etrafta kimseler yok. Burası çiftlik yöresidlr. Uzakta buğday, arpa ve yulaf tarlaları var. Civardaki çiftçiler ürünleriyle tepede oturan zenginleri beslerler.»

Tepelerin sayısı hayli fazlaydı ve sıra halinde aşağıya doğru inen ağaçlar onları birbirlerinden ayırıyordu. Onlara 'Gece Bekçileri' adını verdim, ama annem birer rüzgâr kırıcı görevi yaptıklarını söyledi. Ayrıca kar fırtınalarını da önlüyorlarmış. Christopher'ı heyecanlandıracak sözlerdi bunlar. Tüm kış sporlarını severdi ve Virginia gibi bir Güney eyaletinde kar yağabi-leceğini düşünmemişti.

«Evet, burada kar yağar,» dedi annem. «Hem de çok. Blue Ridge Dağlarının eteklerindeyiz. Gladstone'da olduğu gibi kışın burası da çok soğuk olur. Ama yazın gündüzleri daha sıcaktır. Eğer ortalık aydınlık olsaydı dünyanın en güzel kır manzaların-dan birini görebilecektiniz. Artık acele etmemiz gerekiyor. Evimiz oldukça uzak ve sabah olup uşaklar kalkmadan önce oraya varmak zorundayız.»

Ne kadar garip. «Niçin?» diye sordum. «Ayrıca niçin kondüktör sana Bayan Patterson dedi?»

«Cathyvşimdi bunu sana açıklayacak vaktim yok. Hızlı yü-rümeliyiz.» Eğilip iki ağır bavulu aldı ve peşinden gitmemizi söyleyerek ilerledi. Christopher^ ben yürümek için hiç çaba göstermeyen ikizleri taşımak zorunda kalmıştık.

«Annel» diye bağırdım birkaç adım attıktan sonra. «Kondüktör sana bavullarını vermeyi unuttu.»

«Hayır, Cathy. Ben ona bavulları doğruca ChartottesviUe'e götürüp benim adıma bir kasaya koymasını söyledim. Yarın sabah alacağım,» dedi annem soluk soluğa. Taşıdığı iki bavul tüm gücünü tüketiyordu sanki.

«Niçin yaptın bunu?» diye sordu Christopher kuru bir sesle.

«Öncelikle dört bavulu birden taşıyamam, değil mi? Ayrıca babam dört çocuğum olduğunu öğrenmeden önce onunla ko-

-34-

nuşmak istiyorum. On beş yıl uzak kaldıktan sonra bir gece yarısı eve dönmem yakışık almaz doğrusu.»

Akla yakın görünüyordu yanıtları ve kucağımızda ikizler olduğu için ona yardım edemeyeceğimizi anlamıştık. Kayalar, ağaçlar ve çalılar arasındaki daracık patikalarda annemizin ardından gidiyorduk. Uzun uzun yürüdük. İkizler gitgide ağırlaştık-ları için bir süre sonra yorulduk ve kollarımız ağrımaya başladı. Giderek tatsızlaşan bir serüvendi bu. Oturup dinlenme isteğiyle şikâyet etmeye, sızlanmaya başladık. Gladstone'da, kendi yataklarımızda olmak istiyorduk. Büyükbabamızın uşaklarla dolu kocaman evinden daha iyiydi orası.

«İkizleri uyandırın!» diye çattı annem yakınmalarımızdan bıkarak. «Yere indirin ve yürütün. İsteseler de, istemeseler de yürüyecekler.» Sonra ceketinin kürk yakasının içine dudaklarını gömerek bir şeyler fısıldadı ve keskin kulaklarım zorla duydu sözlerini: «Tanrı biliyor ya, ellerinde fırsat varken, dışarıda yürüsünler.»

Belkemiğimde bir korku titreşimi dolaştı. Duyup duymadığını anlamak için ağabeyime bakınca dönüp bana gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Ertesi sabah annem Charlottesville'den taksiyle tekrar eve gelince doğruca babasına gidecek, onunla konuşacak, ona gü-lümseyecek ve yaşlı adam cazibesine kapılıp teslim olacaktı. Güzel yüzüne bir bakması, tatlı sesini bir duyması, kollarım açıp eski hatalarını unuttuğunu söylemesi için yeterliydi.

Annemin anlattıklarına göre babası ters yaratı I işli bir ihtiyardı ve altmış altı yaş bana inanılmaz gibi geliyordu. Ölmek üzere olan bir adam, bir zamanlar çok sevdiği kızına, tek vârisine karşı kin besleyemezdi. Huzur içinde can verebilmek için onu bağışlamak zorundaydı. Babasını büyüledikten sonra bizleri yanına götürüp tanıştıracaktı. En cici elbiselerimiz ve en terbiyeli davranışlarımızla onun kalbini çalacaktık. Kalbi olan hiç kimse ikizlere karşı ilgisiz kalamazdı Alışveriş ettiğimiz dükkânlarda müşteriler dönüp onları okşar ve bu kadar güzel çocukları olduğu için annemize iltifat ederlerdi. Büyükbabamız Christop-

-35-

her'ın ne denli zeki ve çalışkan olduğunu öğreninceye kadar bekleyin helel Başarılı, üstün bir öğrenci. Ayrıca benden farklı olarak, hiç ders çalışması da gerekmiyor, her şeyi kolayca öğreniyordu. Gözlerini bir iki kez sayfanın üstünde gezdirince, tüm bilgileri belleğine yerleştirmiş olur ve asla unutmazdı. Ah, onu öylesine kıskanıyordum ki!

Benim de bir yeteneğim vardı, ancak onunki kadar kolay anlaşılır türden değildi. Her şeyin yaldızlı tarafını bir yana bırakıp çürümüş, bozulmuş noktalarını arardım. Tanımadığımız büyükbabamız hakkında biraz bilgi sahibi olmuştuk, ama ben öğrendiklerimizi düşününce, onun pek kolay bağışlayacak cinsten biri olmadığına karar verdim. Bir zamanlar çok sevdiği kızını on beş yıl aramayan bir baba asla bağışlamayabildi. Fakat annemin cazibesine karşı durabilirdi miydi? Bundan kuşkuluydum. Para konularında annemin sık sık babamı cazibesiyle büyüleyip istediğini etde ettiğini görmüştüm. Bir öpücük, bir sarılış, bir okşayış ve sonra babam gözlerinin içi gülerek, «Evet, nasılsa bunu da ödemenin bir yolunu buluruz,» derdi.

«Cathy,» dedi ağabeyim. «Yüzündeki endişeli ifadeyi sil artık. Eğer Tanrı İnsanların yaşlanıp ya da hastalanıp ölmelerini planlamamış olsaydı, bebeklerin dünyaya gelmelerine izin vermezdi.»

Christopher sanki düşüncelerimi okur gibi bakıyordu yüzüme. Yanaklarrmın kızardığını görünce sırıttı. Çok iyimserdi, benim gibi kuşku ve endişeye kapılmazdı asla.

Annemizin sözünü dinleyip ikizleri uyandırdık. Ne denli yorgun olurlarsa olsunlar yürümeleri gerektiğini söyledik. İsyan sesleriyle karşı koyarlarken kollarından çekip onları yürüttük. «Oraya gitmek istemiyorum,» diye ağlıyordu Carrie.

Cory ise yalnızca sızlanıyordu.

«Karanlık ormanda yürümek istemiyorum,» diye bağırdı. Carrie minik elini elimden kurtarmaya çalışarak. «Eve gidiyorum ben! Bırak beni, Cathy, bırak beni!»

Cory'nin ağlayışı arttı.

-36-

Carrie'yi kucağıma alıp tekrar taşımak istiyorsam da kollarım bunu denememe olanak tanımayacak kadar ağrıyordu. Sonra Christopher, Cory'nin elini bırakıp annemin ağır bavulları taşımasına yardım etmeye koştu. Karanlık patikalarda sürekli direnen iki küçük çocuğu sürükleme görevi bana düşmüştü.

Hava serin ve keskin kokuluydu. Gerçi annem buraların tepelik olduğunu söylemişti, ama uzaklarda gördüğüm şekiller bana yüksek dağlar olduğunu söylüyordu. Koyu lacivert gecede kar taneciklerini andıran yıldızlar göz kırpıyorlardı. Yoksa onlar gelecekte dökeceğim buzlu yaşların habercileri miydiler? Niçin bana acıyarak bakıyorlardı? Yakınmış gibi görünen gökyüzü çok güzeldi, ancak bana korku veriyordu. Yine de başka koşullar altında burayı çok seveceğimi biliyordum.

Dik yamaca kurulmuş birkaç büyük evin bulunduğu yere geldik. Ürkek adımlarla en yakındaki ne yaklaştık. Görebildiğim kadarıyla civardaki evlerin en büyüğü ve en güzeliydi. Annem alçak sesle, çocukluğunun geçtiği evin adının Foxworth Malikânesi, yaşının da en az iki yüz olduğunu söyledi!

«Yüzmek ve paten yapmak için yakında bir göl var mı?» diye sordu ağabeyim. Dağlara dikkatle bakıyordu. «Kayak yapmak için pek elverişli sayılmaz. Çok ağaçlık ve kayalık.»

«Evet,» dedi annem. «Biraz ileride bir göl var.» Eliyle gölün yönünü işaret etti.

Neredeyse parmak ucunda kocaman evin çevresini döndük ve arka kapıya gelince yaşlı bir kadın bizi içeri aldı. Herhalde gelişimizi bekliyordu, çünkü kapıyı vurmamıza fırsat vermeden açmıştı. Karanlıkta dolaşan hırsızlar gibi sessizce içeri girdik. Bizi karşılamak için bir tek kelime söylemedi. Acaba uşaklardan biri miydi?

Karanlık eve girer girmez, etrafa bakınmamıza vakit bırakmadan arka merdivenlerden yukarıya çıkardı bizleri. Uzun koridorlardan, kapalı kapıların önünden geçtik ve en sonunda bir odanın önünde durduk. Kapıyı açıp içeri girmemizi işaret etti. Uzun yatak odasına varmak hepimizi rahatlatmıştı. Ağır, işlemeli perdeler yüksek pencereleri örtüyordu. Gri elbiseli yaşlı kadın kapıyı kapatıp yaslandı ve bizleri inceledi.

-37-

«Tıpkı söylediğin gibi, Corinne. Çocukların çok güzel.» Bu sözleri duyunca irkildim.

Bize iltifat ediyordu. Sevinmemiz gerekirdi ama o anda kanım dondu neredeyse. Sesi soğuk ve duygusuzdu. Sanki bizim sözlerini duyacak kulaklarımız, yorumlayacak beyinlerimiz yoktu. Onun hakkında verdiğim kararlarda haklı olduğumu bundan sonraki sözleri kanıtladı.

«Fakat zeki olduklarından emin misin? Gözle görülmeyen bazı kusurları var mı?»

«Hayır!» diye bağırdı annem aynen benim gibi gücenerek. «Gördüğünüz gibi çocuklarım gerek fiziksel, gerekse ruhsal olarak kusursuzdurlar.» Öfkeli gözlerle gri elbiseli yaşlı kadına baktıktan sonra diz çöküp Carrie'yi soymaya başladı. Ben Cory'nin mavi ceketinin düğmelerini çözerken ağabeyim bavullarından birini bir yatağın üstüne koydu ve açıp içinden bir çift sarı pijama çıkardı.

Küçük Cory'yi soyup pijamalarını giydirirken gizlice büyükannemiz olduğunu tahmin ettiğim iri yapılı, uzun boylu kadını izliyordum. Yüzünün kırışıklıklarına ve sarkık gerdanına karşın, ilk görüşte sandığım kadar yaşlı olmadığını anladım. Çelik mavisi saçlarını gergin bir topuz şeklinde başının arkasında toplamıştı. Saçlarının gerginliğinden gözleri kedi gibi çekik duruyordu.

Burnu kartal gagasına benziyor, incecik agzıysa keskin bir bıçağı andırıyordu. Gri tafta elbisesinin yüksek yakasında pırlanta bir broş vardı. Yumuşak bir görünüşü olduğu söylenemezdi. Göğüsleri bile iki çimento yığını gibi duruyordu. Anne ve babamızla olan yakın ilişkimizi onunla kuramayacaktık.

Onu sevmemiştim. Eve gitmek istiyordum. Dudaklarım titremeye başladı. Babamın tekrar hayata dönmesini arzuluyordum. Böyle bir kadın annemiz gibi tatlı ve güzel bir çocuğa nasıl sahip olabilmişti? Titreyerek gözyaşlarımı önlemeye çalıştım. Annemiz bizi sevgisiz, şefkatsiz, umursamaz bir büyükbaba için hazırlamıştı gelmeden önce; ama büyükannemiz sert ve kötü bir sürpriz gibi çıkmıştı karşımıza. Christopher'ın görüp sonradan

-38-

benimle alay edeceğinden korkarak gözlerimi kırpıştırıp göz-yaşlarımın akmasını engelledim. Annem gülümseyerek ikizleri büyük yataklardan birine yan yana yatırdı. Kırmızı yanaklı iki oyuncak bebek gibi yatarlarken öyle güzel görünüyorlardı ki. Annem eğilip ikizleri öptü, alınlarına düşen bukleleri eliyle yavaşça düzeltti ve üstlerini örterken çok iyi tanıdığımız tatlı sesiyle, «İyi geceler, sevgililerim,» diye fısıldadı kulaklarına.

İkizler duymadılar bile. Hemen derin bir uykuya dalmışlardı.

Köklü bir ağaç gibi olduğu yerde duran büyükanne, hoşnutsuzluğunu belirten bir ifadeyle önce yataktaki ikizlere, sonra bir köşede birbirlerine sokulmuş duran bizlere baktı. Yorgunluktan ayakta durmak için birbirimize dayanıyorduk. Taş grisi gözlerinde delici bir bakışla anneme döndü. «İki büyük çocuğun aynı yatakta kalamaz.»

«Onlar daha çocuk,» diye parladı annem beklenmedik bir öfkeyle. «Anne, sen hiç değişmedin, değil mi? Hâlâ kuşkucu ve iğrenç bir düşünüş tarzın var. Christopher ile Cathy masumdur.»

«Masum mu?» diye atıldı büyükanne; bakışları insanı kesip kanatacak kadar sertti. «Seninle üvey amcan hakkında baban ve ben de tıpkı böyle düşünmüştük.»

İri iri açılmış gözlerle bir ona, bir ötekine bakıyordum. Gözlerim ağabeyime takılınca, sanki yıllar geriye gitmiş ve yedi sekiz yaşlarında, olan biteni bir türlü anlayamayan küçücük bir çocuk haline gelmiş gibi göründü bana.

Bir öfke dalgası kapladı annemi. «Eğer böyle düşünüyorsan, ikisine de ayrı oda ver. Bu evde yetirince oda olduğunu biliyorum.»

«Bu olanaksız,» dedi büyükanne buz gibi sesiyle. «Banyosu bitişik olan tek oda burası. Ayrıca kocamın ayak seslerini duyamayacağı başka yer yok. Eğer birbirlerinden ayrılıp üst kata dağıtırlarsa ya kocam ya da hizmetçiler gürültülerini duyarlar. Çok düşündüm bunu. Tek güvenli yer bu oda.»

Güvenli oda mı? Hepimiz aynı odada mı kalacaktık? Yirmi, otuz, kırk odası olan koskoca bir köşkte hepimiz aynı odada kalacaktık demek? Ama biraz daha düşününce, bu soğuk evde tek başıma kalmak istemediğimi de anladım.

-39-

«İki kızı bir yatağa, iki oğlanı da öbürüne yatır,» diye emretti büyükanne.

Annem Cory'yi kucağına alıp boş yatağa geçirdi ve böylece bundan sonra odadaki yatış şeklimiz belirlendi. Oğlanlar banyo kapısına yakın olan yatakta, Carrie ile ben de pencerenin yanında kalacaktık.

Yaşlı kadın gözleriyle bizi uzun uzun süzdükten sonra, «Şimdi beni dinleyin,» diye başladı bir komutan edasıyla. «Siz iki büyük çocuk, kardeşlerinizin sessizliğinden sorumlu olacaksınız. Koyacağım kuralları çiğnedikleri takdirde yine sizden hesap soracağım. Şunu aklınızdan hiç çıkarmayın: Eğer büyükbabanız zamanından önce burada olduğunuzu öğrenirse, sizi kulağınızdan tuttuğu gibi beş parasız kapı dışarı eder. Tabii daha önce size iyi bir ceza vermeyi de ihmai etmez. Bu odayı ve banyoyu sanki kimse yaşamıyormuş gibi temiz ve düzenli tutacaksınız. Sessiz olacaksınız. Koşup bağırmayacak, aşağı katlara sesinizin gitmemesine dikkat edeceksiniz. Annenizle beraber bu gece buradan çıkarken kapıyı dışarıdan kilitleyeceğiz. Evin içinde dolaşmanızı istemiyorum. Büyükbabanız ölünceye kadar burada kalacaksınız, ama kimse bunu bilmeyecek.»

Tanrım! Gözlerim annemi aradı. Gerçek olamaz bu! Yalan söylüyor, değil mi? Yalnızca bizi korkutmaya çalışıyor. Chris-topher'a yaklaşıp soğuk, titrek vücuduna yaslandım. Büyükanne homurdanınca derhal geri çekildim. Annem arkasını dönüp başını eğmişti. Ağlıyor gibi titriyordu omuzları.

Paniğe kapıldım ve eğer annem bir yatağın kenarına oturup kollarını bize açmamış olsaydı hırsımdan çığlıklar atacaktım. Bize sarılan kollarına, saçlarımızı okşayan ellerine minnettar olarak kucağına koştuk. «Her şey yolunda,» diye fısıldadı. «Güvenin bana. Yalnızca bir gece burada kalacaksınız ve babam sizi evine kabul edecek. Burası kendi eviniz olacak. Bütün odalar, bahçeler...»

Sonra sert ve acımasız annesine döndü. «Anne, lütfen çocuklarıma karşı biraz merhamet ve sevgi göster. Senin kanından geliyorlar, bunu unutma. Onlar hem çok iyi, hem de çok

-40-

normal çocuklardır. Koşacak, oynayacak, gürültü edecek bir yere ihtiyaçları var. Fısıldayarak konuşmalarını mı bekliyorsun? Bu odanın kapısını kilitlemen gerekmez, yalnızca koridorun kapısını kilitle yeter. Niçin bu kuzey kanadını tümüyle onlara bırakmıyorsun? Eski bölümü pek sevmediğini biliyorum.»

Büyükanne sertçe başını salladı. «Corinne, burada kararları ben veririm, sen değil! Bu bölümün kapısını bir neden göstermeden kilitlersem hizmetçiler merak etmezler mi sanıyorsun? Her şey eskisi gibi olmalı. Bu odayı niçin kilitlediğimi biliyorlar, çünkü tavanarasına çıkan merdiven burada ve kendilerine ait olmayan yerlerde dolaşıp etrafa karışmalarını istemiyorum. Sabah çok erkenden, aşçıyla hizmetçiler mutfağa girmeden çocuklara yiyecek ve süt getireceğim. Kuzey kanadına her ayın son cuması temizlik için hizmetçiler girer. O günlerde çocuklar hizmetçilerin işi bitene dek tavanarasında saklanacaklar. Hizmetçiler gelmeden önce de ben odayı dolaşıp bir iz bırakıp bırakmadıklarını kontrol edeceğim.»

Annem itiraz etti. «Bu olanaksız! Bir ipucu bırakıp kendilerini ele verirler. Anne, koridor kapısını kilitle.»

Dişlerini gıcırdattı büyükanne. «Bana zaman tanı, Corinne. Onlara temizlik için bile buraya giremeyeceklerini söylemek için bir bahane bulmak zorundayım. Ama dikkatli adım atıp kuşkularını uyandırmamam gerekli. Benden hoşlanmıyorlar. Ödüllendirileceklerini sanarak babana koşup masallar anlatırlar. Anlamıyor musun? Buranın kapatılması senin dönüşünle aynı zamana rastlamama) ı.»

Annemiz başını sallayarak kabul ettiğini bildirdi. Christopher ile ben uykuya dalmaya hazırlanırken ikisi plan yapmaya devam ettiler. Sonu gelmez bir gün geçirmiştik. Carrie'nin yanına yatağa girip sorunların olmadığı düşler dünyasına ulaşmak için can atıyordum.

En sonunda annem yorgunluğumuzu farketti. Banyoda soyunup yataklarımıza girmemize izin verildi. Gözlerinin altında kara gölgelerle annem yanıma geldi ve sıcak dudaklarıyla alnıma dokundu. Gözlerinde parlayan yaşları gördüm. Niçin yine ağlıyordu?

-41-

«Uyu artık,» dedi boğuk bir sesle. «Kaygılanma. Duyduklarına da kulak asma. Babam yaptıklarımı unutup beni bağışlayınca sizlere de kucağını açacaktır. Sizden başka torunu yok.»

«Anne, niçin sürekli ağlıyorsun?» Endişeyle çatılmıştı kaşlarım.

Titrek hareketlerle gözyaşlarını silip gülümsemeye çalıştı. «Cathy, korkarım babamın sevgisini kazanmak bir günden fazla sürecek. Belki iki, belki daha fazla.»

«Daha fazla mı?»

«Belki bir hafta, ama pek sanmam. Kesin bir şey bilmiyorum... Çok uzun sürmeyeceğinden emin olabilirsin.» Yumuşak eliyle saçlarımı düzeltti. «Sevgili, tatlı Cathy'im. Baban seni çok severdi, ben de öyle.» Christopher'ın yanına gidip alnından öptü, fakat ona fısıldadıklarını duyamadım.

Kapıya gelince tekrar dönüp bize baktı. «İyi bir gece geçirin. Yarın mümkün olduğu kadar erken sizi görmeye geleceğim. Planlarımı biliyorsunuz. İstasyona yürüyüp bir trene binerek Charlottesville'e gideceğim ve bavullarımı alıp yarın sabah erken saatte taksiyle buraya döneceğim. Fırsat bulur bulmaz yanınıza gelirim.»

Büyükanne acımasızca omuzlarından tutup annemizi dışarı itti, ancak o tekrar dönüp yalvaran gözlerle sözlerini sürdürdü. «Lütfen iyi davranın. Gürültü yapmayın. Büyükannenizin söylediklerini yapın ve sizi cezalandırmasına fırsat vermeyin. Lütfen, lütfen bunu yapın. İkizlerin de söz dinlemelerini ve gürültü yapmamalarını sağlayın. Beni fazla özletmeyin. Bu olayı eğlenceli bir oyunmuş gibi gösterin onlara. Hepinize bir sürü oyuncak getirinceye kadar onları oyalayın. Yarın tekrar gelinceye kadar her dakika sizi düşüneceğim, seveceğim ve dua edeceğim.»

İyi davranıp sessiz olacağımıza, konacak kurallara melekler gibi itaat edeceğimize söz verdik. İkizler için elimizden gelen her şeyi yapacaktık. Anemin gözlerindeki endişeyi silmek için her şeyi kabullenebildim.

«İyi geceler, anne,» dedik bir ağızdan büyükannenin acımasız elleri onu omuzlarından çekip götürürken. «Bizi merak

-42-

etme. Kendimize bakarız. İkizleri nasıl oyalacağımızı biliyoruz. Artık küçük bir çocuk değilim.» Bunların hepsini ağabeyim söylemişti.

«Beni yarın sabah göreceksiniz,» dedi büyükanne koridora çıkıp kapıyı kapatırken.

Tek başımıza kalınca kapının kilitlenmiş olması ürküttü bizi. Ya yangın çıkarsa? Yangın. Ben hep yangından nasıl kurtulabileceğimi düşünürdüm. Eğer kapımız kilitli kalırsa, yardım istesek bile bizi kimse duyamazdı. Ayın son cumasından başka bir zamanda kimsenin gelmediği koskoca malikânenin bu uzak köşesinde kim sesimizi duyabilir ki?

Tann'ya şükür bu bir gecelik geçici bir durumdu. Yarın annemiz ölmekte olan büyükbabamızla konuşup kendini affettire-cekti.

Sonunda yalnız kalmıştık. Kapımız kilitlenmiş, bütün ışıklar söndürülmüştü. Etrafımızı saran ev, sanki bir canavar gibi dişlerinin arasına kıstırmıştı bizi. Eğer hareket eder, konuşur ya da gürültülü soluk alırsak, çiğneyip yutabilirdi.

Karanlığın içinde yatarken bitip tükenmeyen sessizliği değil, uykuyu istiyordum. Hayatımda ilk kez başım yastığa değer değmez düşler ülkesine uçmadım. Christopher sessizliği bozdu ve fısıltılı seslerle durumumuzu tartıştık.

«Pek kötü olmamalı,» dedi usulca karanlıkta gözleri parlayarak. «Şu büyükanne göründüğü kadar kötü kalpli değildir.»

«Onun tatlı bir ihtiyar olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?»

« Evet, iyi bildin... bi r boa yi lan ı kadar tatl ı.»

«Koskocaman bir kadın. Boyu kaç santim sence?»

«Şey... bunu tahmin etmek zor. Belki bir seksen ve en az yüz kilo var.»

«Bence iki on ve iki yüz elli kilo!»

«Cathy öğrenmen gereken bir nokta var: Abartmaktan vazgeçmelisin! Küçücük olayları bu denli büyütme. Durumumuza gerçekçi bir gözle bak ve buranın yalnızca bir oda olduğunu gör. Ürkütücü bir yer değil. Annem geri dönmeden önce bir tek gece geçireceğiz burada.»

-43-

«Christopher, büyükannenin üvey amca hakkında söylediklerini duydun mu? Ne demek istediğini anladın mı?»

«Hayır, ama sanırım annem her şeyi açıklar. Artık dua et ve uyu. Yapacak başka bir şey var mı?»

Yataktan kalkıp diz çöktüm ve ellerimi çenemin altında birleştirdim. Gözlerimi sımsıkı kapayıp annemin başarılı olması için uzun uzun Tanrı'ya yakardım. «Ve Tanrım lütfen büyükbabamızın da karısı kadar kötü kalpli olmasına izin verme.»

Sonra yoğun duyguların ve yorgunluğun etkisiyle yatağa uzanıp Carrie'ye sarıldım ve arzuladığım gibi düşlere daldım.

Büyükannenin Evi

Sabahın ilk ışıkları, açmamızın yasak olduğu ağır perdelerin ardından hafifçe odaya doldu. Christopher yatağının içinde doğrulup gerinirken bana sırıttı. «Günaydın, arap saçlı.» Kendi saçları benimkilerden daha karışıktı oysa. Niçin Tanrı, Cory ile ağabeyime böyle kıvırcık saç verirken, biz iki kıza yalnızca dalgaları uygun görmüştü bilmiyorum. Erkek kardeşlerimiz saçlarını düzeltmeye çalışırlarken, o buklelerin bende olmasını çok isterdim.

Yatağın içinde doğrulup aşağı yukarı beş metreye beş metre olan kare şeklindeki odamıza dikkatle baktım. Gerçi oldukça büyüktü; ama iki tane çift kişilik karyola, kocaman bir şifoniyer, büyük bir çekmeceli dolap, iki büyük iskemle, pencerelerin arasında yer alan tuvalet masası ve koltuğuyla etrafında dört iskemle bulunan maun masa odayı küçültmüştü. İki yatağın arasında bir sehpa, üzerinde de bir lamba vardı. Koyu renkli ağır eşyaların altındaysa rengi solmuş, sarı saçaklı kırmızı bir halı göze çarpıyordu. Herhalde bir

zamanlar çok güzeldi, fakat artık eskimiş ve yıpranmıştı. Duvar kâğıtları beyaz ve krem rengiydi. Yatak örtüleri altın sarısı kapitone satendendi. Ve duvarları üç tablo süslüyordu. Tanrım, insanın soluğunu kesiyorlardı sanki! Garip görünüşlü canavarlar kırmızı mağaralarda çıplak insanları

-44-

kovalıyorlar, başka dünyalara ait olduklarını sandığım birtakım korkunç yaratıklar da daha zavallı kişileri çiğniyorlardı. Uzun parlak dişlerin arasından salyaları akan ağızlarda çırpınan bacaklar görünüyordu.

«Bazılarının cehennem kavramını seyretmektesin şu anda,» dedi bilgiç ağabeyim. «Bahse girerim şu melek büyükannemiz, sözünü dinlemezsek başımıza neler geleceğini bildirmek için kendi elleriyle asmıştır bunları. Bana kalırsa hepsi de Goya'nın imzasını taşıyor.»

Ağabeyimin her konuda bilgisi vardı. Doktorluğun yanısıra ressam da olmak istiyordu. Çizgileri, renkleri oldukça iyi gibi görünürdü bana. Daha doğrusu kendine bakma ve dağınıklığını toplama konuları dışında her alanda yetenekliydi.

Yataktan kalkıp banyoya gitmek üzere hazırlandığım anda ağabeyim yerinden fırladı ve derhal içeri girerek kapıyı örttü. Niçin Carrie'yle benim yatağım banyo kapısından uzak olanıydı sanki? Sabırsızca ayaklarımı sallayarak yatağın kenarında oturup beklemeye başladım.

Kısa bir süre sonra Cory ile Carrie uyandılar. Tıpkı aynadaki görüntüler gibi aynı anda doğrulup gözlerini ovuşturmaya başladılar. Sonra Carrie kesin bir tavırla fikrini bildirdi. «Ben burayı sevmedim!»

Şaşılacak bir şey değildi. Önyargılı olarak doğmuştu zaten. Dokuz aylıkken konuşmaya başlamıştı. Daha önceden de neden hoşlanıp neden ^hoşlanmadığını çok rahat belli ederdi aslında. Hiçbir şeyin ortası yoktu onun için; ya berbattı ya harika. Mutlu olduğu zamanlar kuş cıvıltısını andıran tatlı sesiyle konuşup dururdu. Bütün sorunsa uykuda olmadığı zamanlar sürekli cıvılda-masıydı. Bebeklerle, çay bardaklarıyla, oyuncaklarla konuşup dururdu. Karşısında durup yanıt vermeyen her şey sohbeti için yeterli sayılabilirdi. Artık bitmek bilmez konuşmalarına öylesine alışmıştım ki, yanıbaşında olsam bile sözlerini duymuyordum.

Cory tümüyle farklıydı. İkiz kardeşi susmamacasına konuşurken o oturup dikkatle dinlerdi. Bayan Simpson'ın onu 'de-

-45-

rinlerden akan sakin bir su' diye tanımlamasını hâlâ anımsıyorum. Ne demek istediğini bir türlü anlayamamıştım, ama sanırım sessiz kişilerin esrarengiz bir havası olduğunu ve benliklerinin derinliklerinde yatan gizlerini herkesin merak ettiğini anlatmaya çalışmıştı.

«Cathy,» diye cıvıldadı minik kız kardeşim. «Burayı sevmediğimi söylediğimi duydun mu?»

Bunu duyan Cory derhal yerinden kalkıp yanımıza geldi ve ikimize sarıldı. Korkuyla açılmış gözlerle ve ciddi bir sesle sordu. «Buraya nasıl geldik?»

«Dün gece trenle. Hatırlamıyor musun?»

«Hayır.»

«Ay ışığında ormanda yürüdük. Her taraf çok güzeldi.»

«Güneş nerede? Hâlâ gece mi?»

Güneş ağır perdelerin ardında saklanıyordu. Ama bunu Cory'ye söylersem hemen pencereye koşup dışarı bakacaktı ve bir kez bahçeyi görünce de çıkmak için yalvaracaktı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kapının birdenbire açılması beni cevaplandırma derdinden kurtardı. Büyükannemiz üstü beyaz peçeteyle örtülü büyük bir tepsiyle içeri girdi. Ciddi bir sesle bütün gün ağır tepsilerle merdivenleri tırmanamayacağını ve yalnızca günde bir kez geleceğini bildirdi. Daha sık gelirse uşaklar kuşkulanabilirlermiş.

«Sanırım bundan sonra bir piknik sepeti kullanacağım,» dedi tepsiyi masanın üstüne bırakırken. Yemeklerle ilgilenmek benim görevimmiş gibi yüzüme bakarak devam etti. «Bu yiyeceklerle bütün gün idare edeceksiniz. Her şeyi üçe böl. Jambon, yumurta, kızarmış ekmek ve yulaf ezmesi kahvaltı; sandviçler ve termostaki sıcak çorba öğle yemeği; kızarmış tavuk, patates salatası ve fasulyeyse akşam yemeğiniz için. Meyveleri yemekten sonraya bırakabilirsiniz. Eğer akşama kadar sessiz kalırsanız size dondurma, pasta ya da bisküvi getirebilirim. Ama şeker asla. Dişlerinizin çürümesine izin veremeyiz. Büyükbabanız ölünceye kadar dişçiye gidemezsiniz.»

-46-

Christopher giyinip banyodan çıkmış, kocasının ölümünden böylesine rahatça söz edebilen kadına hayretle bakarak dinliyordu. Sanki Çin'deki bir akvaryumda bir süre sonra ölecek olan kırmızı balıklardan söz ediyordu büyükannemiz. «Ve her yemekten sonra dişlerinizi fırçalayacaksınız,» diye sözlerini sürdürdü. «Saçlarınız daima taranmış, yüzleriniz yıkanmış olacak. Yarı giyinik dolaşmak yasak. Kirli yüzlü, burnu akan çocuklardan iğrenirim.»

Bunları söylerken Cory'nin burnu akmaya başlamıştı bile. Hemen bir kâğıt mendil kapıp yardımına koştum. Zavallı çocuğun saman nezlesi vardı ve büyükannemiz burnu akan çocuklardan iğreniyordu.

«Ve banyoda edepli davranacaksınız,» dedi büyük bir dikkatle önce bana, sonra kapıya yaslanmış duran Christopher'a bakarak. «Kızlar ve erkekler banyoyu birlikte kullanamazlar.»

Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim! Bizim nasıl çocuklar olduğumuzu sanıyordu acaba?

Sonra bozuk plak gibi defalarca yineleyeceği sözleri ilk kez dinlemeye başladık: «Unutmayın, çocuklar, Tanrı her şeyi görür. Benim arkamdan yaptığınız kötülükleri anında görür! Ben sizi cezalandırmadığım zaman Tanrı sizlerin cezasını verecektir!»

Elbisesinin cebinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine bıraktı. «Bu kâğıtta benim evimde kalırken uymanız gereken kurallar yazılı. Okuyup ezberleyin.» Sonra gitmek üzere arkasını döndü, fakat vazgeçip daha henüz keşfetmediğimiz dolaba yaklaştı. «Çocuklar, bu dolabın arkasında tavanarasına çıkan merdivenler gizlidir. Yukarıda koşup oynayabileceğiniz, hatta biraz gürültü yapabileceğiniz yer var. Ama oraya asla saat ondan önce çıkmayacaksınız. Saat ona kadar hizmetçiler ikinci katta temizlik yaptıkları için gürültünüzü duyabilirler. Dün gece söylediğim gibi, her ayın son cumasında, sabah erkenden tavanarasına çıkıp hiç gürültü etmeden oturacaksınız. Anladınız mı?» Sert ifadeli gözleriyle tek tek yüzümüze bakıp sözlerinin açıkça anlaşılıp anlaşılmadığını kontrol etti. Christopher'la ben başla-

-47-

rımızı sallarken ikizler şaşkın gözlerle ona bakıyorlardı. Gerekli günlerde temizlik başlamadan önce odamızı dolaşarak herhangi bir iz bırakıp bırakmadığımızı kontrol edeceğini söyledi ve dışarı çıktı.

Bir kez daha kapıyı ardından sıkıca kilitledi.

Şimdi soluk alabilirdik.

Durumumuzu eğlenceli bir hale sokmaya kararlı olarak söze başladım. «Christopher Doll, sizi baba ilan ediyorum.»

Alayla gülerek yanıtladı ağabeyim. «Başka ne olabilir ki? Ve şu andan itibaren bu ailenin reisi olarak krallara yaraşır bir hizmet görmek istiyorum. Benim kölem olan karım sofrayı hazırlayacak, yemekleri dağıtacak ve kocasını bekleyecek.»

«Sözlerini yineler misin, ağabeycîğim?»

«Bundan sonra senin ağabeyin değil efendinim. Her emrimi yerine getirmekle yükümlüsün.»

«Eğer dediklerinizi yapmazsam ne olacak, sevgili efendim?»

«Ses tonunu beğenmedim. Benimle konuşurken daha saygılı olmalısın.»

«Ha ha ha! Sana ancak saygımı kazandığın gün saygılı davranabilirim, Christopher. Yani boyun iki metreye gelince, ay öğleyin doğunca, fırtınanın önünde beyaz atlı bir şövalye olarak kılıcının ucunda bir canavar kafasıyla ortalığa çıkınca...» Bu sözlerden sonra Carrie'nin elinden tutup banyoya girdim. Yıkanmak, giyinip süslenmek için artık burası bize aitti ve içeri gireyim diye yalvaran Cory'ye aldırış etmiyorduk.

«Lütfen, Cathy. İçeri geleyim! Bakmayacağımı»

Bir süre sonra banyo sıkıcı gelmeye başladı ve dışarı çıkınca, ağabeyimin Cory'yi giydirmiş olduğunu gördük. Üstelik artık banyoya girmek için de çırpınmıyordu!

«Nasıl olur?» diye sordum. «Lütfen bana, tekrar yatağına girip oraya yaptığını söyleme!»

Cory sessizce içinde çiçek bulunmayan büyük mavi vazoyu işaret etti.

Christopher şifoniyere dayanmış memnun memnun sırıtıyordu. «Sıkışık durumdaki erkeklere kulak aşmamayı öğretir bu sana. Biz erkekler başımızın çaresine bakmayı becerebiliriz.»

-48-

Kahvaltıya oturmalarına izin vermeden önce mavi vazoyu boşaltıp iyice çalkaladım. Aslında bunu Cory'nin yatağının yanında tutmak pek fena bir fikir sayılmazdı.

Pencerenin yanındaki küçük masaya oturduk. İkizlerin ta-baklarındakileri görebilmeleri için ikiye katlanmış yastıkların üzerine oturmaları gerekiyordu. Odadaki dört lambayı da yakmıştık, ama yine de ortalık loştu. Sanki güneşin doğuşundan önce kahvaltıya oturuyorduk.

«Neşelen artık, asık surat,» dedi ağabeyim. «Benim kölem olmak zorunda değilsin. Şaka yapıyordum. Sana efendin gibi davranmayacağını.» Ve gerçekten böyle yapmayacağını belirtmek için bana çok ağır gelen büyük termosu kapıp sütlerimizi etrafa damlatmadan bardaklarımıza doldurdu.

Carrie tabağındaki kızarmış jambonla yumurtaları görünce bağırmaya başladı: «Biz yumurta sevmiyoruz! Soğuk yulaf ezmesi sevmiyoruz! Yağlı, sert yiyecek istemiyoruz. Soğuk YULAF SEVİYORUZ! ÜZÜMLÜ SOĞUK YULAF!»

«Şimdi beni d'nleyin,» dedi yeni atanmış genç babaları. «Önünüze konan her şeyi yiyeceksiniz ve şikâyet etmeyeceksiniz. Ağlamak, haykırmak, bağırmak yoki Anlaşıldı mı? Ayrıca bunlar sıcak değil, soğuk. İstemiyorsanız yağlarını ayırabilirsiniz.»

Christopher iki dakikada soğuk, yağlı kahvaltısını ve soğuk, tereyağsız, kızarmış ekmeğini bitirdi. İkizler anlayamadığım bir nedenle hiç itiraz etmeden tabaklarındakileri silip süpürdüler. İkizlerle ilişkimizdeki iyi şansımızın sürekli olmayacağı konusunda garip bir endişeye düşmüştüm. Büyük ağabeylerinin yönetimi ele almasına belki şimdi karşı çıkmamışlardı, ama acaba daha sonra ne olacaktı?

Kahvaltı sona erince tabakları tepsiye yerleştirdim ve birdenbire dua etmemiş olduğumuzu anımsadım. Aceleyle herkesi tekrar masanın çevresine topladım, ellerimizi kavuşturup başımızı eğerek duaya başladık.

«Tanrım, senden izin almadan yemeğe başladığımız için bizi bağışla, lütfen büyükannemiz bunu bilmesin. Bu hatayı bir kez daha yapmayacağız. Amin.»

-49

Christopher'a yapmamız ve yapmamamız gerekenlerin daktiloyla ve büyük harflerle yazılmış listesini sessizce uzattım. Sanki elyazısını okuyamayacak kadar aptaldık.

Ağabeyim dudaklarını büyükannemiz gibi tiksintiyle büzüp kuralları onun sesini taklit ederek okumaya başladı.

«Bir,» dedi alaycı bir sesle. «Hepiniz her zaman tümüyle giyinik olacaksınız.

«İki: Tanrı'nın adını gereksiz yere ağzınıza almayacak ve her yemekten önce dua edeceksiniz. Bunu yaparken ben odada değilsem, O'nun yukarıdan sizi gözetlediğini unutmayacaksınız.

«Üç: Asla perdeleri açıp dışarı bakmayacaksınız.

«Dört: Ben sizinle konuşmadan asla bir şey söylemeyeceksiniz.

«Beş: Bu odayı daima temiz ve düzenli tutacaksınız. Yataklar her sabah düzeltilmiş olacak.

«Altı: Hiçbir zaman boş durmayacaksınız. Her gün beş saat ders çalışacak, kalan zamanınızı yeteneklerinizi geliştirmeye harcayacaksınız. Eğer herhangi bir yeteneğiniz varsa bununla uğraşacak, yoksa vaktinizi İncil okumakla geçireceksiniz. Okumayı bilmiyorsanız, Kutsal Kitap'ı elinize alıp Tanrı'nın dediklerini içinize yerleştirmeye çalışacaksınız.

«Yedi: Her sabah kahvaltıdan sonra ve her akşam yatmadan önce dişlerinizi fırçalayacaksınız.

«Sekiz: Eğer kızlarla oğlanları aynı zamanda banyoda yakalarsam, hiç acımakstzm kırbaçlayacağım.»

Kalbim sıkışmaya başladı. Ne biçim bir büyükannemiz vardı?

«Dokuz:-Her zaman gerek davranış, gerek konuşma, gerekse düşüncelerinizde edepli davranacaksınız.

«On: Vücudunuzun mahrem yerlerine dokunmayacak, ellemeyecek, aynada seyretmeyecek, yıkanırken bile buraları aklınıza getirmeyeceksiniz. Sizi ahlaki açıdan çökertecek konulardan uzak kalıp daima temiz ve iyi şeyler düşüneceksiniz.

-50-

«On bir: Gereksiz yere karşı cinsten olanlara bakmayacaksınız.

«On iki: İçinizde okuma yazma bilenler her akşam İndl'den en az bir sayfayı yüksek sesle okuyup diğerlerinin öğrenmesini sağlayacak.

«On üç: Hepiniz her gün banyo yapacak ve çıktıktan sonra banyoyu temizleyeceksiniz. Daima her yeri bulduğunuz gibi tertemiz bırakacaksınız.

«On dört: Hepiniz her gün incil'den bir pasaj ezberleyecek ve ben sorduğum zaman ezberden söyleyeceksiniz. Öğrendiğiniz bölümleri kontrol edeceğim.

«On beş: Getirdiğim yiyeceklerin tümünü bitireceksiniz. Bir lokma bile atmayacak ya da saklamayacaksınız. Dünyada çok kişi açlıktan ölürken yiyecekleri atmak günahtır.

«On altı: Yatak odasında gecelikle dolaşmayacaksınız. Banyoya giderken bile sabahlığınızı giyeceksiniz. Acil durumda bir çocuğun girmesi için aceleyle banyodan çıkarken çamaşırlarınızın üstüne mutlaka sabahlığınızı giyeceksiniz. Bu çatı altında yaşayan herkesin namuslu ve itaatkâr davranmasını emrediyorum.

«On yedi: Ben odaya girince hazırolda duracaksınız. Sessizce itiraz anlamında yumruklarınızı sıkmayacak, benimle göz göze gelmeyeceksiniz. Benim dostluğumu, sevgimi, şefkatimi kazanmaya çalışmayacaksınız. Bunlar olanaksızdır. Ne büyükbabanız, ne de ben, ahlak dışı bir olay için duygu besleyenleyiz.»

Bu sözler acımasızdı. Christopher bir an susunca gözlerinde bir keder ifadesi dolaştı ve tekrar eski sırıtışını dudaklarına yerleştirip ikizleri gıdıklayarak güldürdü.

«Christopher,» dedim endişeli bir sesle. «Anladığıma göre, annemiz babasının sevgisini kazanmaktan vazgeçmeli. Onun bizleri görmek isteyeceğini hiç sanmıyorum! Niçin? Biz ne yaptık? Annemiz gençliğinde bu hatayı işlediğinde dünyada bile yoktuk. Niçin bizden nefret ediyorlar?»

-51-

«Sakin ol,» dedi ağabeyim uzun listeye bakarak. «Bu kurallara aldırış etme. O kadın delii Büyükbabamız kadar akıllı bir adamın eminim karısınınki gibi saçma fikirleri yoktur. Aksi takdirde bunca parayı nasıl kazanabilirdi?»

«Belki kazanmadı da kendisine miras kaldı.»

«Evet, annem bir miktar miras kaldığını söylemişti, fakat bunu yüzlerce kez artırmış. Yani kafası biraz olsun çalışıyor. Ancak her nasılsa kendine eş olarak akılsız bir kadın seçmiş.» Sırıtarak okumasını sürdürdü.

«On sekiz: Size yiyecek getirmek için odaya girdiğim zaman yüzüme bakmayacak ve benimle konuşmayacaksınız. Ne benim, ne de büyükbabanızın hakkında saygısızca düşünmeyeceksiniz. Tanrı düşüncelerinizi okur. Kocam iradeli ve azimli bir erkektir, hiç kimse hakkından gelemedi. Her derdiyle uğraşacak bir sürü doktor, hemşire ve teknisyen var etrafında. Çalışmayan uzuvlarının görevini sürdürecek makineleri var. Çelikten yapılmış bir insanın kalp yetmezliği gibi bir rahatsızlığa boyun eğeceğini hiç düşünmeyin!»

Çelikten yapılma bir adam!.. Karısı gibi onun gözleri de gri olmalıydı. Sert, keskin, çelik grisi gözler... Babamla annemin söylediği gibi, benzerler birbirlerini çeker.

«On dokuz: Zıplamayacak, bağırmayacak, haykırmayacak ya da yüksek sesle konuşmayacaksınız. Aşağıdaki uşaklar sizi duyabilir. Daima lastik pabuç giyeceksiniz.

«Yirmi: Tuvalet kâğıdını ve sabunu gereksiz yere harcamayacaksınız. Tuvaleti tıkarsanız temizleyeceksiniz. Eğer çalışmayacak hale getirirseniz, siz buradan ayrılıncaya kadar onarılma-yacak. Bu nedenle tavanarasındaki lazımlıkları kullanmak zorunda kalacaksınız. Anneniz onları temizleyecektir.

«Yirmi bir: Oğlanlar kendi elbiselerini yıkayacaklar. Anneniz çarşaflarınız ve havlularınızla ilgilenecek. Eğer yatağını kirleten olursa annenize muşamba çarşaf getirmesini söyleyeceğim ve tuvalete gitmeyi öğrenmeyen çocuğu kırbaçlayacağım.»

İçimi çekerek, bunları duyunca üzüntüyle hıçkırıp bana sokulan Cory'ye sarıldım. «Korkma! Senin ne yaptığını asla öğ-

-52-

renemeyecek. Seni koruyacağız. Eğer hata yaparsan bunu örtmenin bir yolunu bulacağız.»

Chris devam etti. «Sonuç: Bu bir uyarıdır. Zaman zaman bu listeye eklemeler yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ben gözünden hiçbir şey kaçmayan bir kadınım. Beni aldatıp İnandırabileceğinizi hiç düşünmeyin. Benimle alay ederseniz, öylesine ağır cezalar veririm, ki, ömür boyu izleri vücudunuzda ve beyninizde kalır. Ve bundan sonra benim yanımda babanızın adını ağzınıza almayacak, ondan söz etmeyeceksiniz. Ben de ona en çok benzeyen çocuğa asla bakmayacağım.»

Sona ermişti. Soran gözlerle Christopher'a baktım. Acaba annemizin mirastan yoksun bırakılmasının nedeni babamız mıydı? Bu nedenle mi öz kızlarından nefret ediyorlardı!

Acaba burada çok uzun bir süre kilitli kalacağımızı mı belirtmek istemişti?

Tanrım, bir hafta bile kalmaya dayanamazdık!

Biz şeytan değildik, ama pek de melek sayılmazdık. Konuşmak, sarılmak için birbirimize ihtiyacımız vardı.

«Cathy,» diye söze başladı ağabeyim dudaklarında alaycı bir gülüşle. İkizler sevincimizi ya da korkumuzu taklit etmek için dikkatle ikimize bakıyorlardı. «Anne ve babamızdan nefret eden ihtiyar bir kadının sürekli olarak karşı koyabileceği kadar çirkin veya kötü müyüz? Yapmacık bir kadın o. Sözlerinin hiçbiri gerçek değil.» Elindeki listeyi buruşturup şifoniyere doğru fırlattı. Fakat uçuşu başarısız bir uçak imal etmişti.

«Onun gibi tımarhaneye kapatılması gereken bir kadına mı, yoksa bizi seven, tanıdığımız, sevdiğimiz bir kadına mı güveneceğiz? Annemiz bize bakacaktır. Ne yaptığını bildiğinden emin olabilirsin.»

Evet, ağabeyim haklıydı. Annemize güvenmeliydik. Bu kanlı gözlü, çarpık ağızlı, korkunç fikirli, ihtiyar ve çılgın kadına inanmak zorunda değildik.

Kısa zamanda aşağıdaki büyükbaba annemizi bağışlayacak, biz de üstümüzde en iyi giysilerimiz ve yüzümüzde mutlu gülümsemelerle aşağıya inecektik. Bizi görünce çirkin ve aptal

-53-

olmadığımızı anlayacaktı. Belki biraz olsun beğenebilirdi. Kim-bilir belki bir gün torunlarına verecek azıcık sevgi de bulabilirdi kalbinin bir köşesinde.

Tavanarası

Sabah saat on oldu ve geçti.

Günlük yiyeceklerimizin kalanını odanın en serin yerine, şifoniyerin altına yerleştirdik. Üst kattaki odaları temizleyen uşaklar yirmi dört saat için burayı terketmişlerdi artık.

İçinde bulunduğumuz odadan çoktan sıkılmıştık ve sınırlı bölgemizin bilmediğimiz köşelerini keşfetmek için can atıyorduk. Ağabeyimle beraber birer ikizin elinden tutup sessizce, içinde açılmamış bavullarımızın durduğu dolaba yaklaştık. Yerleşmek için bekleyebilirdik. Daha başka odalara taşınınca, hizmetçilerimiz filmlerde olduğu gibi bavullarımızı açarlarken, biz bahçede dolaşabilirdik. Ayın son cumasında odayı temizlemeye geldikleri zaman burada bulunmayacağımıza inanıyordum. O zamana dek özgürlüğümüze kavuşmuş olacaktık.

Ağabeyim, Cory'nin elinden tutmuş önümüzde ilerliyor, ben de Carrie'nin elinden sıkı sıkı tutmuş onun ardından karanlık, dar, dik merdivenleri çıkıyordum. Yolumuz o kadar dardı ki, omuzlarımız duvarlara çarpıyordu.

Ve ulaştık!

Daha önce de bir sürü tavanarası görmüştük. Kim görmemiştir ki? Ama bunun benzerini asla...

Kök salmış gibi olduğumuz yerde kalıp inanmaz gözlerle et-rafıza baktık. Yüksek, karanlık, kirli ve tozlu olan tavanarası sanki kilometrelerce uzayıp gitmekteydi. Arka duvarlar o kadar uzaktaydı ki, net göremiyorduk. Hava temiz değildi. Eskimiş, çürümüş eşyaların kokusu sarmıştı etrafı. Her yer tozla kaplı olduğundan karanlık köşelerdeki eşyalar sanki bulutların ardında hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı.

-54-

Önde ve arkada dörder tane yüksek çatı penceresi vardı. Görebildiğimiz kadarıyla yan duvarlar penceresizdi, ama sıcak ve tozlu havayı solumaya cesaret edip ilerlersek binanın kanatlarına doğru uzayan bölümleri de görebilecektik.

Adım adım merdivenin başından uzaklaştık. Zemin geniş, yumuşak, çürümekte olan tahtalarla kaplanmıştı. Ürkek adımlarla dolaşırken birtakım yaratıklar oradan oraya koşuşmaya başladı. Birkaç ev

döşeyecek kadar mobilya yığılmıştı tavanara-sına. Koyu renk, masif mobilyalar, sürüyle lazımlık, el yıkama tasları ve ibrikleri bir kenara dizilmişti. Hatta demir çemberlerle sağlamlaştırılmış tahta bir banyo küveti bile vardı. Böyle bir eşyayı saklamayı düşünebiliyor musunuz?

Değerli olanlar örtüyle korunmuştu ama biriken tozlar beyaz örtüleri grileştirmişti. Örtülü eşyalar ürkütmeye başlamıştı beni. Onları garip görünüşlü ve fısıldaşan hayaletler olarak görüyor, söyleyeceklerini duymak istemiyordum.

Deri kaplı, ağır pirinç kilitli sandıklar bir duvarın kenarına sıralanmıştı. Hepsinin üstünde de çeşitli ülkelerin resimleri vardı. Anlaşılan birkaç kez dünyayı dolaşmışlardı. Büyük bavullar tabuta benziyordu.

En uzaktaki duvarın önüne yüksek dolaplar sıralanmıştı ve içleri eski giysilerle doluydu. Bir tanesinde hem Güney, hem de Kuzey ordularının üniformalarını görünce ağabeyimle tartışacak bir konu çıktı karşımıza. Bu arada ikizler korkudan büyümüş gözlerle bize sokulmuş etraflarına bakıyorlardı.

«Acaba atalarımız İç Savaşta hangi tarafı tutacaklarına bir türlü karar verememişler miydi, Christopher?»

«Eyaletlerarası savaş sözü daha doğru olur.»

«Casus muydular dersin?»

«Nereden bilebilirim?»

Her taraf sır doluydu. Bunları öğrenmek çok eğlenceli olacaktı. Eğer eski günlükleri bulabilirsek, keyfimiz tam olurdu.

«Buraya bak,» dedi Christopher krem rengi bir erkek elbisesi çıkararak. Klapaları kahverengi kadife ve yine koyu kahverengi saten biyelerle süslü ceketi sallayınca, naftalin kokusuna rağmen bir sürü kara kanatlı yaratık dört yana uçuştu.

-55-

Carrie ile ben haykırdık.

«Bebekleşmeyin,» dedi ağabeyim kılını bile kıpırdatmadan. «Gördükleriniz güveydi- Zararsız güveler. Elbiseleri yiyip delikler açan bunların yavrularıdır.»

«Beni ilgilendirmez! Büyük ya da küçük, böcek böcektir!» O giysiyle niçin bu denli ilgilendiğini anlayamamıştım. O zamanlar düğme mi, yoksa fermuar mı kullandıklarım anlamak için nedarv böylesine çaba harcıyordu? «Öf...» dedi en sonunda. «Her seferinde bu düğmeleri çözmek can sıkıcı.»

Bu onun fikriydi.

Bence eski insanlar giyinmeyi çok iyi biliyorlardı. Bir an kendimi bu elbiseler içinde düşündüm. Kat kat etekler, danteller, işlemeler, kadife kurdeleler... saten ayakkabılarım da olacaktı tabii. Ve elimde sarı buklelerimi ve beyaz cildimi güneşten korumak için dantelli bir şemsiye taşıyacaktım. Ayrıca yelpazemi zarif hareketlerle sallayarak serinleyecektim. Oh, ne kadar güzel bir kız olabilirdim!

Şimdiye dek şaşkınlık içinde susmuş olan Carrie avazı çıktığı kadar bağırınca, tatlı düşlerimden sıyrılıp gerçeğe döndüm... aslında bu gerçeği görmeyi hiç istemiyordum.

«Burası sıcak, Cathy!»

«Evet, sıcak.»

«Burayı sevmiyorum, Cathyl»

İkisinin de minik ellerinden tutup eski giysilerin çekiciliğini ardımda bırakarak tavanarasının sunacağı diğer ilginç köşeleri keşfetmek üzere dolaşmaya başladık. Yığın halinde binlerce eski kitap, kara kaplı defterler, yazı masaları, iki piyano, radyolar, pikaplar, eski kuşakların istenmeyen eşyalarıyla dolu kutular... Değişik ölçü ve biçimlerde terzi mankenleri, kuş kafesleri, atalarımız olduklarını sandığım kişilerin soluk renkli çerçeveli fotoğrafları. Bazılarının saçları koyu, bazılarının açıktı. Hepsinin gözleri keskin, acımasız, üzgün, umutsuz ve boş bakışlıydı. Aralarında hiç mutlu olanını görmedim. Birkaç tanesi gülümsemişti ama çoğu ciddiydi. Bana Mona üsa'yı anımsatan on sekiz yaşlarında bir kız resmi ilgimi çekti. Farbalalı elbisesinin altından iri göğüsleri belli oluyordu. Christopher mankenlerden birini gösterip, «Bu, onundu bence,» dedi.

-56-

Sonra hayranlık dolu gözlerle sözlerini sürdürdü. «Bu tip vücutlara kum saati şekli adı verilir. İncecik beli, geniş kalçaları, dolgun göğüsleri görüyor musun? Böyle bir vücudun olsa, Cathy, servet kazanırsın.»

«Gerçekten mi?» dedim küçümseyerek. «Bu konuda pek bilgili sayılmazsın. Bu bir kadının doğal şekli değil. Öylesine sıkı bir korse giyiyor ki, belinin fazlalıkları korsenin altından ve üstünden taşıyor. Bu nedenle kadınlar sık sık bayılıp amonyak ruhu isterlermiş.»

«Bir insan hem bayılıp, hem amonyak ruhu nasıl isteyebilir?» diye sordu alayla. «Ayrıca üst tarafında olmayan şeyleri, ne kadar sıksan ortaya çıkaramazsın.» Güzel vücutlu kadına bir kez daha baktı. «Biliyor musun, biraz anneme benziyor. Eğer saçını başka türlü taramış ve modern kıyafetler giymiş olsaydı annemin resmi diyebilirdim.»

Ha ha! Annemiz dantelli bir cenderenin içine girip ıstırap çekmeyecek kadar akıllıydı. «Ama bu kız yalnızca güzel,» dedi ağabeyim. «Annemizse harikulade.»

Tavanarası o kadar sessizdi ki, kalp atışlarımızı duyacaktık neredeyse. Bütün sandıklarla kutuları incelemek, eski giysileri karıştırmak ve bunları giyip başka zamanlarda yaşadığımızı varsaymak eğlenceli olacaktı. Ancak o kadar sıcaktı ki! Boğucu! Durgun hava, kir ve toz şimdiden ciğerlerime dolmuş gibiydi.

Ayrıca köşelerden sarkan örümcek ağlarını da unutmamak gerekiyordu. Zeminde ve duvarlardaysa bir sürü yaratık sürünüp durmaktaydı. Gerçi hiç görmemiştim ama fareleri aklımdan çı-karamıyordum. Televizyonda izlediğimiz bir filmde adamın biri çıldırıp kendini çatı kirişlerinden birine asarak intihar etmişti. Bir başkasındaysa adam karısını buradakilere benzeyen pirinç köşeli ve kilitli bir sandığa sokup kapağını sıkıca kapatarak ölüme terkediyordu. Bu sandıklara bakarken, uşakların bilmemesi gereken ne sırlar sakladıklarını merak ettim.

Ağabeyim garip bir ifadeyle tepkilerimi izliyordu. Duygularımı gizlemek için arkamı döndüm ama görmüştü. Yanıma yaklaşıp elimi tuttu ve tıpkı babam gibi konuşmaya başladı.«Cathy,

-57-

her şey düzelecek. Bize karmaşık ve gizemli görünen her şeyin basit bir açıklaması olmalı.»

Alay yerine teselli etmeye çalıştığını şaşırarak farkettim ve dönüp yüzüne baktım. «Büyükannenin bizden niçin nefret ettiğini düşünüyorsun? Ya büyükbabamız? Biz ne yaptık?»

Şaşkınlığımı paylaşarak omuzlarını silkti ve el ele olduğumuz yerde durup tavanarasını gözden geçirdik. Tanımaz bakışlarımız bile evin yeni bölümlerinin nerede olduğunu görebilmişti. Kalın, dörtköşe sütunlar tavanarasını belirgin bölümlere ayırıyordu. Eğer etrafı dolaşırsak belki temiz soluk alabilecek bir yer bulabilirdik.

İkizler öksürüp aksırmaya başladılar. Onları bulunmak istemedikleri bir yerde tuttuğumuz için sitem dolu gözlerle bize baktılar.

«Dinleyin,» dedi Christopher ikizlerin şikâyetleri iyice artınca. «Pencereleri bir iki parmak aralayıp temiz hava girmesini sağlayabiliriz. Aşağıdan bakılınca farkedilmez.» Elimi bırakıp kutuların, sandıkların ve eşyaların üstünden atlayarak ilerledi. Bulundukları yerden ürken minik kardeşlerimin ellerinden tutarak bekledim.

«Bakın ne buldum!» diye seslendi ağabeyim göremediğimiz bir yerden. Sesi heyecanlıydı. «Gelin keşfettiğim yeri görün!»

İnanılmaz bir eğlenceyle karşılaşacağımızı düşünerek hevesle koştuk, fakat bize bir oda gösterdi yalnızca. Alçı duvarlı, kiriş yerine gerçek tavanlı bir oda. İçinde beş tane okul sırası ve bir kürsü bulunan küçük bir dershaneydi burası. Üç duvarı karatahtalar kaplamıştı ve alçak kitaplıklar tozlu, eski ders kitaplarıyla doluydu. Her türlü bilginin peşinden koşan ağabeyim hemen onların isimlerini okumaya başladı. Başka dünyalara kaçmak için kitaplara sığındığını biliyordum.

Üzerlerine ad ve tarihlerin kazındığı küçük sıralar ilgimi çekmişti: Jonathan yaş 11, 1864! Adelaide yaş 9, 1879! Oh, bu ev ne kadar yaşlıydı. Bu çocuklar artık mezarlarındaydılar, ama bir zamanlar burada olduklarını bizlere bildirmek için isimlerini ölümsüzleştirmişlerdi. Ancak niçin anneleri ya da babaları ders

-58-

çalışmaları için onları tavanarasına göndermişti? Onlar istenen çocuklardı herhalde; büyükanne ve büyükbabalarının nefret ettiği biz dört küçüğe benzemiyorlardı. Belki onlar için pencereler ardına kadar açılıyordu. Ve yine onlar için belki uşaklar iki köşede gördüğümüz sobaları odunla, kömürle yakıyorlardı.

Tek gözü kör, eski bir tahta at sallanmaya başladı. Zavallı sarı kuyruğunun içler acısı bir görünüşü vardı, ama beyaz siyah benekli atı gören Cory neşeyle bağırmaya başlamıştı bile: «Deh -deh!» sesleri arasında atın üstüne tırmanıp boyası dökülmekte olan kırmızı eyere oturmuştu. Çok uzun zamandır kullanılmadığı belli olan tahta at, her hareketinde gıcırdayarak istenilen hıza ulaşmaya çalışıyordu.

«Ben de binmek istiyorum!» diye bağırdı Carrie. «Benim atım nerede?»

Hemen koşup onu kardeşinin arkasına oturttum. O da topuklarını vurarak atı hızlandırmakta Cory'ye yardımcı olmaya başladı.

Christopher'ı ilgilendiren kitaplara bakma fırsatını bulmuştum sonunda. İsminin ne olduğuna bakmadan uzanıp bir kitap aldım. Sayfaları çevirmeye başlayınca milyonlarca minik böcek bir anda ortalığa yayıldı! Kitabı yere attım ve dağılan sayfalara bakakaldım. Böceklerden, özellikle örümcek ve kurtlardan nefret ederim. Yerdeki sayfaların arasındaysa sanki hepsi birarada dolaşıyordu.

Ağabeyim halime önce kahkahalarla güldü, biraz sakinle-şince de tiksinmemi abarttığımı söyledi. İkizler hızla hareket eden atın üstünden şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Kendimi derhal toparlamam gerekiyordu. Annelik görevi yapan kişiler birkaç tane böcek görünce çığlık atmamalıydı.

«Cathy, on iki yaşına bastın, artık büyüdün. Birkaç kitap kurdu görünce hiç kimse çığlık atmaz. Böcekler yaşamımızın bir parçasıdır. Biz insanlar bunların hepsine hükmederiz. Burası oldukça iyi bir oda. Epey geniş, pencereleri büyük, bir sürü kitap var, hatta ikizler için birkaç oyuncak bile gördüm.»

Evet, paslı bir kırmızı araba... sapı kırık ve bir tekerleği

-59-

eksik... harika! Kırık bir yeşil motorsiklet. Şahane! Ailelerin çocuklarını görmemek, duymamak, hatta anımsamamak için gönderdikleri bir odada Christopher iyi bir yaşam için gerekli koşulları bulmaya çalışıyordu.

Sürüngenlerin dolaştığı karanlık köşeler temizlenip ilaçlana-bilirdi tabii. Ama bir tavanarasını aşağıdaki hapishaneden farklı, çiçeklerin açtığı bir yer haline getirmek olası mıydı?

Pencereden dışarısını görmek için yüksek bir kutunun üstüne tırmandım. Toprağı görme arzusuyla atlamaya kalkarsak kaç kemiğimizi kıracağımızı hesaplamak istiyordum. Ağaçları, otları, büyüyen çiçekleri, uçuşan kuşları, parlayan güneşi... gerçek yaşamı görmek istiyordum. Fakat yalnızca göz alabildiğine uzanan siyah çinko kaplı bir dam vardı. Toprak görünmüyordu. Damların ardında ağaçlıklar, daha ötedeyse mavi dumanlar arasında kaybolan dağlar vardı.

Christopher da yanıma gelip dışarıya baktı. Yavaş bir sesle söze başlarken titriyordu. «Hâlâ güneşi ve gökyüzünü görebiliyoruz. Geceleri de ay ve yıldızlar karşımızda olacak. Kuşlar ve uçaklar üstümüzden geçecek. Buraya bir kez daha gelmeyeceğimiz güne dek onları seyrederek eğlenebiliriz.»

Bir an durakladı; sanırım geldiğimiz geceyi anımsıyordu. Dün gece mi gelmiştik? «Bahse girerim, pencerelerden birini açık bırakırsak içeri bir baykuş girecektir. Hep bir baykuşum olsun isterdim.»

«Tanrı aşkına, ne yapacaksın baykuşu?»

«Baykuşlar başlarını eksenleri etrafında döndürebilirler. Sen yapabilir misin?»

«Yapmak istemem.»

«İstesen de yapamazsın zaten.»

«iyi ama sen de yapamazsınl» diye bağırdım. Bana ısrarla söylediği gibi kendisinin de gerçeği görmeye ihtiyacı vardı. Baykuş kadar akıllı bir kuş bizimle birlikte kilit altında bir saat bile kalmak istemezdi.

«Ben kedi istiyorum,» dedi Carrie. Dışarısını görmek için kucağa alınmaya hazır, kollarını uzatmış bekliyordu.

-60-

«Ben köpek isterim,» dedi Cory dışarıya bakmadan önce. Güneşi görünce hayvanları unuttu. «Dışarı. Dışarı. Cory dışarı gitmek istiyor. Cory bahçede oynamak istiyor. Cory salıncağa binmek istiyor!»

Carrie hemen onu taklit etti tabii. O da dışarı çıkıp oynamak, sallanmak istiyordu. Cırlak sesiyle isteklerini Cory'den daha fazla duyurabiliyordu.

Artık dışarı çıkma çığlıkları ağabeyimle beni delirecek hale getirmişti.

«Niçin bahçeye çıkmıyoruz?» diye çığlıklar atıyordu Carrie minik yumruklarını göğsüme indirirken. «Biz burayı sevmiyoruz! Annemiz nerede? Güneş nerede? Çiçekler nereye gitti? Niçin bu kadar sıcak?»

«Bana bak,» dedi Christopher yumruklarını yakalayarak; göğsümün çürümesini önlemişti böylelikle. «Bulunduğumuz yeri bahçe varsayın. Buraya salıncak kurmamamız için bir neden yok. Cathy, gel arayalım bakalım belki kalın bir ip bulabiliriz.»

Aradık ve ıvır zıvır dolu bir sandığın içinde istediğimiz gibi bir ip bulduk. Foxworth'larm hiçbir şeyi atmadıkları görülüyordu. Çöplerini tavanarasında biriktirmişlerdi. Belki de bir gün yoksulla-şıp attıklarını arayacak duruma düşmekten korkmuşlardı.

Ağabeyim ikizler için iki salıncak yapmayı başardı. Şunu unutmayın ki, ikizlerinize hiçbir şeyi tek olarak veremezsiniz. Bir sandığın kapağından kopardığı parçalarla salıncakların oturacak yerlerini yaptı. Bulduğu zımparayla tahtaların kıymıklarını iyice temizledi. Bu arada ben de etrafta dolaşıp bir merdiven aradım. Bulduğum merdivenin birkaç basamağının eksik oluşu ağabeyimin tepeye tırmanışına engel olamadı. Kirişlere çıktı ve dikkatlice geniş olanlarının üstünde emeklemeye başladı. Sonra denge becerisini göstermek için ayağa kalktı. Bir an sallandı ve kollarını açarak yeniden dengesini buldu. Gösteriş yapmak için göze aldığı tehlikeler kalbimin deliler gibi çarpmasına neden olmuştu. Onu aşağıya çağıracak bir büyük yoktu yanımızda. Ben inmesini söylersem, alay edecek ve daha tehlikeli gösterilere kalkacaktı. Sesimi çıkarmadan gözlerimi yumarak dua etmeye

-61-

başladım. Yere düşüp bacağının, kolunun hatta boynunun kırıldığını görür gibi oluyordum. Bu gösteriye gerek yoktu. Cesur olduğunu biliyorduk. Düğümleri iyice sağlamlaştırmıştı. Niçin aşağıya inip kalbimin her zamanki gibi düzenli atmasına izin vermiyordu?

Christopher bu salıncakları saatlerce uğraşarak yaratmış ve yaşamını tehlikeye atarak kirişlere bağlamıştı; ikizlerse ancak iki üç dakika binmişlerdi.

Her şey yeniden başladı. Carrie'nin çığlıkları: «Bizi götür buradan! Bu salıncakları sevmedim! Burayı sevmedim! Burası çok kötü!»

O sustuğu anda Cory haykırıyordu: «Dışarı, dışarı, biz dışarı gitmek istiyoruz! Bizi dışarı götür! Dışarı!»

Sabretmeliydim. Duygularımı kontrol edip sabırsızlandığımı göstermemeli, onlar kadar ben de bahçeye çıkmak istediğim için haykırmamalıydım.

«Kesin artık gürültüyü!» diye bağırdı Christopher. «Bir oyun oynuyoruz. Tüm oyunların kuralları vardır. Bizim oyunumuzun ana kuralı da içerde kalıp mümkün olduğunca sessiz durmak. Bağırmak, haykırmak yasak!» Onların ıslak yüzlerine bakarken ses tonu yumuşamıştı. «Burayı mavi göğün altında bir bahçe gibi görmeye çalışın. Güneş pırıl pırıl parlıyor ve sanki tepemizde ağaçlar var. Aşağıya inince, yatak odamızı da çok odalı, büyük evimiz gibi görmeye çalışacağız.»

Tatlı bir gülümsemeyle süzdü hepimizi. «Rockefeller kadar zengin olunca bir daha buraya çıkma ihtiyacını duymayacağız. Ya da aşağıdaki odamıza... Prensler, prensesler gibi yaşayacağız.»

«Foxworth'larm da Rockefeller'ler kadar paraları olduğunu mu düşünüyorsun?» diye sordum inanmayarak. Harika! Her şeye sahip olabilirdik. Ama yine de endişeliydim... Büyükannenin davranışlarında hayatta olmamızı kınar gibi bir hava sezmiştim. «Şimdi buradasınız fakat aslında hiç yoksunuz!» gibi korkunç sözler söylemişti.

İkizlerden birinin midesi açlıktan guruldamaya başlayıncaya kadar tavanarasında dolaşmayı isteksizce sürdürdük. Saatime bir

-62-

göz attım. İki. Ağabeyim yan gözle baktı bana. Gerçi ikizler çok az yemek yiyorlardı ama mideleri kahvaltı için saat yediye, öğle yemeği için on ikiye, akşam yemeği içinse beşe ayarlanmış gibiydi. Saat yedide de yatağa girerlerdi.

«Yemek zamanı,» dedim neşeli bir sesle.

Karanlık ve daracık merdivenlerden aşağıya inip loş, sevimsiz odamıza geldik. Eğer perdeleri açıp biraz güneş ışığının içeri girmesine olanak bulabilseydik... Eğer yalnızca...

Christopher düşüncelerimi okumuş gibi, perdeleri sonuna dek açsak bile penceremiz kuzeye baktığı için güneşin girmeyeceğini söyledi hemen.

Yemek masasına iyice temizlenmeden oturmamamız gerektiği bize çok küçük yaşlarda öğretilmişti. Acaba Cory ile Car-rie'yi aynı anda küvete sokup yıkarsak, Tann'ya karşı mı gelmiş olurduk? Ağabeyim Cory'nin temizliğiyle uğraşırken ben de kız kardeşimi yıkayıp giydirdim. Sonra da saçlarını bukleler halinde tarayarak yeşil saten kurdelesiyle bağladım.

Benim yıkanırken Christopher ile konuşmam kimseyi incitmezdi herhalde. Henüz yetişkin sayılmazdık. Banyoyu birlikte kullanmak anlamına gelmezdi bu. Annemle babam çıplaklık konusunda kötü bir şey söylememişlerdi, ne var ki yüzümü yıkarken büyükannenin acımasız gözlerini anımsadım ve bunu günah kabul edeceğini anladım.

«Bir daha böyle yapmamalıyız,» dedim ağabeyime. «Şu büyükanne bizi yakalayabilir ve kötülük düşünür.» Onemsemezmiş gibi başını salladı yalnızca. Ama yüz ifademi görmüş olmalıydı ki, bana yaklaşıp boynuma sarıldı. Başımı yaslayıp ağlayacak bir omza ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

«Caty,» diye söze başladı ben başımı omzuna gömmüş hıç-kırırken. «Sürekli olarak geleceği ve zenginliği düşün. Çok zengin olup kısa bir süre için dilediğim gibi avarelik etmeyi düşle-miştim hep. Babam herkesin insanlığa yararlı olması gerektiğini söylerdi, fakat kendimi mesleğime vermeden önce, yani okuldayken arada bir kaçamak yapıp gönlümü eğlendirebilirim.»

-63-

«Sonuçta yoksul bir gencin yapamayacaklarını yapmak istiyorsun, değil mi? Eğer istediğin buysa hiç çekinme. Ben de bir at sahibi olmayı arzuluyorum. Yaşamım boyunca bir midillim olsun istedim, ama onu barındıracak bir yerde oturmadık hiç. Artık midilliye binemeyecek kadar büyüdüm. O yüzden bir at alacağım. Ve bu arada dünyanın en ünlü balerini olmak için aralıksız çalışmalarımı sürdüreceğim. Biliyorsun, balerinler zayıf kalmak için yalnızca peynir yerler. O güne dek yiyebildiğim kadar dondurma yemek istiyorum. Sonra yalnızca bisküvi ve peynirle karnımı doyurmak zorunda kalacağım. Ayrıca bir sürü yeni giysi alacağım. Yılın her günü için ayrı bir kıyafetim olacak. Hepsini birer kez giyip yoksullara vereceğim. Dondurmayla alacağım kiloları da dans ederek eriteceğim.»

Yüzüne bakınca ağabeyimin hayallere dalmış olduğunu gördüm.

«Gördüğün gibi, Cathy, burada kapalı kalacağımız süre pek de kötü olmayacak. Eğer paramızı nasıl harcayacağımızı düşünerek vakit geçirirsek canımız sıkılmaz. Annemize söyleyelim bize bir santranç takımı getirsin. Hep satranç öğrenmeyi isterdim. Ayrıca kitap okuyabiliriz. Annemiz canımızın sıkılmasına izin vermeyecektir. Bize yeni oyunlar getirir. Bir hafta göz açıp kapayana kadar geçer.» Neşeyle gülümsedi bana. «Lütfen bana Christopher deme. Artık babamla karışmaz isimlerimiz. Bundan böyle Chris de, olur mu?»

«Pekâlâ, Chris. Şey... eğer büyükanne bizi banyoda beraber görürse ne yapar dersin?»

«Tanrı bilir. Hayatımızı cehenneme çevireceği kesin.»

Banyodan çıkıp kurulanmaya başladığımızda bakmamasını söyleyecektim, ama arkasını dönmüştü bile. Birbirimizin vücudunu çok küçük yaşlardan beri gayet iyi tanırdık. Ve bence benimki daha güzeldi.

Hepimiz tertemiz, yeni giysilerimizi giymiş olarak öğle yemeğine oturduk. Sandviçler, ılık sebze çorbası ve sütten oluşuyordu yemeğimiz. Bisküvisiz bir yemekse tatsızdı.

-64-

Chris belli etmeden saatine bakıp duruyordu. Annemizi belki daha uzun bir süre göremeyecektik. İkizler yemekten sonra huysuzlanmaya başladılar. Odada asık yüzle dolaşarak eşyaları tekmeliyorlar, arasıra bize dönüp kötü kötü bakıyorlardı. Chris kitap bulmak için tavanarasına çıkan merdivenlere yönelince ben de ardından gitmeye hazırlandım.

«Hayır!» diye haykırdı Carrie. «Yukan çıkma! Yukarıyı sevmedim! Burayı sevmedim! Hiçbir şeyi sevmedim! Senin annem olmanı istemiyorum, Cathy! Gerçek annem nerede? Nereye gitti? Söyle ona buraya gelip bizi kum havuzuna götürsün!» Koridora açılan kapıya gidip tokmakla oynamaya başladı. Kapı

açılmayınca dehşete düşerek çığlıklar attı. Çılgınlar gibi minicik yumruklarını ağır meşe kapıya indirirken, annemizin gelip kendisini bu karanlık yerden kurtarması için bağırıyordu.

Onu kucağıma alıp sakinleştirmeye çalıştım. Ağabeyim de ikiz kardeşinin yardımına koşan Cory'yi kollarına almış yanımıza, büyük yatağın üstüne oturmuştu. Hemen masal kitaplarını ortaya çıkarıp uyumalarını önerdik. Gözleri yaşlı, kırgın bakışlı ikizler buna karşı çıktılar.

«Gece mi oldu?» diye fısıldadı Carrie. Boş yere bağırmaktan sesi kısılmıştı. Ne özgürlüğüne, ne de annesine kavuşabil-mişti. «Annemin gelmesini çok istiyorum. Niçin gelmiyor?»

«Tavşan Peter,» dedim Cory'nin en sevdiği bol resimli kitabı elime alarak. Resimsiz kitaplara ikisi de ilgi göstermezdi. Gerçi Carrie Üç Küçük Domuz'u tercih ediyordu, ama Chris'in öyküyü babam gibi oflayıp puflayıp kalın sesli kurdu taklit ederek okuyabileceğini sanmıyordum.

«Lütfen izin verin de Chris yukarı çıkıp okumak için kitap arasın, bu arada ben de sizlere Tavşan Peter'i okurum. Bakalım bu gece Peter bahçeye gizlice girip havuçları yiyebilecek mi? Eğer ben okurken uykuya dalarsanız, öykünün sonunu düşünüzde görürsünüz.»

Beş dakika sonra ikizler uyumuşlardı. Cory düşlerine daha kolay ve çabuk girmesini sağlamak için kitabı göğsüne bastırmış

-65

Çatı / F: 5

öylece yatıyordu. On iki yaşında annelik yapmaya çalışan bir çocuk yerine gerçek annelerine ihtiyaçları olan küçük kardeşlerime bakarken yüreğim sızlıyordu. Gerçi genç bir hanım olmama uzun bir süre kalmamıştı, ama kendimi hâlâ yetenekli ve olgun göremiyordum. Tanrı'ya şükür ki burada uzun süre kapalı kalmayacağız. Eğer hasta olurlarsa ne yapabilirim? Ya bir kaza olur da biri düşüp kolunu bacağını kırarsa? Kapıyı yumruklar-sam acaba büyükanne koşarak gelir mi? Odada telefon filan yok. Her yerden uzak, kullanılmayan bu eski bölümdeki odadan yardım isteyen birinin sesini duyan olur mu?

Ben bu karamsar düşüncelere dalmışken Chris yukarda tozlu, böcekli kitapların arasından ilgimizi çekecek olanları seçiyordu. Dama tahtamızı getirmiştik yanımızda. Eski bir kitaba gömülmektense ağabeyimle dama oynamayı yeğlerdim.

«işte,» diyerek bir kitap uzattı bana. Korkmama neden olan o böcekleri temizlediğini söyledi. «Damayı ikizler uyandığında oynarız. Kaybedince nasıl coştuğunu anımsıyorsun, değil mi?»

Rahat ve. yumuşak koltuğa yerleşip Tom Sawyer'in kapağını açtı. Ben de boş yatağın üzerine uzanıp kendimi Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin maceralarına verdim. Varlığını bile bilmediğim bir kapı açıldı karşımda: Şövalyelik devrinin o güzel dünyası... romantik aşklar, uzaktan sevilen güzel kadınlar. Ortaçağ'la aramda başlayan ilişki asla kaybolmadı. Balelerin çoğu peri masallarından alınmıştır, değil mi? Ve peri masalları da Ortaçağ folklorundan türememiş midir?

Çimlerin üstünde dans eden perileri görmeyi arzulayan bir çocuktum. Develere, canavarlara, büyücülere, sihirbazlara inanmak isterdim. Bilimsel açıklamalarla dünyanın büyülü havadan arındırılmasını istemiyordum. İçinde bulunduğum karanlık ve kasvetli yerin bir cadıyla canavarın yönetimindeki kötü bir şato olduğunu henüz öğrenmemiştim. Modern büyücülerin karşıların-dakini etkileri altına almak için paradan söz edecekleri hiç aklıma gelmemişti...

-66-

Ağır perdelerin ardında gün ışığı kaybolmaya başlarken küçük masamıza oturup akşam yemeğimize başladık. Bu kez kızarmış tavuk (soğuk), patates salatası (ılık) ve fasulye (soğuk ve yağlı) oluşturmuştu yemeğimizi. Hiç de çekici olmadığı halde Chris'le tabaklarımızdakilerin çoğunu yedik. İkizler sürekli olarak sevmediklerini belirtip sızlanıyorlardı. Eğer Carrie daha az konuşsaydı, belki Cory biraz daha fazla yiyebilirdi.

«Portakallar hiç de fena değil,» dedi ağabeyim bana bir tane uzatıp soymamı işaret ederek. «Ya da sıcak olmaları gerekmiyor. Aslında bunlar sıvı güneş ışığıdır.» Yine yerinde bir söz söylemişti. Şimdi ikizler severek yiyecekleri bir şey bulmuşlardı: Sıvı güneş!

Öğle uykularından sonra onları tekrar giydirip yüzlerini yıkamış, büyük parçalı yap-boz'larıyla oynamaları için odanın ortasına oturtmuştuk. Bu oyunu birkaç kez tekrarladıktan sonra sıkıldılar ve dördümüz bir yatağın üstünde toplanıp masal anlatma yarışına girdik. Ağabeyimle ben, hangimizin hayal gücünün daha geniş olduğunu anlayabilmek için saatlerce sürdürebilirdik bunu, ama küçükler yine sıkıldılar. Sonra bavullardan minik kamyonları ve arabaları çıkardık. Carrie ile Cory yerlerde sürünüp New York'tan San Francisco'ya portakal kabukları taşımaya başladılar. Yolları yatakların ve iskemlelerin altından geçtiği için hemen yine toz içinde kalmışlardı tabii. Bu oyundan yorulunca Chris dama teklifinde bulundu. İkizler mallarını kamyonlarına yükleyip Florida olarak tanımladığımız çöp sepetine dökebiliilerdi yalnız başlarına.

«Sen kırmızıları alabilirsin,» dedi Chris büyüklük göstererek. «Siyahların hep kaybeden renk olduğuna ben inanmıyorum.»

Homurdanarak suratımı astım. Güneşin doğusuyla batışı arasında çok uzun bir süre geçmiş gibiydi ve bu beni bir daha eski halime dönemeyecek kadar değiştirmeye yetmişti. «Dama oynamak istemiyorum!» dedim huysuzca.

Yatağıma uzanıp düşüncelerimin korkulu, kuşkulu, endişeli yollarda ilerlemesine engel olma çabasına son verdim. Annemin her zaman bize gerçeği söyleyip söylemediğini merak ediyor-

-67-

dum. Bekleyiş içinde aklıma gelmeyen hiçbir korkunç olay kalmadı. Çoğunlukla da yangın. Hayaletler ve canavarlar tavanarasın-da dolaşıyor olabilirlerdi, fakat bu odada beni en çok korkutan konu yangındı.

Zaman çok ağır geçiyor, koltuğa gömülmüş kitap okuyan Chris de belli etmeden saatine bakıyordu. Florida'ya kadar emekleyen ikizler şimdi ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Okyanusları aşmak için gemileri yoktu. Nasıl da unutmuştuk bir gemi almayı yanımıza?

Duvarları süsleyen cehennem tablolarına bakınca büyükannenin ne denli zeki ve acımasız olduğunu bir kez daha düşündüm. Her şeyi düşünmüş olması gerekli miydi? Dünya yüzünde bir sürü insan çok kötü davranışlarda bulunurken, dört küçük çocuğu sürekli gözaltında tutmak yerinde bir davranış mıydı? Bir odaya kilitlenmiş babasız dört kardeşi Tanrı'nın yerinde olsam kontrol etme gereği duymazdım. Daha eğlenceli konularla uğraşmayı yeğlerdim. Ayrıca babamız da oradaydı ve Tanrı'nın bizlere yardım etmesini, bazı hatalarımızı görmezlikten gelmesini sağlayabilirdi.

Suratımın aşıklığına boşveren Chris kitabını bırakıp oyun kutusuyla yanıma yaklaştı.

«Derdin ne senin?» diye sordu siyah ve kırmızı taşları yerlerine yerleştirirken. «Niçin bu kadar sessiz ve ürkeksin? Yoksa yine yenileceğinden mi korkuyorsun?»

Oyunları umursadığım yoktu. Yangınlardan, çarşafları yırtıp ilkel bir merdiven yaparak sırtımıza birer kardeşimizi bağlayıp aşağıya inme düşüncemden söz ettim ona. Filmlerde olduğu gibi yani... Eğer bu gece bir yangın çıkarsa, pencerelerden birinin camını kırıp bu yöntemle kurtulabilirdik.

Mavi gözleri saygı ve hayranlıkla ışıldadı. «Hey, harika bir fikir, Cathy! Şahane! Eğer bir yangın çıkacak olursa böyle kurtulabiliriz. Ama çıkacağını sanmam. Senin artık her dakika ağlayan bir bebek olmadığını anlamak hoşuma gitti. Beklenmedik olaylara karşı önceden çareler bulmaya çalışman büyümekte olduğunu gösterir. Buna sevindim.»

-68-

On iki yıllık çalışmanın sonucu ilk kez saygısını kazanabildim. Küçük bir yerde uzun süre birlikte olunca iyi geçinebiliceği-miz ortaya çıkmıştı. Karşılıklı gülümseyişlerle, hafta sonuna kadar hayatta kalmaya söz verdik birbirimize. Yeni farkettiğimiz derin dostluğumuz el ele tutuşmak gibi somut bir güvence vermişti bize.

Sonra bulduklarımızı bir anda yitirdik. Odamıza annemiz geldi. Yürüyüşü bir garip, ifadesi çok yabancıydı. Dönüşünü çok uzun zamandır beklediğimiz halde onunla beraber olmak bize tahmin ettiğimiz sevinci vermedi. Belki de onu adım adım izleyen kötü bakışlı büyükanne neden olmuştu hevesimizin kırılmasına.

Korkunç bir olay yaşanmıştı. Bunu biliyordum. Çok iyi biliyordum!

Chris'le ben bir yatağın üstünde oturmuş dama oynuyorduk. Hem yatak örtüsünü buruşturmuştuk, hem de arasıra birbirimize bakmıştık.

Bir değil, iki kuralı da çiğnemiştik... bakmak da yasaklanmıştı.

İkizlerin yap-boz parçaları, arabaları, bilyeleri her tarafa dağılmıştı. Odanın derli toplu olduğu söylenemezdi.

Yani üç kural çiğnenmişti.

Ve kızlarla oğlanlar aynı anda banyoyu kullanmışlardı.

Belki de bilmediğimiz halde başka kurallara da karşı gelmiştik, çünkü Tann'yla büyükannemiz arasında gizli bir haberleşme olduğuna inanmaya başlamıştık.

Tanrı'nın Gazabı

O ilk gece annemiz odaya, attığı her adım acı veriyormuş gibi zorlukla yürüyerek girdi. Güzel yüzü solgun, şişmiş gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Otuz üç yaşındaki kadını biri öylesine alçaltmıştı ki, bizlerle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Azar işitmiş bir çocuk gibi yenik, bitik, üzgün odanın ortasında durdu

-69-

bir süre. İkizler onu görür görmez yanına koştular. Mutlu seslerle, «Anne, anne! Neredesin?» diye bağırıp ağlayarak bacaklarına sarıldılar.

Chris'le ben çekinerek yaklaşıp ona sarıldık. Bizi izleyen biri annemizi birkaç haftadır görmediğimizi sanırdı. Yalnızca bir gün ondan uzak kalmıştık; ama o bizim umudumuz, gerçeğimiz, dış dünyayla tek bağımızdı.

Onu çok mu öpmüştük? Bitmek bilmez sarılışlarımız, acı ya da sorumluluklar yüzünden kıvranmasına mı neden olmuştu? Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülürken, bizlere üzüldüğü için ağladığını düşündüm. Hepimiz ona yakın olmak istediğimizden büyük bir yatağın üstüne oturduk, ikizleri kucağına alınca, ağabeyimle ben de iki yanına sokularak ona sarıldık. Tertemiz olduğumuz için sevindiğini söyledi ve Carrie'nin saçlarına elbisesinin çizgilerine uygun, yeşil bir kurdele bağladığım için gülümsedi. Konuşurken sesi sanki soğukalgınlığından kısılmış gibiydi. «Şimdi söyleyin bana bakalım, gününüz nasıl geçti?»

Cory dudak bükerek günün kendisi için iyi geçmediğini belirtince Carrie de hoşnutsuzluğunu açıkça ortaya koymayı yeğledi. «Cathy ile Chris çok kötü!» diye bağırırken sesi hiç de tatlı bir kuş cıvıltısına benzemiyordu.

«Bizi bütün gün odada oturttular! Bu odayı sevmiyoruz! Güzel olduğunu söyledikleri o kocaman, pis yeri de sevmiyoruz! Güzel değil orası, anne!»

Annemiz üzgün bakışlarla ikizlere durumun değişmiş olduğunu, artık abla ve ağabeylerinin sözlerini dinlemeleri gerektiğini anlatmaya çalıştı.

«Hayır! Hayır!» Carrie'nin öfkeden yüzü kızarmış, sesi biraz daha yükselmişti. «Buradan nefret ediyoruz! Bahçeye çıkmak istiyoruz! Burası karanlık! Chris ile Cathy'yi istemiyoruzl Seni istiyoruz, anne! Bizi eve götür! Götür buradan!»

Carrie anneme, bana ve ağabeyime yumruklar atarak nefretini belirtirken, zavallı anneciğim ne yapacağını bilmez bir tavırla oturuyordu. Yakınmalarının işe yaramadığını gören Carrie' nin çığlıkları gitgide artmaktaydı. Kulaklarımı ellerimle kapattım.

-70-

«Corinne!» diye emretti büyükanne. «Şu çocuğun çığlıklarını hemen kes!» Yüzüne bakınca kardeşimi bir anda nasıl susturması gerektiğini çok iyi bildiğini anladım. Ama ikiz kardeşini tehdit eden bir insanı karşısında bulunca Cory birden yere atlayıp karşısına dikilmişti. Tüm yeteneğini final aryası için saklamış bir soprano gibi, Carrie'nin daha önceki çığlıklarını gölgede bırakan, kedi miyavlamasına benzer bir sesle haykırmaya başladı. Öfkelenmiş bir kaplandı sanki!

Şaşırmış, korkmuş ve hayran olmuştum. Şimdi ne olacaktı?

Büyükanne Carrie'nin saçlarından yakalayarak kardeşimi havaya kaldırdı ve aynı anda Cory bacağına saldırıp ısırdı. Başımızın iyice derde girdiğine inanarak korktum. Büyükanne bir an ona baktı ve küçük bir köpek yavrusunu itiştirir gibi kendinden uzaklaştırdı. Ancak bacağının ısırılması Carrie'nin saçlarını bırakmasına yetmişti. Küçük kız düştüğü yerden hemen kalkıp büyükannenin bacağına bir tekme savurdu ama isabet ettiremedi.

İkiz kardeşinden geri kalmak istemeyen Cory minicik ayağını kaldırdı ve dikkatle nişan alarak büyükannenin bacağına tüm gücüyle bir tekme attı. Bu arada Carrie bir köşeye çekilip avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı bile.

İşlenmesi ve anımsanması gereken bir sahneydi bu ger çekten.

Cory şimdiye dek sesini çıkarmamışsa da hiç kimsenin ikiz kardeşini tehdit etmesine ve canını yakmasına izin veremezdi. 'Hiç kimse'; bir seksen boyunda ve yüz kilo ağırlığında olsa bile. Üstelik Cory yaşına göre ufak tef ekti.

Gerçi ikizler kendilerine yapılanlardan hoşlanmamışlardı, ama artık büyükannenin de sabrının taştığı belliydi! Kendisine kızgın ve küstah gözlerle bakan Cory'ye dikti gözlerini; ezilip büzülmesini, mavi gözlerindeki küstahlığı silmesini bekledi ancak küçük adam hiç kıpırdamadan karşısında duruyordu. Büyükannenin ince, renksiz dudakları biraz daha kısılıp eğri bir çizgi haline geldi.

Pırlantalar içindeki büyük eli havaya kalktı ve Cory yerinden kıpırdamadan profesyonel bir boksör gibi minicik yumruklarını sıkıp kollarını öne uzattı.

-71-

Aman Tanrım, onunla dövüşüp kazanacağını mı sanıyordu yoksa?

Annemin Cory'ye seslendiğini duydum, ancak sesi öylesine boğuktu ki, alçak bir fısıltıdan öteye gidememişti.

Nasıl davranacağına karar vermiş olan büyükanne hiç acımadan bütün gücüyle Cory'yi tokatladı ve kardeşim yere yuvarlandı. Anında ayağa kalkan Cory bir an durakladı. Kararsızlığı acınacak bir hale soktu onu. Sağduyusu öfkesini yendi ve yeniden saldıracağına yarı koşup yarı emekleyerek ikizinin yanına gitti, yanağını yanağına dayayıp çığlıklarına eşlik etmeye başladı.

Yanımda duran Chris'in duayı andıran mırıltıları geldi kulağıma.

«Corinne, bunlar senin çocukların, sustur onları! Hemen!»

Ama haykırmaya başlayan ikizleri susturmak olanaksızdı. Kulakları hiçbir şeyi duymazdı. Kurulu oyuncaklar gibi yorulun-caya kadar sürdürdüler bağrışmayı.

Babam hayattayken böyle durumlarda ikisini de paket gibi kollarına alıp yatak odalarına götürür ve hemen susmazlarsa oyuncaksız, yemeksiz, yalnız başlarına kalacaklarını söylerdi. Seyircileri olmadığı zaman ancak birkaç dakika sürerdi haykırışları. Sonra susarlar, sessiz ve ürkek tavırlarla babamın kucağına tırmanıp titrek bir sesle, «Özür dileriz,» derlerdi.

Fakat babam ölmüştü. Yalnız başlarına bırakılacakları uzak bir yatak odası yoktu. Bize ayrılan bir tek odanın içindeydik ve ikizler seyircilerini etkili çığlıklarıyla büyütüyorlardı. Yüzleri pembeden kırmızıya, sonra da mora dönüşünceye dek bağırdılar. Mavi gözleri harcadıkları güçten dolayı berraklığını yitirmeye başlamıştı.

Anlaşılan büyükanne de bir süre etkileri altında kalmıştı, ama sonunda silkinip onlara yaklaştı ve enselerinden yakalayarak havaya kaldırdı. Kollarını açık tuttuğundan, salladıkları yumruk ve tekmelerin etkisi olmuyordu. Annemizin önüne getirip ikisini de boş çuval gibi yere bıraktı. Yüksek ve kararlı bir sesle söze başladı. «Bu gürültüyü derhal kesmezseniz sizi öyle kırbaçlarım ki, her tarafınız kan içinde kalır!»

-72-

Davranışı ve sert sesi sözünü yerine getireceğine inandırdı ikizleri, dehşete düşerek ağızlan açık büyükannenin yüzüne ba-kakaldılar. Kanın ne olduğunu ve nasıl acı verdiğini bilirlerdi. İncecik kemiklerinin kırılmasına ya da nazik ciltlerinin berelenmesine aldırış etmeden yerden yere savrulmalarını izlemek bana acı vermişti. Büyükanne dönüp bu kez annemize bağırdı. «Corinne, bir kez daha böyle bir sahnenin tekrarlanmasını istemiyorum! Çocuklarının şımarık oldukları açıkça görülüyor. Disiplin derslerine şiddetle ihtiyaçları var. Bu evde yaşayan hiçbir çocuk bağıramaz, karşı gelemez ya da itaatsizlik edemez! İyi dinle beni. Yalnız soru sorulduğu zaman konuşacak, her dediğimi anında yapacaklar. Şimdi bluzunu çıkar ve söz dinlemeyenlere bu evde nasıl cezalar verildiğini onlara göster!»

Bu arada annem ayağa kalkmıştı. Yüzü bembeyaz kesilirken küçülüp yok olmuştu sanki. «Hayır,» dedi usulca. «Gerek yok. Bak, ikizler sustu artık... Söz dinliyorlar...»

Yaşlı kadının yüzü sertleşti. «Corinne, karşı gelecek kadar cüretkâr mısın? Sana bir şey yapmanı söylediğimde soru sormadan yapacaksın! Anında! Yetiştirdiklerine bak bir kez. Zayıf, şımarık, söz dinlemez çocuklar. Bağırıp çağırarak istediklerini yaptıracaklarını sanıyorlar. Burada çığlıkların değeri yoktur. Kurallarımı çiğneyenlere kesinlikle acımadığımı öğrenmeleri gerekir. Sen bunu iyi bilirsin, Corinne. Sana hiç şefkat gösterdim mi? Bize ihanet etmeden önce bile güzel yüzünün, çekici davranışlarının cezalarımı önlediği oldu mu hiç? Babanın seni çok sevip bu konuda bana karşı çıktığı zamanları anımsıyorum. Ama o günler geçti artık. Her zaman söylediğim gibi yalancı, hilekâr, beş para etmez biri olduğunu ona da kanıtladın.»

Sert ve acımasız gözlerini Chris'le bana çevirdi. «Evet, itiraf etmeliyim ki üvey amcanla beraber çok güzel çocuklar dünyaya getirdin. Fakat asla doğmamaları gerekiyordu. Üstelik zayıf, zavallı, işe yaramaz oldukları da görülüyor.» Sanki tüm bu kötü yönlerimizi ondan almışız gibi aşağılayarak bakıyordu annemize. Ve henüz hakaretleri bitmemişti.

-73-

«Corinne, çocuklarının gerçekten bir derse ihtiyaçları var. Annelerinin başına gelenleri görünce, kendi başlarına gelebilecekler konusunda hiç kuşkuları kalmaz.»

Annemin doğrulup kendisinden en az on santim daha uzun ve daha iri yapılı olan annesine cesaretle baktığını gördüm.

«Eğer çocuklarıma karşı kötü davranacaksan,» diye söze başladı annem titreyen bir sesle. «Onları bu gece götürürüm bu evden. Ne onları, ne de beni bir kez daha göremezsin!» Büyük bir kararlılıkla söylemişti bunları.

Soğuk, garip bir gülümseme karşıladı bu sözleri; hayır gülümseme değil, alaycı bir sırıtıştı. «Bu gece götür onları, Corinne. Sen de derhal git! Hiçbirinizi bir daha görmesem aldırış eder miyim sanıyorsun?»

Dresden mavisi gözlerle çelik gri gözler karşılaştı. İçin için sevinçten uçuyordum. Annem bizi buradan götürecekti. Gidiyoruz! Hoşçakal oda! Hoşçakal tavanarası! Elveda, zaten hiç istememiş olduğum milyonlar!

Annemin hemen dönüp dolaptan bavullarımızı çıkarmasını beklerken, soylu bir tavırla başını eğdiğini gördüm. Gözleri uğradığı yenilgiyi saklamak için yarı yarıya kapanmıştı.

Büyükannenin dudaklarındaki alaycı sırıtışın çirkin bir zafer gülüşüne dönmesini izledim titreyerek. Anne! Anne! Anneciğim! Ruhum çığlıklar atıyordu. Sana böyle davranmasına izin verme!

«Evet, Corinne, çıkar şu bluzunu.»

Ağır ağır, isteksizce, yüzü ölüm beyazlığında, annemiz arkasını döndü ve kaskatı kollarını kaldırıp güçlükle teker teker düğmelerini çözdü. Dikkatle bluzunu aşağıya sıyırıp sırtını ortaya çıkardı.

Bluzunun altına sutyen ya da kombinezon giymemesinin nedeni apaçık ortadaydı. Chris'in soluğunu tuttuğunu duydum. Carrie ve Cory'nin mırıltıları kulağıma geliyordu. Her zaman tüm hareketleri çok zarif olan annemin niçin sarsak adımlarla odaya girdiğini ve niçin gözlerinin kızarmış olduğunu anlamıştım.

Ensesinden mavi etekliğinin beline kadar sırtı uzun, kırmızı izlerle kaplanmıştı. Bazı kabarık izlerin üstünde kurumuş kanlar

-74-

vardı. İğrenç kırbaç izlerinin arasında bir santim bile berelenmemiş yer yoktu.

Hissetmeden, aldırmadan, bizlerin duygularını da hiçe sayarak büyükanne konuşmaya başladı. «İyi bakın, çocuklar. Kırbaç izleri annenizin ayaklarına kadar iniyor. Otuz üç kırbaç yaşadığı her yıl için ve ayrıca on beş kırbaç babanızla günah içinde geçirdiği yıllar için. Büyükbabanız bu cezayı emretti ve ben yerine getirdim. Annenizin suçları hem Tanrfya, hem de yaşadığı topluma karşı işlenmişti. Kutsanmayan, günah bir evlilik yapmıştı. Tanrı'nın kabul etmediği bir evlilik bu. Ve bunlar yetmiyormuş gibi bir de çocuk sahibi oldu. Üstelik dört tane! Şeytanın yarattığı çocuklar! Ana rahmine düştükleri andan itibaren kötü olan çocuklar!»

Babamızın aşkla, sevgiyle okşadığı yumuşak sırtta bu iğrenç izleri görünce gözlerim yuvalarından fırladı. Derin bir kararsızlığa kapılmıştım. Kim ya da ne olduğumu bilmiyordum. Tanrı' nın yaşamalarına izin verdiği varlıkların bulunduğu bu dünyada, gerçekten bir yerim olup olmadığını düşünüyordum. Babamızı, evimizi, dostlarımızı, mallarımızı yitirmiştik. O gece Tanrı'nın en adil yargıç olmadığına inandım. Yani bir bakıma onu da yitirdim.

Bizlerden onca şeyi alan yaşlı kadına aynı cezayı vermek için elimde bir kırbaç olmasını arzuladım. Annemin sırtındaki kanlı izlere bakarken, hiç bu kadar öfkelenmediğimi ya da nefret etmediğimi düşünüyordum. Yalnızca annemize yaptıkları değil, söylediği çirkin sözler de nefretimi artırıyordu.

Duygularımı sezmiş gibi baktı bana iğrenç kadın. Küstahça gözlerinin içine bakarak onunla ve aşağıdaki yaşlı adamla olan kan bağımızı inkâr ettiğimi belirtmeye çalıştım. Bir daha ona acı-mayacaktım.

Belki gözlerim aklımdan geçen tüm kötü düşünceleri yansıtıyordu ve o bir gün öç alacağımı anlamıştı. Tekrar söze başlarken, «Çocuklar,» diyordu, ama sözleri doğrudan doğruya bana yöneltilmişti.

«Görüyorsunuz, çocuklar, bu evde kurallara karşı gelenlere verilen cezalar acımasızdır. İçecek, yiyecek ve yatak veririz,

-75-

ancak sevgi, anlayış ve yakınlık asla. Ahlak ve namus kavramlarının dışında kalan şeylere karşı tiksintiden başka bir duygu beslemek olanaksızdır. Koyduğum kurallara uyarsanız ne kırbacımın tadını denersiniz, ne de ihtiyaçlarınız karşılıksız kalır. Sözümü dinlememeye cesaret ederseniz size yapacaklarımı görürsünüz.» Teker teker yüzlerimizde dolaştı bakışları.

Yaşamın yalnızca iyi yanlarını tanımış olan genç, toy, masum çocukların bir gecede mahvolmalarını istiyordu. Ruhlarımızı kurutmayı, bir daha gururlanmamak üzere benliklerimizi parçalamayı amaçlamaktaydı.

Ama bizi tanımıyordu.

Hiç kimse annemden ya da babamdan nefret etmemi sağlayamazdı. Kimse beni ölüm tehdidiyle korkutamazdı.

Yan gözle Chris'e baktım. Dikkatle büyükanneyi tepeden tırnağa süzüp saldırdığı anda ne kadar etkili olabileceğini öğrenmeye çalışıyordu. Fakat yalnızca on dört yaşındaydı. Büyükanne gibilerini atfedebilmek için daha çok büyümesi gerekirdi. Sıktığı yumruklarını iki yanında tutmaya gayret ediyordu. Kontrolünü kaybetmemek için harcadığı çaba yüzünden dudakları bü-yükanneninkiler gibi kasılıp incecik bir çizgi haline gelmişti. Mavi gözleri soğuk ve sertti.

Annemizi hepimizden çok ağabeyim severdi. Onu dünyanın en tatlı, en anlayışlı, en iyi insanı olarak kabul edip adeta tap-mıştı. Büyüyünce annemiz gibi biriyle evleneceğini daha önceleri de söylemişti bana. Ne var ki, şimdi yalnızca öfkeyle bakabiliyordu. Başka bir şey yapamayacak kadar gençti.

Büyükannemiz son kez tiksintiyle bizlere baktı ve anahtarı annemin eline sıkıştırıp dışarı çıktı.

Bir soru dönüp duruyordu beynimin içinde.

Neden? Niçin bu eve getirilmiştik?

Burası güvenilecek, sığınılacak bir yer değildi. Annem herhalde başımıza gelecekleri biliyordu, ancak yine de bizi gece yarısı buraya getirmişti. Niçin?

-76-

Annemin Öyküsü

Büyükannenin gidişinden sonra kendimizi perişan hissetmekten başka ne yapacağımızı, ne diyeceğimizi bilemedik. Annemin bluzunu tekrar giyip eteğinin içine yerleştirdikten sonra güven verircesine gülümseyerek bizlere dönüşünü izlerken, kalbim deliler gibi atıyordu. Bu gülüş bende ancak merhamet uyandırdı. Chris gözlerini yere indirdi. İçinde kopan fırtına, yalnızca halının desenlerini dikkatle izleyen ayakkabısının burnunun hareketlerinden sezilebiliyordu.

«Şey, dinleyin,» dedi annem zoraki bir neşeyle. «Yalnızca hafif bir kırbaçlamaydı. Fazla canım yanmadı. Gururum daha fazla yaralandı diyebilirim. Bir köle ya da hayvan gibi, hem de öz anneniz veya babanız tarafından kırbaçlanmanız oldukça al-çaltıcı bir davranış. Ama endişelenmeyin, aynı şey bir daha tekrarlanmayacak. Yalnızca bir kez. Sizlerle ve babanızla geçirdiğim on beş mutlu yıl için yüzlerce kez kırbaçlanmaya razıyım doğrusunu isterseniz. Yaptıklarını size göstermemi istemesiyle ruhuma azap verdi...» Tekrar yatağın üstüne oturup kollarını açtı. Ama bu kez ona acı vermemek için daha dikkatli sarıldım beline. İkizleri kucağına alıp bizleri yanına yerleştirdikten sonra konuşmaya başladı. Söyleyecekleri hem onun, hem de bizim için çok zordu.

«Beni dikkatle dinlemenizi ve yaşamınız boyunca bu gece söylediklerimi anımsamanızı istiyorum.» Bir an duraklayıp gözlerini odada gezdirdi. Sanki duvarlar saydamdı ve kocaman evin diğer odalarını da görebilecekti. «Burası garip bir evdir ve içinde yaşayanlarsa daha gariptir. Annemle babamı kastettim tabii, uşakları değil. Büyükbabanızla büyükannenizin din konusunda son derece tutucu olduklarını size daha önce söylemeliydim. Tann'ya inanmak iyi bir şeydir, ama İncil'de yazılı olanları parça parça alıp istediğiniz şekilde yorumlamak ikiyüzlülüktür ve benimkiler bunu yapıyorlar.

«Evet, babam ölüm döşeğinde, fakat yine de her pazar kiliseye gider. Eğer kendini iyi hissediyorsa tekerlekli koltuğuna otu-

-77-

rur, iyi değilse sedyeyle taşınır. Yıllık gelirinin onda birini kiliseye verdiğinden onu sevinçle karşılarlar. Ayrıca kilisenin yapımı için para vermiş ve tüm vitrayları kendisi almıştır. Cennete giden yolu altınla döşediğine inanıyor. Eğer St. Peter rüşvet kabul ediyorsa, babam mutlaka cennete gidecektir. O kilisede

babamı Tanrı ya da en azından bir aziz gibi görürler. Eve dönünce, görevini yaptığı ve borcunu ödediği için kendini cehennemden uzak sayar.

«Çocukluğumda ağabeylerimle beni zorla kiliseye gönderirlerdi. Yataktan çıkamayacak kadar hasta olsak bile gitmek zorundaydık. Dini kafamıza vura vura öğrettiler bize. 'İyi olun, iyi insan olun, iyilik yapın...' Hep bunu dinledik. Başka insanlara göre doğal olan zevkler bizim için günahtı. Ağabeylerimle bana yüzmeye gitmek için izin verilmezdi. Mayo giydiğimiz zaman vücudumuz açıkta kalıyordu ve bu günah sayılırdı. Kâğıt oyunları kesinlikle yasaklanmıştı. Dansa gitmemiz de yasaktı, çünkü vücudumuz dans sırasında karşı cinsten birine değebilirdi. Düşüncelerimizi bile kontrol etmemiz emredilmişti. Şehvetten, günahkâr fikirlerden uzak durmak zorundaydık. Düşünmek bile yapmak kadar kötü sayılırdı. Ve çok yoğun bir baskı altında tutulduklarında tüm gençler isyan ederler. Biz de yasaklanan her şeyi yapmak istedik. Bizleri yaşayan melekler ya da azizler yapmak isteyen annemiz ve babamız başkalarından daha kötü olmamıza yol açtılar.»

Gözlerim büyüdü. İkizler bile büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

«Sonra bir gün,» dedi annem. «Bunca olayın içine güzel bir delikanlı girdi. Babası benim büyükbabamdı ve henüz bu genç adam üç yaşındayken ölmüştü. Annesinin adı Alicia'ydı, on altı-sındayken elli beş yaşındaki asıl büyükbabamla evlenmiş. Yani kadın bir oğlu doğunca büyüyüp adam olmasını görebilecek yaş-taymış. Ama ne yazık ki Alicia da genç ölmüş. Büyükbabam Garland Christopher Foxworth ölünce, servetinin yarısı üç yaşındaki oğluna kalmıştı. Fakat babam Malcolm, tüm servetin yönetimini ele geçirip Alicia'ya söz hakkı tanımamış. Tabii üç yaşındaki çocuğa da fikrini soran olmamış. Babam her şeye tümüyle sahip olunca, Alicia ile oğlunu evden kovmuş. Oğluyla birlikte

-78-

RIchmond'a dönen kadın bir daha evlenmiş. Bu kez çocukluk aşkıyla yaşamını birleştirmiş ve birkaç yıllık mutluluktan sonra ikinci kocası da ölmüş. Böylece oğlu dördüncü Garland Christopher Foxworth bizimle beraber yaşamak için yanımıza geldi. Biz ona Chris derdik hep.» Annem duraklayıp bizleri saran kollarını sıktı. «Kimden söz ettiğimi anladınız mı? Bu genç adamın kim olduğunu tahmin edebildiniz mi?»

Titremeye başladım. Esrarengiz üvey amca. Sonra fısıldadım. «Babam... babamdan söz ediyorsun...»

«Evet,» diyerek içini çekti annem.

Başımı çevirip ağabeyime baktım. Yüzünde garip bir ifade ve cam gibi gözlerle kıpırdamadan oturuyordu.

Annem sözlerini sürdürdü. «Babanız benim üvey amcamdı ve benden yalnızca1 üç yaş büyüktü. Onu ilk kez görüşümü anımsıyorum. Hakkında pek az şey bildiğim üvey amcamın geleceğini duymuştum, üzerinde iyi bir etki bırakmak için bütün gün hazırlandım. Banyo yapıp saçlarımı kıvırdım ve en sevdiğim elbisemi giydim. On dört yaşındaydım ve erkekler üzerinde etkili olmaya başladığımı seziyordum. Çok kimsenin de beni güzel bulduğunu biliyordum. Sanırım bir bakıma âşık olmak için hazırdım.

«Babanız on yedisindeydi. Eski püskü giysileri ve iki büyük bavuluyla holün ortasında duruyordu. Gerçi annemle babam onunla ilgilenmekteydiler, ama o sürekli etrafına bakınıp hayran olduğu evi inceliyordu. Ben bu görkemli evde doğup büyüdüğüm için hiçbir şeyden etkilenmiyor, her şeyi olağan kabul ediyordum. Ancak evlenip güç koşullar altında yaşamaya başlayınca ne denli ayrıcalıklı bir evde büyütülmüş olduğumu anlayabildim.»

Yüzü kızarmış, gözleri boşluğa dikilmiş bir halde anlatıyordu annem. Sanki yaşamını değiştiren genç çocuğu ilk kez gördüğü günü tekrar yaşar gibiydi.

«Babanız yalnızca yoksulluğu, gerçek sevgiyi ve içtenliği tanımış; son derece masum, güvenilir ve tatlı bir çocuk olarak aramıza katıldı. Yaşadığı o dört odalı kulübeden çıkıp bir saraya girince, birdenbire ne olduğunu şaşırmış ve daha dünya yüzün-

-79-

deyken cennete gittiğini sanmış. Minnettarlığı gözlerinden okunarak annemle babama bakmaktaydı. Hâlâ... buraya gelmekten dolayı minnettar oluşuna duyduğum acı hâlâ azap veriyor. Çünkü hayranlıkla baktığı her şeyin yarısı onundu. Ailem onu yoksul bir akraba olarak kabul etmişti ve bunu belirtmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

«Pencerelerden sızan güneş ışığının saçlarında yarattığı haleyle merdivenin yanında dururken gördüm onu. Yalnızca yakışıklı değil, aynı zamanda çok güzeldi de. Bilirsiniz, gerçek güzellik içten dışa vurur.

«Hafif bir gürültü yaptım ve bakışlarını bana çevirdi. Mavi gözlerinin bir anda nasıl ışıldadığını anımsıyorum. Ama tanıştırıldığımız zaman hayal kırıklığına uğradı. Ben üvey yeğeniydim ve ona yasaklanmıştım. Daha ilk anda aramızda bir şimşek çaktı ve o minicik alev büyümeye başladı. Bir süre sonra bunu yadsıyamaz hale geldik.

«Aşk hayatımı anlatarak sizi utandırmayacağım,» dedi annem rahatsızca. Chris yüzünü saklarken, bakışlarımı kaçırmaya çalışıyordum. «İlk görüşte birbirimize âşık olduğumuzu söylemekle yetineceğim. Belki o da benim gibi âşık olmak için hazırdı, belki ikimiz de sevgi ve sıcaklığa ihtiyaç duyuyorduk. Ağabeylerim kazada ölmüşlerdi ve çok az arkadaşım vardı, çünkü kimse Malcolm Foxworth'un kızıyla dostluk kurabilecek kadar 'seçkin' sayılmazdı. Babam bana öylesine bağlanmıştı ki, bir erkeğin beni alıp götürebilmesi için çok yüksek bir ücret ödemesi gerekiyordu. Babanızla gizlice bahçede buluşup saatlerce konuşup dertleşmeye başladık. Bazen salıncaklara binip birbirimizi sallardık; bazen de beraberce bir salıncağa binip havalara

yükselirken göz göze, kıpırdamadan dururduk. Tüm sırlarımızı paylaşırdık. Kısa bir süre sonra birbirimize âşık olduğumuzu ve yanlış bile olsa evlenmemiz gerektiğini anladık. Bu evden, annemle babamın kurallarından kaçmalıydık. Onlara göre, Alicia kendinden yaşlı bir erkekle evlenerek günah işlemişti ve bizimkiler bunun acısını babanızdan çıkarmak istiyorlardı. Ancak itiraf etmem gerekir ki, ona çok iyi davrandılar. Her istediğini yaptılar. Yale

-80-

Clniversitesine gönderdiler ve parlak bir öğrenci olduğunu gördüler. Üç yılda mezun oldu ama diplomasından yararlanamadı; çünkü üstünde gerçek adı yazıyordu. Kim olduğumuzu belli etmemek için evliliğimizin ilk yıllarında çok sıkıntı çektik. Benim bir çılgınlık anında işlediğim hata sonucu dünyaya gelen oğlumu da öz oğlu gibi görüyordu her zaman.»

Annem bir an sözlerine ara verip ağabeyimle bana ve ikizlere sarılarak saçlarından öptü. Endişeyle kaşları çatıp dudakları büzüldü. «Cathy ve Christopher, söylediklerimi sizin anlayabileceğinizi sanıyorum. İkizler daha çok küçük. Anlamaya çalışıyor musunuz?»

Evet, anlamında başımızı salladık.

Benim anladığım dilden, yani baleden, müzikten, aşktan sevgiden, güzel yerlerdeki güzel şeylerden konuşuyordu. Peri masalları bazen gerçek olabilir!

ilk görüşte aşk! Ben de böyle âşık olacaktım. Bundan emindim! Babam kadar yakışıklı biri bir gün çıkacaktı karşıma. Eğer sevgisiz kalırsanız kuruyup solar, ölürsünüz.

«Dikkatle dinleyin şimdi,» dedi annem alçak sesle; sözlerine böylelikle biraz daha güç katmıştı. «Babama kendimi üvey amcamla evlendiğim için affettirip, beni tekrar sevmesini sağlamak için buradayım. On sekizime basar basmaz babanızla beraber kaçtık ve iki hafta sonra eve gelip durumu aileme anlattık. Babam çılgına döndü. Bağırdı, çağırdı ve ikimizi de evden kovdu. Bir daha asla buraya ayak basmamamızı emretti. Ve bu nedenle beni vasiyetnamesinden çıkardı. Ayrıca babanıza da bir şeyler bırakmayı planlıyordu, ama o da aynı akibete uğradı. Annemin kendi ailesinden kalma serveti olduğu için her şeyini bana bırakacaktı. Aslına bakarsanız, babamın annemle parası için evlenmiş olduğu söylenir. Gerçi annem gençliğinde güzel değildi, fakat güçlü ve soylu bir havası vardı.»

Mutlaka öyle olmalı, diye düşündüm. O ihtiyar kadın çirkin doğmuştu!

«Babamın sevgisini kazanma yolunda elimden geleni yapacağım. Ve bunu başarmak için itaatli, ailesine bağlı, boynu bükük rolünü oynamak zorundayım. Bazen bir rolü oynarken farkına

-81

Çatı / F: 6

varmadan o kişiliğe bürünürsünüz, bu yüzden henüz kendim-deyken size bunları anlatıyorum. İtiraf etmeliyim ki, kendi kedine yetebilen biri değilim. Babanızın varlığı bana güç verirdi. Ne yazık ki artık aramızda değil. Ve„aşağıda kütüphanenin yanındaki küçük odada hiç görmediğiniz yaşlı bir adam var. Annemi gördünüz ve biraz olsun tanıdınız, ama babam beni bağışlayıp üvey amcamdan çocuklarım olduğu gerçeğini kabul edinceye kadar sizi görmesi iyi olmaz. Bu onun için çok güç bir durumsa da beni bağışlaması zor olmayacak sanırım, çünkü babanız öldü ve ölenlere kin beslenmez.»

Niçin korktuğumu bilmiyorum.

«Beni tekrar vasiyetnamesine dahil etmesi için her istediğini yapacak, gerekirse kendimi zorlayacağım.»

«Sizden saygı ve itaatten başka ne isteyebilir ki?» diye sordu Chris olgun bir insan tavrıyla. Sanki olup bitenleri anlıyordu.

Annem yanağını okşarken sevgi dolu gözlerle süzdü onu. Kısa bir süre önce kaybettiği kocasının bir modeliydi karşısındaki. Gözlerinin yaşarmasına şaşmamak gerekirdi.

«Neler isteyeceğini bilmiyorum, canım, ama her şeyi yapacağım. Bir yolunu bulup kendimi tekrar vasiyetnamesine yazdıracağım. Şimdi unutalım bunları. Konuşurken yüzlerinizi gördüm. Annemin söylediklerine inanmanızı istemiyorum. Babanızla benim yaşamım ahlakdışı değildi. Bütün genç âşık çiftler gibi biz de kilisede evlendik. Kutsanmamış hiçbir yanı yoktu beraberliğimizin. Bizim şeytanla bir ilgimiz olamaz, babanız bunlara gülüp geçerdi. Hepimizi cezalandırmak için annem kendinizi değersiz hissetmenize çalışacaktır. Toplum kurallarını insanlar koyar, Tanrı değil. Dünyanın birçok yerinde daha yakın akrabalar evlenip çocuk sahibi oluyorlar ve bu olağan karşılanıyor. Bu sözlerle kendimi aklamaya çalışmıyorum, çünkü kendi toplumumuzun kurallarına uyarak yaşamak zorundayız. Yakın akraba evlilikleri sonucu çocukların fiziksel ya da ruhsal bozuklukları olduğuna inanılır. Ama kim mükemmelki?»

Ağlayarak bize sıkı sıkı sarıldı. «Büyükbabanız çocuklarımın boynuzlu, kambur, çatal kuyruklu olacaklarını söylemişti.

-82-

Bizi lanetlemek istiyordu. Tahminleri doğru çıktı mı?» diye sorarken çıldırmış gibiydi. «Hayır!» diye yanıtladı kendi sorusunu. «İlk kez hamile kaldığımda epey endişelenmiştik. Babanız bütün gece hastanenin koridorlarını arşınlamış ve sabaha karşı bir hemşire gelip oğlu olduğunu söyleyince, onu gözleriyle görmekte ısrar etmişti. Kollarında iki düzine kırmızı gülle odama girdiği zaman hali görülmeye değerdi. Beni öperken gözleri yaşarmıştı. Seninle gurur duyuyordu, Christopher. Hemen etrafındakilere altı paket puro dağıtıp

gitmiş, sana bir beyzbol sopası, eldiveni ve topu almıştı. Sen diş çıkarırken sopayı ısırmaya çalışırdın ve uyandığını bildirmek için de onunla duvarlara vururdun.

«Sonra Cathy doğdu. Sen de, hayatım, ağabeyin kadar güzel ve kusursuzdun. Babanın seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Dört yaşındayken ilk kez sahneye çıkışını anımsıyor musun? Pembe tülünü giymiş ve birkaç hata yapmıştın, seyirciler gülünce sevincini belirtmek için ellerini çırpınıştın. Ve baban sana bir düzine gül göndermişti, hatırladın mı? Yaptığın hataların hiçbirini görmezdi. Ona göre sen harika bir çocuktun. Senden yedi yıl sonraysa ikizler dünyaya geldi. Artık iki kızımız ve iki oğlumuz vardı. Yani kaderi dört kez zorlamış ve başarmıştık! Eğer Tanrı bizi cezalandırmak isteseydi bu fırsat dört kez eline geçmişti. Ancak hepiniz tümüyle mükemmel çocuklar oldunuz. Büyükannenizin ya da bir başkasının sizleri farklı şekilde düşünmeye ikna etmesine izin vermeyin. Eğer işlenmiş bir günah varsa, bu sizin değil annenizle babanızın günahıdır. Gladstone' daki tüm tanıdıkların Dresden Bebekleri deyip gıpta ettikleri çocuklarsınız hâlâ. Orada geçirdiğiniz günleri sürekli anımsayın. Kendinize, bana ve babanıza güvenin. Ölmüş olduğu halde onu sevmeye ve saymaya devam edin. İyi bir baba olmak için çok çabaladı. Onun kadar ailesine düşkün başka bir erkek olduğuna inanmıyorum.» Gözyaşlarının arasından gülümseyerek sordu. «Şimdi söyleyin bana, siz kimsiniz?»

«Dresden Bebekleri!» dedik Chris'le aynı anda.

«Büyükannenizin şeytanın yarattığı çocuklar hakkındaki sözlerine inanacak mısınız?»

-83-

«Hayır! Asla! Asla!»

Yine de her iki kadından dinlediklerimi daha sonra uzun uzun düşünecektim. Tann'nın bizi sevdiğine inanmak istiyordum. Buna muhtaçtım. Chris'in dediği gibi evet demeye zorladım kendimi. Hiçbir şey anlamadan anneme bakan ikizler gibi davranma ya da bu kadar kuşkucu olma.

Chris güven veren bir sesle söze başladı. «Evet, anne, söylediklerinize inanıyorum. Eğer Tanrı sizi cezalandırmak isteseydi bunu çocuklarınız yoluyla yapabilirdi. Ama ben Tann'nın büyükannemiz gibi gerikafalı olacağını sanmıyorum. Bizim fiziksel ya da ruhsal bozukluğumuz olmadığını gördüğü halde büyükannemiz niçin konuşuyor?»

Annemin gözlerinden sel gibi rahatlama yaşları akıyordu. Chris'i göğsüne bastırıp saçlarını öptü. Sonra yüzünü avuçları arasına alarak bizleri unutup dikkatle ağabeyimin gözlerinin içine baktı. «Anlayışın için teşekkür ederim, yavrum,» dedi boğuk bir fısıltıyla. «Annenle babanı yaptıklarından ötürü lanetlemediğin için yine teşekkür ederim.»

«Sizi seviyorum, anne, ne yaparsanız yapın, sizi anlayacağım.»

«Evet,» diye mırıldandı annem. «Anlayacaksın. Sen anlarsın, biliyorum.» Rahatsızca kıpırdanarak bunları uzaktan izleyen kızına, bana baktı. «Aşk karşınıza istediğiniz zaman çıkmaz. Bazen karşı koysanız bile kendinizi kurtaramazsınız.» Başını eğip Chris'in elini tuttu. «Ben küçükken babam beni çok sever, kendisi için saklamak isterdi. On iki yaşımdayken, eğer ölünceye kadar yanında kalırsam bütün malını mülkünü bana bırakacağını söylediğini anımsıyorum.»

Birdenbire başını kaldırıp bana baktı. Kuşku duyacak bir şey mi görmüştü? Gözleri gölgelendi ve karardı. «Ei ele tutuşun,» dedi güçlü bir sesle omuzlarını dikleştirerek. «Benden sonra yinelemenizi istiyorum: 'Biz harika çocuklarız. Ruhsal, bedensel ve duygusal olarak her yönden mükemmeliz. Dünya yüzündeki diğer bütün çocuklar kadar yaşamaya, sevmeye ve hayattan zevk almaya hakkımız var.'»

-84-

Gülümseyerek elimi tuttu ve ikizlere de aile zincirine katılmalarını söyledi. «Burada kalırken günleri kolayca geçirmek için bazı alışkanlıklara ihtiyacımız olacak. Ben gittikten sonra yapmanız gereken birtakım şeyleri anımsatayım size. Cathy, sana bakarken senin yaşındaki halimi anımsıyorum. Sev beni, Cathy, inan bana... lütfen.»

Duraksayarak sözlerini tekrarladık. Kuşkuya düştüğümüz zamanlar bu sözlerden güç alacaktık. Neşeli bir tavırla gülümsedi annemiz.

«Tamam,» dedi daha mutlu bir ifadeyle. «Bütün gün hiç aklımdan çıkmadınız. Annemin ve babamın koyduğu kurallarla burada uzun süre yaşayamayacağımızı anladım. Annem zalim, kalpsiz bir kadındır. Tüm sevgisini oğullarına vermişti. Mektubuma yanıt verince, sizlere benden farklı davranacağını düşünerek aptallık ettim. Yaşlandıkça yumuşayacağına inandım. Sizleri tanıyınca bütün büyükanneler gibi bağrına basacak sandım. Bir kez yüzlerinize bakınca umdum ki...» Sesi kısılarak sustu. Neredeyse tekrar ağlayacaktı. Herkes çocuklarını sevmek zorundaydı sanki. «Christopher'dan niçin hoşlanmadığını anlayabiliyorum,» diyerek ağabeyime sarılıp yanağını öptü. «Ve sana bakınca, Cathy, benim o yaşlardaki halimi görüyor olmalı. Nedenini bilmiyorum, fakat belki de babam beni çok fazla sevdiği için annem benden hiç hoşlanmaz, kıskanırdı. Ama sizlere karşı zalimce davranacağı hiç aklıma gelmemişti. İnsanların zamanla değişeceklerine, hatalarını anlayacaklarına inanmıştım, ne var ki artık yanıldığımı anlıyorum.» Usulca gözyaşlarını sildi.

«Yarın sabah en yakın kente gidip bir sekreterlik okuluna yazılacağım. Daktilo yazmasını, stenoyu, dosyalamayı, muhasebeyi öğrenecek ve sonunda iyi bir iş bulup sizleri bu odadan kurtaracağım. Yakınlarda

bir eve taşınırız, ben de arasıra babamı ziyaret ederim. Yakında, çok yakında yine eskisi gibi kendi evimizde yaşayacak, tekrar bir aile olacağız.»

«Oh, anne,» diye bağırdı Chris neşeyle. «Bir çıkar yol bulacağınızı biliyordum! Bizi bu odada kilitli tutmayacağınıza inanı-

-85-

yordum.» Annesinin tüm sorunları kolayca çözebileceğini tâ başından beri biliyormuş gibi burun kıvırarak baktı bana.

Annem gülümseyerek, «Bana güvenin,» dedi. Sonra da Chris'i öpücüklere boğdu.

Ağabeyim gibi olup annemin her sözünü kutsal bir yemin-mişçesine kabul edebilmeyi çok isterdim. Ama karamsar düşüncelerim güçlüydü ve kendine yeterli olmama konularında dolaşıyordu hâlâ. Babam olmadıkça bir hiç olduğunu söylemişti biraz önce. Kederli bir ifadeyle aklımdan geçen soruyu sordum. «İyi bir sekreter olmak ne kadar sürer?»

Çabucak —bence çok çabuk-— yanıtladı sorumu. «Çok kısa bir süre, Cathy. Belki bir ay, belki biraz daha fazla. Ancak sabırlı olmalısınız. Bu konularda pek yetenekli olmadığımı bilmeniz gerekir. Suç benim değil.» Sanki beceriksizliğinden dolayı onu suçluyormuşum gibi kendini savunmaya girişmişti.

«Zengin bir ailenin kızı olarak doğunca sızı özel okullara gönderebilirler ve oralarda toplumsal yaşamın kuralları, bazı akademik dersler filan öğretilir; ne var ki çoğunlukla iyi bir evsa-hibesi ancak eğlenceler düzenlemek gibi konularla uğraşır. Pratik hiçbir şey öğrenmedim. İş yaşamında gerekli olan becerilere ihtiyacım olacağı hiç aklıma gelmemişti. Daima babamın ya da evleneceğim erkeğin bana bakacağına inanmıştım. Ayrıca o zamanlar babanıza âşıktım ve on sekizime basınca evlenmeye zaten karar vermiştik.»

Çok yararlı dersler vermişti bana. Hayatta hiçbir zaman bir erkeğe muhtaç olmamaya çalışacaktım. Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenecektim. Diğer yandan hem utanıyor, hem de suçluluk duygusuna kapılıyordum. İçinde bulunduğumuz durumdan annemi sorumlu tutmak istiyordum, fakat başına gelecekleri nereden bilebilirdi ki?

«Gidiyorum,» diyerek ayağa kalktı annemiz. İkizler hemen ağlamaya başladılar.

«Anne, gitme! Bizi bırakma!» Minicik kollarıyla annemizin bacaklarına sarıldılar.

-86-

«Yarın sabah okul aramaya gitmeden önce sizi görmeye geleceğim. Gerçekten geleceğim, Cathy,» dedi gözlerimin içine dimdik bakarak. «Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Buradan çıkmanızı en az sizin kadar ben de istiyorum.»

Kapıya gelince sırtını görmemizin yararlı olduğunu söyledi. Böylece büyükannemizin ne denli acımasız olduğunu öğrenmiştik. «Tanrı aşkına, koyduğu kurallara uyun. Banyoda edepli davranın. Yalnızca bana değil, bana ait her şeye karşı zalim davranacağını unutmayın.» Kollarını açınca sırtındaki kırbaç izlerini unutarak koşup beline sarıldık. «Hepinizi çok seviyorum,» diyerek hıçkırdı. «Bunu aklınızdan çıkarmayın. Tüm gücümle çalışacağıma yemin ederim. Bir bakıma ben de kendimi tutuklu hissediyorum. İyi düşüncelerle uyumaya çalışın. Hiçbir şey aslında göründüğü kadar kötü değildir. Biliyorsunuz, ben hoşlanılacak bir insanım ve babam bir zamanlar beni çok severdi. Yani sevgisini tekrar kazanmam zor olmayacak, değil mi?»

Evet, pek zor değil. Birini çok sevmek, sizi ikinci sevgi bağına hazırlar.

«Işığı söndürüp yataklarınıza girince, yarın okula kaydoi-duktan sonra size yeni oyuncaklar almaya gideceğimi düşünün. Buradaki zamanınızı canınız sıkılmadan geçirmenizi sağlayacağım. Ve babamın beni bağışlaması pek uzun sürmeyecek.»

«Anne,» dedim. «Bize oyuncak alacak kadar paran var mı?»

«Evet, evet,» dedi aceleyle. «Yeterince para var ve annemle babam gururlu kişilerdir. Dostlarının ya da komşularının beni kötü giysiler içinde görmelerini istemezler. Benim ve sizlerin geçimi için gerekli miktarı verirler. Göreceksiniz. Ve kalan paramın tümünü bir gün tekrar buraya gelip aynı evde, gerçek bir aile gibi oturabilmemiz için biriktireceğim.» Öpücükler gönderip dışarı çıktı ve kapıyı ardından kilitledi.

Kilitli bir kapının ardındaki ikinci gecemiz. Artık çok şey öğrenmiştik... belki de gereğinden fazla...

-87-

Annemiz gittikten sonra yatmaya hazırlandık. Chris uykulu gözlerle Cory'ye sarılıp yatarken bana gülümseyerek baktı. «İyi geceler, Cathy. Tahtakurularına dikkat et.»

Ben de Carrie'ye sarılıp yüzümü yumuşacık saçlarına gömdüm. Uyku bir türlü gelmek bilmiyordu. Bir süre sonra sırtüstü uzanmış, gözlerimi tavana dikmiş, uyumaya hazırlanan evin sessizliğini dinlemeye başlamıştım. Ne bir telefon sesi, ne çalışan bir mutfak aleti, ne bahçede havlayan bir köpek, ne de ağır perdelerden ışığı süzülerek odaya dolan bir araba gürültüsü...

Ürkütücü fikirler beynimde dolaşıp istenmeyen, kilitli tutulan çocuklar olduğumuzu söylemekteydi... Şeytanın çocukları... Bu düşünceler beynime yerleşip beni üzmeye hazırlanıyorlardı. Bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Annemiz bizi seviyor ve istiyordu. Şanslı bir erkeğe iyi bir sekreter olmak için çalışacaktı. Emindim çalışacağından. Büyükannemizin onu bizlerden uzaklaştırmak için çevirdiği dolaplardan sıyrılacaktı. Evet, kurtulacaktık. Kurtulacağız.

«Tanrım,» diye dua ettim. «Lütfen anneme her şeyi çok çabuk öğrenmesi için yardım et!»

Odanın içi son derece sıcak ve boğucuydu. Dalları hışırdatan rüzgârın sesini duyuyordum, ama bu ses bizi serinletmeye yetmiyor, yalnızca dışarda havanın tatlı bir serinliği olduğunu ima ediyordu. Eğer pencereleri açarsak rüzgâr girebilirdi içeri, ancak... Temiz havayı özleyerek içimi çektim. Annem dağ havasının yaz gecelerinde bile serin olduğunu söylememiş miydi? Ama pencereler kapalı olunca serinliğin lafı bile edilemezdi.

Pembemsi karanlıkta Chris bana seslendi. «Ne düşünüyorsun?»

«Rüzgâr». Kurt uluması gibi geliyor sesi.»

«Böylesine iç açıcı düşüncelerin olacağını tahmin etmeliydim. Karamsar konulara dalmakta şampiyon olabilirsin.»

«Daha iyi bir fikrim var: Fısıldayan rüzgâr ölülerin ruhlarını anımsatıyor. Bize bir şeyler söylemeye çalışıyorlar.»

Chris homurdandı. «Lütfen dinle beni, Catherine Doll (sahneye çıkınca bu adı kullanmaya karar vermiştim), orada yatıp

-88-

bu ürkütücü düşüncelere dalmamanı emrediyorum. Her günü, her saati o anlık yaşayacak, ilerisini düşünmeyeceğiz. Günleri, haftaları düşünmekten daha kolay olacak bu. Müziği, şarkıları, baleyi aklına getir. Müzik dinlerken asla üzülmediğini söylememiş miydin?»

«Sen ne düşüneceksin?»

«Eğer bu kadar uykulu olmasaydım, düşüncelerim on ciltlik bir kitap olurdu herhalde. Ancak sorunu yanıtlayacak halim bile yok. Ve amacımın ne olduğunu biliyorsun. Yarın içinse oynayacağımız oyunları düşüneceğim.» Esneyip gerindi ve gülümseyerek baktı bana. «Üvey amcaların üvey yeğenleriyle evlenip boy-.nuzlu, kuyruklu çocuklar dünyaya getirmelerine ne dersin?»

«Müstakbel bir doktor ve sürekli bir araştırmacı olarak bunun bilim ve tıp açısından doğru olup olamayacağını söyleyebilir misin?»

«Hayır,» dedi kesin bir sesle; sanki bu konuda eğitim görmüştü. «Eğer bu gerçek olsaydı, dünya şeytana benzeyen hilkat ganbeleriyle dolardı. Ama doğrusunu istersen bir şeytan görmek isterdim.»

«Ben düşlerimde çok gördüm.»

«Hah! Sen ve çılgın düşlerin. Ya ikizler nasıldı? Dev gibi büyükanneye karşı çıktıkları zaman onlarla gururlandım. Ama tokadı da yediler. Daha kötü şeyler yapmasından korkuyordum aslında.»

«Daha başka ne yapabilirdi ki? Carrie'yi saçlarından tutup kaldırdı. Canı yanmış olmalı. Cory'ye attığı tokat da onun canını oldukça yaktı, eminim. Daha ne istiyorsun?»

«Bence daha kötü de olabilirdi.»

«Onun deli olduğunu sanıyorum.»

«Haklı olabilirsin,» diye mırıldandı uykulu bir sesle.

«İkizler daha bebek sayılırlar. Cory kardeşini korumaya çalıştı yalnızca. Birbirlerine ne denli bağlı olduklarını biliyorsun.» Duraksayarak sordum. «Chris, annemizle babamız âşık olmakla doğru mu yaptılar sence? Bunu durdurmak ellerinde değil miydi?»

-89-

«Bilmiyorum. Bundan söz etmeyelim. Rahatsız hissediyorum kendimi.»

«Ben de. Fakat niçin hepimizin sarışın, mavi gözlü olduğumuzu açıklıyor bu durum.»

«Evet,» diyerek esnedi. «Dresden Bebekleri. Yani bizler.»

«Haklısın. Hep bütün gün oyun oynamak ve gümüş bale pabuçlarına sahip olmak isterdim.»

«Pekâlâ,» diye mırıldandı Chris. «Ben de ya silindir şapkayı ya da yarış arabasını alırım.»

«Silindir şapka lütfen.»

«Doğru. Özür dilerim unuttum. İkizlere banker olup para hesabı tutmayı öğretiriz.»

«Önce onlara sayı saymayı öğretmemiz gerekecek.»

«Kolay, çünkü tüm Foxworth'lar parayı bilir.»

«Biz Foxworth değiliz.»

«Öyleyse kimiz?»

«Dollanganger'larız!»

«Pekâlâ, dediğin gibi olsun.» Tekrar iyi geceler diledi.

Bir kez daha yatağın yanına diz çöküp dua etmeye başladım. Her zamanki gibi Tanrı'nın uyanmadan önce ruhumu alması konusundaki sözleri söyleyemeyip atladım ve annemi, Chris'i, ikizleri, cennette olan babamı koruması için yakardım.

Yeniden yatağa girince bu kez de büyükannenin söz verdiği çikolatalar, pastalar geldi aklıma. Eğer iyi çocuk olursak bunlardan getirecekti bize. Ve bütün gün iyi çocuk olmuştuk. Carrie ortalığı birbirine katıncaya kadar yani. Ama büyükanne odaya elinde pastayla gelmemişti ki. Buna layık olmayacağımızı nereden bilmişti?

«Neler düşünüyorsun?» diye sordu Chris uykulu bir sesle. Onun uykuya dalıp beni seyretmekten vazgeçtiğini sanmıştım.

«Hiçbir şey. Eğer iyi olursak büyükannenin getireceğine söz verdiği çikolatalar, pastalar, kekler geldi aklıma.»

-90-

«Yarın başka bir gün, umudun kırılmasın. Belki yarın ikizler dışarı çıkma fikrinden vazgeçerler. Bellekleri pek güçlü değil zaten.»

Doğru. Nisan ayında ölmüş olan babamızı unutmuşlardı bile. Kendilerini çok seven bir babayı nasıl unutabilmişlerdi? Ben unutmamıştım. Unutamamıştım. Artık onu eskisi gibi gözlerimin önünde canlandıramasam da, hissedebiliyordum hâlâ...

Dakikalar Saat Gibi

Günler tekdüze sürüp gitti.

Vaktiniz harcayamayacak kadar bol olursa ne yapabilirsiniz? Her şeyi gördükten sonra gözlerinizi nereye çevirebilirsiniz? Kurduğunuz hayaller başınızı derde sokarsa, düşünceleriniz hangi yönü izlemelidir? Ormanda hışırdayan kuru yapraklar üzerinde çılgınlar gibi koşup eğlenmeyi düşleyebiliyordum. Bir gölde yüzdüğümü ya da bir dere kenarında dolaştığımı görebiliyordum. Ama hayaller çabucak yok olan örümcek ağları gibidir ve hemen gerçeğe dönersiniz. Peki mutluluk nerede? Geçmiş günlerde mi? Gelecekte mi? Kesinlikle bugünde, bu saatte, bu dakikada değil. Bizlere neşe kıvılcımı veren bir tek şeyimiz vardı: Umut.

Chris vakti boşa harcamanın büyük bir suç olduğunu söylüyordu. Zaman değerliydi. Hiç kimsenin ne yeterli vakti vardı, ne de istediği her şeyi öğrenebilecek kadar uzun ömrü. Dünya yüzündeki herkes sürekli olarak, «Çabuk! Çabuk! Çabuk!» demekteydi. Bir de bize bakın: Boşa harcanan zamanımız, okuyacak milyonlarca kitabımız, hayallerimizin biçimlenmesi için geçireceğimiz saatlerimiz var. Yaratıcı güç boş zamanlarda harekete geçer derler. Olanaksız bir şeyi düşünür, sonra gerçeğe dönüştürürsünüz.

Annemiz söz verdiği gibi görmeye geldi bizi ve zamanımızı hoşça geçirmemiz için yeni kitaplar, oyuncaklar getirdi. İkimiz de monopoly, bilmece, dama gibi oyunlara bayılryorduk ve hele iki deste iskambil kağıdıyla çeşitli oyunların nasıl oynanacağını öğreten bir kitap getirince kısa zamanda büyük kumarbazlar olup çıktık.

-91-

Kesin kuralları olan oyunları henüz beceremeyen ikizlerin durumu daha zordu. Hiçbir şey ilgilerini uzun süre çekmiyordu. Ne minik arabalar, ne kamyonlar, ne Chris'in bütün odaya raylarını yaydığı elektrikli tren onları memnun edebilmişti. Üstelik tavanarasından da nefret ediyorlardı; onları ürküten bir yanı vardı anlaşılan.

Her sabah çok erken kalkıyorduk. Gerçi çalar saatimiz yoktu, ama sanki beyinlerimizin otomatik alarm düzeni, istesek bile uyumamıza izin vermiyordu. Bîr gün Carrie'yle ben, ertesi gün ağabeyimle Cory ilk önce banyoyu kullanıyorduk ve büyükanneyi yıkanıp giyinmiş, hazırlanmış olarak karşılıyorduk.

Loş, sevimsiz odamızın bir köşesinde hazırola durarak büyükannenin sert adımlarla içeri girip piknik sepetini bırakmasını ve yine sessizce dışarı çıkmasını bekliyorduk. Çok ender konuşuyordu bizimle; yalnızca yemeklerden önce dua edip etmediğimizi, yatmadan evvel İncil'den bir parça okuyup okumadığımızı soruyordu.

«Hayır,» dedi Chris bir sabah. «Bir sayfa değil, bütün bir bölüm okuyoruz. Eğer bu okumayı ceza olarak düşünüyorsanız, vazgeçin. Zevkle okuyoruz İncil'i. Gördüğümüz filmlerden daha kanlı ve şehvetli sahnelerle dolu. Hiçbir kitapta bu kadar çok günahtan söz edildiğine şimdiye dek rastlamadık.»

«Sus, çocuk!» diye kükredi yaşlı kadın. «Kız kardeşine sormuştum, sana değil!»

Her sabah bizi din konusunda sınamaya başlayınca, durumumuzu ortaya koyan ya da onu iğneleyen bölümlerle ilgili yanıtlar vermeye başladık ve bir süre sonra o da bu oyundan vazgeçti.

Her akşamüstü saat altı sularında annemiz geliyordu. Daima acelesi vardı. Elleri kolları bizim için aldığı yeni oyuncaklar, giysiler ve kitaplarla dolu oluyordu. Sonra da bir koşu odasına gidip akşam yemeği için hazırlanıyordu. Bir uşakla hizmetçinin servis yapmak için beklediği yemeklerde çoğunlukla konukları olduğunu da öğrenmiştik. «İş meselelerinin çoğu yemek masalarında halledilir,» demişti annemiz.

-92-

Kimseye belli etmeden bazen nefis kanapeler, mezeler getiriyordu bize. Ama dişlerimizin çürümemesi için kesinlikle şeker yemiyorduk.

Cumartesi ve pazar günleriyse yanımızda birkaç dakika fazla kalabiliyor, bazen öğle yemeğini oturup bizimle yiyordu. «Şişmanlamaya başladım,» demişti bir gün. «Babamla birlikte yemek yedikten sonra dinleneceğimi söyleyerek odama çekiliyor ve buraya kaçıp sizlerle bir kez daha öğle yemeği yiyorum.»

Annemizle beraber sofraya oturmak harika bir olaydı, çünkü babamızın hayatta olduğu günleri anımsatıyordu.

Bir pazar günü annemiz elinde kocaman bir çikolatalı pasta ve bir kutu vanilyalı dondurmayla geldi. Gerçi dondurma sıcaktan eriyip çorba kıvamına gelmişti ama yine de iştahla yedik. Bir gece yanımızda kalıp Carrie ile benim yatağımızda yatması için ona yalvardık, ne var ki gözlerini karmakarışık odada gezdirerek başını salladı. «Çok üzgünüm ama olanaksız. Hizmetçiler yatağımın niçin kullanılmamış olduğunu merak ederler, hem bir yatakta üç kişi çok fazla değil mi?»

«Anne,» diye sordum. «Daha ne kadar sürecek? İki haftadır buradayız ve şimdiden bu bize iki yıl gibi geldi. Büyükbabamız sizi babamızla evlendiğiniz için daha bağışlamadı fnt? Ona henüz bizlerden söz etmediniz mi?»

«Babam arabalarından birini kullanmam için bana verdi,» dedi annem kaçamak bir yanıtla. «Beni affedeceğine inanıyorum. Yoksa ne arabasını verirdi, ne de burada kalıp onu görmeme müsaade ederdi. Hayır, dört çocuğum olduğunu ona söyleme cesaretini henüz bulamadım. Bunu çok iyi planlamalıyım ve sizin de biraz sabırlı olmanız gerekiyor.»

«Eğer bizim varlığımızı öğrenirse ne yapar?» diye sordum kaşlarını çatarak bana bakan ağabeyime aldırış etmeden. Çok soru sorduğum takdirde annemizin sıkılıp bir daha yanımıza gelmeyeceğini söylemişti bir gün. O zaman ne yapardık?

«Ne yapacağını Tanrı bilir,» dedi annem ürkek bir fısıltıyla. «Cathy, söz ver bana, uşakların sesinizi duymasına fırsat ver-

-93-

meyeceksiniz... Kalpsiz, zalim bir adamdır babam ve çok güçlüdür. Beni dinlemek isteyeceği zamanı bırakın ben ayarlayayım.»

Annem gittiğinde saat yediye geliyordu. Biraz sonra biz yatmaya hazırlandık; sabahları çok erken kalktığımız için erken yatmak zorunda hissediyorduk kendimizi. Ve ne kadar uzun süreyi uykuda geçirirseniz, gün o kadar kısalır. Saat onu geçince ikizleri zorlayarak tavanarasına çıkıyorduk. Uçsuz bucaksız o yeri dolaşmak epey zamanımızı alıyordu. Bir gün Cory piyanolardan birinin döner sandalyesinde yükselip alçalarak eğlendikten sonra sararmış tuşlara vurmaya başladı. Çıkardığı sesler o kadar kötüydü ki başımız ağrıdı. Dikkatle dinleyip fikrini bildirdi sonra. «Sesler doğru değil. Peki neden?»

«Akort edilmek istiyor,» dedi Chris ve uğraşmaya başladı, ama telleri koparmaktan başka bir şey yapamadı. Böylece piyano dinleme zevkimiz sona erdi. Gerçi tavanarasında beş gramofon vardı ve içlerinden yalnızca biri çalışıyordu. Bunu kurup bulduğumuz eski plakları çalıyor ve çok ilginç müzikler dinliyorduk.

Yüzlerce Enrico Caruso plağı vardı, fakat ne yazık ki hiç özen gösterilmeden bir köşeye yığıldıkları için çizilmişlerdi. Gerçi onun, zamanının en ünlü erkek şarkıcılarından biri olduğunu duymuştuk ama bu eski plaklarda sesi çok garip çıkıyordu. Anlaşılmaz bir nedenle Cory ona bayılıyordu.

Plak çalarken gramofon ağırlaşmaya başlıyor ve Caruso' nun sesi inilti halini alıyordu. Birimiz hemen yanına koşup hızlandırınca da Donald Duck gibi garip sesler çıkararak konuşmaya başlıyordu bu kez. Tabii ikizler kahkahalarla gülüyorlardı. Onların aralarında konuştukları gizli dile benziyordu.

Cory bütün gününü tavanarasında plak dinleyerek geçirebilirce de Carrie daima daha iyi ve daha yeninin peşinde koştuğu için sıkılıyordu.

«Bu büyük, pis yeri sevmiyorum!» diye haykırıyordu belki milyonuncu kez. «Beni bu kötü yerden dışarı götürün! Dışarı

-94-

çıkar beni! Hemen, şimdi! Ya beni dışarı çıkarırsın ya da duvarları yıkarım! Yıkacağım her tarafı! Göreceksin! Yapacağım bunu.»

Duvarlara saldırıp minicik elleriyle yumruklamaya, tekmeler atmaya başladı ve yara bere içinde kalıncaya dek bundan vazgeçmedi.

Her ikisi için de üzülüyordum. Hepimiz duvarları yıkıp kaçmak istiyorduk. Belki de Carrie haykırışlarıyla tuğlaları un ufak edeceğini sanıyordu.

Ve sonunda bir gün tek başına aşağıya, odamıza inmeye cesaret etti. Bir başına minik bebekleri, çay takımları, küçücük sobası ve ısınmayan ütüsüyle oynamaya başladı. Hayatlarında ilk kez Cory ile Carrie birbirlerinden ayrı birkaç saat geçirmişlerdi. Chris bunun iyi bir işaret olduğunu söyledi. Kız kardeşim odamızda oyuncaklarıyla konuşurken Cory tavanarasında kalıp müzik dinlemişti.

Sık sık yıkanmak da vakit geçirmemize neden oluyordu. Dünyanın en temiz çocuklarıydık belki. Öğle yemeğinden sonra mümkün olduğu kadar uzun süre dinleniyorduk. Chris'le ikimiz elmaların kabuklarını koparmadan upuzun bir şerit halinde soymayı yarışma şekline sokmuştuk. Portakalları soyup ikizlerin sevmedikleri beyaz kısımlarını teker teker ayıklıyor, peynirli bisküvilerimizi birer birer sayıp dört kişiye bölüyorduk.

En tehlikeli ve eğlenceli oyunumuz büyükannenin taklidini yapmaktı. Kahkahalarla gülerken her an içeri girebileceğini düşünerek korkuyorduk. Chris tavanarasında bulduğumuz kirli, gri örtüleri yaşlı kadının gri üniformalarına benzetip sarınıyor ve ikizleri güldürüyordu.

«Çocuklar,» dedi Chris elinde görünmeyen bir piknik se-petiyle kapının önünde durup. «Dürüst, namuslu, onurlu davrandınız mı? Burası rezil bir halde. Kız, orada dikilip durma, buruşuk yastık kılıflarını düzelt, yoksa bakışlarımla kafanı ezerim!»

«Acı bana, büyükanne!» diye yalvardım yerlere yatıp Chris' e yaklaşırken. «Tavanarasının duvarlarını silmekten canım çıktı. Biraz dinlenmek istiyorum.»

-95-

«Dinlenmek ha!» dedi büyükanne kılığındaki Chris. «Kötü, yalancı, kutsanmamış kişilerin dinlenmeye hakkı yoktur. Ölüp cehennem ateşinde kavruluncaya kadar çalışacaksınız!» Sonra ikizlere korkudan çığlıklar attıran bir şekilde örtünün altında kollarını oynattı ve tıpkı bir sihirbaz gibi bir anda tekrar ağabeyimiz Chris oluverdi.

İlk haftalarda, saniyeler saatler kadar uzun gelmişti bize. Oyalanmak için her şeyi yapıyorsak da, vakit geçmek bilmiyordu. Kuşkular, korkular, umutlar bizi sonsuz bir bekleyiş içine sokmuştu. Sürekli bekliyorduk, ama aşağıya indirilme günümüz bir türlü gelmiyordu.

Artık ikizler canları yandığında, tavanarasındaki eski tahtalardan parmaklarına kıymık batınca bana koşuyorlardı. Ben cımbızla kıymıkları dikkatle çıkarıyordum ve Chris tentürdiyot sürüp çok sevdikleri bantları yapıştırıyordu. İncinmiş bir parmak bebekleşmeleri için yetiyordu. Yatağa yatırırken onları öpmem, okşamam, ninniler söylemem gerekiyordu. Gıdıklayarak güldürmem de isteniyordu tabii. Çok seviyorlardı beni... ve muhtaçtılar.

İkizler üç yaşındaki bebekler gibi hareket etmeye başlamışlardı. Beş yaşında olduklarını unutmuşlardı sanki. Bebekler gibi koşuyor, minicik yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor, herhangi bir istekleri reddedilince soluklarını tutup kıpkırmızı kesiliyorlardı. Chris hiç kimsenin soluğunu tutarak boğulmayacağım defalarca söylemişti ancak yine de gördüğüm manzara beni ürkütüyordu.

«Bir daha böyle yaparlarsa,» demişti yalnız kaldığımız bir sırada. «Onlara hiç aldırış etme. Eğer istiyorsan banyoya girip kapıyı kilitle. İnan bana boğulup ölmezler.»

Sonunda beni böyle davranmaya zorladılar ve ölmediler. Hoşlanmadıkları bir yemekten kurtulmak için son kez korkutmuşlardı beni.

Tüm küçük kızlar gibi sırtı çökük ve midesi çıkıktı Carrie'nin. En sevdiği şey eteklerini tutup minicik dantelli külotlarını ortaya

-96-

çıkararak odanın içinde dolaşıp durmaktı. Üstelik bir de dantellerin arasında minicik bir çiçek filan varsa, günde en az on kez onu görüp ne kadar güze! olduğunu söylemek zorundaydınız.

Cory ise büyük ağabeyininkilere benzeyen iç çamaşırları kullanmaya başladığı için mutluydu. Çok kısa bir süre önce terket-miş olduğu muşamba donlar aklından çıkmıyor gibiydi. Böbreklerinin çok sık çalışmasından dolayı onu suçlayabilir miydiniz? Carrie ise turunçgiller dışında bir meyve yediği anda ishal oluyordu. Çekirdeksiz üzümlere, elmalara, kayısılara bayılıyordu; ama piknik sepetinde bunları görünce yüreğim ağzıma geliyordu. Dantelli külotları sık. sık yıkamak zorunda kalan bendim. Cory kısacık şortunu ıslattığı zaman üzüntüden kahrolurdu, oysa Carrie kendisini vaktinde tuvalete yetiştiremediğim için beni suçlayıp kahkahalarla gülerdi.

Böyle bir kazadan sonra Cory utançla başını kucağıma gömmüş otururken usulca sordu. «Cathy, ne zaman dışarı çıkacağız?»

«Annemiz çıkmamızı söyleyince.»

«Niçin çıkın demiyor?»

«Aşağıda oturan yaşlı adam bizim burada olduğumuzu bilmiyor. Tekrar annemizi sevip bizi kabul edinceye kadar sabretmek zorundayız.»

«Kim o yaşlı adam?»

«Büyükbabamız.»

«Büyükanneye mi benziyor?»

«Korkarım evet.»

«Niçin bizi sevmiyor?»

«Bizi sevmiyor çün... çünkü... şey... aklı pek başında değil. Sanırım kalbi kadar beyni de hasta.»

«Annem hâlâ bizi seviyor mu?»

Bu soru geceler boyu beni uyanık tutmaya yetiyordu zaten.

-97-

Çatı / F: 7

Birkaç hafta sonra bir pazar günü annemiz bizi görmeye gelmedi. Okula gitmediğini ve evin içinde bir yerlerde olduğunu bildiğimiz için çok kırıldık.

Daha serin olduğu için yüzükoyun yere yatmış kitap okuyordum ve ikizler minik arabalarıyla oynuyorlardı. Chris ise yukarıda yeni kitaplar aramaktaydı. Derken kapı açıldı ve annemiz içeri girdi. Ayağında beyaz lastik pabuçlar, üzerinde beyaz bir şort ve gemici yakası kırmızı-lacivert sutaşlarıyla süslü beyaz bir bluz vardı. Temiz havada dolaşmaktan yüzü sağlıklı bir renk almıştı. Biz odanın sıcağından yarı hasta, yarı baygın dolaşırken, o inanılmaz derece sağlıklı ve mutlu görünüyordu.

Tekneyle gezmeye çıkmıştı anlaşılan. Kıskanarak baktım ona. Yüzümün güneşten yansımasını, bacaklarımın onun gibi sağlıklı bir renge kavuşmasını istiyordum. Rüzgârda dağılan saçları anneme daha genç, daha çekici bir hava vermişti. Aslında kırkına yaklaşmıştı, ihtiyarlıyordu. Babamızın ölümünden bu yana ilk kez bugün çok mutlu olduğu açıkça görülüyordu.

Saat neredeyse beşe gelmişti. Annemin akşam yemeği için hazırlanması gerekiyordu ve yalnızca iki saati kalmıştı. Yanımızda çok az kalacağını anlamıştım.

Kitabımı bırakıp doğrularak oturdum. Kırgınlığımı onu üzerek anlatmaya çalıştım. «Nerelerdeydin?» dedim hesap soran bir sesle. Biz hakkırruz olan eğlencelerden uzak, kilitli kapılar ardında otururken, nasıl olur da o gidip eğlenebilirdi? On iki yaşımın yazını bir kez daha yaşayamayacaktım. Ne Chris bir daha on dört, ne de ikizler beş yaşında olacaklardı.

Suçlayan ses tonum, annemin yüzünü soldurdu. Dudakları titremeye başladı. Belki de bizimle geçireceği hafta sonlarını daha kolay izleyebilmemiz için büyük bir duvar takvimi getirdiğine pişmandı. Sıcak, acılı, kuşkulu, yalnız günlerimiz kocaman X'ler-le işaretlenmişti takvimin üzerine.

Bir iskemleye oturup güzel bacaklarını uzattı ve bir dergi alıp serinlemek için sallamaya başladı. «Sizleri beklettiğim için üzgünüm,» dedi gülümseyerek. «Bu sabah gelmek istedim, amâ

-98-

babamın yanından ayrılamadım. Öğleden sonra için bazı planlarım vardı, fakat sizinle beraber olmak için kısa kestim.» Bana bakarak sözlerini sürdürdü. «Tekneyle dolaşmaya çıktım, Cathy. Dokuz yaşındayken ağabeylerim yelken kullanmayı öğretmişlerdi bana ve babanız buraya gelince ben de ona öğrettim. Boş zamanlarımızı hep gölde geçirirdik. Tekneyle gezmek uçmak gibidir. Harikadır.» Kendi eğlencesinden bahsederek bizleri üzdüğünü farkedip sustu.

«Tekne mi?» diye bağırdım. «Niçin büyükbabaya bizlerden söz etmiyorsun? Bizi daha ne kadar burada kilitli tutmak niyetin-desin? Sonsuza dek mi?»

Mavi gözleri rahatsızca odanın içinde dolaşıyordu. Hiç kullanmayıp geldiğinde oturması için ona ayırdığımız koltuktan kalkmaya davrandı. Belki aynı anda Chris kucağında kitaplarla içeri girmeseydi çekip gidecekti.

«Cathy, annemize bağırma,» diye beni azarladı önce. «Merhaba, anne. Çok güzelsin. Deniz kıyafetine bayıldım.» Kitapları yazı masası olarak kullandığı tuvaletin üstüne bırakıp annemize yaklaştı ve boynuna sarıldı. İhanete uğramış gibi hissediyordum kendimi. Yalnızca annem değil, ağabeyim de ihanet etmişti bana. Yaz neredeyse bitecekti, ne bir kez pikniğe gitmiş, ne ormanda dolaşmış, ne gölde yüzmüş, ne tekneye binmiş, ne de mayolarımızı giyip arka bahçedeki havuzda serinlemiştik.

«Anne!» diye haykırarak ayağa fırladım. Özgürlüğümüz için savaşmaya hazırdım. «Sanırım babanıza bizden söz etme vakti geldil Bir odada kapalı kalıp tavanarasmda oynamaktan bıktım! İkizlerin temiz havaya, güneşe çıkmalarını istiyorum. Eğer büyükbaba, babamızla evlenmenizi bağışladıysa, bizi niçin kabul etmiyor? Kan bağımızı inkâr edeceği kadar çirkin, aptal, kötü çocuklar mıyız?»

Annem Chris'i kendinden uzaklaştırarak koltuğa tekrar çöküp yüzünü elleri arasına aldı. Daha önce açıklamadığı bir gerçeği söyleyeceğini anladım içgüdüsel olarak. Cory ile Carrie'yi çağırıp yanıma oturmalarını işaret ettim ve minik omuzlarına sarıl-

-99-

dim. Annemin yanında kalacağını sandığım ağabeyim de gelip yanımızda yerini alınca, bir kez daha çamaşır ipine sıralanmış kuş yavruları gibi güçlü bir rüzgârın bizi yere savurmasını bek-meye başladık.

«Cathy, Christopher,» diye söze başlarken başı hâlâ eğikti ve ellerini sinirle ovuşturma başlamıştı. «Size her şeyi anlatmadım henüz.»

Sanki tahmin etmemişim gibi.

«Bu akşam bizimle yemeğe kalacak mısınız?» diye sordum. Bilmediğim bir nedenle gerçeği duymak istemiyordum.

«Sorduğun için teşekkür ederim. Kalmayı arzu ederim, ama akşam için başka planlarım var.»

Hava kararıncaya kadar onunla beraber olduğumuz tek gündü oysa. Üstelik dün de yanımızda ancak yarım saat kadar kalmıştı.

«Mektup,» diye mırıldandı. Başını kaldırınca gölgeler, gözlerinin mavisini koyu yeşile çevirdi. «Hani Gladstone'dayken annemden gelen mektup. Bizi buraya davet ediyordu, fakat babamın eklediği kısa notu size söylememiştim.»

«Evet anne, devam edin,» dedim. «Söyleyeceğiniz her şeye hazırız.»

Annem tüm duygularına hâkim, soğukkanlı bir kadındı; ne var ki ellerini kontrol altında tutamazdı. Hemen duygularını açık-layıverdi kıpırdayan parmakları. Tek eli boğazına yaklaşmış, oynamak için bir dizi inci kolye arıyordu. Üstünde mücevher olmadığı için parmakları boşlukta kıpırdanıyordu. Kucağında duran öbür eliyse kendi kendini temizlemek ister gibi açılıp kapanmaktaydı.

«Mektubu büyükanneniz yazıp imzalamış, ama büyükbabanız sonuna birkaç satır eklemiş.» Bir an duraklayıp gözlerini kapadı ve sonra tekrar açarak sözlerini sürdürdü. «Büyükbabanız, babanızın öldüğünü duyunca sevindiğini yazmış. Kötülerin daima hak ettikleri cezaları bulacaklarını da eklemiş. Evliliğimin tek iyi yanı şeytanın dölünün karışmamış olduğuymuş ona göre.»

-100-

Daha önce söylenseydi bunlar, ne demek olduğunu merak ederdim; ama artık anlayabiliyordum.

Yatağın kenarında ikizlere sarılmış otururken yan gözle Chris'e baktım. Babamın o yaştaki hali, tenis giysileri içinde, güneşten yanmış teni ve sarı saçlarıyla gözlerimin önünde canlandı. Kötülük; karanlık, çarpık, kambur ve küçüktü. Dimdik durup asla yalan söylemeyen gök mavisi gözlerinin içi gülerek size bakmazdı.

«Sizin saklanmanız konusundaki planları annem, büyükbabanızın okumadığı bir sayfaya yazmış,» diye tamamladı sözlerini, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

«Babamız yalnızca üvey yeğeniyle evlendiği için mi kötü olarak nitelendiriliyor?» diye sordu Chris tıpkı anneminki gibi soğuk, kontrollü bir sesle. «İşlediği tek suç bu mu?»

«Evet!» diye bağırırken çok sevgili yavrusu anlayışla karşıladığı için mutluydu annemiz. «Babanız yaşamı boyunca bağışlanmayacak bir tek hata yaptı ve bana âşık oldu. Yasalar üvey olsalar bile bir amcayla yeğenin evlenmesini yasaklar. Lütfen bizi lanetlemeyin. Durumumuzu size anlatmıştım. Elbette babanız en iyi...» Gözleri yaşlı durakladı. Neler anlatacağını sezmiştim.

«Kötülük yalnızca onu öyle yorumlayanın gözünde kötüdür,» dedi aniden, olayları onun açısından değerlendirmemizi istiyordu. «Büyükbabanız bu kusurları bir melekte bile bulabilirdi. Ailesinde herkesin kusursuz olmasını bekler, ancak kendisi mükemmel değildir. Bunu ona söylemeye kalkışırsanız, sizi yerle bir eder.» Sinirle yutkundu. Sanki söyleyecekleri onu hasta etmeye yeterliydi. «Buraya gelince senin ne denli başarılı bir öğrenci olduğunu, Cathy'nin ne kadar güzel dans ettiğini ona söyleyebileceğimi sanmıştım, Christopher. İkizleri görmeden bile kalbini size açacağına inanıyordum. Evliliğimin hatalı olduğu konusunu unutacağına aptalcasına bel bağlamıştım.»

«Anne,» dedim ağlamaklı bir sesle. «Sanki onunla hiç ko-nuşmayacakmışsın gibi görünüyor. Ben ne kadar iyi dans etsem

-101-

de, Chris ne denli parlak bir öğrenci olsa da ya da ikizler ne kadar güzel ve tatlı görünseler de yine bizi sevmeyecek büyükbabamız. Bunların hiçbirine aldırış etmeyecek. Bizim düşüncemizden bile nefret ediyor ve şeytanın yarattığı çocuklar olacağımızı düşünüyor, değil mi?»

Yanımıza gelip önümüzde diz çöktü ve hepimizi kucaklamaya çalıştı. «Günlerinin sayılı olduğunu söylememiş miydim size? Her adım atışta soluğu kesiliyor. Eğer yakın zamanda ölmezse, sizlerden söz etmenin bir yolunu bulacağım. Yemin ederim. Biraz sabırlı olun. Anlayış gösterin. Şimdi yitirdiğiniz eğlenceleri daha sonraları bin kat fazlasıyla sağlayacağım sizlere.»

Yaşlı gözlerle yalvarırcasına, «Lütfen, lütfen, beni seviyorsanız sabırlı olmaya çalışın,» dedi. «Uzun sürmeyecek. Uzun süremez. Yaşamınızı eğlenceli bir hale getirmek için elimden geleni yapacağım bu arada. Ve bir gün kavuşacağımız zenginlikleri düşünün!»

«Üzülmeyin, anneciğim,» dedi Chris ve tıpkı babam gibi onu kollarına aldı. «İleride kazancımız büyük olacağı için bugün bizden istedikleriniz fazla sayılmaz.»

«Evet,» diye onayladı annem. «Biraz daha sabır gerek yalnızca. Biraz daha özveri. Tüm iyi ve güzel şeyler sizin olacak.»

Söyleyecek bir söz kaldı mı bana? Nasıl itiraz edebilirim? Üç haftadır burada kilitliydik. Birkaç gün, birkaç hafta, hatta bir ay bile çok mu?

Gökkuşağının altında bir küp dolusu altın bizi bekliyordu. Ama gökkuşakları incecik tülden ibarettir ve altınlar bir ton ağır-lığındadır. İnsanlığın oluşumundan bugüne dek çok şeyi yaptıran altındır.

Bir Bahçe Yaratmak

Artık tüm gerçeği biliyorduk.

Büyükbabamız ölünceye dek bu odada kapalı kalacaktık. Gece olup bitkin ve yılgın bir halde yatağa girince, annemin tâ

-102-

başından beri babasının hiç kimseyi bağışlamayacak biri olduğunu çok iyi bildiği geldi aklıma.

«Ama,» dedi neşeli, iyimser Christopher. «Büyükbaba her an ölebilir. Kalp hastalığının özelliği budur. Bir pıhtı yerinden oynayıp kalbe ya da ciğere giderek damarı tıkar ve insanı bir anda öldürür.»

Chris'le ben kendi aramızda büyükbabadan zalim ve saygısızca söz ediyorduk, ama yine de yüreklerimizde garip bir sancı vardı. Hatalı olduğumuzu biliyorduk. Alçaltılmış gururumuzu kurtarmak için bu saygısızlığı yapıyorduk.

«Bak dinle,» dedi ağabeyim. «Burada daha uzun bir süre kalacağımıza göre, hem kendimizi, hem de ikizleri yatıştırmak için eğlenceler yaratmak zorundayız. Tüm çabamızı ortaya koyarsak, bir sürü çılgın ve güzel olay yaşayabiliriz.»

Eğer elinizde sandıklar dolusu çürümüş, eskimiş, delik deşik giysiler olursa, piyesler sahnelemek ilk akla gelen oyundur. Ve bir gün ben gerçekten sahneye çıkacağım için bu piyeslerin hem yönetmeni, hem koreografı, hem de başoyuncusu olacaktım. Tabii Chris tüm erkek rollerini üstlenecek ve ikizler de uf ak tef ek işle r yapacaklard ı.

Ama onlar bize katılmak istemediler! Seyirci gibi oturup izlemek ve ikimizi alkışlamak küçük kardeşlerimiz için yeterliydi. Aslında fena fikir de değildi, seyircisiz temsil olur muydu hiç? Bilet alacak paralarının olmayışı kötüydü doğrusu.

«Buna son prova diyebiliriz,» dedi Chris. «Ve sen piyes sahneleme konusunda her şeyi bildiğine göre yazarlığını da yapabilirsin.»

Ha ha! Sanki bir şeyler yazmaya ihtiyacım vardı! Scarlett O'Hara'yı oynamak için kaçırılmaz bir fırsat geçmişti elime. Kat kat eteklerin altına giyebileceğim bol jüponlar, bedenimi sımsıkı saran dantelli korseler, önemsenmeyecek birkaç deliği olan şirin bir güneş şemsiyesi bile buldum. Saçlarımı kumaş parçalarıyla sarıp bukleler halinde sırtıma döktüm ve ipek çiçekleri solmuş, yeşil saten kurdelesi kararmaya başlamış bir hasır şapkayı başıma geçirdim.

-103-

Rhett Butler krem rengi bir takım eibise, kahverengi saten yelek giyip bana kollarını açtı. «Gel, Scarlett,» dedi. «Sherman gidip kenti ateşe vermeden önce Atlanta'dan kaçmalıyız.»

Chris'in astığı iplere kalın battaniyeler tutturup perdemizi hazırlamıştık. İki kişilik seyirci grubumuz Atlanta'nın yanışını izlemek için ayaklarını yere vurup ıslıklar çalarak şamata yapmaktaydı. Rhett'in ardından sahneye çıktım. Onunla şakalaşarak baştan çıkarıp büyüledikten sonra soluk yüzlü Ashley Wil-kes'e koşacaktım, fakat ne yazık ki komik görünüşlü, birkaç numara büyük ayakkabımın burnu eteğimin dantellerine takıldı ve artistlik gururumu kıran bir görünümle yere düştüm. Seyirciler bu düşüşün piyese dahil olduğunu sanarak içtenlikle alkışladılar beni. «Piyes bitti!» diye bildirdim ve pis kokulu giysilerimden sıyrılmaya başladım.

«Haydi yemeğe!» diye bağırdı Carrie. Sevmediği tavanara-sından uzaklaşmak için her şeyi önerebilirdi.

Cory dudaklarını büzüp etrafına bakındı. «Bir bahçemiz olsun isterdim.» Sesinde öylesine hüzünlü bir arzu vardı ki, yüreğim sızladı. «Çiçeklerin olmadığı bir yerdeki salıncakları sevmezdim.» Sarı, kıvırcık saçları yakasına değecek kadar uzamıştı. Carrie'nin ipek gibi dalgalı saçları beline kadar iniyordu. Günlerden pazartesi olduğundan ikisi mavi giysilerini giymişlerdi. Her gün için ayrı rengimiz vardı. Sarı pazar rengimizdi, cumartesiye kırmızıyı ayırmıştık.

Cory'nin isteği ağabeyime bazı fikirler vermiş olmalıydı ki, ağır ağır olduğu yerde dönüp araştırıcı gözlerle çevresine baktı. «Bu kocaman yerin çok iç karartıcı olduğunu itiraf ediyorum, ama niçin yaratıcı güçlerimizi kullanıp burayı değiştirmiyoruz? Çirkin bir tırtılı harika bir kelebek yapabiliriz.»

Tatlı tatlı gülümseyerek bize baktı ve tabii bir anda kalplerimizi kazandı. Bu kasvetli yeri güzelleştirmeye çalışmak eğlenceli olabilirdi. İkizlerin hoşlanacağı bir yapay bahçe yaratabilirdik. Tabii tavanarasının tümünü süslemek olanaksızdı; zaten çok yakında büyükbaba ölünce bir daha buraya çıkmamak üzere aşağıya inecektik.

-104-

O akşam annemizin gelişini sabırsızlıkla bekledik ve tasarılarımızı açıkladık. Bir an gözlerine çok garip bir ışık doldu, sonra neşeyle yanıtladı. «Eğer burayı güzelleştirmek istiyorsanız, önce iyice temizlemeniz gerekecek. Elimden gelen yardımı yaparım.»

Gizlice kovalar, süpürgeler, fırçalar, sabun tozları getirdi ve diz çöküp bizlerle beraber yerleri sildi. Annemin temizlik yapmayı bildiğini görünce çok şaşırdım. Gladstone'da otururken hatfada iki kez gelen hizmetçimiz annemizin ellerinin bozulup tırnaklarının kırılmasına neden olacak işleri yapardı. Oysa şimdi üstünde eski bir blucin ve soluk bir bluzla, saçlarını ensesinde toplamış bizimle birlikte çalışıp yoruluyordu. Havanın çok sıcak, işin oldukça yorucu olmasına karşın hiç şikâyet etmeden, gülüp eğlenerek çalışmayı sürdürüyordu.

Bir haftalık çalışmadan sonra büyük bir bölümü temizleyebildik. Sonra annem karanlık köşelerde saklanan böcekleri yok edebilmek için ilaçlar getirdi, kovalar dolusu böcek ve örümcek ölüsü attık.

Tavanarası temizlendikten sonra annem birkaç tane yeşil yapraklı çiçekle bir saksı zambak getirdi bize. Noel'de çiçek açacağını söyledi. Kaşlarım çatıldı bunu duyunca. Noel'de burada olmayacaktık ki. «Birlikte götürürüz,» dedi annem yanağımı okşayarak. «Tüm çiçeklerimizi götürürüz, onun için üzülme. Güneşi seven hiçbir şeyi bu çatıda bırakmayız.»

Saksılarımızı doğuya bakan dershane penceresine yerleştirdik ve neşe içinde aşağıya indik. Annem banyo yaptıktan sonra yorgun ve bitkin bir halde özel koltuğuna yerleşti. Ben öğle yemeği hazırlıkları yaparken ikizler kucağına tırmandılar. Akşama dek bizimle kaldığı için çok mutlu bi: gün geçirdik. Sonra içini çekerek gitmesi gerektiğini söyledi. Babası her cumartesi nereye gittiğini ve niçin bu denli uzun süre kaldığını sorup duruyormuş.

«Yatma zamanı tekrar gelip bizi görecek misiniz?» diye sordu Chris.

-105-

«Bu gece sinemaya gideceğim,» dedi annem olağan bir tavırla. «Ancak gitmeden önce gelmeye çalışırım. Birkaç kutu çok sevdiğiniz kuru üzümden almıştım ama getirmeyi unuttum. Onları da getiririm.»

İkizler kuru üzüme deli oldukları için onların adına sevindim. «Sinemaya yalnız mı gideceksin?» diye sordum.

«Hayır, çocukluğumuzun birlikte geçtiği bir kız arkadaşım var. O ve kocasıyla beraber gideceğim. Bizden birkaç ev ötede oturuyorlar.» Yerinden kalkıp pencereye yaklaştı ve Chris ışığı söndürünce perdeyi aralayarak eski arkadaşının evini işaret etti. «Elena'nın iki bekâr ağabeyi var. Biri hukuk öğrenimi yapıyor Harvard'da, diğeriyse profesyonel tenisçi.»

«Anne,» diye bağırdım. «Bu adamlardan biriyle flört mü ediyorsun?»

Gülerek perdeleri örttü. «Işıkları aç, Chris. Hayır, Cathy, hiç kimseyle flört etmiyorum. Doğrusunu isterseniz gidip yatmayı yeğlerim, çünkü çok yorgunum ve müzikal filmleri pek sevmem. Sizlerle kalmayı istiyorum, ancak Elena gezmem için ısrar ediyor ve reddettiğim zaman nedenini sorup duruyor. Her hafta sonunu evde geçirmem etraftakileri kuşkulandırabilir. Bu nedenle arasıra tekne gezintisine çıkmam ya da sinemaya gitmem gerek.»

Tavanarasını güzelleştirmek tahmin ettiğimiz gibi zordu, istediğimiz harika yeri yapmaksa olanaksızdı. Çok sıkı çalışıp tüm yeteneğimizi ortaya koymamız gerekiyordu ve sevgili ağabeyim çabucak bitirebileceğimize inandırmıştı bizi. Bu durum annemizin de ilgisi çektiği için her gün sekreterlik kursundan çıktıktan sonra bizim için alışveriş yapıp renkli kâğıtlar, boyalar, resim kitapları getiriyordu.

«İkizlere çiçekleri boyayıp kesmeyi öğretin,» dedi bir gün dört tane küt uçlu makas getirip. «Yaptığınız işlere katılmalarını sağlayın. İkinizi anaokulu öğretmeni atıyorum.»

-106

Kente gidip gelmek bir saat süren tren yolculuğunu ge-rektiyordu ve her gün temiz havadan cildi berrak, sağlıklı, neşeli olarak yanımıza geliyordu annem. Değişik giysileri soluğumu kesmeye başlamıştı. Her renk ayakkabısı vardı ve mücevherlerinin sayısı giderek artıyordu. Gerçi 'sahte' olduklarını söylüyordu ama parıltıları gerçek pırlantaları andıyordu. 'Koltuğuna' yorgun fakat mutlu bir tavırla oturup gününden söz etmeye başladı. «Ah, keşke şu daktiloların tuşlarında harfler yazılı olsaydı... Bir sıradan fazlasını hatırlayamıyorum. Her seferinde duvardaki tabloya bakıp zaman kaybediyorum. Ama sesli harflerin yerlerini ezberledim ve bunlar daha çok kullanılıyor. Şimdilik dakikada yirmi kelime yazıyorum; pek iyi bir hız değil bu, ayrıca yirmi kelimede dört hatam oluyor. Ve bir de steno işaretleri...» Bunların içinden de çıkamıyormuş gibi içini çekti sıkıntıyla. «Fakat sanırım ergeç hepsini öğreneceğim... Başka kadınlar bunu ba-şarabiliyorlarsa, niçin ben yapamayayım?»

«Öğretmenlerinizden hoşlanıyor musunuz, anne?» diye sordu Chris.

Küçük bir kız gibi kıkırdayarak yanıtladı. «Önce size daktilo hocamı anlatayım. Adı Bayan Helena Brady ve büyükannenize benziyor yapı olarak. Kocaman bir kadın yani. Ayrıca göğsü daha da büyük! Sürekli olarak sutyen ya da kombinezon askıları omzundan aşağıya kayıyor, o da elini yakasından içeri sokup düzeltiyor. Sınıftaki erkekler bu duruma sırıtıp duruyorlar tabii.»

«Erkekler de daktilo dersi alıyorlar mı?» diye sordum şaşırarak.

«Evet, birkaç tane genç var. Çoğunlukla gazeteciler ve yazarlar geliyor bu kurslara. Bayan Brady dul olduğundan gözleri hep bunların üstünde. Beyler kendisine aldırış etmiyorlarsa da, o hiç yılmadan birini baştan çıkarmaya çalışıyor. Aralarında en az on yaş var ve adamın bakışları hep bende. Yeni fikirlere kapılma, Cathy. Bana göre çok kısa boylu. Beni kucağına alıp taşıyamayacak biriyle evlenemem. Zavallının boyuysa yalnızca bir elli beş.»

-107-

Babamız en az otuz santim daha uzun olduğu ve sık sık annemizi kucağına alıp taşıdığı için bu anlattıklarına kahkahalarla güldük. Özellikle cuma günleri eve gelince aralarında bir garip bakışma olur, sonra annem babamın kucağında odalarına çekilirlerdi.

«Anne, tekrar evlenmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?» diye sordu Chris garip bir sesle. Hemen ona sarıldı annem. «Hayır, canım, elbette hayır. Babanızı çok seviyordum. Onun yerini alabilecek bir erkeğin karşıma çıkması çok güç. Şimdiye dek yarısı kadar birine bile rastlamadım.»

Eğer öğrencilerimiz biraz daha istekli olsaydı, anaokulu öğretmenliği çok zevkli olacaktı. Kahvaltımızı bitilip tabakları yı-kıyarak yerleştirdikten sonra, saatin on olup ikinci katta temizlik yapan hizmetçilerin gitmesini bekliyor ve ikizleri tüm karşı koymalarına rağmen yukarıya çıkarıyorduk. Çatı dershanesindeki minik sıralara oturup renkli kâğıtlardan çiçekleri imal ediyor ve tekrar üstlerini boyayıp biraz daha süslüyorduk.

«Modern resim,» diye adlandırıyordu Chris ikizlerin yaptığı çiçekleri. Gri duvarları rengârenk çiçeklerimizle canlandırmaya başlamıştık. Chris basamakları eksik merdivene tırmanıp kirişlere uzun ipler bağlıyor ve bunlara tutturduğumuz çiçekler esintiyle uçuşuyordu.

Annemiz yarattıklarımızı görmek için geldi bir gün ve beğendiğini söyledi. «Evet, çok başarılı olmuş. Burayı gerçekten gü-zelleştiriyorsunuz.» Papatyalarımıza dikkatle bakarken herhalde bize başka neler getirebileceğini düşünüyordu. Ertesi gün büyük bir kutu dolusu paketler, cam boncuklar ve renkli taşlar getirdi. Başladığımız her işde olduğu gibi süsleme konusunda da çılgınlar gibi uğraşıyorduk. Hevesimiz sonunda ikizlere de bulaştı ve tavanarası lafını duyar duymaz ağlayıp bağırmaktan vazgeçtiler. Artık iç açıcı bir bahçeye kavuşmuştuk. Günler geçtikçe tavan-arasının bütününü süsleme fikri iyice sarmaya başlamıştı bizi.

-108-

Her gün okuldan dönünce annemiz bizimle yukarı çıkıp yeni eserlerimizi seyrediyordu. «Anne,» diye atıldı Carrie kuş cıvıltısını andıran sesiyle. «Bütün gün çiçek yapıyoruz. Bazen Cathy aşağıya inip yemek yememizi bile istemiyor.»

«Ama, anne bunu onlar için yapıyoruz. Buraya çıkmaktan ürkmelerini önlemeye çalışıyoruz.»

Gülerek sarıldı bana. «Siz iki kardeş çok azimlisiniz. Bu huyunuzu herhalde benden değil, babanızdan almış olmalısınız. Ben maymun iştahlıyımdır.»

«Anne,» diye bağırdım korkuyla. «Hâlâ okula gidiyorsun, değil mi? Daktiloyu biraz ilerletebildin mi?»

«Evet, tabii gidiyorum,» dedi özel koltuğuna yerleşerek. Sonra elini havaya kaldırıp beğeniyle yeni bileziğine baktı. Sekreterlik kursuna gitmek için neden bu kadar çok mücevhere ihtiyacı olduğunu soracaktım ki konuşmaya başladı. «Bahçeniz için bazı hayvanlar da yapmalısınız.»

«Fakat anne, gül çizmek bile zor gelirken hayvanları nasıl becerebiliriz?»

Parmağının ucuyla burnumu okşayıp gülümsedi. «Ah, Cathy, ne denli inanmaz bir kişiliğin var. Her şeyden kuşkulanıp sorular soruyorsun; ama eğer bir şeyi çok istersen, başarabileceğini öğrenmiş olman gerekir. Size yeni öğrendiğim bir sır vereceğim: Dünya yüzündeki her türlü karışık işi başarmayı öğreten birtakım kitaplar var. Hepsini basitleştiriyor.»

Bunu yakında öğrenecektim.

Annem bize bir sürü kitap getirdi. Karışık desenleri karelere, dairelere, silindirlere, üçgenlere indirgediğimiz zaman işlerin kolaylaştığını öğrendik. İskemle bir küp, Noel ağacıysa ters çevrilmiş bir dondurma külahıydı... bunları bilmiyordum. İnsanlar da bu basit şekillerin birkaç tanesinden oluşuyordu: Baş için bir küre, kollar, bacaklar, boyun ve gövde için dikdörtgenler, ayaklar için de üçgenler çizmek yeterliydi. Ve bu yöntemle kuşlar, tavşanlar, sincaplar çizmeyi kısa zamanda başardık.

-109-

Gerçi görünüşleri biraz garip oluyordu, ama belki de bu nedenle daha cana yakındılar. Chris hayvanlarını gerçekçi renklere boyarken, benimkiler puantiyeli, ekose ya da dantel etekli oluyorlardı. Annemiz yine bir kutu dolusu renkli düğmeler, danteller, fistolar ve fötr parçaları getirince gözlerim parlamıştı. Yani dış dünyaya açıldığı zamanlar bile bizi düşünüyordu. Yalnızca kendisi için yeni giysiler ve takılar peşinde koşmuyordu. Sınırlı yaşantımızı zevkli bir hale getirebilmek için de uğraşmaktaydı.

Yağmurlu bir günde Cory elinde portakal rengi bir salyangozla koşarak geldi yanıma. Sabahtan beri bitirmeye uğraşmıştı ve çok sevdiği fındık ezmeli sandviçlerden oluşan yemeğini bile yemek istememişti. Hemen işinin başına dönüp hayvanın 'kafasından çıkan şeyleri' yapmak istiyordu.

«Bu güzel bir salyangoz mu?» diye sordu merakla. Elindeki patlak topa benzeyen zavallı 'şeyi' değerlendirmemi endişeli gözlerle izliyordu.

«Evet,» dedim sonunda. «Çok güzel, harika, şahane bir salyangoz.»

«Portakala benzediğini düşünmüyorsun, değil mi?»

«Hayır. Portakalların yuvarlak çizgileri ya da eğri dokungaç-ları yoktur.»

Chris yaklaşıp elimdeki zavallı nesneye dikkatle baktı. «Bunlara dokungaç denmez,» diye düzeltti. «Salyangozlar yumuşakçalar ailesine mensupturlar, yani belkemikleri yoktur ve başlarından çıkan antenleri beyinlerine bağlıdır. Tüm bağırsakları ağızlarında son bulur ve...»

«Christopher,» dedim soğuk bir sesle. «Cory ile ben salyangozların iç organlarını öğrenmek istediğimiz zaman sana bir telgraf çekeriz. Lütfen şimdi gidip telgrafımızı bekle.»

«Yaşamın boyunca cahil mi kalmak istiyorsun?»

«Evet,» diye bağırdım. «Konu salyangozlar olunca hiçbir şey bilmemeyi yeğlerim.»

-110-

Peşimde Cory ile birlikte mor kâğıtları birbirine yapıştıran Carrie'yi izlemeye gittik. Cory'nin dikkatli ve özenli çalışmasına karşın, kız kardeşim dağınık ve savruktu. Küt burunlu makasıyla mor nesneye delik açmaktaydı acımasızca zorlayarak. Deliğin arkasına kırmızı bir kâğıt parçası yapıştırdı ve işi bitince bunun bir solucan olduğunu bildirdi. Uzun siyah kirpikli, tek kırmızı gözlü mor şey daha çok bir boa yılanını andırıyordu. «Adını Charlie koydum,» dedi gururla. (Yaratıklarımızın kendi isimleri yoksa bizden biri olduklarını belirtmek için 'C ile başlayan adlar takıyorduk.)

Kâğıt çiçekli bahçemizin duvarına zavallı salyangozla ürkütücü solucanı yan yana yapıştırdık. Harika bir çift olmuşlardı! Chris oturup büyük bir ilan hazırladı: «TÜM HAYVANLAR, SOLUCANLARA DİKKAT!!!»

Cory'nin minik salyangozunun tehlikede olduğunu görünce hemen bir yazı da ben Hazırladım. «BU EVDE BİR DOKTOR VAR Mİ?» (Cory salyangozuna Cindy Lou adını vermişti.)

Annemiz günlük çalışmalarımızı gülerek izledi. Eğlenmekte olduğumuzu hissediyordu. «Evet, elbette bu evde bir doktor var,» dedi ve eğilip Chris'in yanağını öptü. «Sevgili oğlum hasta hayvanları nasıl tedavi edeceğini bilir. Ve Cory, salyangozunu çok sevdim. Çok... duygusal bir hali var.»

«Charlie'mi sevdin mi?» diye sordu Carrie endişeyle. «İyi, değil mi? Büyük yapmak için bütün mor kâğıtları kullandım ve artık hiç mor kâğıdımız kalmadı.»

«Harika, şahane bir solucan,» dedi annem ikizleri kucağına alıp öpücüklere boğarken. Bazen onları öpmeyi unutuyordu... «Özellikle kırmızı gözünün siyah kirpiklerini sevdim. Çok etkileyici.»

Tipik bir aile görünümü içinde oturuyorlardı karşımda. Annem koltuğuna yerleşerek ikizleri kucağına almış, Chris de kol yerine yaslanmıştı. Ve ben tabii her zamanki sevimsiz halimle söze başlayıp havayı bozdum.

-111 -

«Artık dakikada kaç kelime yazabiliyorsun, anne?»

«Gittikçe düzeliyor.»

«Ne kadar?»

«Elimden geleni yapıyorum, Cathy. Söyledim sana tuşların üzerinde harfler yok.»

«Peki steno nasıl gidiyor?»

«Çalışıyorum. Sabırlı olmalısınız. Böyle şeyler bir gecede öğrenilmez.»

Sabır... Üstünde kara bulutlar olan bir grilikti sabır. Umuduy-sa sarıya Doyuyordum; tıpkı sabahları birkaç saat görebildiğimiz güneş gibi. Hemen gökte yükselip evin ardında gözden kayboluyor ve sonsuz bir maviliği seyretmek zorunda bırakıyordu bizi.

Her gün yapacak milyonlarca işi olan bir yetişkin, günlerin çocuklar için ne denli uzun geçtiğini anımsayamaz. Sanki orada geçirdiğimiz yedi hafta değil, dört yıldı. Yine cuma günü geldi ve güneşle birlikte kalkarak hizmetçiler gelmeden önce odamızla banyomuzu toplayıp hiçbir iz bırakmamak için çılgınlar gibi koşuşturmaya başladık. Çarşafları, yastık örtülerini topladım, büyükannenin emrettiği gibi yatak örtülerini şiltelerin üzerine serdim. Bir gece önce Chris tren raylarını sökmüş, ortadan kaldırmıştı. Derken büyükanne elinde piknik sepetiyle geldi ve ta-vanarasına çıkıp kahvaltımızı orada etmemizi buyurdu. Dikkatle parmak izlerimizi silmiş olduğum için maun mobilyalar pırıl pırıl parlıyordu. Bunu görünce yaşlı kadın homurdandı ve sanırım bir elektrikli süpürgenin torbasından tozları çıkarıp eski haline soktu her tarafı.

Saat yedide küçük dershanede soğuk yulaf ezmesi, kuru üzüm ve sütten oluşan kahvaltı soframıza oturmuştuk. Aşağıdan odamızda dolaşan hizmetçilerin gürültüleri geliyordu. Parmak uçlarında merdiven başına kadar yürüdük ve üst basamağa oturup dinlemeye başladık; ama yakalanma korkusunu içimizden atamamıştık.

-112-

Gülüşüp konuşan hizmetçiler, merdivenleri gizleyen dolabın önünde duran büyükannenin, aynaları silmelerini, şilteleri havalandırmalarını, mobilyaları cilalamalarını söyleyen sesi çok garip bir duygu verdi bize. Niçin bir farklılık olduğunu göremiyor-lardı? Cory'nin sık sık yatağını ıslattığını, odanın hafif de olsa kokusundan anlayamazlar mıydı? Sanki biz gerçekte var değildik. Yaşamıyorduk. Korkularımız yalnızca hayal ürünüydü. Birbirimize sımsıkı sarılıp oturduk.

Hizmetçiler dolaba girmediler, dar ve yüksek kapıyı açmadılar. Bizi ne gördüler, ne de duydular. Büyükannemin temizlik süresince odadan dışarı adımını atmamasını da yadırgamadılar.

O cuma hepimize garip bir şey oldu. Kişilik değerlendirmelerimiz azalıverdi; söyleyecek bir söz bulamıyorduk. Ne kitaplardan, ne oyunlardan zevk alabildik. Sessizce laleler ve papatyalar çizip annemizin bize umui getirmesini bekledik.

Çok genç ve en umut dolu yaşlarda olduğumuz için hâlâ yapay bahçemizde gülüp eğlenebiliyorduk. Ne de olsa dünyaya imzamızı atıyorduk. Son derece çirkin ve pis bir yerden güzel bir eser yaratmaktaydık.

İkizler tıpkı kelebekler gibi iplere asılı çiçeklerin arasında dolaşmaya başladılar. Salıncaklara oturtup onları salladık ve fırtınalar çıkarıp çiçekleri harekete geçirdik. Karton ağaçların ardına saklandık; mukavva gövdeli, sünger başlıklı mantarların üzerinde oturduk. Aslında bizim mantarlar sahicilerden daha güzeldi, tabii mantar yemeyi sevmiyorsanızl

«Çok şirin!» diye bağırarak olduğu yerde dönmeye başladı Carrie. Eteklerinin ucundan tutmuş, dün annemin getirdiği yeni dantelli külotunu bizlere göstermekteydi. Bütün yeni giysiler ve ayakkabılar ilk gecelerini ikizlerin yataklarında geçirmek zorundaydılar. (Gece yarısı uyanıp yanağınızı bir ayakkabı tabanına dayanmış bulmak çok feciydi bence.) «Ben de balerin olacağım,» diyerek dönmeyi sürdürdü ve sonunda yere düştü. Cory derhal yanına koşarak canının yanıp yanmadığını sordu. Dizin-

-113

Çatı / F: 8

deki küçük sıyrığın kanadığını görünce Carrie çığlığı bastı. «Of, eğer canım yanacaksa balerin olmak istemiyorum!»

Ne denli canının yanacağını ona söylemek istemedim!

Bir zamanlar gerçek bahçelerde, gerçek ormanlarda dolaşırken, sanki köşeyi dönünce sihirli bir olay beni bekliyormuş gibi bir duyguya kapılır, kendimi buraların mistik havasına terk-ederdim. Çatı bahçemize de aynı havayı katmak için yere tebeşirle papatyalardan bir çember çizdik ve bu dairenin içinde tüm kötülüklerin yok olduğunu söyledik. Yere oturup bir tek mum ışığında Chris'le ikimiz, çocukları koruyan iyi perilerin upuzun masallarını anlattık. Öykülerde kötülük yapan cadılar sonunda yenilgiye uğruyorlardı.

Sonra Cory söze başladı. Her zamaVıki gibi yanıtlaması çok zor sorular sordu. «Bütün otlar nereye gitmiş?»

«Tanrı otları cennete götürdü,» diyen Carrie beni yanıtlama derdinden kurtardı.

«Niçin?»

«Babamız için. Babamız çim biçmeyi çok sever.»

Chris'le göz göze geldik. Babamızı unuttuklarını sanıyorduk.

Cory kaşlarını çatıp ağabeyimin yaptığı karton ağaçlara baktı. «Büyük ağaçlar nerede?»

«Aynı yerde,» dedi Carrie. «Babam ağaçlan da sever.» Çıldıracak hale gelmiştim. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordum. İçinde bulunduğumuz durumu onlara bir oyun olarak anlatmıştım ve bitmek bilmez bu oyuna benden daha büyük bir sabırla katlanıyorlardı. Ve bir gün bile bu oyunu niçin oynamak zorunda kaldıklarını sormadılar.

Büyükanne asla tavanarasına çıkıp ne yaptığımızı sormuyordu, ama odamızın kapısını mümkün olduğu kadar sessizce açıp aralıktan içeri bakarak bizi 'kötü' ya da 'ahlakdışı' bir şeyler yaparken yakalamaya çalışıyordu.

-114-

Tavanarasında cezalandırılma korkusuna kapılmadan istediğimiz gibi hareket edebiliyorduk. Tabii eğer Tanrı'nın-elinde de bir kamçı yoksa... Büyükanne her gün odamızdan çıkarken kendisi olmadığı zaman Tanrı'nın bizi gözetlediğini hatırlatmayı unutmazdı. Gelgelelim yukarı hiç çıkmamasının nedenini merak ediyordum. Annem odaya girer girmez ona bunu sordum. «Niçin büyükanne tavanarasına çıkıp^aptıklarımızı kontrol etmiyor? Neden yalnızca bize sorup yanıtlarımıza inanıyor?»

Yorgun ve bitkin görünen annem özel koltuğuna çöktü. Yeni yeşil yün elbisesinin çok pahalı bir görünüşü vardı. Ayrıca kuaföre gidip saçlarının şeklini de değiştirtmişti. Aklı daha ilginç konulara takılıymış gibi üstünde durmadan yanıtladı sorumu. «Ah, size daha önce söylememiş miydim? Büyükannenizde klostro-fobi vardır. Yani küçük ve kapalı yerlerde soluk almayı önleyen ruhsal bir rahatsızlık. Çocukken annesi onu cezalandırmak için bir dolaba kilitiermiş.»

İhyan yaşlı kadının bir zamanlar cezalandırılacak kadar küçük bir çocuk olduğunu düşünmek çok zorl Gerçi onun çocukluk günlerine acıyabilirdim ancak bizim kilit altında kalmamızdan mutlu olduğunu da biliyordum. Bize bakarken bunu gözlerinden okumak mümkündü. Ama kader ona böyle bir rahatsızlık vererek Chris'le benim tavanarasına çıkan daracık merdivenin duvarlarını neredeyse öpecek kadar sevinmemizi sağlamıştı. Sık sık o büyük eşyaların yukarıya nasıl taşındığını tartışmıştık Chris'le. Herhalde daracık olan ve dolabın içinden geçilen merdivenden çıkarılmamışlardı. Başka bir kapı bulunabileceğini düşünerek her tarafı aradık, ama rastlayamadık. Belki kaldıramayacağımız kadar ağır olan gardıroplardan birinin arkasındaydı. Chris ise büyük parçaların dışardan çatıya çekilip pencerelerden içeri alınmış olduklarını savunuyordu.

Her gün cadı büyükanne odamıza gelip çakmak gibi sert gözlerini üzerimize dikiyor ve ince, çarpık ağzıyla aynı soruları soruyordu. «Neler yaptınız? Tavanarasında ne yapıyorsunuz?

-115-

Yemeklerden önce dua ettiniz mi? Dün gece yatmadan, diz çöküp ailenizin günahlarını bağışlaması için Tanrı'ya yalvardı-nız mı? Küçük kardeşlerinize Tanrı'nın sözlerini öğretiyor musunuz? Kızlar ve oğlanlar banyoyu beraber kullandınız mı?» Gözleri kötülükle parlıyordu bunu sorarken! «Daima edepli davranıyor musunuz? Vücudunuzun özel yerlerini diğerlerinden gizli tutuyor musunuz? Temizlik dışında vücutlarınıza dokunuyor musunuz?»

Tanrım! İnsan bedenini ne denli kötü görüyordu. O gittikten sonra Chris kahkahalarla gülmeye başladı. «Sanırım iç çamaşırlarını vücuduna zamkla tutturuyordun»

«Hayır! Çiviliyor!» dedim.

«Griyi ne kadar sevdiğini farkettin mi?»

Farketmek mi? Kim farketmez ki? Hep gri. Bazen grinin arasında incecik kırmızı ya da mavi çizgiler, hafif, belli belirsiz kareler veya jakar oluyordu; fakat kumaş daima taftaydı ve yüksek, kapalı yakasında bir pırlanta broş bulunuyordu. Arasıra bir dantel yaka giysiyi biraz olsun yumuşatıyordu. Annemizin anlattığına göre, komşu kasabada bir dul hanım bu giysileri ölçü üzerine dikiyormuş. «Bu hanım annemin çok yakın bir dostu. Hep gri giyiyor, çünkü metreyle almak topla almaktan daha pahalı. Büyükbabanızın Georgia taraflarında bir kumaş fabrikası var.»

Anlaşılan zenginler de elisıkı davranmak zorundaydılar.

Bir eylül öğleden sonrası koşarak merdivenlerden inip aceleyle banyoya giderken büyükanneyle çarpıştım! Sıkıca omzumdan tutup öfkeyle yüzüme baktı. «Gittiğin yere dikkat et, kız!» diye azarladı beni. «Nedir bu acele?»

Mavi bluzumun ince kumaşı üstündeki parmakları çelik gibiydi. İlk önce o konuştuğuna göre yanıtlayabilirdim. «Chris harika bir manzara resmi yapıyor,» diye açıkladım soluk soluğa. «Boyaları kurumadan temiz su götürmek zorundayım. Boyaların birbirine karışmaması çok önemli.»

«Niçin kendi suyunu kendi almıyor? Niçin sen ona hizmet ediyorsun?»

-116-

«O resim yapıyor ve benden rica etti, yapacak önemli bir işim olmadığı için peki dedim. İkizler de dökmeden götüremezler ki.»

«Aptal! Asla bir erkeğe hizmet etmel Bırak kendi işini kendi görsün. Şimdi bana gerçeği söyle: Yukarda gerçekte neler yapıyorsunuz?»

«Yalnızca gerçeği söyledim size. İkizlerin oraya çıkmaktan korkmalarını önlemek için güzelleştirmeye çalışıyoruz bütün gücümüzle. Chris başarılı bir ressam.»

«Nereden biliyorsun?» diye sordu alayla sırıtarak.

«Sanat yeteneğinin güçlü olduğunu öğretmenleri defalarca söyledi, büyükanne.»

«Senden poz vermeni istedi mi? Çıplak olarak?»

Şaşkına döndüm. «Hayır, elbette hayır.»

«Öyleyse niçin titriyorsun?»

«Ben... ben sizden... korkuyorum,» diye kekeledim. «Her gün gelip hangi günahları işlediğimizi soruyorsunuz. Doğrusunu isterseniz neler yaptığımızı sandığınızı anlayamıyorum. Eğer bunu bize açıklamazsanız, kötü olduğunu bilmediğimiz için nasıl kaçınabiliriz?»

Tepeden tırnağa süzdü beni ve alay etti. «Ağabeyine sor. Ne demek istediğimi o bilir. Erkek milleti tüm kötülükleri bilerek doğar.»

Şaşkınlık!.. Chris kötü değildi. Bazen beni üzerdi ama asla ahlaksız bir davranışı olmamıştı. Bunu büyükanneye anlatmaya çalıştıysam da beni dinlemek bile istemedi.

Aynı gün odamıza bir kez daha geldi ve bir saksı sarı krizantemi bana uzattı. «Sahte bahçeniz için sahici çiçekler,» dedi içten olmayan bir sesle. Her zamanki cadıca davranışlarından öylesine farklıydı ki, soluğum kesildi. Acaba değişiyor ve bize başka bir gözle mi bakmaya başlıyordu? Bizleri sevmeyi öğrenebilir miydi? Defalarca teşekkür ettim; sonunda utanmış gibi arkasını dönüp odadan çıktı.

-117-

Carrie koşarak yanıma geldi ve güzel yüzünü sarı yaprakların arasına gömdü. «Ne güzel,» dedi neşeyle. «Cathy, benim olabilir mi?» Elbette olabilirdi. Büyük bir özenle saksı sabah güneşinden yararlanabilmesi için dershanenin doğu penceresine yerleştirildi. Pencereden bakınca yanındaki tepeler, çok uzaklardaki yüksek dağlar, aradaki ağaçlar ve her şeyin üzerini bir sis gibi kaplayan mavi gökten başka görülecek bir şey yoktu. Krizantemler geceyi bizimle beraber geçiriyorlardı. Ve ikizler sabahleyin gözlerini açınca güzel, canlı, büyüyen bir varlığı görüyorlardı.

Ne zaman çocukluğum aklıma gelse, mavi sisler ardındaki dağlar ve sıra sıra ağaçlar canlanır gözümün önünde. Her gün solumak zorunda kaldığımız kuru ve tozlu havayı çekerim sanki yine içime. Beynimdeki gölgelerle çok iyi uyuşan tavanarası gölgelerini anımsarım ve yanıtlanmayan «Niçin? Ne zaman? Daha ne kadar?» sorularını duyar gibi olurum.

Sevgi... tüm benliğimle bağlıydım.

Gerçek... inanırım ki sevdiğimiz ve güvendiğimiz kişilerin dudaklarından dökülen budur.

Sadakat... sevgi ve gerçekle bağlıdır. Birinin nerede bitip, diğerinin nerede başladığını nasıl söyleyebilirsiniz? Üstelik bir de sevginin gözü korse?

İki aydan fazla geçmişti aradan ve ne yazık ki büyükbaba hâlâ yaşıyordu.

Çatı pencerelerinin kenarlarında oturuyor, duruyor, yatıyorduk. Yazın yeşil yapraklarının birdenbire sarıya, kırmızıya dönüşünü hüzünle izledik. Yazın gidip sonbaharın yaklaşması yalnızca beni değil, ikizleri bile etkilemişti sanırım. Ve her şeyi uzaktan seyrediyorduk.

Düşüncelerim çılgınca yolculuklara çıkıyor ve bu hapishaneden kurtulmayı özlüyordum. Yine rüzgârı saçımda, yüzümde

-118-

hissetmek istiyordum. Kuru yapraklar, kahverengiye dönüşmüş otlar üzerinde koşuşan çocukları kıskançlıkla düşünüyordum.

İstediğim gibi koşup oynamakta serbest olduğum zamanlar niçin mutluluğu hissetmemiş olduğumu soruyordum kendi kendime. O zamanlar ancak büyüyüp kişiliğimi kazandığımda mutlu olacağıma inanışım aklıma geliyordu. Niçin çocuk olmak yeterli değildi? Mutluluğun neden yetişkinlere özgü olduğuna inanmıştım acaba?

«Üzgün görünüyorsun,» dedi yanımda oturan Chris. İkizler de yanıbaşımızdaydı tabii. İkisi de bizleri gölge gibi adım adım izliyor, davranışlarımızı, mimiklerimizi, hatta duygularımızı taklit ediyorlardı. Birbirlerine bizden daha yakın dört çocuk varsa herhalde bunlar Siyamlı dördüzlerdi.

«Yanıtlamayacak mısın?» dedi Chris. «Niçin bu denli üzgünsün? Ağaçlar çok güzel, değil mi? Yaz gelince yazı, sonbahar gelince sonbaharı, kış gelince de tabii kışı seviyorum. Elbette ilkbaharı da mevsiminde seviyorum.»

Evet, Christopher Doll böyle biriydi işte. Koşullar ne olursa olsun, içinde bulunduğu durumun kendisi için yeterli bir yanını mutlaka bulurdu.

«İhtiyar Bayan Bertram ve Boston Çay Partisi hakkındaki sıkıcı konuşmaları gelmişti aklıma. Tarih derslerini çok sıkıcı, kişileri gerçeküstü bir hale sokardı. Fakat şimdi onun dersinde olup sıkılmayı isterdim.»

«Evet,» diye onayladı ağabeyim. «Anlıyorum. Okulun iç sıkıcı ve tarihin, özellikle Amerikan tarihinin -tabii Kızılderililer ve eski Batı dışında- son derece budalaca olduğunu düşünürdüm. Ama okuldayken diğer bütün

çocuklar gibiydik. Şimdiyse zamanımızı boşa geçiriyoruz. Cathy, artık vakit kaybetmeyelim! Buradan kurtulacağımız gün için hazırlanalım. Eğer amaçlarına sıkıca sarılmaz, onlara erişmek için elinden geleni yapmazsan hiçbir zaman başarılı olamazsın. Doktor olamazsam başka hiçbir şey olamayacağıma inandırdım kendimi.»

-119-

Öylesine içtenlikle konuşuyordu ki! Gerçi önlü bir balerin olmak istiyordum ama başka bir mesleğe de razı olabilirdim. Chris sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi homurdandı. Yaz mavisi gözlerini gözlerime dikip buraya geldiğimizden beri bale egzersizlerimi yapmadığım için beni azarladı. «Cathy, yarın, ta-vanarasının temizlediğimiz bir bölümüne bir bar yapacağım ve her gün beş altı saat çalışacaksın, sanki bale okulundaymışsın

gibi.»

«Hayır! Olmaz! Kimse bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez! Ayrıca bale giysileri olmadan çalışılmaz!»

«Amma da aptalca bir laf!»

«Evet, çünkü ben aptalım! Sen akıllısın!» Bu sözlerin ardından ağlamaya başladım ve kâğıt çiçeklerin, hayvanların arasından aceleyle koşup aşağıya, yatak odamıza kaçtım. Daracık merdivenlerden inerken düşmek, bacağımı, kolumu ya da boynumu kırmak için dua ediyordum. O zaman herkes üzülürdü; artık balerin olamayacağım için üzüleceklerdi.

Yüzükoyun yatağıma uzanıp gözyaşlarımı yastığıma akıttım. Düşler ve umutlar dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir gerçek yoktu. İhtiyarlayacağım, çirkinleşeceğim ve bir daha asla insan yüzü göremeyeceğim. Aşağıdaki ihtiyar, yüz on yaşına kadar yaşayabilir! Doktorları onu yaşatmak için ellerinden geleni yaparlar. Ben de böylelikle partileri, eğlenceleri kaçıracaktım. Kendime acıyordum doğrusunu isterseniz. Biri bunun bedelini ödeyecekti! Ödemesini sağlayacaktım!

Kirli beyaz lastik pabuçlarıyla, parmak uçlarına basarak sessizce kardeşlerim yanıma geldi. En değerli eşyalarını armağan ederek beni teselli etmeye çalıştılar. Carrie kırmızı ve mor boya kalemlerini uzatırken, Cory Tavşan Peter adlı kitabını almamı istiyordu. Chris yalnızca bir kenara oturup bana baktı. Kendimi hiç bu denli minicik hissetmemiştim.

-120-

Bir akşamüstü geç vakit annem elinde büyük bir kutuyla odaya girip yanıma yaklaştı. İncecik beyaz kâğıtların arasında biri parlak pembe, diğeri tatlı gök mavisi iki bale giysisi vardı özel çorapları ve patikleriyle birlikte. İçindeki küçük kartta «Chris-topher'dan» diye yazıyordu. Ayrıca bir sürü bale müziği plağı da görünüyordu giysilerin altında. Kollarımı önce annemin, sonra ağabeyimin boynuna sararken ağlamaya başladım. Bu kez üzüntü ya da yenilgi yaşları değildi gözlerimden akanlar. Erişmek için çabalamam gereken bir amacım vardı.

«Aslında sana beyaz bir takım almak isterdim,» dedi annem bana sarılmayı sürdürerek. «Bir beden büyük harika bir takım gördüm. Kuğu Gölü için özel hazırlanan, beyaz tüyleriyle kulakları örten bir beresi de vardı. Hemen ısmarladım tabii. Sanırım üç giysi sana yeterli arzuyu verecektir, Cathy, değil mi?»

Oh, evet! Chris söz verdiği gibi barı duvara çivileyince saatlerce müzik eşliğinde çalışmaya başladım. Gerçi devam ettiğim bale kurşundaki gibi koskocaman bir ayna yoktu karşımda, ama beynimdeki aynada kendimi on bin seyirciyi büyüleyen Pavlova gibi görüyordum. Defalarca selam verip kırmızı güllerden oluşan buketleri kabul ettim. Zamanla annem Çaykovski'nin tüm bale plaklarını getirdi. Bu .plakları, bir sürü uzatma kablosuyla yatak odatnızdaki prize takılan pikapta çalarak saatlerce durup dinlenmeden çalışmayı sürdürdüm.

Bu harika müziğin eşliğinde dans ederken kişiliğimden sıyrılıyor ve yaşamı yalnızca seyretmekle yetindiğimi unutuyordum. Dans ederken bunun önemi var mıydı? Zor pozisyonları başarmaya çabalarken bir partnerim olduğuna kendimi inandırmak daha kolaydı. Yere düşünce hiç duraksamadan kalkıp soluksuz kalıncaya dek dansa devam ediyordum. Tüm kaslarım ağrıyor, saçlarım ve giysilerim terden ıslanıp bedenime yapışıyordu. Bir süre yerde yatıp dinlendikten sonra tekrar ayağa fırlıyor ve bara

-121 -

geçip çalışmayı sürdüyordum. Bazen Uyuyan Güzel'deki Prenses Aurora, bazen de onu uyandıran prens rolüne giriyordum.

Bir seferinde ölen kuğunun son çırpınışlarını tamamlayıp başımı kaldırınca Chris'in gölgelerin arasında durmuş, garip bir bakışla beni izlediğini farkettim. Yakında on beşinci yaşgününü kutlayacaktı. Genç bir çocuktan çok, yetişkin bir erkeğe benzemesini nasıl yorumlayabilirdiniz? Acaba yalnızca gözlerindeki farklı bakışlar mı çocukluktan sıyrılmakta olduğunu belirtiyordu? Puanta kalkıp 'bir dizi inci' adıyla bilinen minicik adımlarla 'sahne'de ilerledim. Sanki suyun üstünde kayıyor gibi yürüyerek Chris'e yaklaşıp kollarımı uzattım. «Gel, Chris, benim dansörüm ol... Sana öğretirim.»

Hoşlanmış gibi gülümsedi, ama başını sallayarak imkânsız olduğunu belirtti. «Bale bana göre değil. Fakat vals yapmayı öğrenmek isterdim. Müzik Strausş'sa tabii.»

Güldürdü beni. Bale dışında elimizdeki tek vals plağı Stra-uss'a aitti. Çabucak pikaba yaklaştım ve Kuğu Gölü'nü kaldırıp Mavi Tuna'yı koydum.

Chris beceriksizdi. Utanmış gibi çekinerek beni tutuyor ve pembe bale pabuçlarıma basıp duruyordu. En basit adımları bile doğru atabilmek için tüm gücünü harcadığı belliydi. Bütün yeteneğinin beyninde ve ellerinde toplanmış olduğunu ona söyleyemezdim. Her şeye rağmen tatlı bir Strauss valsinin romantik havasında bunlar görmezlikten gelinebilirdi.

Annem elinde Kuğu Gölü balesinin özel giysisiyle içeri girdi. Bedene sımsıkı oturan kısacık etekli giysi, sıkı bone, beyaz pabuçlar ve beyaz çorapları görünce soluğum kesildi.

Sevgi, umut ve mutluluk eflatun kurdeleli beyaz bir kutuda kasvetli odamıza gelebiliyordu demek. Beni seven birinin, yine çok seven biri aracılığıyla mutlu etmeye çalışmasının en güzel örneğiydi bu doğrusu.

-122-

«Dans et balerin dans et, dön dolaş
Ağlayan yüreğinin temposuna uyarak,
Dans et balerin dans et ve asla unutma
Balerinler rolünü yapmalıdır.
Bir kez demiştin aşk bekleyebilir diye,
Ün istemiştin yerine, sanırım bu sorun senin,
Yaşarız ve öğreniriz... ve aşk yitirilir balerin, yitirilir...»

En sonunda Chris vals ve foksfort yapmayı başarabildi. Ama çarlistonu öğretmek istediğim zaman karşı çıktı. «Senin gibi her türlü dansı öğrenmek zorunda değilim. Sahneye çıkmayacağıma göre, kendimi rezil etmeden bir kızla pistte dönüp durabilmek benim için yeterli.»

Bense kendimi bildim bileli dans ettiğim için yapamadığım ya da yapmak istemediğim bir tek dans yoktu.

«Chris, şunu aklından çıkarma, yaşamın boyunca yalnızca vals ve foksfort yaparak kendini aldatamazsın. Her yıl giysiler gibi dansların da modası değişiyor. Zamana uymak zorundasın. Haydi gel biraz hareketli bir şeyler yapalım. Sabahtan akşama kadar oturup kitap okumaktan tutulan kasların açılsın.»

Koşup pikaptaki plağı değiştirdim.

«Rock and roll yapmayı öğreneceksin, Chris. Müziği dinle, kendini bırak ve kalçalarını salla. Tıpkı Elvis gibi. Haydi... gözlerini yan kapalı tut -yani uykulu gibi bak etrafına- ve dudaklarını büz, seksi olmak için. Eğer bunları yapmazsan hiçbir kız sana yüz vermez.»

«Öyleyse yüz vermesin, bana ne.»

Son derece ciddi ve aldırmaz bir hali vardı. Kendine yakıştırmadığı bir şeyi yapması için hiç kimse onu ikna edemezdi. Bu özelliğini bir bakıma çok beğeniyordum. Güçlü, kararlı ve azimliydi, ne var ki bu tip erkeklerin modası da çoktan geçmişti. Sevgili Sir Christopher, iyi kalpli şövalyem benim.

-123-

Tavanarasında tıpkı Tanrı gibi mevsimleri değiştirmeye başladık. Çiçekleri indirip kahverengi, kırmızı, kızıl kahve ve altın sarısı sonbahar yapraklarını yerlerine astık. Eğer kış geldiğinde burada olursak, şimdiden hazırladığımız bembeyaz kar tanecikleriyle kaplayacaktık duvarları. Siyah, beyaz ve gri kuşları sarkan iplere asıp hafif rüzgârda sallayarak güneye doğru göç yoluna çıkardık.

Chris başını okuduğu kitaptan kaldırdığı zamanlar kar manzaraları çiziyordu. Gölde paten kayan çiftler, pembe-sarı boyalı minicik evler, dumanları yükselen bacalar ve uzaklarda görülen bir kilise... ve etrafına da koyu renkli bir pencere çerçevesi çizince manzaralı bir odamız oluverdi!

Bir zamanlar Chris asla memnun edemediğim alaycı bir ağabeydi, ancak buraya geldikten sonra ikimiz de süslemeye çalıştığımız tavanarası gibi değişmiştik. Lekeli, pis kokulu, eski bir şiltenin üzerine yan yana uzanıp saatlerce konuşuyor, özgürlüğümüze kavuşunca elimize geçecek paraları nerelere harcayacağımızı tasarlıyorduk. Önce bir dünya seyahati yapacaktık. Sonra Chris dünyanın en güzel, en seksi, en anlayışlı, en zeki, en çekici ve eğlendirici kadınıyla tanışıp ona âşık olacaktı. Karısı iyi bir evkadını, mükemmel bir anne, son derece sadık bir eş olacak; asla şikâyet edip ağlamayacak; kocasının kararlarından kuşku duymayacak, bir hata yapıp tüm parasını borsada yitirse bile kızıp kırılmayacaktı. Chris'in zekâsı ve bilgisi sayesinde yine kısa zamanda çok para kazanacaklarına inanacaktı.

Umutsuzluğa kapılıverdim. Chris gibi bir adama rastlarsam, ihtiyaçlarını ve arzularını nasıl karşılayacaktım? Müstakbel eşimi seçerken ağabeyimi ölçü olarak alacağımı biliyordum.

«Chris, bu zeki, akıllı, çekici, harika kadının bir tek kusuru bile olmayacak mı? «Niçin olsun?»

-124-

«Örnek olarak annemizi düşün. Söylediğin tüm nitelikler onda var, ama pek zeki sayılmayabilir.»

«Annem aptal değildir!» diye savunmaya geçti hemen. «Yalnızca kötü koşullar altında yetişmiş! Küçükken aşağılanmış ve kız olduğu için önemsenmemiş.»

Bana gelince, uzun yıllar balerinlik yaptıktan sonra evlenmeye hazır olduğumu açıklayacaktım. Ama seçeceğim erkek babama ya da Chris'e benzemiyorsa, ne yapacağımı bilmiyordum doğrusu. Yakışıklı olması gerekliydi, çünkü çocuklarım güzel olmalıydılar. Eğer zeki değilse belki de ona saygı duyamazdım. Pırlanta alyansını kabul etmeden önce oturup onunla oyun oynayacak ve sürekli kazandığım takdirde gülümseyerek başımı sallayıp yüzüğü aldığı yere iade etmesini söyleyecektim.

Gelecek için planlar yaparken, saksılardaki çiçeklerimiz boyunlarını bükmeye, sarmaşıklarımız sararmaya başladılar. Onları canlandırmak için elimizden geleni yaptık: Yalvardık, konuştuk, azarladık... düzelmeleri gerekiyordu, çünkü en sağlıklı güneş ışığını, doğudan gelen sabah güneşini görüyorlardı.

Birkaç hafta sonra Cory ile Carrie dışarı çıkmak için yalvarmaktan vazgeçtiler. Carrie ağır meşe kapıları yumruklayıp haykırmayı, Cory ise ince ve yumuşak lastik pabuçlarıyla parmakları kanayana kadar tekmelemeyi unuttu.

Daha önceleri reddettikleri tavanarası bahçesi'ni görebilecekleri tek bahçe olarak kabullendiler. Ve zamanla, kilitli odamızın dışında başka bir dünya olduğu gerçeğini unuttular.

Chris'le birlikte birkaç eski şilteyi doğuya bakan pencerelerin altına yerleştirerek odaya dolan ışıktan yararlanmaya çalışıyorduk. Çocukların büyüyebilmek için güneşe ihtiyaçları vardı. Ölmekte olan bitkilere bakınca çatı havasının canlılara yaptıklarını kolayca adayabiliyorduk.

-125-

Güneşin camımıza geldiği kısa süre içinde hiç utanmadan çırılçıplak soyunup yatıyorduk. Birbirimizin farklı vücut yapıları artık ilgimizi çekmiyordu. Dürüst davranıp ne yaptığımızı annemize söyledik. Güneşten yoksun kalarak kuruyup ölmek istemediğimizi anlattık. İkimize de dikkatle baktıktan sonra zayıf bir gülüşle fikrini bildirdi: «Bence doğru davranıyorsunuz, fakat büyükanneniz bunu öğrenmesin. Bildiğiniz gibi bundan hoşlanmayacaktır.»

Cinsel duygularımızın uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için bizleri dikkatle süzmüş olduğunu şimdi anlıyorum. Herhalde gördükleri ona bizim hâlâ masum çocuklar olduğumuzu açıklamıştı, ne var ki bazı gerçekleri daha iyi görmesi gerekirdi.

İkizler çırılçıplak soyunup bebekler gibi oynamayı çok seviyorlardı. Birbirlerinden farklı olmaları çok ilgilerini çekiyordu.

«Nedir bu, Chris?» diye sordu Carrie kardeşinin kendisinden farklı olan organını işaret ederek.

Uğultulu Tepeleri okumayı sürdürerek bu aptalca konuşmaya katılmadım.

Chris mümkün olduğunca basit ve gerçekçi bir yanıt vermeye çalıştı. «Tüm erkek yaratıkların cinsel organları bedenlerinin dışında, dişilerinkiyse içinde yer alır.»

«Biçimli bir vücut,» diye atıldım.

«Evet, Cathy, sen biçimli, ben de biçimsiz bedenimizle övünüyoruz. Annemizle babamız gözler ya da saçlar gibi olağan kabul ediyorlardı bu farklılığı. Biz de onlar gibi davranacağız. Ayrıca erkek kuşların cinsel organları da dişilerinki gibi bedenlerinin içinde yer alır.»

Merakla sordum. «Nereden biliyorsun?»

«Biliyorum.»

«Bir kitapta mı okudun?»

«Ne yani, bir kuş yakalayıp inceledim mi sanmıştın?»

«Bunu da beklerim senden.»

«Ben hiç olmazsa bir şeyler öğrenmek için okuyorum, yalnızca vakit geçirmek için değil.»

-126-

«Seni uyarıyorum, bu gidişle can sıkıcı bir adam olacaksın. Şey... eğer erkek kuşun orası içerdeyse, dişi kuş sayılmaz mı?»

«Hayır!»

«Ama, Christopher, anlamıyorum. Niçin kuşlar farklı?»

«Uçabilmeleri için aerodinamik bir yapıya sahip olmaları gerekiyor.»

Bu bilmecenin yanıtını da zeki ağabeyim biliyordu yine her zamanki gibi.

«Pekâlâ, ama niçin erkek kuşlar bu şekilde yaratılmış? Aerodinamik yapıyı bir tarafa bırakırsak tabii.»

Durakladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, kibarca açıklamaya çalıştı. «Erkek kuşlar tahrik edildikleri zaman içeride olan organ dışarı çıkar.»

«Nasıl tahrik olurlar?»

«Çeneni kapatıp kitabını oku. Bırak ben de okuyayım!»

Artık her sabah güneş banyosu yapılamayacak kadar soğumuştu hava. Kısa zaman sonra iyice soğudu ve en kalın giysilerimizi giydiğimiz halde koşmazsak titreyeceğimizi farkettik. Güneş doğu penceresinden çok çabuk çekilmeye başladı. Güney tarafından da odanın güneş almasını isterdik, ama buradaki pen-ceqrelerin hepsinin kepenkleri kapatılıp kilitlenmişti.

«Önemli değil,» dedi annem. «En sağlıklısı sabah güneşidir.»

Bizi teselli etmeyen sözler... En sağlıklı güneş ışığını gördükleri halde çiçeklerimiz birer birer ölüyordu.

Kasım ayı gelince tavanarasında kutup soğukları esmeye başladı. Dişlerimiz tıkırdamaya, burunlarımız akmaya başlayınca bir borulu soba istediğimizi söyledik annemize. Tavanarasın-daki iki soba da kullanılamayacak haldeydi. Annemiz gazlı ya da elektrikli bir sobadan söz etti, ancak bir sürü uzatma kablosu kullanıldığı takdirde kontak yapıp yangın çıkarmasından korkuyordu. Gaz sobası için de baca gerekliydi.

-127-

Bize uzun, kaim çamaşırlar, kapüşonlu kalın kayak ceketleri ve yün astarlı, parlak renkli kayak pantolonları getirdi. Bunları üstümüze geçirerek tavanarasına çıkıp biraz olsun büyükannenin araştırıcı gözlerinden uzak kalabiliyorduk.

Eşyalarla dolu odamızda oraya buraya çarpıp berelenmeden rahatça dolaşmak olanaksızdı. Yukarıdaysa çılgınlar gibi hay kırarak koşup oynuyor, birbirimizi kovalıyorduk. Arasıra kavga ettiğimiz de oluyordu tabii. Chris'le ben saklambaç oynamaya bayılıyorduk, ikizlerse karanlık köşelerde gizlenen 'kötü şeylerden' korktukları için pek zevk almıyorlardı. Carrie ısrarla, örtülü mobilyaların arkasında saklanan canavarlar gördüğünü söylüyordu...

Bir gün yine kutup bölgesinde Cory'yi arıyorduk ki, ikiz kardeşi dudaklarını büküp üzüntülü bir ifadeyle, «Ben aşağıya iniyorum,» dedi. Yanımızda kalıp oynaması için ettiğimiz tüm ısrarlar yararsız kaldı; Carrie çok inatçıydı. Minik, kırmızı kayak giysisiyle aşağıya indi ve Cory'yi bulma görevini bize bıraktı. Çoğunlukla Cory ağabeyimin en son saklandığı yeri seçerdi. Bu nedenle onu üçüncü dolabın altında, eski giysilerin arasına gizlenmiş sırıtarak bizi beklefken bulacağımızdan emindik. Bir süre oraya yaklaşmayıp ona zaman kazandırdık, sonra 'bulmaya' karar verdik. Orada değildi!

«Anlaşılan ilk kez kendine değişik bir yer seçmiş,» dedi

Chris.

Usulca burnumu silip aramayı sürdürdüm. Binbir köşeli ta-vanarasında saklanacak o kadar çok yer vardı ki! Belki de Cory' yi bulmak saatler sürecekti. Her gün hareket etmemiz için Chris' in bize ısrarla oynattığı oyundan artık sıkılmaya başlamıştım. Ayrıca yorgundum, üşüyordum ve sinirlenmiştim.

«Cory!» diye seslendim. «Neredeysen çık dışarı! Yemek zamanı geldi! Bu sözler onu ortaya çıkarırdı. Yemek saatleri upuzun günlerimizi böldüğü için, herkesçe çok seviliyordu.

-128-

Hâlâ yanıt yok. Öfkeli gözlerle Chris'e baktım. «Fıstık ezmeli ve üzüm reçelli sandviçler hazır!» diye ekledim. Cory'nin en sevdiği yemekti bu ve koşarak gelmesi gerekirdi. Ne bir ses, ne bir belirti.

Korktum birdenbire. Minik kardeşimin tavanarası ürkekliğini yenip bu oyunu ciddi olarak oynayabileceğine inanmıyordum. Ancak ya Chris'le beni taklit etmeye kalktıysa? «Chris!» diye bağırdım. «Cory'yi çok çabuk bulmalıyız!»

O da paniğe kapıldı ve Cory'nin adını haykırarak koşuşturmaya başladı. Oyun bitmiş, yemek saati gelmişti! Tüm seslenişlerimiz yanıtsız kalınca korkudan titremeye başladım. Ellerim morarmıştı.

«Oh, Tanrım,» diye mırıldandı ağabeyim. «Ya sandıklardan birinin içine girdiyse ve kapak kapanınca kilitlendiyse?»

Cory boğulacaktı. Ölecekti!

Deliler gibi koşup teker teker sandıkların kapaklarını açtık. Pantolonları, elbiseleri, gömlekleri gelişigüzel fırlatıp atıyorduk. Koşup ararken bir yandan da ölmesine izin vermemesi için Tan-rı'ya dua ediyordum.

«Cathy, buldum onu!» diye bağırdı Chris. Cory'nin küçük, hareketsiz vücudunu kapağı kilitlenmiş bir sandıktan çıkarmaktaydı. Yanlarına yaklaşıp oksijensizlikten garip bir renge dönmüş soluk yüzünü öptüm. Kısık gözleri etrafını görmüyor gibiydi. Neredeyse kendini kaybedecekti. «Anne,» diye fısıldadı. «Annemi istiyorum.»

Ne var ki annemiz kilometrelerce ötede daktilo yazıp steno not tutmayı öğreniyordu. Acımasız büyükanneyse bu gibi acil durumlarda ne yapacağını bilemezdi.

«Koş banyoyu sıcak suyla doldur,» dedi Chris. «Ama kaynar olmasın. Cory'yi haşlamak istemem.» Sonra kollarında hareketsiz yatan kardeşimizle daracık merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Hızla aşağıya inip banyoya girdim. Chris onu yatağın üzerine yatırdı ve burnunu parmaklarıyla tıkayıp dudaklarıyla Cory'nin

-129

Çatı / F: 9

mavi dudaklarını örttü. Bir an kalbim yerinden oynadı! Ölmüş müydü? Soluk alamıyor muydu?

Carrie cildi mavileşmiş, hareketsiz yatan ikizine bakıp haykırmaya başladı.

Küvetin musluklarını sonuna kadar açıp bekledim. Cory ölecekti! Daima ölümü görüyordum düşlerimde... ve çoğu zaman düşlerim gerçek olurdu! Çaresiz kalıp Tanrı'nın bizden yüz çevirdiğini düşündüğüm zamanlardaki gibi tekrar inancıma kavuşmak için dua etmeye başladım. Lütfen Tanrım... ölmesine izin verme, lütfen... lütfen... lütfen...

Belki Chris'in yapay solunumları kadar benim içten yakarışlarım da Cory'nin tekrar canlanmasına neden oldu.

«Soluk almaya başladı!» dedi Chris soluk yüzlü titreyen vücudu yeniden kollarına alıp banyoya getirirken. «Şimdi yapacağımız tek şey onu ısıtmak.»

Bir anda onu soyup ılık suya soktuk.

«Anne,» diye mırıldandı Cory kendine gelirken. «Annemi istiyorum.» Defalarca bunu tekrarladı. Bu haksızlığı giderebilmek için yumruklarımla duvarları yıkabilirdim. Gerçek annesinin yanında olması gerekirdi,

ne yapacağını bilemeyen beceriksiz bir kopyasının değil. Sokaklarda dilenmek zorunda kalmayı göze alarak buradan kurtulmak istiyordum.

Ama sakin bir sesle yanıtladım. Chris bile başını kaldırıp beğeniyle baktı bana. «Neden beni annen yerine koymuyorsun? Onun yapacağı her şeyi yaparım. Seni kucağıma alıp sallar ve uyuyana dek ninni söylerim. Yemeğini yiyip biraz süt içtikten sonra yatıracağım seni.»

Chris'le yan yana yere diz çökmüş, ben soğuk ellerini ovuşturup ısıtmaya çalışırken, o minicik ayaklarına masaj yapıyordu. Teni normale dönünce kurulayıp en kalın pijamalarını giydirdik. Sonra ben onu bir battaniyeye sararak Chris'in tavanarasından indirmiş olduğu eski sallanan koltuğa oturup kucağıma aldım. Hasta bakışlı yüzünü öpücüklere boğup kulağına fısıldadığım anlamsız sözlerle onu güldürmeyi başardım.

-130-

Eğer gülüyorsa, demek ki yemek yiyebilirdi. Sandviçten ufak parçalar koparıp yedirdim ve ılık sütünü içirdim. On dakika içinde on yaş daha yaşlandığımı hissediyordum. Yemek yemek için masaya oturan Chris'e yan gözle bakınca, aynı değişikliği onda da farkettim. Güneşsizlik ve temiz havasızlık dışında daha ciddi tehlikelerle doluydu anlaşılan tavanarası. Hepsini öldürmeye çalıştığımız halde yaşamakta inat eden fareler ve örümcekler bile bizi korkutmamalıydı aslında.

Chris kararlı adımlarla yalnız başına yukarıya çıktı. İkizleri kucağıma almış ninniler söylerken, uşakların da duyabilecekleri kadar şiddetli bir çekiç gürültüsü geldi kulağıma.

İkiz kardeşi uykuya dalarken Cory fısıldamaya başladı. «Cathy, artık annesiz kalmak hoşuma gitmiyor.»

«Annen var senin. Ben her zaman yanındayım.»

«Sen asıl annem kadar iyi misin?»

«Evet. İyi olduğumu sanıyorum. Seni çok seviyorum, Cory ve bu beni gerçek bir anne yapıyor.»

Cory iri mavi gözlerini yüzüme dikerek şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalıştı. Sonra incecik kollarını boynuma do-layıp başını omzuma yasladı. «Uykum geldi, anneciğim, ama yine de sen ninni söyle.»

Chris yüzünde memnun bir ifadeyle geri döndüğünde ben hâlâ ninni söylüyordum. «Artık sandıklar durup dururken kilitlene-meyecek. Gardıroplar dahil her şeyin kilidini kırdım.»

Başımı salladım.

Bir yatağın kenarına oturup usul usul sallanışımızı seyretmeye ve söylemeyi sürdürdüğüm tatlı ninniyi dinlemeye başladı. Yüzü sanırım utançla kızararak sordu. «Kendimi terkedilmiş hissediyorum, Cathy. Koltuğa önce ben otursam, sonra siz üçünüz kucağıma yerleşseniz olur mu?»

Babam yapardı bunu. Hepimizi, hatta annemi bile alırdı aynı anda kucağına. Upuzun kollarıyla bizlere sarılarak sevgi ve güven verirdi. Chris'in bunu başarıp başaramayacağını merak ettim.

-131-

Chris'in kucağında, sallanan koltukta otururken gözüm aynaya ilişti. Benliğimi kaplayan garip bir duygu her şeyi gerçekdı-şıymış gibi gösteriyordu bana. Ağabeyimle ben oyuncak ebeveynlere benziyorduk. Annemizle babamızın birer genç kopyası...

«İncil der ki, 'Her şeyin bir zamanı vardır,'» diye fısıldadı Chris ikizleri uyandırmamaya çalışarak. «'Doğmak zamanı, ekmek zamanı, hasat zamanı, ölmek zamanı,...' ve böyle sürüp gider. Bu günler bizim fedakârlık zamanımız. Daha sonra gülüp eğlenme zamanımız gelecek.»

Başımı çevirip omzuna gömdüm. Her zaman iyimser ve neşeli olmasının yararları vardı tabii. Genç, güçlü kollarını bedenimde hissetmek iyi gelmişti doğrusu. Neredeyse babamınkiler kadar güven vericiydiler...

Üstelik haklıydı da. Bu odadan çıkıp bir cenazeye katılmak üzere aşağıya inince mutlu olma zamanımız başlayacaktı.

Bayramlar

Zambağın uzun sapı üzerinde bir gonca belirdi ve bize Noel'le Şükran Güriü'nün yaklaşmakta olduğunu bildiren canlı bir takvim görevini yüklendi. Yaşamını sürdürmeyi başaran tek çiçeğimiz oydu artık. Ve tabii en değerli varlığımız. Geceleri üşümesin diye aşağıya, yatak odamıza indiriyorduk ve sabah uyanır uyanmaz Cory hemen yanına koşup geceyi sağsalim geçirip geçirmediğini kontrol ediyordu. Ardından giden Carrie güçlü, inatçı çiçeği beğeniyle seyrediyordu. Çiçeğin gübrelenmesi gereken gün duvar takvimimize yeşille işaretlenmişti, her sabah bu da kontrol ediliyordu ikizler tarafından. Sulanması gerekip gerekmediğini anlamak için parmaklarıyla toprağı yokluyor ve kendi kararlarına güvenmeyerek bana soruyorlardı. «Zambağa su verelim mi? Acaba susamış mıdır?»

-132-

Sahip olduğumuz canlı cansız her şeye isim vermiştik. Zambağımızın yaşam savaşını da büyük bir ilgiyle izliyorduk. İkizler ağır saksıyı taşımak için kendi zayıf kollarına güvenemedik-lerinden, çiçeği az da olsa güneşin girdiği dershane penceresine çıkarma görevi bana verilmişti, gece aşağıya indirmekle de Chris yükümlüydü. Geçen her gece ve gün için duvar takvimine büyük, kırmızı bir çarpı işareti koyuyorduk. Şimdiye dek yüz gün işaretlemiştik.

Soğuk yağmurlar, dondurucu rüzgârlar başlamıştı. Bazen ortalığı kaplayan sis sabah güneşini de engelliyordu. Ağaçların eve sürten kuru dalları beni uyandırıp soluğumu tutarak korku içinde beklemeye zorluyordu.

Yağmurun daha sonra kara çevirecekmiş gibi şiddetle yağdığı bir gün annemiz geldi. Elindeki kocaman kutuda Şükran Günü yemeğimizle masamızı süslemek için çeşitli dekoratif eşyalar vardı. Parlak sarı bir masa örtüsüyle portakal rengi keten peçeteler de getirmişti.

«Yarın öğle yemeğinde konuklarımız var,» diye açıkladı kutuyu en yakın yatağın üzerine bırakıp çıkmak için kapıya yönelirken. «Ve iki tane hindi kızartılacak. Biri bize, diğeri hizmetçilere. Ne var ki bunların büyükannenizin piknik sepeti zamanına yetişebileceğini sanmıyorum. Yine de merak etmeyin, çocuklarımın Şükran Günü'nü her zamanki yiyeceklerle geçirmelerine izin veremem. Bir yolunu bulup size sıcak yemekler getireceğim. Babamın tepsisini elimle hazırlamakta ısrar edip bu arada sizler için de bir tepsi düzenleyeceğim. Yarın beni saat birde bekleyin.»

Rüzgâr gibi geldi ve gitti. Sıcak bir yemek düşüyle baş başa kaldık.

«Şükran Günü nedir?» diye sordu Carrie.

-133-

«Yemekten önce dua etmek gibi bir şey,» diye yanıtladı Cory.

Bir bakıma haklıydı sanırım. Ve doğrusunu açıklayıp onu eleştirerek üzmek istemedim.

Chris ikizleri kucağına alarak büyük koltuklardan birinde oturmuş onlara ilk Şükran Günü'nün öyküsünü anlatırken, güzel bir ziyafet sofrası hazırlamak için gerçek bir evkadını gibi koşuşturmaya başladım. Sarı ve portakal rengi kuyruklu, hindi biçiminde, masadaki yerlerimizi belirten kartlarımız bile vardı. Annemin getirdiği süslü mumları gelecekteki daha mutlu bir Şükran Günü için ayırıp sade, beyaz mumlar koydum masaya. Yemek masamızın altındaki küçük çekmecede, her seferinde banyodaki pembe plastik tasta yıkadığım ve Chris'in kuruladığı tabaklarımız dururdu.

Ama bu kez annemin gizlice getirdiği mavi bordürlü, yirmi dört ayar altın süslü Lenox porselenleri kullanacaktık. Çok eski bir takım olduğu için hizmetçilerin yokluğunu farketmeyeceklerini söylemişti. Dikkatle çatalları tabakların soluna, bıçak ve kaşıkia-rıysa sağına yerleştirdim. Sonra da geri çekilip her tarafı gözden geçirdim. Tek eksiğimiz çiçekti. Getirmeyi anımsamalıydı doğrusu annemiz.

Saat bir oldu ve geçti. Carrie yüksek sesle sızlandı. «Artık yemeğimizi yiyelim, Cathy.»

«Sabırlı ol. Annemiz özel olarak hindi filan getirecek bize.» Evişlerini bitirmekten memnun, bir köşeye kıvrılıp Lorna Doone adlı romanı aldım elime.

«Cathy, midemin fazla sabrı kalmadı,» diyen Cory bir anda XVII. yüzyıldan yaşadığımız göne getirmişti beni. Chris ise sesini çıkarmadan son sayfada çözülecek bir Cherlock Holmes macerası okumaktaydı. Niçin ikizler bizim gibi kitap okuyarak açlıklarını bastıramıyorlardı sanki?

«Biraz üzüm ye, Cory.»

-134-

«Hiç bitti artık.»

«Bunun doğrusu, hiç kalmadı artık, olacak, Cory. Ya da hiç yok.»

«Hiç bitti diyorum, Cathy.»

«Öyleyse fıstık ye.»

«Fıstıklar da bitti. Doğru söyledim mi?»

«Evet,» diyerek içimi çektim. «Bisküvi ye.»

«Carrie son bisküviyi de yedi.»

«Niçin bisküvileri kardeşinle paylaşmıyorsun, Carrie?»

«O zaman istememişti.»

Saat iki. Artık hepimiz açlıktan ölmek üzereydik. Midelerimiz tam saat on ikide yemek yemeye alışmıştı. Annemizin geç kalmasının sebebi neydi acaba? Yoksa önce kendi yemeğini bitirip bize sonra mı gelecekti? Böyle dememişti ama.

Saat üçü biraz geçe annemiz elinde kocaman bir gümüş tepsiyle odaya girdi. Üzerinde açık mavi bir yün jarse elbise vardı, arkaya dalgalar halinde taradığı saçlarını ensesinde gümüş bir tokayla tutturmuştu. O kadar güzeldi ki!

«Çok acıktığınızı biliyorum,» diye özür.dilemeye başladı hemen. «Ama babam son anda fikir değiştirip tekerlekli iskemle-siyle masaya gelmeye karar verdi.» Gülümseyerek baktı bana. «Sofrayı çok güzel hazırlamışsın, Cathy. Her şey yerli yerinde. Çiçek getirmeyi unuttuğum için çok üzgünüm. Yemekte dokuz konuğumuz vardı ve hepsi bana onca yıldır nerede olduğumu sorup duruyordu. John'a gözükmeden kilere girebilmek için neler çektim bilemezsiniz. O adamın ensesinde gözleri var sanıyorum. Zıp zıp kalkıyordum yerimden. Konuklar herhalde terbiyesiz ya da çılgın olduğuma karar vermişlerdir, ama tabaklarınızı doldurmayı başardım. Teker teker hepsini bir kenara saklayıp masaya dönüyor, bir dakika sonra burnumu silme bahanesiyle tekrar kalkıyordum. Üç kez yatak odama çıkıp özel hattan kendime telefon ettim. Kimse anlamasın diye sesimi değiştirdim tabii. Size kabak tatlısı da getirmek isterdim, ancak John onu dilimleyip tabaklara servis yaptığı için çaresiz kaldım. Kayıp parçalar derhal dikkatini çekerdi.»

-135-

En çekici gülüşüyle bakarak öpücükler gönderdikten sonra kapıdan çıkıp kayboldu.

Tanrım, Tanrım! Yaşamını karmakarışık bir hale getiriyor-duk anlaşılan!

Aceleyle masaya koştuk. Chris başını eğip duaya başladı. Ama sözleri Tanrı'yı, hele böyle bir günde, memnun edecek kadar özenli ve dikkatli seçilmemişti. «Gecikmiş bile olsa bize verdiğin bu yemeğe teşekkür ederiz, Tanrım. Amin.»

Ayrıntılara sapmadan düşündüklerini açıkça anlatmak ona özgüydü zaten. Derhal servis takımını eline aldı ve tabaklarımızı doldurmaya başladı. İkizlere birer parça beyaz et verip minik kalıplarda şekillendirilmiş salata ve sebzeleri etrafına dizdi. Daha büyücek parçalar benim tabağıma aktarıldı ve tabii en sonunda aslan payını kendine aldı. Beyniyle çalışan birinin daha çok gıdaya gereksinmesi vardı!

Açlıktan ölmek üzereydi anlaşılan. Soğumaya yüz tutmuş patates püresine saldırdı önce. Jelatinli salata erimek üzereydi ve yeşil yapraklar porsumuş gibi duruyordu.

«Soğuk yemek sevmiyoruz!» diye bağırdı Carrie özenle yerleştirilmiş tabağına bakarak. Sanki önündeki nefis yiyecekler değil, soluncanlar ve yılanlardı. Cory de hemen yüksek sesle itirazlarına katıldı. Bize bunları getirmek için türlü eziyetlere katlanmış ve konukların önünde kendini gülünç duruma düşürmüş olan anneme acımaya başlamıştım. Ve şimdi bizim ikizler hiçbir şey yemek istemiyorlardı I Üç saat açlıktan söz edip ağlamışlardı oysa!

Karşımda oturan obursa yemeklerin tadını daha iyi alabilmek için gözlerini yumarak yutuyordu kocaman lokmaları. Sabahın altısında aceleyle hazırlanmış bir piknik sepetinin içinden çıkma yiyecekler değildi tabaklarımızdakiler. Aslında büyükanneye karşı haksızlık etmemek gerekirdi. Bizi bir tek gün bile unutmamıştı. Aşçı ve hizmetçilerden önce mutfağa girip yiyeceklerimizi hazırlamak için kimbilir saat kaçta kalkıyordu.

-136-

Chris'in kocaman bir et parçasını kesmeye gerek duymadan ağzına atması şaşırttı beni. Neler oluyordu kibar ağabeyime?

«Böyle yeme, Chris. Çok kötü örnek oluyorsun adı önemli olmayan kişilere.»

«Bana bakmıyorlar bile,» dedi lokmasını yutmadan. «Hem açlıktan ölmek üzereyim. Ömrümde bu denli acıktığımı anımsamıyorum ve hepsi de çok nefis.»

Hindiyi küçük lokmalara ayırdım ve karşımdaki kabasaba adama nasıl yeneceğini öğretmek için minik bir lokmayı çatalımın ucuyla kibarca ağzıma götürdüm. «Evleneceğin kadına şimdiden acıyorum. Bir yıla kalmaz boşar seni.»

Hiç aldırış etmeden yemesini sürdürdü.

«Cathy,» dedi Carrie. «Chris'e sert davranma. Çönkü biz soğuk yemek sevmiyoruz ve de yemeyeceğiz.»

«Karım beni o kadar çok sevecek ki kirli çoraplarımı bile yüksünmeden yıkayacak. Ayrıca, Carrie ve Cory, dinleyin beni, soğuk yulafla üzümü sevdiğinizi söylersiniz, onun için bitirin ta-baklarınızdakileri!»

«Soğuk hindi sevmiyoruz... ve patateslerin üstündeki kahverengi şey de çok garip.»

«O kahverengi şeye salça derler, tadı da harikadır. Üstelik Eskimolar soğuk yemeğe bayılırlar.»

«Cathy, Eskimolar soğuk yemek severler mi?»

«Bilmiyorum, Carrie, ama sanırım sevmeleri gerekir. Yoksa açlıktan ölebilirler.» Şükran Günü'yle Eskimoların ilgisini anlayamamıştım bir türlü. «Chris, daha iyi bir şey söyleyemez miydin? Niçin Eskimolar?»

«Eskimolar, Kızılderili asıllıdırlar. Ve Kızılderililer, Şükran Günü'nûn bir parçasıdır.»

«Yaa!»

«Bir zamanlar Kuzey Amerika'nın Asya'ya bağlı olduğunu herhalde biliyorsun,» diye açıkladı Chris iri lokmalar arasından.

-137-

«Kızılderililer bu tarafa Asya'dan geçtiler, bir bölümü karla buzu çok sevdiği için orada kaldı, diğerleri de - daha doğrusu aklı başında olanlar- güneye indiler.»

«Cathy, şu jöleye benzeyen pürtük mürtük şey nedir?»

«Kızılcık salatası. Pürtükler bütün kızılcıklar, mûrtükler fındık, beyaz kısmıysa krema.»

«Pürtüklü mürtüklü şeyleri yine de sevmiyoruz.»

«Carrie,» diye söze karıştı Chris. «Sevip sevmediğiniz yemekleri dinlemekten bıktım. Yiyin hepsini.»

«Ağabeyim haklı, Carrie. Kızılcıklar da, fındıklar da çok nefis. Kuşlar kızılcıkları çok severler ve siz de kuşları seviyorsunuz, değil mi?»

«Kuşlar kızılcık yemezler. Ölü örümceklerle böcekleri yerler. Gördük onları. Damdan toplayıp çiğnemeden yuttular! Kuşların yediklerini yiyemeyiz.»

«Çeneni kapatıp ye!» dedi Chris.

Bu kahrolası eve geldiğimizden beri ilk kez doğru dürüst yemekler konmuştu önümüze ve ikizler bir tek lokma bile almadan tabaklarını seyretmekle meşguldüler!

Chris ise masanın üstünde ne varsa silip süpürecekti neredeyse!

İkizler mantar soslu patateslerin tadına baktılar ve patateslerin taneli, sosunsa 'garip' olduğuna karar verdiler.

«Öyleyse tatlı patatesleri yiyin,» diye bağırdım en sonunda. «İyice ezildiklerinden içinde pürtük mürtük yok. Ayrıca portakal ve limon suyu var.» İnşallah fındık taneciklerini farketmezler, diye dua ediyordum bir yandan.

Karşılıklı oturmuş yiyecek tartışması yaparken bir iki lokma yediler. Chris yemeğin üzerine bir de tatlı olması gerektiğini söyleyip sızlanırken, tabakları toplamaya başlamıştım bile. Ve anlayamadığım bir nedenle ağabeyim bana yardım etmeye baş-

-138-

ladı! İnanamadım gözlerime. En çekici gülüşüyle bana bakıp yanağımdan öptü. Eğer iyi bir yemek bunları bir erkeğe yaptırabili-yorsa, çok iyi bir aşçı olmak şarttı demek. Bulaşığa yardıma gelmeden önce yere attığı çoraplarını bile topladı!

Chris'le beraber tabakları kurulayıp yerlerine kaldırdıktan on dakika sonra ikizler bir ağızdan bağırdılar. «Karnımız acıktı! Midemiz kazınıyor!»

Chris masasında kitap okuyordu. Hiç sesimi çıkarmadan Lorna Doone'u bir yana bırakarak yerimden kalktım ve ikisine de piknik sepetinden birer tane fındık ezmeli sandviç çıkarıp verdim.

Büyük bir iştahla bunları yerlerken tekrar yatağın üzerine uzanıp şaşkın gözlerle onları izledim. Abur cubur şeylerden ne zevk alıyorlardı? Anlaşılan anne olmak sandığım kadar kolay ve zevkli değildi.

«Yere oturma, Cory. Orası daha soğuk.»

«Koltukları sevmiyorum,» dedi ve aksırdı.

Ertesi gün Cory'nin nezlesi arttı. Minik yüzü kızarmıştı ve alev alev yanıyordu. Bütün kemiklerinin ağrıdığını söyleyerek sızlanmaktaydı. «Cathy, annem nerede, gerçek annem yani?» Ah, ne kadar çok ihtiyacı vardı annesine. En sonunda annemiz kapıda belirdi.

Cory'nin kırmızı yüzünü görünce telaşa kapıldı ve bir derece getirmek üzere dışarı çıktı. Dönüşünde ne yazık ki büyükanne de yanındaydı.

Küçük kardeşim ağzında dereceyle yastıklara gömülmüş yatarken, kendisini zor durumdan kurtarmaya gelmiş bir iyilik meleği gibi bakıyordu annesinin yüzüne. Ve ben, ikinci annesi o saniye unutulmuştum.

-139-

«Tatlım, hayatım, canım,» diye konuşuyordu annesi. Usulca kucağına aldı onu ve sallanan koltuğa oturup yüzünü gözünü öpmeye başladı. «İşte buradayım, sevgilim. Şeni çok seviyorum. Sana bakacağım ve acılarını •gidereceğfm. İyi bir çocuk gibi mamanı yiyip portakal suyunu iç. Yakında iyileşeceksin.»

Sonra küçüğü tekrar yatağına yatırdı ve ağzına bir aspirin koyup yutması için biraz su verdi. Mavi gözleri üzüntüyle buğulanmış, ince, beyaz elleri sinirle oynamaya başlamıştı.

Gözlerinin kısılıp dudaklarının sessiz bir duaya başlar gibi kıpırdanmasını dikkatle izledim.

iki gün sonra Carrie de kardeşinin yanına yatırılmıştı. Ök-sürüyor, aksırıyor, ateşten kavruluyordu. Chris de paniğe kapılmıştı. Büyük yatağın içinde yan yana, minicik parmaklarıyla yorganı boğazlarına kadar çekerek solgun ve hasta yatıyorlardı.

Tenleri öylesine beyazlaşmış, mavi gözleri öylesine irileşip yuvalarına gömülmüştü ki, porselen heykelleri andırmaya başlamışlardı. Gözlerinin altındaki gölgeler ikisine de garip bir ifade vermişti. Annemiz yanımızda olmadığı zamanlar, yalvaran gözlerle Chris'e ve bana bakıp acılarını geçirmek için bir şeyler yapmamızı söylüyorlardı sessizce.

Annem ikizlerle daha çok beraber olabilmek için sekreterlik okulundan bir hafta izin aldı. Ne var ki odamıza her gelişinde büyükannenin de gölge gibi onu izleyişi artık iyiden iyiye canımı sıkmaya başlamıştı. Burnunu her işimize sokup istenmediği zamanlar bile fikirlerini bildiriyordu. Tanrı'nın yarattığı dünyada yaşamaya hakkımız olmadığını bize daha önceleri de söylemişti. Acaba ıstırabımızı daha da artırmak, annemizin bizimle yalnız kalıp mutluluk vermesine engel olmak için mi geliyordu?

Ürkütücü, gri giysilerinin hışırtısı, sesinin tonu, tok ayak sesleri, iri ve solgun elleri, parlayan pırlantaları, ölmekte olan hücrelerinin yarattığı kahverengi benekleri... oh, evet, onu görmek bile nefret etmek için yeterliydi.

-140-

Bu arada annemiz ikizleri sağlıklarına kavuşturabilmek amacıyla elinden geleni yapmak için sık sık yanımıza geliyordu. Hasta yavrularına aspirin, su, portakal suyu, sıcak tavuk çorbası içirirken gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmaya başladığı görülüyordu.

Bir sabah, kendi eliyle sıktığı, büyük bir termos dolusu portakal suyuyla girdi içeri. «Dondurulmuş ya da şişelenmiş olanlardan daha iyidir,» diye açıkladı. «Soğukalgınlığına iyi gelen A ve C vitaminleriyle yüklüdür.» Sonra bizim yapmamız gerekenleri sayıp döktü. İlk başta onlara sık sık portakal suyu içirmemiz geliyordu. Kışın bir buzdolabından farklı olmayan tavanarası merdivenlerine yerleştirdik termosu.

Carrie'nin ateşine bakınca annemizin soğukkanlılığı bir anda uçup gitti. «Aman Tanrım,» diye haykırdı üzüntüyle. «Neredeyse kırk derece. Onları doktora götürmek zorundayım.»

Büyük tuvalet masasının bir kenarına tutunmuş, artık çok soğuk olduğundan yukarı çıkamadığım için burada bale egzersizlerimi yapıyordum. Büyükanneme bakıp bu sözlere göstereceği tepkiyi ölçmek istedim.

Kendilerini kaybedip ortalığı velveleye verenlere hiç tahammülü yoktu doğrusu. «Saçmalama, Corinne! Bütün çocuklar hastalanınca ateşleri yükselir. Önemli değil. Bunu şimdiye dek öğrenmiş olmalıydın. Soğukalgınlıklarının hepsi birdir.»

Chris dikkatle okuduğu kitaptan kaldırdı başını. Mikrobu nereden aldıklarını bilmiyor sa da, ikizlerin grip olduklarına inanıyordu.

Büyükanne sözlerini sürdürdü. «Doktorlar nezleyi tedavi etmeyi biliyorlar mı? Biz de onlar kadar bilgiliyiz. Yapacak üç şey var: yatmak, bol su içmek ve aspirin almak. Başka ne yapılabilir ki? Bunları yapmıyor muyuz yani?» Öfkeli gözlerini bana çevirdi. «Bacaklarını sallamaktan vazgeç, kız. Sinirlendiriyorsun beni.» Sonra tekrar bakışları ve sözleri anneme yöneldi. «Annem, 'Nezle üç günde gelir, üç gün kalır ve üç günde gider,' derdi.»

-141-

«Peki ya grip olmuşlarsa?» diye sordu Chris. Büyükanne arkasını dönerek bu soruyu duymazlıktan geldi. Babamıza benzettiği için Chris'in yüzüne hiç bakmazdı. «Daha yaşlı ve bilgili kişilere güvenmediklerini söyleyenlerden nefret ederim. Herkes nezlenin kuralını bilir. Bu böyledir, nasıl olsa iyileşecekler.»

Büyükannenin dediği gibi ikizler iyileştiler. Ancak dokuz değil, on dokuz günde. Yatak istirahati, vitaminli içecekler ve aspirin... Daha çabuk sağlıklarına kavuşmalarına yardım edecek bir doktor bakımı olmadan... Gündüzleri ikisi yan yana yatıyorlardı, ama gece olunca Carrie'yi yanıma alıyordum. Aynı hastalığa Chris'le benim niçin tutulmadığımızı bir türlü çözemedim.

Geceler boyu uykudan uyanıp su ya da merdiven buzdolabında saklanan portakal suyunu içirmek için yerimizden fırlıyorduk. Bisküvi için, anneleri için, burunlarını açacak herhangi bir şey için ağlayıp duruyorlardı. Kendilerini endişelendiren durumları, kalbime işleyen korku dolu bakışlarla anlatıyorlardı yalnızca. İyi oldukları zaman sormadıkları soruları hastalanınca sıralamaya başlamışlardı... garip, değil mi?

«Niçin hep burada kalıyoruz?»

«Aşağı kat bir yere mi gitti?»

«Güneşin saklandığı yere mi gitti?»

«Annemiz bizi sevmiyor mu artık?»

«Duvarlar niçin titriyor?»

«Titriyorlar mı?» diye sordum karşılık olarak.

«Chris de titriyor.»

«Çok yorgun Chris.»

«Yorgun musun, Chris?»

«Bir bakıma. İkinizin de uyuyup bu kadar soru sormamanızı yeğlerim. Cathy de yorgun. İkimiz de uyumak istiyoruz. Ama önce sizin rahatça uykuya dalışınızı izlemek zorundayız.»

«Uyurken göremezsiniz ki.»

Chris içini çekerek Cory'yi kucağına aldı ve sallanan koltuğa yerleşti. Hemen Carrie'yle ikimiz de kucağında yerimizi aldık.

-142-

Sabahın saat üçünde masallar anlatarak bir geri, bir ileri sallanmaya başladık. Eğer ağlayıp annelerini isterlerse derhal anne ve baba pozuna geçip hafif ninnilerle onları yatıştırmaya çalışıyorduk. Öylesine sallanmıştık ki, zemin tahtalarının gıcırtısının aşağıdan duyulacağından korkmaya başladım.

Ve bu arada hiç durmaksızın dağlardan uğuldayarak esen rüzgârı dinledik. İskelete dönmüş ağaçları hışırdatarak, evi gıcırdatıp ölümü fısıldayarak, inleyip sızlayarak güvenlik içinde olmadığımızı anlattı bize.

Saatlerce yüksek sesle kitap okumak, masal anlatmak ve ninni söylemekten seslerimiz kısılmıştı. Yorgunluktan hastalanacak hale gelmiştik. Her gece yataklarımızın yanına diz çöküp ikizlerimizi iyileştirmesi için dua ediyorduk. «Lütfen, Tanrım, onları bize sağlıklı olarak geri ver.»

Sonra bir gün öksürükleri azaldı, uykusuz gözkapakları kapandı, nihayet huzur dolu düşlere daldılar. Ölümün soğuk elleri minik kardeşlerimize uzanmıştı ve pek yakalarını bırakacağa benzemiyordu. Sağlıklarına kavuştukları zaman bile eskisi gibi değildiler. Zaten çok ender konuşan Cory'nin artık hiç sesi çıkmıyordu, çenesi hiç durmaksızın işleyen Carrie ise zar zor ağzını açar olmuştu.^Daha önceleri arzuladığım sessizliğe kavuşmuş, ama sürekli olarak bebekleri, arabaları, trenleri, kamyonları, çamaşırları, elbiseleri, gemileri, yastıkları, ayakkabılarıyla sohbet eden kuş cıvıltısını özler olmuştum.

Dilleri bembeyazdı. Korkuyla doğrulup tek yastıkta yatan iki küçük yüze baktım. Niçin bir an önce büyümelerini istemiştim? Uzun süren hastalık bir anda gözlerinin altlarını halkalandırmış, yüzlerini soldurmuştu. Yüksek ateş ve sürekli öksürük, yaşlı, yorgun insanların hiçbir şeyi umursamayan boş bakışlarını vermişti onlara. Korkuyordum. Solgun yüzleri ölümle dolu düşlere itiyordu beni geceler boyu.

Ve hiç durmaksızın rüzgâr esti.

-143-

Bir gün ayağa kalkıp dolaşmaya başladılar. Bir zamanlar koşup oynadıkları, zıplayıp hopladıkları tombul bacakları şimdi onları güçlükle taşıyordu. Uçmak yerine sürünmeyi, gülmek yerine gülümsemeyi yeğ tutar gibiydiler.

Bitkin ve yorgun yatağıma uzanıp düşünmeye başladım. İkizlerimizin bebekçe çekiciliklerini onlara yeniden kazandırabilmek için ne yapabilirdik?

Eski sağlıklarına kavuşmaları için ikimiz de canımızı feda etmeye hazırdık, ancak bunun bir yararı olacağını sanmıyorduk.

İkizlerimizin sağlıksız durumlarına dikkatini çekince annemiz, «Vitamin!» diye haykırdı. «Yalnız onların değil, sizin de vitaminlere ihtiyacınız var. Her gün birer kapsül alacaksınız.» Bunları söylerken narin, güzel elleri, özenle taranmış parlak saçlarını düzeltmekteydi.

«Temiz hava ve güneş kapsüllerde dağıtılıyor mu?» diye sordum. Yatağın kenarına oturmuş, olan biteni görmek istemeyen anneme öfkeli gözlerle bakıyordum. «Her gün birer kapsül yutunca normal bir yaşam sürdürdüğümüz, açık havada dolaştığımız zamanki sağlıklı çocuklar olacak mıyız?»

Annem pembe bir elbise giymişti ve pembe ona çok yakışırdı. Yanaklarında güller açmıştı sanki, saçları da pembemsi bir ışıkla parlıyordu.

«Cathy,» dedi bana yan gözle bakarak. Ellerini gizlemek için dolaşmaya başlamıştı. «Her şeyi benim için zorlaştırmakta niçin bu kadar ısrar ediyorsun? Elimden geleni yapıyorum. Gerçekten yapıyorum. Evet, doğrusunu istersen o vitaminlerde açık havanın size vereceği her şey var. Bu nedenle bu kadar çeşitli vitamin imal ediliyor.»

Umursamazlığı yüreğimi parçalıyordu. Gözlerimi, her şeyi başını eğip sesini çıkarmadan dinleyen Chris'e diktim. «Bu hapishanede daha ne kadar kalacağız, anne?»

-144-

«Kısa bir süre, Cathy. Çok kısa. İnan bana.»

«Bir ay?»

«Olabilir.»

«Acaba gizlice ikizleri alıp arabanla gezmeye götüremez misin? Uşakların görmeyeceği bir saati ayarlayabilirsin. Çok büyük bir etkisi olacağını sanıyorum. Chris'le benim gelmeme gerek yok.»

Arkasını dönüp bu planlan birlikte yapıp yapmadığımızı anlamak için ağabeyimin yüzüne baktı. Ancak Chrİs'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi suçsuzluğunu ortaya koyuyordu. «Hayır, olamaz! Böyle bir tehlikeyi-göze alamam! Bu evde sekiz kişi çalışıyor. Gerçi odaları asıl binadan uzakta ama yine de her an bir camdan bakıyor olabilir ya da arabayı çalıştırdığımı duyabilirler. Merakla hangi yöne gittiğimi izleyebilirler.»

Sesim soğuklaştı. «Öyleyse bize taze meyve, özellikle muz getirebilir misin? İkizlerin bunu ne kadar sevdiklerini bilirsin. Buraya geldiğimizden beri hiç yemediler.»

«Yarın muz getiririm. Büyükbabanız muz sevmez.»

«Ne ilgisi var bununla?»

«Bu nedenle eve muz alınmıyor.»

«Her gün arabayla sekreterlik okuluna gidip geliyorsun. Bir yerde durup kendin alabilirsin. Ayrıca biraz fındık ve kuru üzüm. Neden arasıra onlara bir paket patlamış mısır getirmiyorsun? Herhalde dişlerini çürütmez!»

Başını sallayarak onayladı. «Ve sen kendin için neler istiyorsun?»

«Özgürlük! Dışarı çıkmak istiyorum. Kilitli bir odada yaşamaktan bıktım. İkizlerin de, Chris'in de çıkmasını istiyorum. Bir] ev kiralamanı, satın almanı ya da. çalmanı istiyorum. Ne yaparsan yap, ama bizi götür buradan!»

«Cathy,» diye yalvarmaya başladı. «Elimden geleni yapıyorum. Kapıdan içeri her girişimde size armağanlar getirmiyor muyum? Muzdan başka neye ihtiyacınız var? Söyle!»

-145

Çatı/F: 10

«Burada kısa bir süre kalacağımıza söz vermiştin. Aradan aylar geçti!»

Yalvaran bir tavırla ellerini açtı. «Öz babamı öldürmemi mi istiyorsun yoksa?»

Duygusuzca başımı salladım.

«Onu rahat bırak!» diye bağırdı Chris kapı annemizin ardından kapandığı anda. «Bizim için her şeyi yapmaya çalışıyor! Onu iğnelemekten vazgeç. Sanki sözlerine inanmıyormuş gibi sorguya çekiyorsun hep. Canını sıktığın halde buraya geldiğine dua etmemiz gerekir. Ne kadar ıstırap çektiğini anlamıyor musun? Çocuklarının bir odaya kilitlenip tavanarasında oyun oynamaya zorlanmalarından mutlu olduğunu mu sanıyorsun?»

Annemiz gibi birinin ne hissettiğini anlamak çok zordu. Gerçi sık sık yorgun görünüyordu, ama çoğunlukla serinkanlı, sakin bir görünüşü vardı. Tüm giydikleri yeni ve pahalıydı; aynı giysiyi iki kez üzerinde göremiyorduk. Bize de yığınla yeni giysiler almıştı ama ne giydiğimiz önemsizdi. Büyükanneden başka bizi gören yoktu ve belki paçavralara bürünsek o daha fazla mem-mun olurdu.

Bir gece Cory uyanıp bana seslendi. «Rüzgâra söyle gitsin, Cathy.»

Derin uykuya dalmış olan Carrie'yi yerinde bırakıp kalktım ve oğlanların yatağına girip Cory'ye sımsıkı sarıldım. Gerçek annesinin sevgisine ihtiyacı olan incecik vücutlu, zavallı kardeşim... bir tek ben vardım ona sarılacak. Öylesine küçük, öylesine zayıftı ki, sanki kuvvetli bir rüzgârla uçup gidecekti. Yüzümü buklelerine gömüp usul usul başını öptüm. «Rüzgârı gönderemem, Cory. Ancak Tanrı yapabilir bunu.»

«Öyleyse Tanrı'ya rüzgârı sevmediğimi söyle,» dedi uykulu bir sesle. «Söyle Tanrı'ya rüzgâr içeri girip beni götürmek istiyor.»

Sımsıkı bastırdım göğsüme... asla rüzgârın onu alıp götürmesine izin veremezdim! Aslal Ama ne demek istediğini anlıyordum.

-146-

«Bana bir masal anlat da rüzgârı unutayım, Cathy.»

Anneleri ve babalarıyla sıcacık bir evde oturan çocukların uydurma öyküsünü anlattım ona. Evin arka bahçesindeki ağaçlarda salıncaklar vardı ve her tarafta gerçek çiçekler büyüyordu. Clover adında bir yavru köpek, Calico adında bir kedi bile vardı. Ve bütün gün altın kafesinde öten sapsarı bir kuş... Herkes birbirini seviyordu ve hiç kimse azarlanmıyor, tokatlanmıyor, kırbaçlanmıyordu. Ne kapıları kilitliydi, ne de perdeler sımsıkı örtülü.

«Bana şarkı söyle, Cathy. Beni şarkıyla uyutmanı çok seviyorum.»

Onu kollarımda tutup sık sık mırıldandığını duyduğum müziğe yazdığım şarkıyı söylemeye başladım. Rüzgâr korkusunu yenmesine yardımcı olacak bir şarkıydı bu. Belki benim korkularımı da alıp götürecekti aynı zamanda. İlk kez deniyordum şarkı sözü yazmayı.

Dağlardan esen rüzgârı duyuyorum, Gece sessizken konuşur benimle, Kulağıma fısıldar, Ama sözlerini duyamam Ne denli yakın olsam.

Denizlerden esen meltemi duyuyorum, Saçlarımı uçurup okşuyor beni, Asla elimi tutmuyor, Anladığını göstermek için, Asla usulca dokunmuyor bana.

Biliyorum bir gün tırmanacağım bu dağa, Bir başka gün bulacağım, Duyacağım sözleri söyleyecek başka bir ses, Eğer bir yıl daha yaşayacaksam... ,

-147-

Ve sevgili küçüğüm kollarımın arasında kendini güvende hissederek düzenli soluklarla uykuya daldı. Hemen yanıbaşında yatan Chris gözlerini tavana dikmişti. Şarkım sona erince başını çevirip bana baktı. On beşinci yaşgünü bir kutu dondurma ve bir pastayla kutlanıp geçmişti bile. Her gün gelen armağanlara daha pahalıları eklenmişti. Onun için pek çok şey güzel ve harikaydı. Nasıl böylesine kolay memnun olabiliyordu?

Annemizin eskisi gibi davranmadığını göremiyor muydu? Artık her gün gelmediğini farketmiyor muydu? Her sözüne, öne sürdüğü her bahaneye kanacak kadar ahmak mıydı?

Noel gecesi... Beş aydır Foxworth Malikânesindeydik. Değil dışarıya, aşağı kata bile bir kez olsun inmemiştik henüz. Kuralları uyguluyorduk hep: Her yemekten önce dua ediyor, her gece yataklarımızın yanında diz çöküp bağışlanmak için Tanrı'ya yalvarıyor, banyoda edepli davranıyorduk. Sanki yaşama bakışımızda bile bir değişme vardı.

Noel alışverişi heyecanından yoksun kalmanın pek önemli olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım. Zengin olup istediğimiz her şeyi alabileceğimiz Noel'ler de olacaktı. Gösterişli giysilerimiz içinde, soylu davranışlarımızla herkesi kendimize hayran bırakacak, aranan, istenen, sevilen kişiler olacaktık.

Noel Baba'nın gerçek olmadığını ben de, ağabeyim de biliyorduk, ama yine de ikizlerin bu düşe inanmalarını istiyorduk. Göklerde uçan ve çocuklara her istediklerini getiren neşeli şişkoyu tanımadan büyümemeliydi bir çocuk.

Bizim gibi kilit altında oturanlar için bile Noel zevkli uğraşlar yaratan bir zamandı. Yıkılmaya, kuşkulanmaya, inanmamaya başlasak bile neşelenmek için zorluyorduk kendimizi. Annemize ve ikizlere gizlice hediyeler hazırlıyorduk. İkizler için hazırladığımız oyuncak hayvanları saatlerce elde diktikten sonra içlerini doldurup paketledik. Bu arada banyoya girip kapıyı kilitleyerek

-148

Chris'e kırmızı bir bere örüyordum. Ama herhalde annem ölçüler konusunda yanılmıştı, çünkü zavallı bere büyüdükçe büyü-yordu.

Sonra Chris son derece saçma ve korkunç bir fikirle çıktı karşıma. «Büyükanneye de bir hediye hazırlayalım. Onu ayrı tutmak doğru olmaz. Her gün yiyeceğimizi taşıdı buraya kadar. Belki böylelikte kalbin/ kazanabiliriz. Ve eğer bize tahammül etmeyi başarabilirse, yaşamımızın ne kadar düzeleceğini düşünebiliyor musun?»

Ona kanıp, bizden nefret eden kişiye vermek üzere saatlerce bir hediye hazırlamaya çalıştım. O güne dek bize isimlerimizle hitap etmemişti bile.

Taba rengi keteni bir çerçeveye gerip üzerine çeşitli renk-' lerde boncuklar yapıştırdıktan sonra, özenle altın sarısı ve kahverengi şeritler işlemeye başladık. En ufak bir hatayı bile kabul etmeyip hemen sökerek yeniden yapıyorduk. Hiçbir şeyin gözünden kaçmayacağını biliyorduk. En iyisini yapmadıkça ona armağan etmek de bize yakışmazdı doğrusu.

«Biliyor musun,» dedi Chris. «Onu kendi tarafımıza çekmek için iyi bir fırsat geçti elimize. Ne de olsa bizim büyükannemiz ve insanlar giderek değişebilir. Hiç kimse olduğu gibi kalamaz. Annemiz babasını kazanmaya çalışırken, biz de büyükanneyi elde etmeliyiz. Benim yüzüme bakmıyorsa bile sana bakıyor ve konuşuyor.»

Aslında bakıyor sayılmazdı. Yalnızca saçlarımla ilgileniyordu. Bu konuda adeta büyülenmiş gibiydi.

«Unutma, Cathy, bize bir sarı krizantem vermişti.» Haklıydı ağabeyim. Destek alacağımız bir noktaydı bu.

Akşamüstü annem elinde canlı bir çam ağacıyla odamıza girdi. Kırmızı yün elbisesi vücudunu sarıyor ve gıpta ettiğim tüm yuvarlak hatlarını ortaya çıkarıyordu. Neşesi ve mutluluğu bizlere de bulaştı, hep birlikte ağacımızı süslerken kahkahalarla gülüp eğlenmeye başladık. Yataklarımızın ayakucuna asmamız için dört tane çorap verdi bize. Geceleyin Noel Baba gelip bunları dolduracaktı.

-149-

«Gelecek yıl bugün, kendi evimizde yaşıyor olacağız,» dedi annem gülerek ve ben de inandım.

«Evet,» diye sürdürdü sözlerini hepimizi sevince boğarak. «Gelecek yıl çok mutlu olacağız. Koskocaman bir ev ve istediğimiz her eşyayı alacak kadar paramız olacak. Kısa zamanda bu odayı da, tavanarasını da unutacaksınız. Büyük bir cesaret göstererek burada geçirdiğiniz günler geride kalacak. Hiç yaşanmamış gibi...»

Bizleri öpüp sevdiğini söyledi. Gidişini izlerken eskisi kadar yalnız hissetmedik kendimizi. Umutlarımızı ve düşlerimizi doldurdu söyledikleri.

Gece hepimiz uyurken annemiz tekrar gelmişti. Sabah olunca çorapların doldurulmuş olduğunu gördüm. Çam ağacının altı ve odanın neredeyse her yeri hediye paketleriyle dolmuştu.

Chris'le göz göze geldik. Göz kırpıp sırıttı ve yataktan fırladı. Minik gümüş çıngırakları kapıp çalmaya başladı. «İyi Noel' ler!» diye bağırıyordu. «Ey ahali, uyanın! Cory, Carrie, uykucular, açın gözlerinizi! Kalkın bakın Noel Baba neler getirmiş!»

Gözlerini ovuşturarak yavaş yavaş uyandılar ve paket yığınlarına, çorapları dolduran şekerlerle çikolatalara, çikletlere, bisküvilere, meyvelere şaşkınlıkla baktılar.

Gerçek şeker —en sonunda! Hani okul ve kilise partilerinde dağıtılan, rengârenk, sert şekerler— dişlerinizde kapkara oyuklar açan şekerler. Her şey öylesine Noel kokuyordu ki!

Cory yatağın içinde oturmuş, minicik yumruklarıyla gözlerini ovuşturmaktaydı. Konuşamayacak kadar şaşırmıştı.

Ama Carrie daima söylenecek bir şeyler bulabilirdi. «Noel Baba bizi nasıl buldu?»

«Oh, Noel Baba'nın sihirli gözleri vardır,» diye açıkladı Chris ikizleri havaya kaldırıp omuzlarına oturturken. Babam gibi davrandığını görmek gözlerimi yaşanmıştı.

-150-

«Hiçbir zaman çocukları bilerek armağansız bırakmaz. Ayrıca burada olduğumuzu öğrenmişti. Oturup ona upuzun bir mektup yazdım ve istediklerimizin listesini yaptım. Listenin uzunluğu neredeyse bir metreyi buldu.»

Ne kadar komik! Dördümüzün de gerçek isteği çok kısaydı aslında: Özgürlüğümüze kavuşup temiz havaya çıkmak!

Boğazımda buruk bir yumruyla yatağın içinde doğrulup oturdum. Annem elinden geleni yapmıştı. Bizi seviyordu. Bunların hepsini alıp gizlice eve getirmek aylar sürmüş olmalıydı.

Tüm kötü ve çirkin düşüncelerimden utanmış, pişmanlık duymaya başlamıştım. İnsan inancı ve sabrı olmadan her şeyi bir anda isterse, sonunda bu duygulara kapılıyordu anlaşılan.

Chris dönüp soran gözlerle baktı bana. «Yataktan kalkmayacak mısın yoksa? Bütün günü orada geçirecek değilsin ya... Artık hediyelerden hoşlanmıyor musun?»

İkizler heyecanla paketlerini açarlarken ağabeyim yanıma gelerek elini uzattı. «Haydi, Cathy, on iki yaşında yaşayacağın tek Noel'i mutlu geçirmeye çalış. Geçmiş ve gelecek Noel'lerden çok farklı olacak bu bizim için.»

Beyaz biyeli kırmızı pijamaları vardı üstünde ve altın sarısı saçları karmakarışıktı. Ben de kırmızı yünlü geceliğim ve karışık saçlarımla ona benziyordum. Gülerek sıcak avucuna elimi koydum. Nerede bulunursanız bulunun; koşullar ne olursa olsun, Noel Noel'dir. Mutlu olunması gereken bir gün.

Bütün paketleri açtık ve yeni giysilerimizi denedik. Bir yandan da avuç avuç şeker yiyorduk. Ve "Noel Baba' şekerleri 'iyi bildiğimiz, birinden' gizlememizi belirten bir not bırakmıştı. Noel' de bile şeker dişleri çürütüyordu.

Yeşil kadife sabahlığımı giyip yere oturdum. Chris'in de pijamalarına uygun kırmızı flanel bir sabahlığı vardı. İkizlere de mavilerini giydirdim birörnek. Sabahın erken saatlerinde bizden daha mutlu dört çocuk olacağını düşünemiyordum. Çikolatalar -özellikle yasak oldukları için- her zamankinden daha tatlı gi-

-151-

biydiler. Bir tanesini ağzıma atıp yavaş yavaş erimesini beklemek harika bir şeydi. Tadını daha iyi alabilmek için gözlerimi sımsıkı yummuştum. Ve açınca Chris'in de beni taklit ettiğini gördüm. İkizlerse şaşkın gözlerle çiğniyorlardı çikolatalarını. Yoksa çikolatayı ve şekeri tümüyle unutmuşlar mıydı? Daldıkları inanılmaz zevk bu fikrimi doğruluyordu. Anahtarın kilitte döndüğünü duyunca çikolatayla şekeri en yakın yatağın altına sakladık.

Büyükanne elinde piknik sepetiyle girdi içeri. Sepeti masaya bırakırken bize iyi Noel'ler bile dilemedi. Ne günaydın dedi, ne gülümsedi, ne de herhangi bir şekilde bugünün özel bir gün olduğunu belirtti. Ve o bize hitap etmeden, konuşmamız yasaktı.

İsteksiz, ürkek ve aynı zamanda umut dolu, ince uzun paketi elime aldım. Annemizin getirdiği hediyelerin birinden çıkardığımız kırmızı kâğıda sarmıştık armağanımızı. Çocuk gözüyle güzel bir bahçe yaratmak için dördümüz de tüm gücümüzle çalışmıştık. Sandıklarda bulduğumuz kumaş parçaları, parlak iplikle işlenmiş çiçeklerin üzerinde uçuşan kelebekleri yaratmamıza yardımcı olmuştu. Carrie kırmızı benekli mor kelebekler yapmak için ısrar etmişti. Cory ise siyah ve yeşil benekli, kırmızı gözlü sarı kelebekleri tercih etmişti. Kahverengi kordonla ve minicik taba taşlarla ağaçların gövdelerini oluşturmuş, rengârenk kuşların konacağı ince dallar bile yapmıştık. Eski yastıklardan çıkardığımız kuş tüylerini suluboyayla renklendirdikten sonra eski bir diş fırçasıyla temizleyip parlatmıştık.

Belki de eserimizle fazla övünüyorduk, ama inanılmaz bir yaratıcılık örneği olduğunu herkes kabul ederdi. Kompozisyonumuz düzenli ve uyumluydu, öylesine güzeldi ki, gösterdiğimiz zaman annemizin gözleri yaşarmış, bizi de ağlatmamak için arkasını dönmek zorunda kalmıştı. Evet, bu tablo şimdiye dek yarattığımız en önemli eserimizdi.

Korkuyla titreyerek ellerinin boş kaldığı bir anda yaklaşmak için bekledim. Büyükanne Chris'e bakmadığı ve ikizler de ondan çok korktukları için hediyeyi verme görevi bana düşmüştü. Chris

-152-

dirseğiyle dürttü beni. «Haydi,» diye fısıldadı. «Her an çıkıp gidebilir.»

Ayaklarım sanki yere çivilenmişti. Uzun, kırmızı paketi büyükanneye uzattım. Bize düşmanlıktan başka bir şey göstermediği ve acı çektirmek için fırsat kolladığından, ona herhangi bir armağan vermek çok güçtü doğrusu.

O Noel sabahı bizi kırbaçlamadığı ya da azarlamadığı halde acı vermeyi başarmıştı yine.

Kendisini selamlayıp, «Mutlu Noel'ler, büyükanne,» demeyi çok isterdim. «Size ufak bir armağan vermek istiyoruz. Teşekküre bile değmez aslında. Her gün getirdiğiniz yiyecekler ve kaldığımız oda için size minnettar olduğumuzu belirtmek istedik sadece.» Hayır hayır, böyle konuşursam alay ettiğimi düşünebilirdi. Şöyle demek daha doğruydu: «Mutlu Noel'ler, armağanımızı beğeneceğinizi umuyoruz. Cory ve Carrie de hazırlamamıza yardım ettiler. Gittikten sonra bile bizi anımsamak için saklayabilirsiniz herhalde.»

Elimde bir paketle yanına yaklaşmam onu çok şaşırttı. Tüm cesaretimi toplayıp gözlerimi kaldırdım ve paketi uzattım. Gözlerimle yalvarmak istemiyordum. Alıp açmasını, soğuk bir tavırla bile olsa teşekkür etmesini bekliyordum. Bu gece yatağına girince, belki de bizim ilk gün sandığı kadar kötü olmadığımızı düşünmesini arzuluyordum. Hediyesini hazırlamak için harcadığımız çabayı anlamalıydı. Bize karşı tutumunun doğru ve yanlış yönlerini araştırırdı belki.

Soğuk ve ürkütücü bakışları küçümser bir tavırla kırmızı kâğıtlı pakete çevrildi. Üstünde kocaman, gümüş rengi bir fiyonk ve «Büyükannemize — Chris, Cathy, Cory ve Carrie» yazılı bir kart vardı.

Taş grisi gözleri kartı dikkatle okudu ve bakışları tekrar gözlerime dikildi. Bazen korktuğum gibi kötü olmadığımıza bizi inandırmasını istiyordum. Tekrar kutuya baktı ve ağır ağır arkasını döndü. Bir tek söz söylemeden dışarı çıktı, kapıyı sertçe çekip

-153-

kilitledi. Saatlerce hazırlamak için uğraştığımız paketle odanın ortasında kaltvermiştim.

Aptallar! Çok aptaldık doğrusu! Büyük aptallar!

Onu asla kazanamazdık! Bizi daima şeytanın çocukları olarak görecekti. Ona sorarsanız, biz hiç doğmamıştık.

Öylesine yıkılmıştım ki... Çıplak ayaklarımın ucuna kadar ağrıyordu sanki her yanım. Yüreğim göğsüme sancı okları fırlatan boş bir toptu. Arkamda Chris'in hızlı soluğunu ve ikizlerin fısıldadıklarını duydum.

Olgunluğumu gösterme fırsatı çıkmıştı karşıma. Annem gibi duygularımı kontrol altında tutmalıydım. Davranışlarımda ve mimiklerimde onu taklit etmeye uğraşırdım hep. Ellerimi onun gibi kullanır, tıpkı onun gibi ağır ağır, çekici bir biçimde gülümserdim.

Ve olgunluğumu göstermek için ne yaptım?..

Elimdeki paketi hızla yere savurduml Şimdiye dek yüksek sesle söylemediğim küfürlerle üstüne çıkıp tepinmeye başladım. Karton kutu parçalandı ve tavanarasında bulup dikkatle onardı-ğımız antika çerçeve kırıldı. Taştan yaratılmış bir kadının kalbini kazanabileceğimizi söyleyip beni kandırdığı için Christen nefret ediyordum! Bizi bu duruma soktuğu için annemden de nefret ediyordum! Annesini daha iyi tanımalıydı. Gidip bir ayakkabıcı dükkânında tezgâhtarlık yapsaydı daha iyi olurdu! Bizi buraya getirmek yerine, yapabileceği başka bir şey bulabilirdi sanırım.

Çılgınlar gibi üzerinde tepinince antika çerçeve parçalara ayrıldı ve eserimiz mahvoldu.

«Dur!» diye haykırdı Chris. «Kendimiz için saklayabiliriz!»

Ağlayarak yere eğildim ve ikizlerin saatlerce uğraşıp yarattıkları ipek kelebekleri avucuma aldım. Yaşamım boyunca saklayacaktım onları.

Chris beni kollarına aldı ve babam gibi konuşarak hıçkırıklarımı dindirmeye çalıştı. «Her şey bitti. Yaptıkları önemli değil! Biz haklıydık, o hatalı davrandı. Biz denedik hiç olmazsa. O denemeye bile çalışmıyor.»

-154-

Hediyelerimizin arasında oturduk sessizce. İkizler kuşku dolu gözlerle bize bakıyorlardı. Oyuncaklarıyla oynamak istiyorlardı, ama kendilerini tüm duygularımızı yansıtan aynalar gibi gördükleri için kararsız kalmışlardı. Onların bu hali yine sancılar verdi yüreğime. On iki yaşındaydım. Herhalde bir gün yaşıma uygun davranmayı öğrenecek ve her an patlamaya hazır bir bomba olmaktan vazgeçecektim.

Annemiz, yüzünde gülücükler, mutlu Noel'ler dileyerek girdi odamıza. Elleri kolları hediyelerle doluydu hâlâ. Bir zamanlar kendisine, daha önce de iğrenç annesine ait olan bir bebekevi vardı yeni getirdikleri arasında. «Bunlar Noel Baha'dan değil.» dedi bebekevini dikkatle yere bırakırken. Odanın içinde bir santim boş yer kalmamıştı. «Bu, benim Cory ile Carrie'ye armağanım.» İkizleri kucağına alıp yanaklarını öptü ve bebekeviyle nasıl oynayacaklarını anlattı.

Gösterişli armağanının hiçbirimizi sevindirmediğini farkettiy-se bile üstünde durmadı. Kahkahalar arasında yere oturup beş yaşındayken bu evi ne kadar çok sevdiğini anlattı.

«Ayrıca çok değerli. İyi bir pazar bulunursa bu ev korkunç bir servet getirebilir. Tüm eklemleri hareketli olan porselen bebeklere paha biçilemez. Yüzleri teker teker elle boyanmış. Tüm eşyalar gibi onlar da evin ölçülerine uygun olarak yapılmışlar. Bebekevini bir İngiliz sanatçı yaratmış. İskemleler, masalar, yataklar, lambalar antikaların özenli kopyaları. Anımsadığım kadarıyla on iki yılda yapılmış.

«Bakın minik kapılar ne kadar rahat açılıp kapanıyor. İçinde yaşadığımız ev için bunu söyleyemeyiz doğrusu. Ve bütün çekmeceler açılabilir. Yazı masasını kilitlemek için minnacık bir anahtar bile var. Bakın, kapıların bazıları duvarların içine sürülüyor. Niçin bunların modası geçti bilmiyorum ama ben çok seviyorum. Tavan oymalarına, kütüphane ve yemek salonundaki

-155-

lambrilere dikkatle bakın. Ya raflardaki kitaplar! Elinizde bir mikroskop olsaydı, içindekileri okuyabilirdiniz.»

Yalnızca çok zengin çocukların görebilecekleri kadar pahalı ve güzel oyuncağı dikkatli bir şekilde parmaklarıyla işaret ederek açıklamaktaydı.

Tabii Chris derhal bir kitap çekip gözlerini kısarak okumaya çalıştı. (Sahip olmak istediği çok değişik bir mikroskop vardı... ve bunu ona armağan eden kişi olmayı umuyordum.)

Bu minicik eşyaları yapmak için harcanan emek ve zamanı hayranlıkla düşünüyordum. Büyük salonda bir kuyruklu piyano vardı ve üzeri altın saçaklı, desenli bir örtüyle örtülmüştü. Yemek masasının üstünde ufacık, ipekli çiçekler, büfenin üstündeyse mumdan meyveler görünüyordu. Kristal avizelerde gerçek mumlar vardı. Beyaz önlüklü aşçılar mutfakta yemek hazırlarlarken, yine beyaz üniformalı bir kâhya gelen konukları ön kapıda karşılamaktaydı.

Üst kattaki odaların birinde üç tane çocuk ve kucağa alınmak üzere kollarını uzatmış, beşiğinde yatan bir bebek vardı. Yanına eklenmiş binada iki atlı bir araba duruyordu! Gözlerim pencerelerdeki tülleri, ağır kadife perdeleri, masadaki minik tabakları, mutfaktaki eşyaları dolaşıyordu birer birer. En büyükleri bir bezelye tanesi kadardı.

«Cathy,» dedi annem kolunu omzuma atarak. «Şu halılara bir bak. Hepsi gerçek İran halısı.» Neredeyse soluk almadan evin güzelliklerini anlatmayı sürdürüyordu.

«Öyle yeni görünüyor ki, nasıl dediğin kadar eski olabilir?» diye sordum.

Kara bir bufut annemin yüzünü gölgeledi. «Annemin çocukluğunda bir cam kutunun içinde duruyormuş. El sürmeyip yalnızca seyredermiş. Bana verildiği zaman babam büyük bir çekiçle camı parçaladı ve hepsiyle oynayabileceğimi söyledi. Yalnız hiçbir şeyi kırmayacağıma Kutsal Kitap üzerine yemin edecektim.»

-156-

«Yemin ettiğiniz halde kırdığınız oldu mu?» diye sordu Chris.

«Evet, yemin ettiğim halde kırdım.» Başını eğerek gözlerini bizden gizledi. «Bir bebek daha vardı. Yakışıklı bir erkek bebek. Paltosunu çıkarmaya çalışırken kolunu kırdım. Tabii kırbaçlandım. Ama nedeni kolunu kırmam değil, giysilerin altını görmeye çalışmamdı.»

Chris'ie ikimiz sessizce otururken, Carrie ilgiyle renkli giysili bebeklere yaklaştı. Özellikle beşikte yatan minik bebeği beğenmişti. Kardeşinin ilgisini gören Cory de yanına geldi.

Sonra annem bana döndü. «İçeri girdiğim zaman niçin o kadar ciddi duruyordun, Cathy. Hediyelerini beğenmedin mi?»

Yanıtlayamayacak halde olduğumdan Chris söze karıştı. «Büyükanne kendisine hazırladığımız hediyeyi beğenmediği için üzüldü.» Annem yüzüme bakmadan omzumu okşadı. Chris sözlerini sürdürdü. «Her şey için teşekkür ederiz. Noel Baba' dan istemeyi unuttuğumuz hiçbir şey yok. Özellikle bebekevi için teşekkür ediyoruz. Sanırım ikizlerimiz hepsinden çok onunla eğlenecekler.»

İkizlerin tavanarasında dolaşmaları için alınmış olan üç tekerlekli bisiklete diktim gözlerimi. Pedal çevirerek bacaklarını güçlendireceklerdi. Dershanede kullanmamız koşuluyla Chris'ie bana da birer çift tekerlekli paten verilmişti. Alçı duvarlar ve kalın zemin döşeme sesin geçmesini önlüyordu.

Annemiz ayağa kalkıp gülümseyerek dışarı çıktı. İki dakika sonra döneceğini söyledi ve geldiği zaman elinde bir portatif televizyon vardı. Bizim için en değerli armağan... «Yatak odamda kullanmam için babam verdi. Ve hemen kimin daha çok işine yarayacağını düşündüm. Dünyayı izleyebileceğiniz bir pencereniz var artık.»

Umudumu kanatlandıran sözler! «Anne!» diye haykırdım. «Baban pahalı bir hediye mi verdi? Yani artık senden hoşlanıyor mu? Babamla evlenmeni bağışladı mı yoksa? Artık aşağıya inebilecek miyiz?»

-157-

Mavi gözleri tekrar bulutlandı. Evet, babası artık daha dostça davranıyordu ve gerek Tanrı'yargerekse topluma karşı işlediği suçu bağışlamıştı. Kalbimi yerinden oynatan sözler çıktı sonra ağzından.

«Önümüzdeki hafta babam beni vasiyetnamesine yazdıracak. Her şeyi bana bırakacak. Hatta annem ölünce bu ev bile benim olacak. Ona para bırakmayı düşünmüyor, çünkü annemin kendi ailesinden kalma serveti var.»

Para... aslında hiç değeri yoktu benim için. Yalnızca dışarı çıkmak istiyordum! Birdenbire mutluluktan uçmaya başladım ve kollarımı annemin boynuna dolayıp yanaklarını öptüm. Bu eve geldiğimizden beri yaşadığımız en mutlu gündü... ama sonra anımsadım: Annem aşağıya inmemiz konusunda hiçbir şey söylememişti. Ancak yine de özgürlüğümüze doğru adım atmıştık.

Annem yalnızca dudaklarında kalan bir gülümsemeyle yatağın kenarına oturdu. Yaptığımız saçmasapan şakalara kahkahalarla güldü, ancak bu her zamanki gülüşü değildi. «Evet, Cathy, büyükbabanın daima istediği itaatli, iyi kız oldum. Her sözünü yerine getiriyor, her emrini anında yapıyorum. En sonunda onu memnun etmeyi başardım.» Birdenbire susup hafif ışığın geldiği pencerelere baktı. «Aslında onu da o kadar sevindirdim ki, beni eski dostlarıma tekrar takdim etmek için bu gece bir parti veriyor. Ailemin partileri her zaman görkemli olduğundan bu geceki de farklı olmayacak. Gerçi ikisi de içki kullanmaz, ama Tanrı'dan korkmayanlar için içki servisi yapılır partilerde. Ayrıca dans müziği için küçük bir orkestra da çağrılacak.»

Bir parti! Bir Noel partisi! Dans müziği için orkestra! Ve annemiz yeni vasiyetnameye alınacak! Bundan daha iyi bir haber olabilir mi?

«Seyredebilir miyiz?» diye sorduk Chris'le aynı anda.

«Çok sessiz oluruz.»

«Kimsenin bizi göremeyeceği bir yere saklanırız.»

-158-

«Lütfen, anneciğim, lütfen. Başka insanları görmeyeli o kadar uzun zaman geçti ki. Ve hiç Noel partisine katılmadık.»

Yalvardık, yakardık ve sonunda karşı koyamaz hale geldi. İkizlerin duymaması için ikimizi bir köşeye çekip fısıldadı. «İkinizin gizlenip aşağıyı seyredebileceğiniz bir yer var, fakat ikizler için bu tehlikeyi göze alamam. Henüz çpk küçükler ve en fazla iki saniye aynı yerde oturabiliyorlar. Üstelik Carrie sevinç çığlıkları atıp herkesin dikkatini çekebilir. Onlara söylemeyeceğinize yemin edin önce.»

Yemin ettik. Yemin etmesek bile söylemezdik zaten. Minik ikizlerimizi, kaçırdıkları eğlenceleri anlatarak üzmek aklımıza bile gelmezdi.

Annemiz gittikten sonra Noel ilahileri söyledik ve oldukça neşeli bir gün geçirdik. Piknik sepetindeyse günün özelliğine uygun hiçbir şey yoktu. Salamlı sandviçler ve buzluktan çıkarıldıkları belli olan hindi parçaları. Anlaşılan Şükran Günü ziyafetinden kalmışlardı.

Carrie ile Cory'nin minik porselen bebekler ve paha biçilmez eşyalarla oynamalarını izleyerek günümü geçirdim.

Küçük bir kızın bir zamanlar sahip olup da el süremediği, başka birinin el sürüp kırdığında kırbaçlandığı oyuncak, insana ne kadar çok şey anlatabiliyordu.

Korkunç bir fikir beynimi kurcalamaya başladı: Eğer Cory ya da Carrie bir şeyler kırarsa onlara ne ceza verilecekti?

Ağzıma bir parça çikolata atıp kötü düşüncelerimin acılığını gidermeye çalıştım.

Noel Partisi

Annemiz verdiği sözü tutarak ikizler uyuduktan sonra sessizce odamıza girdi. Öylesine güzeldi ki kalbim gururla doldu, biraz da kıskandım tabii. Uzun tuvaletinin yeşil şifon eteği ve bo-

-159-

lerosuyla daha koyu yeşil kadife, oldukça açık yakalı, incecik askılı bir bluzu vardı. Pırlanta ve zümrüt upuzun küpeleri ışıldayarak sallanıyordu. Sürdüğü koku, bana gizemli Doğu'nun mehtaplı bir gecedeki bahçelerini anımsattı. Chris büyülenmiş gibi bakıyordu ona. Ah, Tanrım, lütfen ben de bir gün annem gibi güzel olayım... erkeklerin hayran kaldıktan bir vücudum olsun...

Her hareketinde kanat gibi havalanan şifon tuvaletiyle önümüzde yürüyüp ilk kez loş odamızdan çıkardı bizi. Kuzey kanadının karanlık ve geniş koridorlarında, annemizin gümüş topuklarının ardından ilerledik. Fısıltıyla açıkladı nereye gittiğimizi. «Çocukken saklanıp büyüklerin partilerini gizlice izlediğim bir yer var. İki kişi için biraz sıkışık olacak, ama ancak buradan görebilirsiniz etrafınızı. Şimdi sessiz olacağınıza bir kez daha söz verin. Eğer uykunuz gelirse kimseye görünmeden hemen odanıza dönün. Yolu unutmayın sakın.» İkizlerin uyanıp yalnız olduklarını farketmemeleri için en çok bir saat dışarda kalmamızı tembih etti. Bizi göremeyince korkup dışarıya, koridorlara çıkabilirlerdi. Ve o zaman olacakları ancak Tanrı bilirdi.

Ön tarafı dolap gibi kapaklı kocaman bir masanın altına soktu bizi. Burası son derece rahatsız ve boğucu olsa da, arka taraftaki küçük delikli panonun arasından salonu görebiliyorduk.

Annemiz yine sessizce uzaklaştı.

Aşağılarda beş katlı üç büyük avize yanıyordu. Balo salonunun tavanı öylesine yüksekti ki, bulunduğumuz yerden kristal ve altın yaldız süslü avizelerin bitim noktalarını göremiyor-duk. Hiç bu kadar çok mumu aynı anda yanar görmemiştim! Konuk hanımların mücevherlerinin pırıltısı ve mumların kokusu bir düş görüyormuşum duygusunu verdi bana. Yok, hayır, her şey bir film gibi netti —Sinderella ile Yakışıklı Prens'in dans edecekleri bir film.

Yüzlerce güzel giyinmiş konuk gülüp konuşarak salonda dolaşıyordu. Ve bir köşede inanılmayacak kadar büyük bir çam

-160-

ağacı vardı! Boyu neredeyse yedi metreye yaklaşıyor ve rengârenk süslerini aydınlatan binlerce minik ampulle göz alıyordu.

Kırmızı siyah üniformaları içinde bir sürü uşak salona girip ellerindeki yiyecek tepsilerini uzun masalara yerleştiriyorlardı. Masalardan birinin üstünde büyük bir kristal fıskiye vardı ve gümüş havuzun içine açık renkli bir sıvı akıtıyordu. Davetliler ellerindeki kadehleri fıskiyenin altına tutup berrak sıvıyla doiduru-yorlardı. Başka masaların üstünde gözümüze çarpan gümüş içki kâseleri bir çocuğun içinde rahatça yıkanabileceği kadar büyüktü. Her şey çok güzel, heyecan verici ve mutluluk doluydu... Kilitli kapımızın dışında neşeli bir yaşamın sürmekte olduğunu öğrenmek umutlandırmıştı bizi.

«Cathy,» diye fısıldadı Chris. «Şu kristal ve gümüş fıskiyeden akandan bir yudum içmek için ruhumu şeytana satabilirim.»

Aynı fikirdeydim.

Hiç bu kadar susadfğtrm, acıktığım», her şeyden yoksun kaldığımı anımsamıyordum. Ancak yine de paranın sahip olabileceği görkemi görmek bile bizi büyüleyip şaşkına çevirmişti. Çiftlerin dans ettiği mozaik pist öyle cilalanmıştı ki, ayna gibi parlıyordu. Altın yaldız çerçeveli, duvar boyu aynalar dans edenleri yansıtarak gerçekle hayalin birbirine karışmasına neden oluyordu. Duvar kenarlarına sıralanmış kanepe ve iskemlelerin ahşap kısımları yaldızlı, oturulacak yerleri beyaz brokar ve kırmızı kadife kaplıydı. Elbette hepsi XIV. ya da XV. Louis olmalıydı. Tanrım, inanılır gibi değil.

Genç ve güzel çiftlerden alamıyorduk gözlerimizi. Hepsinin giysileri, saç modelleri, aralarındaki ilişkiler hakkında fısıltıyla fikirler yürütüyorduk. Ama gözlerimiz en çok, tüm salonun ilgisini çeken annemize takılıyordu. Çoğunlukla uzun boylu, yakışıklı, koyu renk saçlı ve bıyıklı bir adamla dans etmekteydi. O adam annemize içkiyle yiyecek getirdi ve beraberce bir kanepeye oturup yemeye başladılar. Çok yakın oturduklarını düşünmeye başlamıştım. Çılgın fikirlere kapılmamak için gözlerimi onlardan uzak-

-161

Çatı/F: 11

laştırıp hâlâ masaların ardındaki küçük ocaklarda sosis gibi sh cak mezeleri kızartan aşçılara baktım. Yiyeceklerin burnumuza kadar gelen kokusu tükürük bezlerimizi harekete geçirmişti.

Bizim yemeklerimiz hem tekdüze, hem de sıkıcıydı; sandviçler, çorbalar, bitmek bitmeyen kızarmış tavuklar ve patates salataları. Aşağıdaysa kuş sütünün eksik olduğu harika bir masa vardı. Oradaki yiyecekler sıcaktı, oysa bize gelenler çoğunlukla ılık bile olmuyordu. Sütümüzü bozulmaması için ta-vanarasındaki merdivenlerinde saklıyorduk ve bazen üstü buz tutuyordu. Eğer piknik sepetimizi de oraya koyarsak fareler tadına bakmak için anında koşup geliyorlardı.

Arasıra annemiz o adamla birlikte ortadan kayboluyordu. Nereye gidiyorlar ve ne yapıyorlardı acaba? Öpüşüyorlar mıydı? Acaba annemiz âşık mı oluyordu? Dolabın içinde, salondan uzakta olduğum halde adamın anneme büyülenmiş gibi baktığını farkedebilmiştim. Gözlerini ondan alamıyordu ve ellerini de. Ağır tempolu müzikle dans ederlerken yanağını annemizin yanağına yaslıyor, dans bittikten sonra bile kolunu omzundan ya da belinden çekemiyordu. Hatta bir keresinde göğsüne dokunmaya cesaret etti!

Annemin onun yakışıklı yüzüne bir tokat indireceğini sandım —ben olsam yapardım bunu! Ama o yalnızca gülerek döndü ve bir şeyler söyleyip adamı itti. Belki de kalabalıkta böyle davranmaması için uyarıyordu. Gözleri anlamlı ve uzun bir bakışla kilitlenirken adam annemizin elini tutup dudaklarına götürdü.

«Chris, annemizle o adamı görüyor musun?»

«Elbette görüyorum. Boyu neredeyse babam kadar uzun.»

«Demin ne yaptığını gördün mü?»

«Herkes gibi konuşuyor, gülüşüyor, yiyip içiyorlar. Bir düşün, Cathy, bu servet annemizin olunca biz de böyle partiler düzenleyeceğiz... Hem Noel'de, hem de yaşgünlerimizde. Belki yakın bir gelecekte şimdi gördüğümüz kişileri de davet ederiz.

-162-

Gladstone'daki arkadaşlarımıza da davetiye gönderelim. Nasıl şaşıracaklarını düşünebiliyor musun?»

Derken büyükannemiz sağına soluna bakmadan, kimseye gülümsemeden balo salonuna girdi. Elbisesi gri değildi; bizi şaşırtmak için yeterliydi bu zaten. Önü dar, arkası kuyruklu tuvaleti koyu kırmızıydı ve kulaklarında, boynunda, parmaklarında pırlantayla yakut karışık mücevherler parlıyordu. Böylesine etkileyici görünüşlü bir kadının her sabah bizi azarlayıp tehdit eden büyükanne olduğunu kim düşünebilirdi?

İstemesek bile itiraf etmek zorundaydık. «Oldukça güzel görünüyor.»

«Evet, çok etkileyici. Ama bir Amazon gibi çok iri yapılı.»

«Kötü bir Amazon.»

«Evet, yalnızca bakışlarıyla bile savaşmaya hazır bir Amazon. Başka bir silaha ihtiyacı yok zaten.»

Ve o anda meçhul büyükbabamızı gördük!

Babamıza böylesine benzeyen birini görmek soluğumu kesmişti. Parlak bir tekerlekli sandalyede siyah smokini ve siyah şeritlerle süslü, beyaz gömleğiyle oturuyordu. Azalmakta olan sarı saçları mumların ışığında gümüş gibi parlıyordu. Yukarıdan bakınca cildi gergin ve dümdüz görünüyordu. Onu gördükten sonra biraz korku ve biraz da heyecanla .gözlerimizi ayırmadan izlemeye başladık.

Altmış yedi gibi erişilmez bir yaştaki adam için olağanüstü yakışıklıydı. Birdenbire başını kaldırıp doğruca gizlendiğimiz yere baktı. Bir an için orada olduğumuzu anladığını sandım. Dudaklarında küçük bir gülüş dolaşıyordu. Oh, Tanrım, bu gülüşün anlamı ne?

Yine de büyükannemiz kadar kalpsizmiş gibi görünmüyordu. Acaba gerçekten sandığımız kadar acımasız bir adam mıydı? Selam verip elini sıkmak için yanına gelenlere dağıttığı nazik gülüşlere bakılırsa, son derece iyi bir insandı. Tekerlekli sandalyede oturan, pek de hasta görünmeyen yaşlı bir adamdı yal-

nızca. Ne var ki annemizin kırbaçlanmasını emredip cezanın yerine getirilişini seyretmişti. Bu olay için onu bağışlayabilir miydik?

«Babama benzeyeceğini hiç düşünmemiştim,» diye fısıldadım.

«Niçin? Babamız onun yaşça çok küçük olan erkek kardeşiydi. Babamız doğmadan önce büyükbabamız evlenmiş ve iki erkek çocuk sahibi olmuştu.»

Genç üvey annesiyle küçük oğlunu evinden kovan Malcolm Neal Foxworth'du aşağıda oturan.

Zavallı annem! Üvey amcası bu kadar genç, yakışıklı ve iyi kalpli olduktan sonra âşık olduğu için onu suçlayabilir miydik? Annesiyle babası anlattığı gibi zorba kişiler olduğu için her ikisinin de sevgiye aç oldukları görülüyordu.

Aşk arzulanmadan gelmişti.

Kime â*jık olacağınızı belirlemek elinizde değildir ki. Aşk Tanrısı'nın okları bazen yanlış kişilere de isabet edebilir...

Chris'le bu konu üzerinde fısıltıyla tartıştık.

Birdenbire gizlendiğimiz yere yaklaşan ayak sesleri geldi kulağımıza ve soluğumuzu tuttuk.

«Corinne hiç değişmemiş,» dedi görmediğimiz bir erkeğin sesi. «Biraz daha güzelleşmiş ve daha gizemli bir havaya bürünmüş olduğunu da söyleyebilirim. Çok ilgi çekici bir kadın.»

«Hah! Zaten sen her zaman ona düşkündün, Al,» diye yanıtladı bir kadın sesi. «Christopher Foxworth yerine sana âşık olmaması şanssızlık, değil mi? Ama o bambaşka bir erkekti. Yine de aşağıdaki darkafalı iki moruğun Corinne'in üvey amcasıyla evlenişini bağışlamalarını bir türlü anlayamıyorum.»

«Bağışlamak zorundalar. Üç çocuğundan yalnızca bir tanesi hayatta kalırsa, onu tekrar kucağına almak zorunlu olur.»

«Olayların gelişimi çok garip, değil mi?» diye sordu alkolden boğuklaşmış sesiyle kadın konuk. «Üç çocuk... ve tüm servet istenmeyen, sevilmeyen çocuğa kalıyor en sonunda.»

Yarı sarhoş adam karşı çıktı. «Corinne bir zamanlar istenmeyen çocuk değildi ki. İhtiyarın onu ne denli sevdiğini anımsamıyor musun? Christopher'la kaçmadan önce hiçbir kusuru babasının gözüne çarpmazdı. Fakat o cadı annesi asla kızına tahammül edemezdi. Belki de kıskanıyordu. Ve şimdi Corinne, Bartholomew Winslow'un eline olgun bir yemiş gibi düştü. Keşke bana rastlasaydıl» dedi görünmeyen Al istekle.

«Bunu arzuladığını biliyorum!» dedi kadın alaycı bir sesle. İçinden buz şıkırtısı gelen bir kadehi masanın üstüne bırakırken, sözlerine devam etti. «Genç, güzel ve zengin bir kadın her erkek için olgun bir yemiştir. Ancak senin gibi bir serseriye çok fazladır, Albert Donne. Corinne Foxworth ne gençken, ne de şimdi baktı senin yüzüne. Ayrıca artık benden kurtulamazsın.»

Tartışan çift yavaş yavaş uzaklaştı. Başkaları da geldi geçti yanımızdan. İkimiz de partiyi izlemekten yorulup sıkılmıştık. Üstelik acilen tuvalete gitmek zorundaydık. Yalnız bıraktığımız ikizler de endişelendiriyordu bizi. Ya konuklardan biri odamıza girip uyuyan kardeşlerimizi görürse? Tüm dünya ve büyükbabamız annemizin dört çocuğu olduğunu bir anda öğrenirdi.

Saklandığımız masanın çevresine neşeli ve gürültücü bir grup toplandı. Buradan uzaklaşıp, bize kapıyı açma fırsatı vermeleri epey zaman aldı. Usulca kapıyı araladık ve hiç kimsenin olmadığını görünce deliler gibi koşarak odamızın yolunu tuttuk. Soluk soluğa içeri dalıp ilk önce kimin banyoya gireceği konusunda tartışmaya başladık. Beni bir yatağın üstüne itip iki adımda banyoya girerek kapıyı kilitleyen Chris tartışmadan galip çıkmış sayıldı.

İkizler bıraktığımız gibi derin uykudaydılar. Eski tarih kitaplarındaki zayıf ve soluk benizli çocuk resimlerine benziyor, hiç de bugünün çocukları gibi durmuyorlardı. Onları eski sağlıklarına kavuşturmak için elimden geleni yapacağıma kendi kendime yemin ettim.

-165-

Sonra duyup izlediklerimizin tartişması başladı açarnızda tabii.

«Sence annemiz Bartholomew Winslow ile evlenecek mi?» diye sordum her zamanki gibi endişelerimi ortaya koyarak.

«Nereden bileyim?» diye yanıtladı Chris umursamaz bir tavırla. «Ama anladığım kadarıyla herkes böyle düşünüyor. Annemizin bu tür yaşamını bizden iyi bilirler.»

Ne garip bir laf. Bizler onu herkesten daha iyi tanımıyor muyduk?

«Chris, niçin böyle diyorsun?»

«Ne?»

«Yani başkalarının annemizi bizden daha iyi tanıdığını nasıl söylersin?»

«İnsanların çok değişik yönleri vardır, Cathy. Bizim için o yalnızca annemiz; ama başkaları onu genç, güzel ve çekici bir dul olarak görüyorlar. Üstelik büyük servete konacak bir kadın. Bu nedenle saçtığı ışığa çılgınlar gibi gelen pervanelere şaşmamak gerekir.»

Vay vay! Ağabeyim bu konudan öylesine umursamazca söz ediyordu ki! Aslında onu iyi tanıyor ve için için ıstırap çektiğini biliyordum, çünkü o da benim gibi annemizin yeniden evlenmesini istemiyordu. Delici bakışlarımı üzerine çevirince, göründüğü kadar ilgisiz olmadığını farkederek rahatladım.

Chris kadar iyimser olmayı arzulayarak içimi çektim. Acı ve üzüntülerimi tıpkı onun yaptığı gibi gizlemeyi öğrenmeliydim. Asla kaşlarımı çatmayıp hep gülümsemeye kendimi zorlamalıydım. Geleceğin kötü haberlerini almaya hazır olmayı da öğrenmeliydim.

Annemizin tekrar evlenme olasılığını daha önce de aramızda tartışmış ve ikimiz de bunu istemediğimizi belirtmiştik. Bizce o hâlâ babamıza aitti; anısına ve aşkına sadık kalmalıydı. Eğer

-166-

tekrar evlenirse bizlerin durumu ne olacaktı? Şu Winslow denen adam kendinin olmayan dört çocuğu kabul eder miydi?

«Cathy, farkında mısın, evi dolaşmak için bulunmaz bir fırsat geçti elimize.» dedi Chris birdenbire. «Kapımız açık, büyükannemizle büyükbabamız aşağı katta. Annemiz çok meşgul. Ev hakkında her şeyi öğrenebiliriz.»

«Hayır!» diye bağırdım korkuyla. «Ya büyükanne bunu öğrenirse? Hepimizi kırbaçlar.»

«Öyleyse sen ikizlerle kal,» dedi şaşırtıcı bir kararlılıkla. «Hiç sanmıyorum ama eğer yakalanırsam, tüm suçu yüklenip yalnızca ben kırbaçlanırım. Belki bir gün buradan kaçmak için yolları bilmek zorunda kalırız.» Gülümseyerek sözlerini sürdürdü. «Görülme tehlikesini ortadan kaldırmak için kıyafet değiştireceğim.»

Kıyafet değiştirmek mi? Nasıl?

Tavanarasındaki giysi deposu çıkmıştı aklımdan. Birkaç dakika içinde Chris üzerinde pek de fena olmayan, koyu renk, modası geçmiş bir elbiseyle indi aşağıya. Sarı buklelerini sandıklardan birinde bulduğu siyah bir perukla gizlemişti. Eğer ışıklar loşsa, son derece komik ve rüküş, ince yapılı bir yabancı yerine geçebilirdi.

Fiyakalı adımlarla önümde dolaşmaya başladı. Sonra öne eğilip elinde görünmeyen bir puro tutarak Groucho Max gibi yürüdü ve yine görünmeyen silindir şapkasıyla beni yerlere kadar eğilerek selamladı. Karşılıklı kahkahalar attıktan sonra Chris ciddileşti. «Şimdi gerçeği söyle bana. Bu kısacık boylu esmer adamı kim Foxworth ailesine dahil sanabilir?»

Hiç kimse! Rüküş giysili, karmakarışık siyah saçlı, incecik sahte bıyıklı bir tipe yukarıdaki yüzlerce fotoğrafın arasında rastlamamıştık.

«Pekâlâ, Chris, kes artık gösteriyi. Haydi git, merak ettiklerini öğren ve sakın geç kalma. Burada sensiz olmak istemiyorum.»

-167-

Yanıma yaklaşıp abartılı bir tavırla fısıldadı. «Hemen döneceğim, güzelim. Ve beraberimde bu eski, büyük evin tüm karanlık sırlarını da getireceğim.» Sonra eğilip yanağımı öperek beni şaşırttı.

Üstelik her zaman benim olayları abarttığımı söyleyip dururdu. Derdi neydi acaba? Asıl karanlık sırların biz olduğumuzu bilmiyor muydu?

Daha önce banyo yapıp yatmaya hazırlanmıştım. Tabii bir Noel gecesi eski geceliklerimden birini giyemezdim; üstelik Noel Baba'nın getirdiği bir sürü yeni ve güzeli varken. Uzun kolları far-belalı, mavi saten kurdelelerle süslü, minik yeşil yapraklı pembe güllerle bezenmiş, yerlere kadar inen beyaz bir gecelik vardı üstümde. Bunu giymek bile güzel olduğumu hissetmeme yetmişti.

Her gece saatlerce fırçalanmaktan pırıl pırıl parlayan saçlarım belime kadar iniyordu. Chris'in bakışları beni tepeden tırnağa süzünce, daha önce görmediği kadar güzel ve değişik bulduğunu anladım. Annemin yeşil kadife tuvaletinin cüretkâr yakasından görünen dolgun göğüslerine bakarken aynı ifade dolaşmıştı gözlerinde.

Bir masal prensesine benzediğimden beni içinden gelerek öptüğüne şaşmamak gerekir.

Kararsızlıkla kapının önünde durdu. Prensesini ve minik ikizlerini koruyan cesur bir şövalye rolüne bürünmek sanırım onu mutlu etmişti.

«Ben dönünceye kadar kendine dikkat et,» diye fısıldadı.

«Christopher,» diye yanıtladım ben de fısıldayarak. «Senin beyaz bir atla parlak bir kalkana ihtiyacın var.»

«Hayır, efsanevi tek boynuzlu bir at, ucunda yeşil ejderhanın kafası bulunan bir kargı... ağustos ayında fırtınalar koparken parlak beyaz zırhımla dörtnala buraya geleceğim ve atımdan inince karşında dört metre boyunda bir adam göreceksin. Onun için benimle biraz daha saygılı konuşun, Lady Catherine.»

-168-

«Pekâlâ, Lordum. Gidin ve canavarınızı öldürün. Fakat çok geç kalmayın, bu taş gibi soğuk şatoda tüm kötülükler beni ve benimkileri ürkütebilir.»

«Hoşçakal,» diye fısıldadı. «Sakın korkma. Seni ve seninkileri korumak için hemen döneceğim.»

Carrie'nin yanına yatağa uzanırken kıkırdamaya başladım. Uyku hiç gelmeyecekmiş gibiydi. Annemi, o adamı, Chris'i, erkekleri, aşkı, sevgiyi düşünüp durdum. Usul usul düşler ülkesine doğru giderken parmaklarım boğazıma yükseldi ve daha yedi yaşındayken babamın parmağıma taktığı kalp şeklindeki kırmızı taşlı yüzüğü okşadım. Yıllar önce parmağıma küçük gelen bir yüzük. Tılsımlı, uğurlu yüzüğüm. Artık ince bir zincirle boynumda taşıyordum.

Mutlu Noel'ler, babacığım.

Christopher'ın Araştırmaları ve Yankıları

Birdenbire kaba dokunuşlu eller omuzlarımdan sarsarak uyandırdı beni! Şaşkın gözlerle neredeyse tanıyamadığım bir kadına, anneme bakakaldım. Öfkeli gözlerle bana bakarak soruyordu. «Ağabeyin nerede?»

Kontrolünü kaybetmiş olmasından ürkerek ellerinden kurtulmak istedim ve başımı çevirip bir metre ötedeki yatağa baktım. Boş... Oh, çok uzun kalmıştı dışarıda.

Yalan mı söylemeliydim? Onu koruyup tavanarasında olduğunu mu anlatmalıydım? Hayır, karşımdaki bizleri seven anne-mizdi, anlayabilirdi. «Chris bu kattaki odaları araştırmaya gitti.»

Dürüst davranmak en iyisidir, değil mi? Ve ne annemize, ne de birbirimize yalan söylerdik. Yalnızca gerektiği zamanlar büyükanneye söylüyorduk o kadar.

«Allah kahretsin!» diye bağırdı annem öfkeden morararak. Tüm öfkesi bana yönelmiş gibiydi. Herhalde hepimizden çok

-169-

sevdiği oğlu bazı şeytani dürtüler olmadıkça böyle bir işe kalkışmazdı. Gözlerim yuvalarından fırlayıncaya kadar, içi saman dolu bir bebekmişim gibi sarstı beni.

«Sizleri brr kez daha bu odadan dışarı çıkarmayacağım! İkiniz de bana söz verdiniz ve tutmadınız. Artık sizlere nasıl güvenebilirim? Güvenebileceğimi sanmıştım. Beni sevdiğinize, bana ihanet etmeyeceğinize inanmıştım.»

Gözlerim biraz daha büyüdü. Ona ihanet mi etmiştik? Böyle davranması beni şok etmişti doğrusu. Aslında o bize ihanet ediyordu.

«Anne kötü bir şey yapmadık ki. Masanın altında çok sessiz oturduk. Bir sürü insan geldi gitti, ama kimse orada olduğumuzu anlamadı. Gerçekten sessizdik. Kimse burada bulunduğumuzu bilmiyor. Bizi bir daha buradan çıkarmayacağını söyleyemezsin. Buradan çıkarman gerek. Sonsuza dek bizi bu odada kilitli tutamazsın!»

Yanıtlamadan garip bir bakışla baktı bana. Bir an beni tokatlayacağını sandım, ama ellerini omuzlarımdan çekip geri döndü. Şifon tuvaleti öfkeli kanatlar gibi uçuşur, tatlı parfümü ani kızgınlığından acılaşırken kapıya yaklaştı. Herhalde gidip Chris'i arayacaktı. Ne var ki aynı anda kapı açıldı ve ağabeyim sessizce içeri girdi. Usulca kapıyı örtüp benden yana döndü. Konuşmak üzere dudakları aralandı ve annemizi gördü. Son derece garip bir ifade kapladı yüzünü.

Nedense onu her görüşünde olduğu gibi gözleri parlama-mıştı bu kez.

Annem iki adımda yanına yaklaştı ve elini kaldırıp bütün gücüyle yanağına indirdi. Chris ilk tokadın şokundan kurtulama-dan öbür yanağı da annemizin öfkesinin gücünü tattı.

Şimdi Chris'in solgun ve şaşkın yüzünde iki büyük kırmızı leke vardı.

«Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, Christopher Fox-worth, yalnızca seni değil kız kardeşini de kırbaçlayacağım.»

-170-

Her zamankinden daha soluk yüzündeki tüm renk yok olunca, yariaklarındaki kırmızı lekeler kanlı bir elin parmak izleri gibi kalmıştı.

Benim de tüm kanım çekildi ve kulaklarımın arkasında garip bir batma hissetmeye başladım. Tanımadığım, tanımak da istemediğim bir yabancı kadına bakıyordum sanki. Bize daima sevgi ve içtenlikle yaklaşan annemiz miydi karşımızdaki? Uzun süren hapis yaşamımızda bize destek olan annemize ne olmuştu? Acaba bu ev onu değiştirmeye mi başlamıştı? Bölük pörçük olayları ve sözleri anımsayınca değişmekte olduğunu anlamak kolaydı. Önceleri her gün, hatta günde iki kez odamıza gelirken artık arasıra uğramaya başlamıştı. Sanki inandığımız ve güvendiğimiz bir zemin ayaklarımızın altından çekilip alınmıştı. Yalnızca armağanlar, oyuncaklar... kalmıştı bize.

Chris'in yüzünde gördüğü ifade bir anda öfkesini kontrol etmesine neden oldu. Oğlunu hemen kolları arasına alıp solgun yüzünü öpücüklere boğdu. Öptü, saçlarını okşadı, yanaklarını okşadı, başını dolgun göğüslerine dayadı... Onun yaşındaki her genç çocuğu tahrik edebilecek bir yakınlıkta tutuyordu biraz önce tüm gücüyle tokatladığı oğlunu.

«Özür dilerim, hayatım,» diye fısıldadı annemiz gözleri yaşlı. «Bağışla beni, lütfen affet. Böylesine ürkmüş durma. Benden korkma. Kırbaçlama konusundaki sözlerim gerçek değildi. Sizi seviyorum. Bunu biliyorsunuz. Ne seni, ne de Cathy'yi kırbaçlayabilirim. Hiç yaptım mı? Pek kendimde değildim, çünkü işler artık istediğim gibi gitmeye başladı. Yani istediğimiz gibi... Hepimizin zararına olacak bir davranışta bulunmak istemezsin, değil mi? Yalnızca bu nedenle tokatladım seni.»

Yüzünü avuçları arasında alıp usulca dudaklarından öptü. Ve parmaklarındaki pırlantalar, zümrütler pırıl pırıl parlıyor, sinyal veriyorlardı sanki... bir anlamları vardı belki de... Onları izlerken neler hissettiğimi bilmiyorum... Yalnızca toyluğum ve şaş-

-171-

kınlığım geliyordu aklıma. Ama etrafımızdaki herkes bizden akıllı ve olgundu.

Elbette Chris onu bağışladı. Ve tabii olayların nasıl geliştiğini öğrenmek istiyorduk.

«Lütfen, anne, anlat bize neler oluyor?»

«Başka zaman,» dedi aceleyle. Ortalıktan kaybolduğu anlaşılmadan partiye dönmek istiyordu. İkimizi de tekrar tekrar öptü ve, «Başka zaman, belki de yarın, her şeyi anlatırım size,» diyerek dudaklarını ikizlerin yanaklarına da dokundurduktan sonra Chris'e dönerek sordu.

«Beni bağışladın mı, Christopher?»

«Evet, anne. Anlıyorum. Bu odada kalmalıydık. Araştırmaya kalkışmamalıydım.»

«Mutlu Noel'ler,» dedi annemiz gülümseyerek. «Sizi daha sonra tekrar görürüm.»

Ve kapıdan çıkıp ardından dikkatle kilitledi.

Üst katta geçirdiğimiz ilk Noel sona ermişti. Holdeki saatin biri vurduğunu duyduk. Bir oda dolusu oyuncağımız, yepyeni bir televizyonumuz, istemiş olduğumuz satranç takımımız, biri mavi diğeri kırmızı iki minik, üç tekerlekli bisikletimiz vardı ve bir bakıma Chris'le ikimiz görkemli bir baloya katılmıştık. En önemlisi de annemizin daha önce hiç bilmediğimiz bir huyunu öğrenmiştik. Kısacık bir an için annemiz bize büyükanneyi anımsatmıştı.

Karanlıkta bir yanımda Carrie, öbüründe Chris ile el ele yatıyorduk. Başım giderek zayıflayan göğsüne dayalıydı. Kulaklarıma gelen müziğin arasında kalbinin atışlarını da duyabiliyordum. Parmaklarını saçlarımın arasına sokmuş bir bukleyi kıvırıp durmaktaydı.

«Chris, büyümek oldukça karışık, değil mi?»

«Sanırım...»

«Büyüklerin her sorunu nasıl halledeceklerini bildiklerini düşünürdüm. İyi ve kötü arasında kuşkuda kalmayacaklarını sanırdım. Yetişkinlerin tıpkı bizim gibi ne yaptığını bilmez bir durumda olacakları hiç aklıma gelmemişti.»

-172-

«Eğer annemizi kastediyorsan, içtenlikle söylemedi o sözleri. Pek emin değilim, ama sanırım belirli bir yaştan sonra baba evine dönünce, anlaşılmaz bir nedenle insanı tekrar çocuk yerine koyuyorlar. Ailesi onu bir yana çekiyor, bizler başka bir yana. Bir de o bıyıklı adam çıktı şimdi. O da herhalde kendi yanına çekmeye uğraşıyordur.»

«Umarım tekrar evlenmezl Bizim ona o adamdan daha çok ihtiyacımız var.»

Chris yanıtlamadı.

«Ya bize getirdiği televizyon. Babası hediye edinceye kadar beklemiş. Kendine bu kadar çok giysi ve takı alacağı yerde aylar önce bize bir televizypn alabilirdi. Ve takıları! Her gelişinde değişik yüzükler, bilezikler, kolyeler taktığını görüyorum.»

Ağır ağır annemizin davranışlarını açıklamaya çalıştı Chris. «Bir de şu açıdan bak, Cathy. Eğer buraya gelişimizin ilk günü bize bir televizydn getirmiş olsaydı, her gün hiç kıpırdamadan karşısında oturacaktık. İkizlerin severek oynayacakları bir bahçe yapmış olmayacaktık. Bu süre içinde neler öğrendiğimizi bir düşünsene. Ben daha güzel resim yapmaya başladım. Kendimizi geliştirmek için bir sürü kitap okuduk. Ve Cathy, sen de değiştin.»

«Nasıl? Nasıl değiştim ben? Söylesene!»

Utanmış gibi başını öbür yöne çevirince ısrar etmedim.

«Pekâlâ, bana güzel sözler söylemek zorunda değilsin. Ama bu yataktan çıkıp kendininkine gitmeden önce gezip gördüklerini anlat bana. Hiçbir ayrıntıyı, hatta düşüncelerini bile atlama anlatırken. Sanki seninle beraber gelmişim gibi her şeyi yakından tanımak istiyorum.»

Başını çevirip gözlerimin içine baktı ve çok garip bir sesle söze başladı. «Sen zaten yanımdaydın. Elimi tutmuş kulağıma fısıldıyordun. Daha iyi görebilmen için her yere büyük bir dikkatle baktım.»

Aşağıdaki hasta canavarın yönettiği bu kocaman evin onu ürküttüğünü sesinden anlamıştım.

-173-

«Burası çok büyük, Cathy, adeta bir otel. Pahalı eşyalarla doldurulmuş odalar var, ancak hiç kullanılmadıkları belli oluyor. Yalnızca bu katta on dört oda saydım ve sanırım birkaç tane ufak odayı da atladım.»

«Chris!» diye bağırdım düşkırıklığına uğrayarak. «Böyle anlatma. Seninle birlikte görmüş gibi hissetmek istiyorum. Baştan başla ve bu odadan çıktığın andan itibaren ne yaptığını saniyesi saniyesine anlat lütfen.»

«Pekâlâ,» diyerek içini çekti. İsteksizliği belli oluyordu. «Karınlık koridorda yürüdüm ve daha önce saklandığımız masanın olduğu yere gittim. Kuzey kanadındaki odalara bakmadım bile. Konukların bulunduğu yere yaklaşınca dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Parti sona ermek üzereydi. Aşağıdaki gürültü son haddine erişmişti. Adamın biri kaybettiği dişlerini aradığını anlatan bir şarkı söylemekteydi sarhoş sesiyle. O kadar komikti ki, kendimi tutamayıp balkon korkuluğuna yaklaşarak aşağıya baktım. Herkesin boyu kısalmış bir görünüyordu. Resim yaparken bunu unutmamalıyım. Perspektif resimde büyük farklılıklar yaratıyor.»

Bana sorarsanız her konuda farklılık yaratıyordu. «Önce annemi aradım tabii,» diye sözlerini sürdürdü biraz ısrar edince. «Ama aşağıda gördüğüm tek tanıdık kişi büyükbabamız oldu. Yorgun görünüyordu ve bir hemşire yanına gelip iskemlesini iterek dışarı çıkardı onu. Arkalarından baktım, çünkü bana kütüphanenin yönü hakkında fikir veriyordu gidişleri.» «Kadının üzerinde beyaz bir üniforma mı vardı?» «Tabii. Yoksa hemşire olduğunu nereden bilecektim.» «Pekâlâ, devam et ve sakın hiçbir noktayı atlama.» «Büyükbabamızdan sonra büyükannemizin de salondan çıktığını gördüm ve merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duydum! Benden çabuk hareket eden birini daha göremezdin. Kimseye belli etmeden masanın altına girmem olanaksızdı. Bir köşede duran bir zırhın arkasına çömeldim. Eminim o zırh iri yapılı

biri için hazırlanmıştı ve giysem bana uymazdı ama bir kez olsun denemek isterdim doğrusu. Ve merdivenlerden annemle şu siyah saçlı, bıyıklı adamın çıkmakta olduklarını gördüm.»

«Ne yapıyorlardı? Niçin üst kata çıkmışlardı?»

«Birbirlerine çok dalmış oldukları için beni gölgelerin arasında farketmediler sanırım. Adam annemin odasındaki yatağı görmek istiyordu.»

«Yatak mı? Yatağını mı görmek istiyordu? Niçin?»

«Özel bir tip yatakmış, Cathy. 'Çok uzattın,' dedi adam annemize şakacı bir sesle. 'Artık hakkında çok şey duyduğum şu görkemli kuğu yatağını bana göstermeni istiyorum." Anlaşılan annemiz bizim hâlâ masanın altında olmamızdan endişeleniyordu. Çekinerek o yana baktı ve adama kabul ettiğini bildirdi. 'Pekâlâ, Bart,' dedi. 'Sana yatağı gösteririm, ama birkaç dakikadan fazla kalamayız, herkesin neler düşüneceğini biliyorsun.' Ve adam gülerek karşılık verdi. 'Hayır, bilmiyorum. Söyle bana neler düşünürler?' Sanki herkese meydan okuyordu bu sözleriyle. Çok kızdım ona.»*Chris durakladı. Solukları sıklaşmıştı.

«Benden bir şey saklıyorsun,» dedim. Yüzlerce kez okuduğum bir kitap gibi tanıyordum ağabeyimi. «Annemizi koruyorsun! Bana anlatmak istemediğin bir şey gördün. Haksızlık bul Buraya ilk geldiğimiz gün birbirimize karşı dürüst davranacağımıza söz vermiştik, unuttun mu? Söyle bana ne gördün?»

«Aman Tanrım,» dedi başını çevirip gözlerini kaçırarak. «Birkaç öpücüğün ne zararı var?»

«Birkaç öpücük mü?» diye bağırdım. «Yani annemi bir kereden çok öptüğünü mü gördün? Nasıl öpücükler? Elini mi öpüyordu? Yoksa dudaklarını mı?»

Pijamasının altında göğsünün kızardığı yanağıma gelen sıcaklıktan belli oluyordu. «Aşk öpücükleriydi, değil mi?» diye sordum anlatmasına gerek kalmadan. «Adam annemizi öptü ve o da izin verdi. Belki göğüslerini ve kalçalarını da okşamıştır. Bir

kez babamın bunu yaptığını görmüştüm. Benim odada olduğumun farkında değildiler. Sen de bunu mu gördün, Christopher?»

«Ne farkeder?» dedi bozuk bir sesle. «Annem adamın yaptıklarına aldırmaz görünüyordu. Ve bu beni hasta etti.»

Beni de hasta etmişti zaten. Annemiz henüz sekiz aylık bir duldu. Ancak bazen sekiz ay, sekiz yıl gibi gelir insana. Bir de eğer gelecek çok heyecan vericiyse... geçmişin ne değeri kalır? Chris'in anlatmak istemediği daha çok şey gördüğünden emindim.

«Dinle, Cathy, ne düşündüğünü bilmiyorum fakat, annem adama durmasını, yoksa yatağını göstermeyeceğini söyledi.»

«Oh, evet, sanırım pek ileri gitmemişti!»

«Öpücükler,» diye yineledi Chris gözlerini çam ağacına dikerek. «Öpücükler ve birkaç kaçamak okşayış. Ama annemin gözleri parladı. Sonra Bart, yani o adam, bu yatağın bir zamanlar bir Fransız yosmasına ait olup olmadığını sordu.»

«Tanrı aşkına, Fransız yosması nedir?»

Chris boğazını temizledi. «Bu kelimeye sözlükte bakmıştım. Yakınlıklarını yalnızca soylular ve krallar için kullanan kadınlar demek.»

«Ne gibi yakınlıklar?»

«Zengin erkeklerin para ödedikleri cinsten,» diyerek beni susturmak için eliyle ağzımı örttü ve devam etti. «Ve tabii annem böyle bir yatağın bu evde olamayacağını söyledi. Günah dolu bir yatak, geceleri içinde yatanı yakarmış. Bu oda büyükannesine aitmiş ve çocukluğunda her şeyden çok buraya sahip olmak istermiş. Ne var ki annesi pek de melek sayılmayan büyükannesinin ruhunun onu zehirleyeceğinden korktuğu için izin vermemiş. Sonra annem acı bir sesle gülerek, 'Artık öylesine kötü bir kadın olduğumu düşünüyorlar ki, daha beteri olamayacağıma inanıyorlar,' dedi. Biliyor musun, bu sözler çok rahatsız etti beni. Annemiz kötü değil ki... babamız onu seviyordu. Ve evlenmişlerdi... Evli çiftlerin özel yaşamlarındaki davranışlarıysa kimseyi ilgilendirmez.»

-176-

Soluğumu tuttum. Chris her zaman her şeyi bilirdi!

«Sonra annem, 'Pekâlâ, Bart şöyle bir bakacaksın ve sonra aşağıya ineceğiz,' dedi. Hafifçe aydınlatılmış bir koridorda gözden kayboldular, böylece ben de odasının yönünü öğrenmiş oldum. Dikkatle çevreme baktıktan sonra zırhın arkasından çıktım ve ilk gördüğüm kapalı kapıyı açıp içeri girdim. Hem kapısı kapalı, hem karanlık olduğundan odanın boş olacağını sanmıştım. Gerçi elimde fenerim vardı ve hemen yakıp etrafımı görebilirdim; ama her şey normal gözükürken, senin naşı! kuşkulandığını anlayabilmek için karanlıkta bekledim. Haklıymışsın! Eğer hemen ışığı yaksaydım odayı dolduran garip kokuyu farkedemezdim. Bu koku ürküttü beni. Ve neredeyse korkudan bayılacaktım I»

«Ne... ne?» diye sordum elini ağzımın üstünden iterek. «Ne gördün? Bir canavar mı?»

«Bir canavar mı? Oh, bir sürü canavar! Başları kesilip duvarlara asılmıştı. Etrafımda sarı, yeşil, bal rengi gözler parlıyordu. Pencereden gelen ışık kardan yansıdığı için mavimsiydi ve bir aslan kafasının parlak dişlerini aydınlatıyordu. Ağzı sessizce kükrer gibi açılmıştı. Taba rengi yelesi başını olduğundan daha büyük gösteriyordu. Ve bir bakıma acıdım ona. Balta girmemiş ormanlarda koşacağı yerde, gövdesinden ayrılmış kafası bir odanın duvarını süslemekteydi.»

Ne demek istediğini anlıyordum. Kederim de bir öfke dağı gibiydi.

«Hayvan kafalarıyla donatılmış bir av odasıydı, Cathy. Bir kaplan ve fil vardı. Asya ve Afrika'da avlanmış olan hayvanlar bir duvara, Amerika'dakiler başka bîrine sıralanmıştı. Birkaç tane ayı, bir dağ aslanı, bir antilop... Hiç kuş ya da balık yoktu görünürlerde. Sanki bu odayı süslemek için bunları öldüren avcı için yeterli değildiler. Gerçi insanı ürkütüyor, ama senin de görmeni isterim.»

Av odasından bana ne! Ben kişileri ve onların sırlarını öğrenmek istiyordum.

-177

Çatı/F: 12

«İki pencerenin arasında en az yedi metre genişliğinde bir şömine vardı ve üstünde babamıza çok benzeyen birinin insan boyunda yağlıboya tablosu asılıydı. Ancak babamız değildi. Gözleri benzemiyordu. Üzerinde mavi bir gömlek ve haki bir av giysisi vardı. Elini tüfeğine dayamış, bir ayağıyla yerdeki kütüğe basmıştı. Ressam, adamın kişiliğini çok iyi yakalamış. Hiç bu kadar soğuk, sert, acımasız mavi göz görmemişsindir. Altın yaldız çerçevenin altındaki minik metal plakayı okumadan önce bile babamız olamayacağını gözlerinden anlamıştım. Büyükbabamız Malcolm Neal Foxworth'un portresiydi bu. Altındaki tarihe göre, babamız o zamanlar beş yaşında olmalıydı. Ve biliyorsun, babam üç yaşındayken annesi Alicia ile birlikte buradan kovulmuş.»

«Devam et.»

«Kimse beni görmediği için çok şanslıyım, çünkü hemen hemen odaların hepsine baktım. Ve sonunda annemizin odasını buldum. Çift kanatlı kapıya iki basamakla çıkılıyordu, içeri göz atınca kendimi bir sarayda sandım. Diğer odaları gördükten sonra güzel bir yer göreceğimi tahmin etmiştim, fakat burası inanılır gibi değildi! Sehpanın üstünde babamızın resmi ve havada annemizin parfümünün kokusu vardı. Odanın tam ortasında o ünlü kuğu yatak bulunuyordu. Ama ne yatak! Hiç böylesini göremezsin! Başucundaki fildişi kuğu yan dönmüş, başını bir kanadının altına sokmaya hazırlanıyor. Kanatlar neredeyse oval denecek yatağı çevrelemekte. Çarşafların özel dikilmedikleri takdirde buraya uymaları olanaksız. Kanatların ucundaki tüyler parmak görevini yüklenip ince saydam tül perdeleri tutuyorlar. Pembenin, eflatunun, morun her tonunun bulunduğu tüller... O yatak ve perdeler... Orada uyurken eminim kendini prenses gibi hissediyordur. Açık eflatun halı öyle tüylü ki bileklerine kadar gömülüyorsun. Ayrıca yatağın yanına beyaz bir post serili. Bir buçuk metre yüksekliğinde, altın ve gümüş süslü kristal abajurlar var. Sonra gül pembesi kadifeyle kaplı bir fildişi şezlong var ki, ancak eski Roma'nın seks âlemlerinde bir benzerini görebilirsin. Ve o kocaman kuğu yatağın ayukucunda —şimdi dik-

-178-

katle dinle, belki de bana inanmayacaksın— minik bir kuğu yatak daha var! Bir düşün helel Yatağın ayakucunda enine duruyor. Bu kadar geniş, rahat yatağı olan birinin niçin ikinci bir daracık yatağa ihtiyacı olacağını düşündüm bir süre. Belki öğle uykusuna yatarken büyük yatağı bozmamak içindir. Belki de başka bir nedeni vardır. Cathy, bana inanman için gözlerinle görmen gerekir!»

Söylediklerinin dışında daha çok şeyler görmüş olduğunu biliyordum. Bunları daha sonra ben de görecektim. Bir yatağın üstünde neden bu kadar çok durduğunu ancak odayı kendi gözlerimle gördükten sonra anlayacaktım.

«Burası bizim Gladstone'daki evimizden daha mı güzel?» diye sordum. Sekiz odalı, iki banyolu ev benim hayal edebileceğim en güzel yerdi.

Chris durakladı. En iyi sözcükleri seçebilmek için biraz düşündü. Kararsızlığı bana çok şeyler anlatmıştı. «Burası güzel bir ev değil. Evet büyük, görkemli, gösterişli; ama güzel diyemezsin.»

Ne demek istediğini galiba anlamıştım. Güzellik; büyüklük, görkem ya da zenginlikten çok, sıcaklığı anlatmaya yarıyordu.

Ve iyi geceler dilemekten başka söylenecek söz kalmamıştı. Yanağına bir öpücük kondurup yataktan aşağıya ittim. Öpücüklerin yalnızca bebekler ve kızlar için olduğunu söyleyerek itiraz etmedi bu kez. Birkaç dakika sonra Cory'nin yanına yatmıştı.

Karanlıkta küçük çam ağacımızın renkli ışıkları ağabeyimin gözlerindeki yaşlar gibi parlıyordu.

Upuzun Mevsimler

Başkalarının yaşamlarına açılan gerçek bir penceremiz olduğunu söylerken annemin ne denli doğru düşündüğünü kısa zamanda anladık. O kış televizyon yaşamımıza hükmetmeye

-179-

başladı. Yatalak hastalar ya da yaşlılar benzeri, yemek yemek, yıkanmak, giyinmek gibi günlük işlerimizi bitirir bitirmez karşısına yerleşiyorduk. Başkalarının sürdürdüğü yapay yaşamları izlemekle geçiyordu günlerimiz.

Ocak, şubat, hatta martta bile tavanarası dolaşılamayacak kadar soğuktu. Buz gibi pus her tarafı sanki ürkütücü bir per-deymişçesine kaplamıştı. İç karartıcı bir yer haline geldiğini Chris bile itiraf ediyordu.

Bu nedenle hepimiz daha sıcak olan yatak odamızda kalıp gözlerimizi ayırmadan televizyon seyretmeyi tercih ediyorduk. İkizler buna öylesine bağlanmışlardı ki, asla kapatılmasına razı olmuyorlardı. Yayın bittikten sonra ekranda görülen noktalar bile hoşlarına gidiyordu. Özellikle Cory sabahları uyanınca, masa başında oturup hava durumunu ve haberleri veren minik insanları görmekten mutlu oluyordu.

Televizyon bizi eğitti, değiştirdi, zor sözcükleri nasıl yazacağımızı ve telaffuz edeceğimizi öğretti. Temizliğin önemini, asla mutfak zemininde yağ lekeleri kalmaması gerektiğini ve kepeklere karşı nasıl mücadele edeceğimizi öğrendik. Rüzgârın saçlarımızı bozmasına da izin vermemeliydik, yoksa herkes bizimle alay ederdi. Nisanda on üçüme basacaktım; yani sivilce dönemine yaklaşmıştım. Her sabah aynada dikkatle yüzümü inceleyip ne gibi bir felaketle karşılacağımı düşünüyordum. Reklamları çok ciddiye alarak bizi yaşamın tüm kötülüklerinden kurtaracaklarına inanmaya başlamıştık.

Her geçen gün gerek Christe, gerekse bende birtakım değişiklikler oluşmaktaydı. Daha önce bulunmayan yerlerde koyu renkli kıvırcık kıllar çıkmaya başladı. Bunları kesinlikle sevmedim ve elimde cımbızla her gördüğümü acımasızca çekip koparmaya başladım. Ama çalılar gibi onlar da kopardıkça daha çok çıktılar. Bir gün koltuğumun altındaki bir kılı koparmaya uğraşırken Chris gördü beni.

«Ne yapıyorsun orada?» diye bağırdı.

-180-

«Koltukaltlarımı tıraş etmek istemiyorum. Annemin kullandığı kremler de çok kötü kokuyor.»

«Yani gördüğün bir kılı koparmaya mı uğraşıyorsun?»

«Elbette. Sen istemesen bile ben vücudumun zarif ve güze! olmasını isterim.»

«Kazanamayacağın bir savaşa girmişsin,» dedi alaycı bir gülüşle. «Bu kıllar oralarda kalmak zorunda. Çocuk gibi bir vücuda sahip olma fikrinden vazgeç de onları seksi bir şeylermiş-çesine kabul et.»

Ne? Büyük göğüsler seksi olabilirdi, ama kıvırcık, minik kıllar asla. Yine de bunu yüksek sesle söylemedim, çünkü göğüslerim küçük birer elma gibi büyümeye başlamışlardı ve Chris'in farketmemiş olması için dua ediyordum. Gerçi göğüslerimin büyümesi beni mutlu ediyordu ama başkalarının bunu bilmesini istemiyordum. Giydiğim bluzlar ve kazaklar ne denli bol olursa olsun, Chris'in sık sık göğüslerime baktığını farkedince umutlarımın suya düştüğünü anladım. '" Canlanmaya, daha önce bilmediğim yepyeni duygulara kapılmaya başlıyordum. Garip arzular ve ihtiyaçlar... Bir şeyler istiyor ve bunların ne olduğunu bile bilmiyordum. Düşlerimde beni yüreğim çarparak uyandıran bir farklılık vardı. Daima bir erkek görüyordum ve bitirmesini istediğim bu işe başlamış oluyordu. Ancak her seferinde aptal gibi uyanarak mutluluğumu yarıda kesiyordum.

Sonra bir şey daha farkettim. Sabahları kalkıp giyindikten sonra, elinde piknik sepetiyle cadının gelişini beklerken yatakları düzeltmek benim görevimdi ve çarşafların üzerinde bazı lekeler gözüme çarpmaya başladı. Cory'nin düşünde banyoya gittiğini işaret edecek kadar büyük değildiler ve hep Chris'in yattığı tarafta bulunuyorlardı. «Tanrı aşkına, Chris, yoksa sen de geceleri düşünde banyoya gittiğini mi görmeye başladın?»

Bunların ergenlik çağıyla ilgili olduğu konusundaki akıl almaz öykülerine inanmıyordum artık.

-181 -

«Chris, bence bu durumu anneme söylesen de seni bir doktora filan götürse. Belki rahatsızlığın bulaşıcıdır ve Cory'ye de geçer. Zaten o, yatağın içini daha fazlasına gerek kalmadan yeterince rezil ediyor.»

Yüzü kıpkırmızı kesilirken yan gözle baktı bana. «Doktora gitmeme gerek yok,» dedi kuru bir sesle. «Büyük çocukların okulda konuştuklarını duymuştum. Bunların hepsi olağan.»

«Olağan sayılamayacak kadar pis bir durum.»

«Ha ha!» diye güldü alay ederek. «Senin de çarşafları kirleteceğin günler geliyor.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Anneme sor. Artık sana anlatması gerekir. Vücudunun gelişmekte olduğunu ben bile farkettim.»

Her konuda benden daha bilgili olmasından nefret ediyordum! Okuldaki büyük erkek çocukların pis konuşmalarından mı öğrenmişti yoksa her şeyi? Bunları ben de kızlardan duymuştum, ama söylediklerinin tümü inanılmayacak kadar korkunçtu.

İkizler iskemlelerde oturmayı hiç sevmiyorlardı ve büyükanne yatakların daima düzenli olmasını emrettiğinden, burada da oturmalarına izin yoktu. Televizyondaki gündüz dizilerini çok sevdikleri halde, bir yandan oyun oynayıp bir yandan seyretmeyi tercih ediyorlardı. Carrie bebekevinin tüm parçalarıyla konuşarak oynarken, Cory kutular dolusu 'kendi oyuncağını kendin yap'larla eğleniyordu. Chris nasıl yapması gerektiğini öğretmek istediği zaman şiddetle karşı koyuyor ve her seferinde vurarak, yumruklayarak 'müzik yapabileceği' bir şeyler oluşturuyordu. Romanın ya da filmin ilginç yerinde iki saniye susmasını sağlamaya çalışarak kızgın gözlerle Carrie'ye bakıyor, ancak bunu açıkça söylemiyordum. Kuş cıvıltısı, azarlandığı zamanki haykırışlarından daha hoş geliyordu doğrusu kulağıma. Her ikisi de sınırlı yaşamlarını en iyi şekilde sürdürmeye çalışıyorlardı. Küçük çocukların her koşula daha kolay uyduğunu onları izleyerek anlamıştım. Tabii arasıra şikâyet ettikleri de oluyordu.

-182-

Özellikle niçin annemizin daha sık gelmediğinden yakınıyorlar ve yemekleri hiç beğenmiyorlardı. Televizyondaki çocukların yedikleri dondurmaları, sosisli sandviçleri istiyorlardı hep. Aslında reklamların çoğu çocukların seveceği oyuncaklar ve yiyecekler üzerineydi. Oyuncaklara kavuşuyorlardı ama tatlılara asla.

İkizler yerde oturmuş kendi kendilerine eğlenirlerken, Chris' le ben her geçen gün biraz daha karışan aşk öykülerini dikkatle izlemeye çalışıyorduk. Kendilerini seven karılarını aldatan kocaları, sürekli şikâyet eden kadınları, çocuklarıyla çok fazla ilgilenip kocalarına vakit ayıramayanları görüyorduk hep. Tam tersi de oluyordu bazen. Kocalarını aldatan kadınlar da vardı. Aşkın bir sabun köpüğüne benzediğini öğrendik. Bir gün pırıl pırıl parlarken, ertesi gün sönüp yok oluveriyordu. Sonra gözyaşları, üzgün bakışlar, masa başında en iyi arkadaşla içilen sayısız çaylar, kahveler geliyordu. Bir aşk biter bitmez bir yenisi hemen onun yerini almaktaydı. Bu güzel insanlar aşkı yakalayıp kilit altında tutmaya çalışıyorlarsa da hiçbiri başaramamıştı anlaşılan.

Martın sonlarına doğru bir öğleden sonra annem koltuğunun altında büyük bir kutuyla odamıza girdi. Elinde armağanlarla gelişine artık alışmıştık, ne var ki bu kez garip bir şekilde başıyla Chris'e işaret etti ve ağabeyim ikizlerin ellerinden tutup ta-vanarasına çıkardı. Bu işin içinde bir giz mi vardı? Benim için özel bir hediye mi getirmişti yoksa?

Bir yatağın üzerine yan yana oturduk ve kutuyu açmadan önce benimle 'kadın kadına' konuşması gerektiğini söyledi annem. Eski Andy Hardy filmlerini seyrederken 'erkek erkeğe' konuşmaları öğrenmiştim ve bu konuların büyümekle ya da seksle ilgili olduğunu biliyordum. Pek fazla ilgi göstermenin bir hanımefendiye yakışmayacağını düşünerek aldırmaz ve ciddi bir havaya burundum.

Uzun zamandır öğrenmek istediklerimi mi anlatacaktı acaba bana? Hani erkek çocukların bilerek doğdukları 'ahlakdışı'

-183-

konuları... Hayır, oturup uzun uzun genç kızların gelişmeleri, büyümeleri ve bedensel değişimlerinden söz etti. Sonra bana her ay gerekli olacak 'özel eşyaların' bulunduğu kutuyu uzattı.

«Bir dakika, anne,» dedim bunlardan sıyrılmanın bir yolunu bulduğuma inanarak. «Benim balerin olmak istediğimi unuttun galiba. Balerinlerin çocuğu olamaz, Miss Danielle olmaması gerektiğini söylemişti. Zaten ben de hiç istemiyorum. Onun için bu kutudakileri aldığın yere götürüp paranı isteyebilirsin. Bu saçmalıklar bana göre değil.»

Annem gülerek omzuma sarıldı ve yanağımı öptü. «Galiba bir noktayı sana açıklamayı unuttum. Bu doğal gelişimi önlemek elinde değildir. Vücudunun doğa kurallarına uygun olarak gelişmesini ve değişmesini kabul etmek zorundasın. Yaşamın boyunca çocuk kalmak istemezsin, değil mi?»

Onun kadar güzel ve çekici vücuttu bir kadm oimayı arzu ediyordum, ama bu sıkıntılara katlanmak da hiç hoşuma gitmemişti.

«Ve Cathy, bu durumda utanacak, sıkılacak, üzülecek bir şey yok. Bebek sahibi olmak son derece mutlu eder insanı. Bir gün sen de âşık olup evleneceksin ve çocukların olacak.»

Bana verdiği kutuya hiç sahip olmamak isterdim, çünkü çocuk doğurmak istemiyordum, ancak yine de annemle çok tatlı bir sohbet yapmıştık.

Chris'le ikizleri aşağıya çağırıp sevgili oğlunun saçlarını okşar, ikizlere hiç yüz vermezken, aramızdaki sıcak bağın kopmakta olduğunu hissettim. Cory ile Carrie annemizin yanında kendilerini rahatsız hissetmeye başlamışlardı. Koşarak kucağıma atıldılar ve ağabeylerinin okşanmasını izlediler boynuma sarılıp. Annemin sanki onlara bakmaktan bile hoşlanmıyormuş gibi davranması hoşuma gitmiyordu. Chris'le ben büyüme çağına girerken küçük kardeşlerimiz oldukları yerde kalmışlardı.

-184-

Uzun kış günleri yerini bahara bıraktı. Yavaş yavaş tavan-arası ısındı ve yukarı çıkıp kâğıt kar taneciklerimizi duvardan indirerek renkli çiçeklerimizi astık.

Nisan ayındaki yaşgünümü annem bir kutu pasta ve dondurmayla kutlamayı unutmadı. Pazar öğleden sonrasını benimle birlikte geçirip nakış işlemeyi öğretti. Ve armağan ettiği iş örnekleriyle boş vakitlerimi değerlendirebilecek bir konu daha bulmuş oldum.

Birkaç hafta sonra ikizlerin altıncı yaşgünleri gelip çattı. Yine annem pasta, dondurma ve hediyelerle geldi. Müzik aletleri Cory'nin mavi gözlerini ışıldatmıştı. Oyuncak akordiypna sevgiyle baktı ve biraz kurcaladıktan sonra çalmaya başladı. İnanamadık kulaklarımıza. Sonra Carrie'nin oyuncak piyanosuna dönüp 'Yaşgünün Kutlu Olsun, Carrie!' şarkısını çalmaya başladı.

«Cory'nin müzik kulağı çok gelişmiş,» dedi annem küçük oğluna üzgün gözlerle bakarak. «İki ağabeyim de müzisyendi. Ama ne yazık ki, babamın sanatın hiçbir türüne tahammülü yoktur. Müzisyenlerin, şairlerin, ressamların zayıf ve kadınsı olduklarına inanır. Büyük ağabeyime bankalarından birinde bir iş verdi ve çalışması için zorladı. Ağabeyim bu görevinden nefret ediyordu tabii. Hafta sonları dağda kendi elleriyle yaptığı kulübesine gidip beste yapardı. Yağmurlu bir günde virajı motosikletiyle çok hızlı alınca, yoldan çıkmış ve uçurumdan aşağıya yuvarlanmış. Öldüğü zaman yirmi iki yaşındaydı.

«Küçük ağabeyim Joel cenaze kalktıktan sonra evden kaçtı. İki kardeş birbirlerine çok yakındılar ve sanırım o da aynı görevi yüklenmek istemiyordu. Paris'ten bir kart atıp bize Avrupa'yı dolaşan bir orkestrada iş bulduğunu yazdı. Üç hafta kadar sonra İsviçre'de kayak yaparken geçirdiği kazada öldüğünü öğrendik. Karlı bir uçuruma düşmüştü anlaşılan. Ve cesedi bugüne kadar bulunamadı.»

-185-

Tanrım! Garip bir boşluk vardı içimde. Ne kadar çok kaza. İki ağabeyi ve kocası kazalarda ölmüştü. Boş bakışlarım Chris' le karşılaştı. O da gülümsemiyordu. Annemiz gider gitmez ta-vanarasına, kitaplarımızın yanına koşup bunları unutmaya çalıştık.

«Hepsini okuyup bitirdik,» dedi Chris öfkeyle. Sanki bir kitabı birkaç saatte bitirmesinden ben suçluydum.

«Shakespeare'leri bir kez daha okuyabiliriz,» diye önerdim.

«Piyes okumayı sevmiyorum!»

Bense Shakespeare, Eugene O'Neill gibi tiyatro yazarlarına bayılıyordum. Duygusal, dramatik, hayal ürünü her şey hoşuma giderdi.

«İkizlere okuma yazma öğretelim,» dedim başka bir uğraş bulmuş olmak için. Ve böylece onlara da kendilerini eğlendirmek için başka bir fırsat vermiş olacaktık. «Belki de sürekli şu aptal kutusuna bakıp durmalarını engellemiş oluruz.»

Kararlı adımlarla aşağıya inip gözlerini televizyona dikmiş olan kardeşlerimize yaklaştık.

«Size okuma yazma öğreteceğiz,» dedi Chris.

Yüksek sesle itiraz ettiler hemen. «Hayır!» diye haykırdı Carrie. «Okuma yazma öğrenmek istemiyoruz. Mektup yazmak istemiyoruz! 'Lucy'yi Seviyorum'u seyretmek istiyoruz!»

Chris onu kucağına alınca, ben de Cory'yi kaptım ve yukarı kata sürüklemeye başladım. Kaygan yılanları tutmaya benziyordu onları taşımaya çalışmak. Avazları çıktığı kadar bağırıyor-lardı üstelik. Cory minik elleriyle yumruk atan kardeşini taklit etmeyip bacakları ve kollarıyla önüne gelen her şeye sarılarak odada kalmak için çırpınıyordu.

Hiçbir öğretmenin bu kadar isteksiz öğrencileri olmamıştır. Fakat şakalar, masallar ve tehditlerle ilgilerini çekmeyi başardık. Belki de bize acıdıkları için harfleri öğrenme konusunda çaba göstermeye başladılar.

-186-

İkizlerimizden başka altı yaşında çocuk tanımadığımız için çok hızlı ilerliyorlarmış gibi geldi bize. Annemiz ilk zamanlar olduğu gibi her gün gelmediğinden ikizlerin hazırladığı yazıyı ona göstermek için sabırsızlıkla beklemek zorunda kaldık.

En az beş santim boyunda ve çarpık çurpuk harflerle yazmışlardı mesajlarını:

Sevgili Anneciğim, Seni seviyoruz, Çikolatayı da. Carrie ve Cory

Bizim yardımımız olmadan kendi başlarına hazırlamışlardı bunu ve annemizin anlayacağını umuyorlardı. Tabii ki anlamadı.

Çürük dişler!

Sonra yaz geldi. Havalar ısınınca tavanarası yine boğucu haline büründü, ama her nedense geçen yazki kadar dayanılmaz değildi. Chris kanımız sulandığı için daha kolay tahammül edebildiğimizi söylüyordu.

Yaz günlerini kitap okuyarak geçirdik. Anlaşılan annemiz aşağıdaki kütüphanenin raflarından adlarına bile bakmaya gerek duymadan kitapları gelişigüzel çekip getiriyordu bize. Bizi ilgilendirip ilgilendirmeyeceğini ya

da kolayca etkilenen genç beyinler için uygun olup olmayacağını düşünmüyordu bile. Aslında bunun pek önemi yoktu, çünkü ikimiz de elimize ne geçse severek okuyorduk.

En sevdiğimiz kitaplardan biri, tarihi okulda okuduklarımızdan daha cazip hale getiren bir tarihi romandı. Eski günlerde kadınların doğum yapmak için hastaneye gitmediklerini okuyunca şaşırıp kaldık. Evlerinde dar bir divanın üzerine yatıp gelen doktor veya ebenin yardımıyla doğum yapıyorlardı.

-187-

«Evet, çocuk doğurmak için küçük bir kuğu yatak,» dedi Chris başını kaldırıp gözlerini boşluğa dikerek.

Sırtüstü yuvarlanıp alaycı bir ifadeyle baktım yüzüne. Ta-vanarasındaki eski, lekeli şiltenin üstünde, açık pencereden gelen ılık rüzgârla serinleyerek yan yana yatıyorduk. «Ve yatak odalarında konuklarını kabul eden krallarla kraliçeler çırılçıplak otururlarmış. Acaba kitaplarda yazılanların hepsi gerçek mi?»

«Elbette değil! Ama çoğu gerçek. İnsanlar bir zamanlar yatarken pijama ya da gecelik giymezlermiş. Yalnızca başlarını sıcak tutmak için takke giyip gerisine boşverirlermiş.»

Konuklarının karşısına çıplak çıkmaktan utanmayan kral ve kraliçeleri gözlerimizin önünde canlandırarak gülmeye başladık.

«Çıplak ten o zamanlar günah sayılmıyormuş, değil mi? Yani Ortaçağ'da?»

«Sanırım,» dedi Chris.

«Aslında çıplakken yaptıkları günah sayılıyor, değil mi?»

«Sanırım.»

Bir kez daha büyümenin verdiği zorluklara sövüp saydım içimden. Genç bir hanım olmak sandığımdan daha zormuş meğer. İlk kez âdet gördüğümde sancıdan yerimden kalkamamıştım bütün gün.

«Vücudumdaki değişiklikleri iğrenç bulmuyorsun, değil mi, Chris?»

Yüzünü saçlarıma gömerek yanıtladı. «Cathy, bence insan vücudu ve işlevleri asla iğrenç değildir. Sanırım doktorluk tutkum söyletiyor bunu bana. Eğer bu özel durumun seni annemiz gibi bir kadın yapacaksa, olduğu gibi kabul etmelisin. Canın yandığında baleyi anımsa. Dans ederken de canının acıdığını söylerdin.» Bir an duraklayınca ona sımsıkı sarıldım. «Ben de erkek olmak için bazı değişiklikler geçirmekteyim. Ve bunları tartışabileceğim bir erkek de yok. Bazen bunalımların arasında eziliyorum. Ne yöne gitmem gerektiğine bir türlü karar veremiyor, bazı günler doktor olamayacağımı düşünüp korkuyorum...»

-188-

«Chris,» diye söze başlarken bile duyarlı bir noktaya dokunduğumu biliyordum. «Annemiz konusunda hiç kuşkuya kapılmıyor musun?»

Kaşlarını çattığını görünce beni terslemesine fırsat vermeden sözlerimi sürdürdüm. «Bizi bunca zamandır kilit altında tutması sana garip gelmiyor mu? Çok parası olduğunu biliyorum, Chris. Şu bilezikleri ve yüzükleri bize söylediği gibi sahte değil. Çok iyi biliyorum sahte olmadıklarını.»

'Onun' konusunu açtığım anda ağabeyim benden uzaklaşmıştı. Bir tanrıça gibi tapardı ona, biliyorum. Ama yine yanıma yaklaşıp yanağını saçıma gömerek konuştu. «Bazen ben de senin sandığın neşeli, iyimser kimse değilim. Bazen en az senin kadar kuşkulanıyorum davranışlarından. Ancak buraya gelmeden önceki yaşamımızı düşününce ona güvenmemiz gerektiğine inanıyorum. Anımsıyor musun babamız ne derdi: 'Garip görünen her şeyin daima iyi bir nedeni vardır. Ve her şey sonunda iyi olur.' Ben de kendimi buna inandırmaya çalışıyorum. Bizi bir yatılı okula göndermeyip burada kilitli tutmasının herhalde bazı nedenleri vardır. O ne yaptığını biliyor, Cathy. Ve ben onu çok seviyorum. Bu duyguma engel olamam. Ne yaparsa yapsın, sevmeye devam edeceğimi biliyorum.»

Onu benden daha çok seviyor, diye geçirdim içimden acıyla.

Artık annemizin gelişlerinin bir düzeni kalmamıştı. Bazen onu görmeden bütün bir hafta bile geçirdiğimiz oluyordu. En sonunda gelip bize babasının ağırlaştığını bildirdi. Bu haberi duymak beni mutlu etmişti.

«Durumu kötüleşiyor mu?» diye sordum içimde az da olsa bir suçluluk duygusuyla. Ölümünü istemenin yanlış olduğunu biliyordum, ne var ki onun ölümü bizim kurtuluşumuz olacaktı.

-189-

«Evet,» dedi annem çok ciddi bir sesle. «Çok kötü. Her an ölebilir, Cathy, her an. Çektiği acıya inanamazsın. O öldüğü anda serbest kalacaksınız.»

İhtiyar adamın hemen ölmesini istediğim için Tanrı beni bağışlasın, ama tüm yaşamımız boyunca burada kilitli tutulmak da bize karşı işlenen bir suçtu. Güneşe, temiz havaya ihtiyacımız vardı. Hiç kimseyi göremediğimiz için yalnızlığa kapılır olmuştuk.

«Her an ölebilir,» dedi annem ve gitmek üzere ayağa kalktı.

Alçak sesle şarkılar mırıldanarak yatakları yaparken büyükbabanın ölüm haberini bekliyordum. Eğer altınları kabul edilirse herhalde cennete gidecekti, yok eğer şeytan rüşvet almazsa cehennemi boylayacaktı.

Ve annemizin yorgun yüzü kapıda göründü. «Krizi atlattı... Bu kez iyileşecek...» Kapıyı örtüp gitti ve kırık umutlarımızla baş

başa kaldık.

Annemiz geceleri pek ender geldiği için artık ikizleri onun yerine ben yatırıyor, yanaklarından öpüp dualarını dinliyordum. Chris de kendine düşen görevleri yerine getiriyordu. Bize olan sevgilerini iri, gölgeli

gözlerinden okumak mümkündü. İkizler uyuduktan sonra duvar takvimine gidip bir günün daha geçmiş olduğunu kocaman bir X işaretiyle belirtiyorduk. Yine ağustos gelmişti. Bir yıldır bu hapishadeydik.

-190-

İKİNCİ BÖLÜM

Büyümek, Olgunlaşmak

İkinci yıl da birincisi gibi geçti. Annemiz artık pek seyrek geliyor, ancak her gelişinde bir süre sonra buradan kurtulacağımıza söz vermeyi ihmal etmiyordu. Her gece yaptığımız son iş, geçen günü takvimin üzerine kocaman, kırmızı bir X ile işaretlemekti.

Elimizde üç takvim vardı artık. Birincisinin yalnızca yarısı, ikincisinin tümü ve üçüncüsünün de yarıdan çoğu kırmızı X'lerle dolmuştu. Altmış sekiz yaşında, ölüm döşeğinde olan büyükbaba neredeyse son nefesini verecek diyorlardı, ama anlaşılan altmış dokuz yaşını da yaşamak niyetindeydi.

Perşembe günleri Foxworth Malikânesinin uşakları kente gidince Chris'le ben kara damın üstüne tırmanıp güneş banyosu yapardık. Geceleri de yıldızlar ve ayın ışığı altında hava alıyorduk. Bu yaptığımız çok tehlikeli bir işse de temiz hava ve güneşi aç bendenlerimize başka türlü sağlayamazdık.

Evin iki kanadının birleşip bir köşe yaptığı yerde, büyük bir baca vardı. Ayaklarımızı buna dayayınca hem kendimizi güvende hissediyor, hem de aşağıdan görülme tehlikesini önlemiş oluyorduk.

Büyükannenin tehditleri şimdiye dek gerçekleşmediğinden dikkatsizce davranmaya başlamıştık. Yarı giyinik dolaştığımız zamanlar oluyordu. Banyo kurallarına da pek aldırmıyorduk. Gece gündüz birarada olunca insanın bedenini karşı cinsten olanlardan sürekli saklaması olanaksızdı.

Ve doğrusunu isterseniz, hiçbirimiz kimin ne gördüğüne aldırış etmiyorduk.

-191-

Daha dikkatli davranmalı, kurallara uymalıydık. Annemizin kırbaç izleriyle dolu sırtını asla belleğimizden sil-memeliydik. Ama kırbaçlandığı gün öylesine gerilerde kalmıştı

ki...

Artık bir genç kızdım ve kendimi hiç çıplak görmemiştim. Banyodaki ilaç dolabının aynası iyi bir görüş sağlayamayacak kadar yüksekteydi. Ayrıca hiç çıplak kadın resmi görmediğim için merak ediyordum. Resimler ve heykeller pek ayrıntılı olmaz, bilirsiniz. Yatak odasında yalnız kaldığım bir gün hemen üstümdekileri çıkarıp tuvalet aynasının karşısına geçtim ve hayranlıkla kendimi seyretmeye başladım. Hormonların yarattığı değişiklikler inanılmaz görünüyordu. Yüzüm, saçım, bacaklarım gibi vücudum da buraya geldiğim güne oranla çok güzelleşmişti. Gözlerimi aynadaki görüntümden ayırmadan bale yapmaya başladım.

Ensemden aşağı doğru başlayan bir titreme birinin odada bulunduğunu bildirdi bana. Arkamı dönünce Chris'in tavanarası merdivenlerinin gölgesinde durmuş beni izlediğini gördüm. Sessizce inmişti demek aşağıya. Ne kadar zamandır duruyordu acaba orada? Yaptığım aptalca hareketlerin hepsini görmüş müydü? Oh, Tanrım, umarım görmemiştir!

Donup kalmıştı sanki... sanki beni daha önce hiç çıplak görmemiş gibi gözlerinde garip bir ışıltıyla bakmaktaydı. İkizlerle birlikte çıplak güneş banyosu yaparken düşünce ve duygularını gerçek bir ağabey gibi saf ve temiz tutuyordu demek.

Bakışları, kızarmış yüzümden başlayıp boynuma, göğüslerime, bacaklarıma kadar ağır ağır indi ve tekrar yükseldi.

İstediği zaman benimle çılgınlar gibi alay eden ağabeyimin gözüne aptal bir namus budalası gibi görünmemek için ne yapacağıma karar veremeden titreyerek olduğum yerde duruyordum. Daha önce hiç görmediğim bir yabancıydı sanki. Çok şaşkın, dalgın ve zavallı bir görünüşü vardı. Eğer örtünürsem, belki de ondan bir şeyler çalmış olacaktım.

-192-

Zaman durmuştu sanki. O kapının, ben aynanın önünde kıpırdamadan duruyorduk. Eli pasta kutusunda yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Ufacık bir suçtan dolayı büyük ceza göreceğinden korkan bir çocuk... Gözleri, bakışları birden beni canlandırdı ve kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı. Korku dolmuştu yüreğim. Niçin korkuyordum? Karşımdaki yalnızca Chris'ti.

«Chris, lütfen git buradan.»

Sözlerimi duymamış gibiydi.

Yalnızca bakıyordu.

İlk kez davranışımdan utandım ve elbisemi almak üzere elimi uzattım. Hiç olmazsa ardına gizlenip odadan çıkmasını söyleyebilirdim.

«Yapma,» dedi elbisemi elime alınca.

«Ama sen...» diye kekeledim titreyerek.

«Biliyorum bakmamalıyım, ama o kadar güzelsin ki... Sanki seni daha önce hiç görmemiş gibiyim. Her gün senin yanında-ken bu denli güzelleştiğini niçin farketmedim?»

Bu soru nasıl yanıtlanabilir? Yalnızca yüzüne bakıp gözlerimle yalvarabildim.

Aynı anda kapının tokmağı oynadı ve kilitle dönen anahtar sesi geldi. Kapı açılmadan elbisemi giymeye uğraştım, ne var ki bir türlü kollarını bulamıyordum. Yüzüm elbisemin içinde kaybolmuştu, ama vücudum çırılçıplak kalakalmıştım ve büyükanne karşımdaydı. Görmüyorsam da hissediyordum varlığını.

Sonunda kollarını bulup aceleyle aşağıya çektim. Ancak gri gözleri çıplak güzelliğimi farketmişti. Bakışlarını birden ayırdı ve Chris'i olduğu yerde yakaladı. Ağabeyim şaşkın ve dalgın halinden henüz sıyrılamamıştı.

«Sonunda!» diye kükredi. «Sizi yakaladım! Ergeç yakalayacağımı biliyordum.»

-193

Çatı/F: 13

Bize hitap etmişti. Gördüğüm karabasanları andırıyordu bu durum... Tann'nın ve büyükannenin karşısında çırılçıplak olmak...

Chris dalgınlığını bir anda üzerinden attı ve bir adım ileri çıkıp karşılık verdi. «Bizi yakaladınız mı? Ne yakaladınız ki? Hiçbir şey!»

Hiçbir şey...

Hiçbir şey...

Hiçbir şey...

Yansıyıp duran bir sözcük. Ona kalırsa bizi çirkin bir durumda yakalamıştı.

«Günahkârlar!» diye tıslad: zalim gözlerini bana çevirerek. «Güzel olduğunu mu sanıyorsun? Yuvarlaşan hatlarını çekici mi buluyorsun? Sürekli fırçalayıp kıvırdığın sarı saçlarını beğeniyor musun?» Sonra gülümsedi. Gördüğüm en ürkütücü gülümseyişti.

Dizlerim titriyor, ellerim sinirle kıpırdıyordu. İç çamaşırsız, sırtımda açık bir fermuarla kendimi acınacak bir durumda görüyordum. Gözpmün ucuyla Chris'e baktım. Etrafta uygun bir silah arayarak yavaşça ilerliyordu.

«Ağabeyinin vücudunu kullanmasına kaç kez izin verdin?»

«Kötü bir şey yapmadığımı söylemek istiyorum,» dedi ağabeyim kızarıklığı gitgide koyulaşarak. Sesi artık iyice kalınlaşmıştı. «Evet, bana nefret dolu, kuşkucu gözlerinizle bakmayı sürdürün; ama Cathy ile ben bir tek kötü, çirkin, ahlakdışı ya da günah sayılabilecek davranışta bulunmadık.»

«Kız kardeşin çıplaktı. Senin bakmana izin verdi. Böylece bir suç işlediniz.» Tekrar gözlerini bana çevirip nefretle baktıktan sonra arkasını dönerek dışarı çıktı. Chris çok öfkelenmişti bana.

«Cathy, niçin bu odada soyundun? Bizi gözetlediğini biliyorsun. Bir şey yaparken yakalamaya çalışıyor!» Gözlerini kaplayan çılgın ve vahşi ifade ona daha olgun ve saldırgan bir hava

-194-

vermişti. «Bizi cezalandıracak. Hiçbir şey yapmadan çıkmış olması geri dönmeyeceğini göstermez.»

Biliyorum... biliyorum... Geri dönecek... elinde kırbaçla!

Uykulu ve huysuz ikizler tavanarasından indiler. Carrie be-bekevinin önüne yerleşirken, Cory profesyonel gitarını eline alarak bir yandan çalıp bir yandan televizyon izlemeye başladı. Ağabeyim yatağının üzerine oturmuş kapıyı gözlüyordu. Bense 'o' geldiği anda kaçmak üzere tetikte duruyordum. Hemen banyoya koşup kapıyı kilitleyecek ve... ben...

Anahtar kilitte döndü. Kapı tokmağı oynadı.

Chris'le aynı anda ayağa fırladık. «Hemen banyoya gir, Cathy ve oradan çıkma,» dedi ağabeyim.

Büyükannemiz bir dev gibi girdi odaya. Elinde bir kırbaç değil, terzilerin kullandığı cinsten kocaman bir makas vardı. Kro-majlı, parlak, upuzun ve çok keskin görünüşlüydü makas.

«Otur aşağı, kız!» dedi sertçe. «Saçlarını kökünden keseceğim. O zaman belki aynaya bakarken gururlanmaktan vazgeçersin.»

Şaşkınlığımı görünce acımasız bir gülüş dolaştı dudaklarında. İlk kez görüyordum gülümsediğini.

En büyük korkum!.. Kırbaçlanmayı tercih ederdim! Yaralarım çabuk iyileşirdi, ama saçlarımı uzatmak yıllar sürerdi. Babamın küçük kızlarda uzun saçı sevdiğini söylediği günden beri özenle uzatıyordum. Her gece düşlerimde gizlice odaya girip saçlarımı kırpar gibi tıraş ettiğini gördüğümü nereden biliyordu acaba? Bazen de yalnızca saçlarımı değil, göğüslerimi de kesiyordu karabasanlarda...

Büyükanne bana bakarken gözleri hiçbir zaman beni tümüyle görmez, yalnızca anladığım kadarıyla onu öfkelendiren yerlerime dikerdi bakışlarını... ve onu öfkelendiren her şeyi yok etmeye hazırdı!

Banyoya kaçıp kapıyı kilitlemek istedim, ancak nedense sürekli egzersiz yapan balerin bacaklarım hareket etmeyi reddet-

-195-

tiler. Büyükannemin nefret ve tiksinti dolu gözleriyle elindeki parlak makas sanki beni ipnotize etmişti.

Chris kalın, boğuk, olgun erkek sesiyle konuştu. «Cathy'nin saçının bir tek telini bile kesmeyeceksiniz, büyükanne! Eğer ona doğru bir adım atarsanız, bu iskemleyi beyninize indiririm.»

Tehdidini yerine getirmeye hazır, yemek masamızın iskemlelerinden biri elinde duruyordu, gözlerindeyse öfke ateşi vardı.

Büyükannemiz sanki tehditlerinin hiçbir değeri yokmuş gibi aşağılayıcı bir bakış fırlattı ağabeyime. «Pekâlâ, dediğiniz gibi olsun. Seçme hakkı senin: Ya saçları kesilir ya da bütün bir haftayı yiyeceksiz ve sütsüz geçirirsiniz.»

«İkizlerin hiç suçu yok,» diye yalvardım. «Chris de bir şey yapmadı. Aşağıya indiği zaman benim çıplak olduğumu bilmiyordu. Ben kabahatliyim. Bir hafta aç susuz yaşayabilirim. Açlıktan ölmem. Üstelik annem bize böyle davranmanıza izin vermez. Bize yiyecek getirir.»

Son sözleri pek inanarak söylememiştim doğrusu. Annemiz epey zamandır görünmüyordu. Çok fazla acıkacağımdan emindim.

«Ya saçların ya da bir hafta hepiniz açsınız!» diye yineledi büyükanne duymamış gibi.

«Böyle yapmakla hata ediyorsun, ihtiyar,» dedi Chris elinde iskemleyle yaklaşarak. «Cathy'yi rastlantı sonucu gördüm. Günah sayılabilecek hiçbir şey yapmadık. Hiçbir zaman! Yalnız bir an için gördüklerinize inanarak bizi suçluyorsunuz.»

«Ya saçların kesilir ya da bir hafta hiçbirinize yemek yok!» dedi büyükanne bana dönerek. Her zamanki gibi Chris'i görmezlikten geliyordu. «Ve eğer banyoya veya tavanarasına saklanmaya kalkışırsan iki hafta aç kalacaksınız! Tâ ki kel kafanla karşıma çıkıncaya kadar!» Sonra soğuk ve acımasız bakışlarını Chris'e çevirip uzun bir süre yüzüne baktı. «Kız kardeşinin sevgili uzun saçlarını senin kesmene karar verdim,» dedi garip bir gülüşle. Parlak makası şifoniyerin üstüne bıraktı. «Geri dönüp kız kardeşini saçsız görünce dördünüze de yiyecek getiririm.»

-196-

Dışarı çıkıp kapıyı kilitledi ve bizi çok zor bir durumda bıraktı. Birbirimize bakakaldık.

«Haydi, Cathy, boşver,» dedi ağabeyim. «Annemiz her an gelebilir. Ona anlatırız... derdimiz sona erer. Asla kesmem senin saçlarını.» Yanıma yaklaşıp kolunu omzuma doladı. «Bir kutu bisküviyle yarım kilo peyniri yukarıda saklamakla iyi etmişiz, değil mi? Üstelik bugünkü yiyeceklerimiz de duruyor. İhtiyar cadı onları unuttu.»

Zaten pek az yemek yiyorduk. Annemizin gelmeyeceğini hesaba katarak o gün biraz daha az yedik. Portakallarımızla sütümüzün yarısını sakladık. Ve günümüz annemizi görmeden geçti. Bütün gece yarı uyanık yatağın içinde dönüp durdum. Uykuya dalınca karabasanlar uyandırıyordu beni. Chris'le bereber karanlık bir ormanda çılgınlar gibi koşarak ikizleri aradığımızı gördüm düşümde. Düşlerin sessiz haykırışlarıyla onlara sesleniyor, ama yanıt alamıyorduk. Paniğe kapılıp kapkaranlık bölgelere doğru koştuk.

Ve birdenbire karşımıza zencefilli çörekten yapılmış bir kulübe çıktı! Bazı duvarları peynirden, damı bisküviden, çikolata kapıya giden kıvrımlı yoluysa rengârenk Noel şekerindendi. Bahçe çitini nane şekerleri, taflanları da dondurma külahları oluşturmuştu. Telepatiyle Chris'e sezgilerimi bildirdim. Hayır! Bir tuzak bu! İçeri girmemeliyiz!

İçeri girmek zorundayız! İkizleri kurtarmalıyız! diye yanıtladı ağabeyim aynı yolla.

Sessizce içeri girince sıcak sandviç ekmeklerinden yastıkları, tereyağlı francaladan kanepeyi gördük. Mutfaktaysa karga burunlu, çıkık çeneli, dişsiz ağızlı, iplik saçlı bir cadı vardı.

İkizlerimizi uzun sarı saçlarından kavrayıp havaya kaldırmış, sıcak fırına atmaya hazırlanıyordu! Daha şimdiden mavi ve pembe şekerle kaplanmışlar, gözleri birer üzüm tanesi haline gelmiş ve zencefilli çörek görüntüsü almaya başlamışlardı.

-197-

Çığlıklar attım! Hiç durmaksızın çığlıklar attım!

Cadı bana dönüp çakmak grisi gözleriyle baktı ve incecik ağzını açarak kahkahalarla gülmeye başladı. Chris'le ben dehşetle geriye çekilirken isterik bir tavırla gülmeyi sürdürdü ve birdenbire büyükannemiz görüntüsünden sıyrılmaya başladı. Bir tırtıldan kelebeğin oluşması gibi, korkuyla açılmış gözlerimiz önünde annemiz haline geldi.

Uzun saçları yerde kıvrıla kıvrıla ilerleyen yılanlar gibi bize yaklaşan ipek kurdelelerdi! Bacaklarımıza dolanıp yavaş yavaş boğazımıza doğru yükseldiler. Bizi susturmaya çalışıyorlardı sanki... artık mirastan yoksun bırakılma korkusu kalmazdı!

Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum, diye fısıldadı hiç dudaklarını kıpırdatmadan.

Dehşet içinde uyandım ve ikizlerle Chris'in uyumaya devam ettiğini gördüm. Düşler yine pençelerine almak isteyince karşı koymaya çalıştım ama bir süre sonra karabasanlara yenik düştüm. Karanlığın içinde çılgın gibi koşarken bir göle düştüm. Bir kan gölüne! Zift kokulu, yapışkan kanın içinde kuğu başlı balıklar usul usul kollarımı, bacaklarımı dişleyip hissizleşirdiler ve kanlar içindeki halime kahkahalarla gülmeye başladılar. «Bak! Bak!» diye bağırdılar adeta kişner gibi. «Buradan kurtulamazsın!»

Umudun sarı ışığını engelleyen kalın perdelerin ardından sabahın ilk soluk ışıkları odaya girdi.

Carrie uykusunda dönüp bana sokularak, «Anne,» diye mırıldandı. «Bu evden hoşlanmıyorum!» İpek saçları kollarıma kuş-tüyü gibi yayıldı ve ellerimin, kollarımın, bacaklarımın hissizliği geçmeye başladı.

Carrie sarılmamı bekleyerek kıpırdanmaya başladı, ancak kollarım bir türlü hareket etmiyordu. Neler oldu bana? Başım öylesine ağırlaşmıştı ki, oynatamıyordum. Sanki içi taşla dolmuştu ve neredeyse çatlayacaktı. Parmaklarım hâlâ sızlıyordu. Duvarlar üstüme gelip gidiyorlardı. Hiçbir şeyin dikey hattı düz değildi.

-198-

Ötedeki aynada kendimi görmek istedim, ama başım yerinden kalkmıyordu. Her gece uykuya dalmadan önce saçlarımı yastığa yaymayı âdet edinmiştim. Yanaklarımı yumuşak saçlarıma gömüp tatlı düşler görmeyi umuyordum.

Fakat bu sabah yastığımın üstünde saçlarim yoktu. Saçlarım nereye gitti?

Makasın hâlâ şifoniyerin üstünde durduğunu görebiliyordum. Yutkunarak boğazımı temizledim ve Chris'e seslendim. Duymasını sağlaması için Tanrıya yakarıyordum bir yandan. «Chris,» diyebilmeyi başardım sonunda. «Bana bir şeyler oldu.»

Fısıltılarım sonunda ağabeyimi uyandırdı ve yatağın içinde doğrulup gözlerini ovuşturdu. «Ne istiyorsun, Cathy?»

Mırıltıyla derdimi anlatmaya çalıştım. Chris buruşuk mavi pijamalarıyla yerinden kalkıp yanıma geldi ve olduğu yerde kalakaldı. Soluğunu tutup dehşetle içini çekti.

«Cathy! Tanrım!»

Belkemiğimi korku titreşimleri sardı.

«Cathy... Oh, Cathy,» diye inledi.

Gözlerini dışarı uğratan manzaranın ne olduğunu merak ederek hissiz kollarımı, ağır başımı oynatmaya çalıştım. Ellerim başıma değince haykıracak güçlü sesi buldum kendimde! Deliler gibi çığlık atmaya başlayınca Chris koşup beni kollarına aldı.

«Sus, lütfen sus!» diye hıçkırdı. «İkizleri unutma... onları daha fazla korkutmamalısın... lütfen bağırma... Başlarından çok şey geçti ve onları sonsuza dek yaralamayı istemezsin. Eğer sakin-leşmezsen, onlar için çok kötü olacak. Her şey düzelecek, düzelteceğim. Yemin ederim bugün saçlanndaki zifti yok edeceğim.»

Büyükannenin uyanmamı önlemek için uyku ilacı zerkettiği iğnenin deliğini buldu dirseğimde. Ben derin uykuya dalınca başımdan aşağıya sıcak zift dökmüştü. Önce saçlarımı sımsıkı bir topuz halinde toplamıştı anlaşılan, çünkü bir tek teli bile bu işkenceden kurtulamamıştı.

-199-

Chris aynaya bakmamı önlemeye çalıştı, ama onu öteye itip ağzım dehşetten bir karış açık, kafamdaki siyah yumağa baktım. Çiğneyip atılmış siyah, kocaman bir çiklet gibi saçlarıma yapışmış ve kara gözyaşı izleri gibi yanaklarımdan aşağıya inmişti.

Asla bu zifti temizleyemeyeceğini biliyordum. Asla!

Derken Cory uyandı ve her sabah yaptığı gibi pencereye koşup perdeleri aralayarak arkalarında saklanan güneşe bir göz atmaya hazırlandı. Ve aynı anda beni gördü.

Gözleri büyüdü. Dudakları aralandı. Minik yumruklarıyla tekrar gözlerini ovuşturarak bana baktı. «Cathy,» dedi en sonunda. «Sen misin gerçekten?»

«Sanırım.»

«Niçin saçların siyah?»

Bu soruyu yanıtlayamadan Carrie de uyandı ve, «Cathy, başın çok komik!» diye haykırdı. İri iri yaşiar yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. «Artık saçlarını sevmiyorum!» Ve sanki zift kendi saçına yapıştırılmış gibi hıçkırmaya başladı.

«Kendine gel, Carrie,» dedi ağabeyim sakin bir sesle. «Cathy' nin saçındaki yalnızca zift. Yıkanıp saçlarını şampuanlayınca çıkacak. Sizin kahvaltı için portakal yiyip televizyon seyretmenizi istiyorum. Cathy'nin saçları temizlenince hep birlikte tekrar kahvaltı ederiz.» İçinde bulunduğumuz durum yüzünden ikizlerimizi daha fazla korkutmamak için büyükannenin adını ağzına almadı. Birbirlerine sokulup televizyonun karşısına geçtiler. Portakallarını soyarken cumartesi sabahı eğlence programlarına ve çizgi filmlere daldılar.

Chris banyoyu çok sıcak suyla doldurup içine girmemi emretti ve sık sık şampuanlayarak zifti yumuşatmaya çalıştı. Evet, zift biraz olsun yumuşadı, ancak yine de saçlarım tertemiz olmadı. Saçlarımın tümünü yolmadan zifti temizleyebilmek için elinden gelen çabayı gösterdi Chris. Bense yalnızca büyükannenin şifoniyerin üstüne bırakmış olduğu parlak makası düşünüyordum.

-200-

Küvetin yanına diz çökmüş çalışan Chris, sonunda parmaklarını zift yumağına sokmayı başardı. Ne var ki çıkardığı zaman avuçları siyah, yapışkan saçlarla dolmuştu. «Makaslamak zorundasın!» diye bağırdım iki saat sonra. Fakat hayır, makas ancak son çare olabilirdi. Saçlarıma zarar vermeden zifti eritecek bir kimyasal bileşim olabileceğini düşündü annemin hediye ettiği profesyonel kimya takımının karşısına geçti.

Cory ile Carrie el ele küvetin yanına gelip niçin bu kadar uzun süre burada kaldığımı sormaya başladılar.

«Cathy, başındaki şey nedir?»

«Zift.»

«Neden saçına zift koydun?»

«Herhalde uykuda sürmüş olacağım.»

«Zifti nereden buldun?»

«Tavanarasında.»

«Niçin saçına zift koymak istedin?»

Yalandan nefret ederim! Saçıma zifti kimin sürdüğünü onlara söylemek istedim ama bu doğru olmazdı. İhtiyar cadıdan ikisi de çok korkuyordu zaten. «Gidip televizyon seyredin,» dedim hırçın bir tavırla. Sorularından bıkmıştım ve çökük yanakları, yuvalarına kaçmış gözleri içime dokunuyordu.

«Cathy, beni sevmiyor musun şimdi?»

«Artık...»

«Sevmiyor musun artık?»

«Elbette seviyorum, Cory. İkinizi de çok seviyorum, ama yanlışlıkla saçıma zift sürdüğüm için kendime kızıyorum.»

Tekrar odaya döndüler ve ancak kendilerinin anladıkları o garip dille aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Bazen Chris'le benden daha akıllı olduklarını düşünüyordum.

Ağabeyim çeşitli bileşimler denerken dört saat suyun içinde kaldım. Her seferinde suyu değiştirip biraz daha sıcak yapmaya zorluyordu beni. Zift saçlarımın büyük bir bölümüyle birlikte çıktı sonunda. Yapışkan madde saçımdan temizlenirken bedenim de

-201-

kuru erik gibi buruşmuştu. Saçlarım çok gür olduğu için dökülenlere pek fazla üzülmedim. Banyodan çıktığımda güneş batmıştı ve ikimiz de henüz bir lokma yemek yememiştik. İkizlere peynirle bisküvi vermişti Chris, yemekle vakit kaybetmek istememişti. Bir havluya sarınarak yatağımın üstüne oturdum ve saçlarımı tarayıp kuruttum. Telleri çok zayıflamıştı, kırılıyordu ve rengi neredeyse platine dönmüştü.

«Bunca yorgunluğa değmedi doğrusu,» dedim peynirle bisküvi yiyen ağabeyime. «Bize yiyecek getirmedi ve saçlarım kökünden kesilinceye kadar da getirmeyecek.»

Bir tabak dolusu peynir ve bisküviyle bir bardak su getirdi. «Ye şunları. Onu kandırabiliriz. Eğer yarın yiyecek getirmezse ya da annemiz gelmezse, alnının üstündeki birkaç bukleyi keserim. Saçına sanki kel kafanla görünmek istemiyormuşsun gibi bir eşarp bağlarsın. Kestiğim yerlerse çabucak uzar.»

Cevap vermeden tabağımdakiierin birazını yedim. Günün tek yemeğinin üstüne bir bardak su içtim ve Chris zavallı saçlarımı fırçalamaya başladı. Bu da kaderin bir oyunuydu anlaşılan; saçlarım hiç ne bu kadar parlak, ne de yumuşak olmuştu. Bir miktarı halen başımda olduğu için mutluydum. Yorgun, bitkin yatağıma uzandım ve oturduğu yerden beni izleyen Chris'e baktım. Gözlerim kapanırken o hâlâ elinde bir tutam saçla beni izliyordu.

O gece duygularım altüst, uyanıp uyudum durmadan. Ve sonra Chris'i gördüm.

Gündüz giydiklerini çıkarmamıştı üstünden. Odadaki en ağır iskemleyi kapıya dayamış, elinde o uzun ve parlak makasla oturuyordu. Büyükannenin tekrar odaya girip saçlarımı kesmesine engel olmaya çalışıyordu. Uykusunda bile beni koruyordu.

Gözlerimi kırpmadan ona bakarken sanki uykuya dalıp beni korumasız bıraktığını farketmiş gibi sıçrayarak uyandı. Gece lambasının loş ışığında bakışlarımı görüp gülümsedi. «Merhaba.»

-202-

«Chris.» diyerek hıçkırdım. «Yatağına gir. Onu sonsuza dek kapının dışında tutamazsın.»

«Hiç olmazsa sen uyurken.»

«Öyleyse izin ver sırayla bekleyelim.»

«Buranın erkeği kim? Sen mi, ben mi? Üstelik ben senden daha çok yiyorum.»

«Bunun ne ilgisi var şimdi?»

«Çok zayıfladın ve bütün gece uyanık kalmak seni güçsüz-leştirir, oysa ben biraz kilo verebilirim.»

Aslında o da çok zayıflamıştı. Eğer büyükanne gerçekten içeri girmek isterse narin bedeniyle ona karşı durması olanaksızdı. Yataktan kalkıp yanına gittim ve itirazlarına rağmen iskemleye oturdum.

«Sus,» diye fısıldadım. «İkimiz birlikte onu daha kolay dışarıda tutabiliriz.» Sonra ikimiz de yerlerimizde uyuklamaya başladık.

Ve sabah oldu... ne büyükanne geldi... ne de yiyecek...

Istırap içinde açlıkla geçen günler bitmek bilmezdi.

Bisküviler ve peynir hemencecik tükeniverdi. Elimizde olanları idareli kullanmaya çalıştık, fakat sonunda her şeye rağmen aç kaldık. Chris'le ikimiz yalnızca su içip sütü ikizler için ayırdık.

Ağabeyim elinde makas, gözlerinde yaşlarla yanıma gelip hiç istemediği halde alnımdaki bukleleri neredeyse kökünden kesti. İş bittikten sonra aynaya bakmak istemedim. Kalan uzun saçlarımı sıkıca başımın etrafına sarıp bulduğum bir eşarbı türban gibi bağladım.

Ve büyükanne kontrol etmeye gelmedi!

Bize ne yiyecek, ne süt, ne temiz çarşaf, ne de biten sabun ve diş macununun yerine yenisini getirdi. Hatta tuvalet kâğıdımız bile kalmamıştı. Pahalı giysilerimizin ambalajlarından çıkan incecik kâğıtları attığımıza şimdi çok pişman olmuştum. Tavan-

-203-

arasında bulduğumuz kitapların en eskilerini yırtıp kullanmaktan başka çaremiz kalmamıştı.

Tabii tuvalet tıkandı ve Cory'nin çığlıkları arasında pislikler taşıp banyoya doldu..Bir süre ne yapacağımızı düşündük, sonra Chris bir tel elbise askısını düzeltip tıkanan boruyu açmak için uğraşmaya başladı. Bu arada ben de eski elbiseleri! yerleri temizledim.

Nasılsa uğraşları sonuç verdi ve tuvalet tekrar çalışmaya başladı. Sonra hiçbir şey söylemeden yanıma diz çöküp ortalığı temizlememe yardım etti. Artık tavanarasınm sırlarına bir sandık dolusu pis kokulu eski giysi de katılmış oldu.

Tüm sorunlarımızın dehşetinden, üstünde hiç durmayarak kurtulmaya çalıştık. Sabahları kalkıp yüzümüzü yıkadıktan sonra biraz su içip televizyon seyretmek ya da kitap okumak için yataklarımıza uzanıyorduk. Büyükannenin içeri girip yatak örtülerini buruşturduğumuzu gördüğü takdirde neler olacağın» biliyor, ama aldırış etmiyorduk.

İkizlerin açlıktan ağlamaları benliğimde yaşamım boyunca yok olmayacak izler bırakıyordu. O ihtiyar kadından da, bizi bu duruma soktuğu için annemden de nefret ediyordum.

Yiyeceğimizin bulunmadığı yemek saatleri gelip çatınca uyuyorduk. Uykuya dalınca insan açlığı, yalnızlığı, acıyı, ıstırabı duymuyor. Düşler kişiye yapay bir iyimserlik kazandırıyor ve uyandığınızda hiçbir şeye aldırış etmiyorsunuz.

Bu günlerden birinde her birimiz bir tarafa serilmiş küçük kutuda süren yaşamı izlerken birdenbire bakışlarım Chris'e takıldı. Cebinden çakısını çıkarıp bileğini kesti ve kanını tüm itirazlarına' rağmen ikizlere içirdi. Olağan koşullarda pürtüklü, mürtüklü, taneli, çok yumuşak ya da çok sert, bazen yalnızca 'acayip görünüşlü' hiçbir şeyi yemeyen ikizler ağabeylerinin kanını rahatça içtiler.

Bu görünüm karşısında neredeyse içim geçerek başımı çevirdim, ama bunu yapabildiği için de ona bir kez daha hayran oldum. Zor sorunları daima hallederdi.

-204-

Chris yanıma geldi ve yatağın kenarına oturup uzun bir dakika boyunca yüzüme baktı. Sonra bakışlarını artık ilk andaki kadar rahatça kanamayan kesiğe çevirdi. Çakısını alıp beni de kanıyla besleyebilmek için ikinci defa kesmeye hazırlandı, ancak onu durdurdum ve çakıyı kaparak uzaklara fırlattım. Hemen koşup onu aldı ve kanını tatmayacağıma yeminler etmeme karşın, alkolle temizledikten sonra bileğini kesti.

«Eğer geri dönmezse ne yaparız, Chris?» diye sordum. «Açlıktan ölmeye mahkûm edebilir bizi.»

İki haftadır yüzünü görmüyorduk büyükannenin. Ve bir köşede yarım kilo peynirimiz olduğunu söylerken abartmıştı Chris. Her şey bitince fare kapanlarına koyduğumuz peynir parçalarını alıp yemek zorunda kaldık. Üç gündür midelerimize bir tek lokma yiyecek girmemişti. İkizler için ayırdığımız sütse on gün önce bitmişti.

«Açlıktan öldürmez bizi,» dedi Chris yanıma uzanıp cılız kollarıyla bana sarılırken. «Ayrıca, bunu yapmasına izin vermek, aptallığımızı ve korkaklığımızı gösterir. Eğer yarın bize yiyecek getirmezse ya da annemiz gelmezse çarşaf merdivenlerimizi kullanıp aşağıya ineriz.»

Başım göğsüne yaslıydı ve kalbinin atışlarını duyabiliyordum. «Ölüme terketmeyeceğini nereden biliyorsun? Bizden nefret ediyor. Ölmemizi istiyor. Bize defalarca söylemedi mi doğmamış olmamız gerektiğini?»

«Cathy, ihtiyar cadı aptal değil. Annemiz gittiği yerden dönmeden önce bize yiyecek getirecektir.»

Kalkıp bileğini bandajladım. İki hafta önce gücümüz ye-rindeyken kaçmayı düşünmüş olmalıydık. Şimdi bu yöntemle aşağıya inmek belki de sonumuz olurdu. Üstelik bir de ikizleri sırtımıza bağlayacaktık.

Fakat ertesi sabah olup da yiyecek gelmeyince Chris hepimizi yukarıya çıkardı. Yürüyemeyecek kadar güçsüz olan kü^ük kardeşlerimizi kucağımıza aldık ve dershanenin bir köşe-

- 205 -

sinde yere oturttuk. Chris onları sırtımıza bağlamak için askılar imal etmeye başladı. Düştüğümüz takdirde hem cinayet işlemiş, hem de intihar etmiş olacağımızı ikimiz de aklımıza getirmemeye çalışıyorduk.

«Önce ben ineyim. Sen daha güçlüsün,» dedim zayıf bir

sesle.

«Hayır! Ben aşağıda olursam hızla inen birini kolayca tutabilirim. Senin kolların benim kadar güçlü değil. İpi bir bacaya bağlayacağım ve tüm ağırlık sana kalmayacak. Cathy, gerçekten güç bir durumdayız.»

Bundan sonra bana yaptırmak istediği şeye inanamadım

bir türlü!

Dehşetle kapanlardaki dört fare ölüsüne baktım. «Biraz güç kazanmak için bu fareleri yiyeceğiz,» dedi ağabeyim acı bir sesle. «Bir şeyi yapmak zorundaysak, yapacağız!»

Çiğ et mi? Çiğ fare mi? «Hayır!» dedim ölü farelerin iç bulandırıcı hallerine bakarak.

Kendimi ve ikizleri hayatta tutabilmek için her şeyi yapmak zorunda olduğumu bir kez daha anlattı bana. «Bak, Cathy, aşağıya bir koşu inip tuz biber aldıktan sonra iki tanesini ben yiyeceğim. Ayrıca o tel askıya da düğümleri sıkmak için ihtiyacım var. Artık ellerim pek iyi çalışmıyor.»

Elbette çalışamaz. Hepimiz öylesine zayıf düşmüştük ki, zar zor hareket edebiliyorduk.

Yan gözle baktı bana. «Gerçekten tuz ve biberle gayet lezzetli olacaklarını sanıyorum.»

Lezzetli!

Farelerin kafalarını kesti, derilerini soyup iç organlarını dikkatle ayıkladı. Bunları seyrederken eğer midemde herhangi bir şey olsaydı kusardım.

Chris aşağıya inince bakışlarım derileri yüzülmüş farelere takıldı bir süre. Sonra gözlerimi kapayıp ilk lokmayı ağzıma atmak için kendimi zorlamaya çalıştım. Evet, karnım açtı, ama bu yemekten hoşlanacak kadar aç değildim.

-206-

Bir köşede boş çuval gibi birbirlerine sarılarak oturan ikizler geldi aklıma. Belki annemin rahminde doğmayı beklerken de böyle alınları birbirine yapışık, sarmaşdolaş oturmuşlardı. Doğup kilit altına alınarak açlıktan ölmek için... Zavallı düğün çiçeklerimiz, eskiden onları çok seven bir anneleri ve bir babaları vardı.

Ama farelerden güç kazanıp onları en yakın iyi kalpli komşunun evine kadar taşıyarak karınlarını doyurma olasılığımız da vardı. Eğer önümüzdeki bir saati atlatabilirsek hepimizin karnı doyacaktı.

Chris'in ağır ağır ilerleyen ayak seslerini duydum. Dudakları ve gözlerinde uçuk bir gülümsemeyle kapının önünde durakladı. Çok yakından tanıdığımız piknik sepeti vardı elinde. İçi öylesine doluydu ki, arkaya doğru açılan kapakları doğru dürüst kapanmıyordu.

İçinden biri soğuk süt, diğeri sebze çorbasıyla dolu iki termos çıkardı ağabeyim. Bense karmaşık duygular yaşıyor, beynimde dönüp duran sorulara yanıt arıyordum. Annemiz eve dönüp bu sepeti mi göndermişti? Öyleyse niçin aşağıya inmemiz için seslenmemiş yu da yanımıza gelmemişti?

İkizleri kucaklarımıza alıp çorba içirdik. Chris'in kanını içtikleri gibi itirazsız ağızlarını açıp kaşıkları kabul ettiler. Olağanüstü yaşamlarında bu yalnızca bir başka olaydı onlar için. Birkaç lokma da sandviç yedirdik. Chris çok az yememizi, yoksa kusacağımızı söyleyerek uyarmıştı bizi.

Ağır ağır çiğneyen Cory'nin ağzına lokmaları tıkarak kendi aç karnımı doyurmak için sabırsızlanıyordum. Binlerce soru dolaşıyordu beynimde: Niçin bugün? Neden dün ya da önceki gün gelmemişti yiyecekler? Yemeğe başladığım zaman sevineme-yecek kadar duygusuz, rahatlayamayacak kadar kuşkuluydum. Chris biraz çorba içip sandviçinin yarısını yedikten sonra alüminyum kâğıda sarılmış paketi açtı. Üzerleri pudra şekeriyle süslü dört adet yuvarlak pasta vardı. Asla tatlı verilmeyen bizle-

- 207 -

re büyükanneden ilk kez birer pasta geliyordu. Acaba bizden böyle mi özür dilemek istiyordu? Niyeti ne olursa olsun biz öyle kabul ettik.

Açlıktan ölmek üzere olduğumuz hafta Chris'le aramda garip bir şey olmuştu. Belki de bu garip bağ saçımdaki zifti temizlemek için saatlerce uğraştığı gün oluşmaya başlamıştı. O korkunç günden önce ikizlerin ebeveyni rolünü oynayan iki kardeştik yalnızca. Artık ilişkimiz değişmişti. Oyun oynamıyorduk. Carrie ile Cory'nin gerçek annesiyle, babasıydık. Onlar bizim so-rumluluğumuzdaydılar ve kendimizi gerek onlara, gerekse birbirimize adamıştık.

Artık her şey apaçık ortadaydı. Annemiz başımıza geleceklerle ilgilenmiyordu.

Onun ilgisizliğini anlamak için Chris'in konuşmasına gerek kalmamıştı. Boş bakışlı gözleri, sinirli hareketleri bana duygularını açıklamıştı. Yatağının yanında bulundurduğu resmini ortadan kaldırmıştı. Anneme benden daha fazla inandığı için doğal olarak daha çok yıkılmıştı. Acı çektiğini anlayabiliyordum.

Sevgiyle elimi tutup artık yatak odamıza dönebileceğimizi işaret etti. Soluk, uykulu hayaletler gibi dar merdivenden aşağıya indik. Hepimiz geçirdiğimiz şoku atlatamadığımız için güçsüz ve hasta gibiydik. İkizlerin on beşer kilo bile gelmediklerini düşündüm. Onları ve Chris'i gördükten sonra kendi halimi de anlayabilmek için şifoniyerin üstündeki aynaya baktım. Tepesi kısacık kesilmiş, arkaları uzun, açık sarı saçlarımla sirklerdeki palyaçolardan birine benzediğimi sanıyordum. Ama baktığım yerde ayna yoktu.

Aceleyle banyoya koşunca ilaç dolabının aynasının kırık olduğunu gördüm. Tekrar odaya dönüp Chris'in yazı masası olarak kullandığı tuvalet masasının kapağını kaldırdım... o ayna da kırıktı.

-208-

Kırık aynalardaki garip görüntülerimize bakmak hiç de eğlenceli değildi. Elimdeki piknik sepetini odanın en soğuk yerine bırakıp yatağıma uzandım. Aynaları niçin kırdığını anlayabiliyordum. Büyükanneye göre gurur günahtı ve Chris'le ben büyük günahkârlardık. Bizi cezalandırmak için ikizlere de ıstırap çektiriyordu, ama niçin bugün yiyecek getirmiş olduğunu anlayamı-yordum.

Yine eskisi gibi her sabah yiyeceğimizi getiriyor, yüzümüze bakmadan sepeti bırakıp derhal dışarı çıkıyordu. Başıma pembe havludan yapılma bir türban bağlayıp ön taraftaki kısa saçlarımı açıkta bırakmıştım. Kesildiğini farkettiyse bile belirtmedi. Annemizin nerede olduğunu ya da ne zaman geleceğini sormadan gelip gidişini izliyorduk yalnızca. Kolayca cezalandırılabilenler kendilerine hitap edilmeden konuşmamayı da öğrenirler. Nefret ve öfke dolu gözlerle ona bakarak, yüzümüzden duygularımızı anlamasını umuyorduk. Fakat bakışları hiç bizden yana dönmüyordu. Sonra avazım çıktığı kadar bağırıp ikizlerin ne kadar zayıf, göz altlarının ne kadar çökük ve gölgeli olduğunu görmesini söylüyordum, ama görmüyordu.

Carrie'nin yanına uzanmış yatarken kendimi dinledim ve her şeyi olduğundan daha kötüye götürdüğümü farkettim. Bir zamanlar neşeli ve iyimser olan Chris bile artık kuşkucu, karamsar bir kopyam olmaya başlamıştı. En kötü olayın bile iyi yönlerini görebilen haline dönmesini istiyordum.

Yazı masasına oturmuş önünde açık duran tıp kitaplarına bakıyordu. Okumadan, not tutmadan, kıpırdamadan oturuyordu.

«Chris,» dedim yatağın üstünde doğrulup saçlarımı taramaya başlayarak. «Sence dünya yüzündeki genç kızların yüzde kaçı, yatağına temiz saçlarla yatıp zift içinde uyanır?»

Şaşkın gözlerle baktı bana. O korkunç günden söz etmemi hiç beklemiyordu. «Şey... bence dünya yüzünde tek olabilirsin...»

-209

Çatı/F: 14

«Sokağımızı asfaltladıkları günü anımsıyor musun? Mary Lou Baker'la ben bir varil zifti yere döküp minik bebekler, evler filan yapmıştık ve onarım ekibinin şefi gelip bizi azarlamıştı.»

«Evet,» dedi ağabeyim. «Eve kirpas içinde gelmiştin, ağzında dişlerini beyazlatmak için çiğnediğin bir zift topağı vardı. Tek başarın bir dolgunu düşürmek olmuştu.»

«Bu odada olmanın tek iyi yanı, yılda iki kez dişçiye gitmek zorunda kalmayışımız,» dedim. «Başka bir iyi yanı da çok fazla boş vaktimizin oluşu! Monopol turnuvamızı tamamlayabiliriz. Şampiyon oyuncu, herkesin çamaşırını yıkayacak.»

Çok sevindi bu öneriye. Sert zemine diz çöküp hem kendinin, hem de Cory'nin çamaşırlarını yıkamaktan nefret ediyordu.

Oyunu hazırlayıp paraları saydıktan sonra ikizleri aramaya başladık. İkisi de görünürlerde yoktu! Tavanarasından başka gidecek yer var mı? Bizsiz oraya asla gitmezlerdi ve banyoda da yoktular. Sonra televizyonun arkasından birtakım çıtırtılar geldi.

Evet, bir köşeye çekilmiş ekranda gördükleri minik insanların çıkmalarını bekliyorlardı. «Annemizin de orada olabileceğini düşünüyorduk,» diye açıkladı Carrie.

«Ben yukarı çıkıp dans edeceğim,» dedim yataktan kalkıp merdivene yönelirken.

Duraklayıp döndüm. «Oh, nasıl olsa kazanırsın. Unut istersen.»

«Korkak,» diye alay etti benimle eskisi gibi. «Haydi gel, oynayalım.» Hep bankerliğimizi yapmış olan ikizlere sert bir bakış fırlattı. «Bu kez hile yapmak yok,» diye uyardı. «Bakmadığımı sanıp Cathy'ye para verdiğinizi görürsem, dört pastayı da ben yerim.»

Yapardı da hani! Pastalar yemeklerimizin en zevkli bölümüydü ve hep gece için ayırırdık. Yere oturup bağdaş kurdum ve oyunu ne şekilde kazanabileceğimi planlamaya başladım. Kırmızı evleri, tren hatlarını aldıktan sonra otelleri alırsam daha iyi olurdu. Herhangi bir şeyi ondan daha iyi becerdiğimi görecekti I

-210-

Yalnızca yemek yemek ve banyoya gitmek için ara vererek saatlerce oynadık. Bir süre sonra ikizler bankerlikten sıkıldılar, paralarımızı kendimiz kontrol etmeye başladık. Ve Chris sürekli hapse düşmesine, yürü işaretinden yararlanamamasına, veraset vergisi ödemesine karşın oyunu kazandı!

Ağustos ayının sonuna doğru bir gece Chris yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı. «İkizler derin uykudalar. Ve burası çok sıcak. Gidip biraz yüzsek iyi olmaz mı?»

«Git başımdan. Rahat bırak beni. Yüzmeye gidemeyeceğimizi biliyorsun.» Her zamanki gibi monopoliyi kaybettiğim için suratsızdım.

Yüzmek! Ne aptalca bir öneri. Gidebilsek bile yine onun benden daha iyi yaptığı bir işe katılmak istemiyordum. «Acaba nerede yüzeceğiz? Banyo küvetinde mi?»

«Annemizin anlattığı gölde. Buradan uzak değil,» diye fısıldadı. «Yaptığımız ip merdivenle aşağıya inmeyi denemeliyiz bir kez. Yangın çıkarsa ne olacak? Şimdi daha güçlüyüz. Kolayca aşağıya inebiliriz ve gölde fazla kalmayız.» Yalvarıp durdu bir süre. Sanki bir kez için bile evden kaçabileceğimizi kanıtlamaya bağlamıştı tüm umudunu. . «İkizler uyanıp gittiğimizi anlayabilirler.»

«Banyo kapısına bir not asıp yukarıda olduğumuzu bildiririz. Ayrıca sabaha kadar hiç uyanmıyorlar. Tuvalete gitmek için bile.»

Uzun itirazlar sonunda yine de kabul ettim. Usulca yukarı çıktık, çarşaf merdiveni evin arkasındaki bacaya sıkıca bağladık.

Düğümleri teker teker kontrol ederken bana talimat veriyordu. «Büyük düğümleri, merdiven basamağı gibi kullan. Ellerin bir üst düğümün üstünde olsun. Kendini yavaşça aşağıya bırakıp ayağınla düğümün yerini bul önce. Ve ip daima bacaklarının arasında dönük dursun. Böylece kayıp düşmezsin.»

-211-

Dudaklarında güvenli bir gülümsemeyle ipe tutundu ve usul usul damın kenarına kadar geldi. İki yıldan beri ilk kez toprağa ayak basacaktık.

Cenneti Tatmak

Chris ağır ağır aşağıya inerken damın kenarına yüzükoyun yatmış inişini izliyordum. Yere ulaştığını belirtmek için el sallarken ay ortaya çıkıp etrafı aydınlattı. Ne şekilde indiğini incelediğim için korkmadan inebilirdim. Tavanarasmdaki kirişlere bağladığımız iplere tırmanmak gibiydi aslında. Düğümler sağlam ve büyüktü; aralarını yüz otuz santim bırakmıştık. İpe tutunduktan sonra aşağıya bakmamamı, yalnızca

ayağımla düğümleri hissedip inmeyi düşünmemi öğütlemişti Chris. En çok on dakika sonra aşağıda, Chris'in yanındaydım.

«Benden daha çabuk indin!» diye fısıldayarak beni kucakladı.

Foxworth Malikânesinin tüm odalarının karanlık olduğu arka bahçedeydik. Büyük garajın üstündeki uşak odalarının pen-cerelerindense sarı ışıklar süzülüyordu. «Öne düş bakalım, yüzme yerine doğru,» dedim alçak sesle. «Eğer yolu biliyorsan!»

Elbette yolu biliyordu. Annem ağabeyleri ve arkadaşlarıyla naöıl evden kaçıp yüzmeye gittiklerini anlatmıştı bize.

Elimi tutup parmakucunda evden uzaklaştırdı beni. Ilık bir yaz gecesi, toprağın üstünde yürümek çok garip gelmişti. Küçük kardeşlerimizi yalnız bırakmış olmamız hiç aklımızdan çıkmıyordu. Ufak bir köprüyü geçip Foxworth arazisinden çıktığımızı anlayınca, kendimizi mutlu ve özgür hissettik. Yine de dikkatli davranıp kimseye görünmememiz gerekiyordu. Annemizin anlattığı göle ve ormana doğru koşmaya başladık.

-212-

Dama çıktığımız zaman saat ondu, ağaçların arasındaki gölü bulduğumuzdaysa on buçuğa gelmişti. Orada başkaları bulunduğu için sevincimiz kursağımızda kalarak geri döneceğimizden korkmuştuk, oysa yüzenlerin ya da teknelerin dalgalandırmadığı göl durgun ve boştu.

Ay ışığında, yıldızlı göğün altındaki göle bakarken, hiç bu kadar güzel bir manzara görmediğimi ve beni böylesine mutlu eden bir gece yaşamadığımı düşünüyordum.

«Suya çıplak mı gireceğiz?» diye sordu Chris garip bir ifadeyle bana bakarak.

«Hayır. İç çamaşırlarımızla yüzeceğiz.»

Ne yazık ki hiç sutyenim yoktu. Ancak buraya kadar geldikten sonra saçma bir utangaçlığın ay ışığında göle girmemi engellemesine izin veremezdim. «Sona kalan korkaktır!» diye bağırarak kısa iskeleye doğru koştum ve ucuna gelince suyun soğuk olabileceğini düşünerek durdum. Bir parmağımı dikkatle suya sokunca haklı olduğum ortaya çıktı. Dönüp Chris'e baktım. Saatini kolundan çıkarmış hızla bana doğru geliyordu. Öylesine hızlı koşuyordu ki, atlama cesaretini bulamadan önce arkamdan itti beni. Bir anda gölün dibinde buldum kendimi.

Titreyerek su yüzüne çıkıp gözlerimle Chris'i aradım. Kayaların üstüne tırmanıp kollarını yukarı kaldırdı ve zarif bir hareketle suya atladı. Soluğum kesildi! Ya su derin değilse? Ya dibe çarpıp sırtını ya da boynunu kırarsa?

Ve sonra... sonra... su yüzüne çıkmadı. Oh, Tanrım... ölmüştü... boğulmuştu!

«Chris!» diye haykırarak suya daldığı yere doğru yüzmeye başladım. Birdenbire bacaklarımdan yakalandım! Çığlık atarak suyun içine girdim ve Chris'in güçlü kolları arasında yukarı çıktım. Kahkahalarla gülerek yüzüne su attım böylesine pis bir oyun oynadığı için.

«O Tanrı'nın belası sıcak odada tıkılıp kalmaktan daha iyi, değil mi?» diye sordu Chris çılgınlar gibi suya dalıp çıkarken.

-213-

Özgürlük duygusu sanki şarap gibi beynine vurup onu sarhoş etmişti! Etrafımda daireler çizerek yüzdü ve beni tekrar suyun altına çekmeye çalıştı. Ama artık akıllanmıştım. Bildiği tüm yüzme stillerini deneyip bana gösteriş yapıyordu.

Tekrar dalıp çıktı ve şarkı söylemeye başladı: «Dans et, balerin, dans et... sızlayan kalbinin temposuna uyarak dön dolaş...» Kahkahalar, çığlıklar kopararak su atma savaşına başladık. Yeniden çocuk olduğumuzu hissetmek ne güzeldi! Birden yoruldum. Islak bir paçavra gibi hissettim kendimi ve Chris kolumdan çekerek beni kıyıya çıkardı. Otların üzerine uzanıp konuşmaya başladık.

«Bir kere daha suya girip sonra ikizlerin yanına döneriz,» dedi ağabeyim. Göz kırpan yıldızları, karanlık bulutlarla saklambaç oynayan yarım ayı seyrediyorduk özlemle.

«Ya yukarı çıkamazsak?»

«Çıkacağız, çünkü çıkmak zorundayız.»

İşte benim iyimser Christopher Doll'um. Islak, parlak vücudu, alnına yapışmış sarı saçlarıyla yanımda yatıyordu. Burnu ba-bamınki gibi havaya kalkıktı, dolgun dudaklarını şehvetli göstermek için büzmesine gerek yoktu, gamzeli çenesi çok güçlüydü, göğsü de genişlemeye başlamıştı... ve adaleli bacaklarının arasında gelişmekte olan erkekliğinin kabarıklığı görünüyordu. Bir erkeğin biçimli bacakları beni daima heyecanlandırdığı için başımı çevirdim. Chris'in güzelliğine utanç ve suçluluk duymadan bakamıyordum.

Başımızın üstündeki ağaçların dallarında kuşlar vardı. Uykulu cıvıltıları bana ikizleri anımsattı ve gözlerim yaşardı.

Birbirlerine işaret veren ateşböcekleri ilgimi çekiyordu. «Chris, dişi ateşböceği mi ışık yakar, yoksa erkek mi?»

«Pek emin değilim,» dedi umursamadan. «Sanırım ikisi de ışık yakıyor, fakat dişi yerde dururken erkek havada uçup onu arıyor.»

«Yani her konuda kesin bir bilgin olmadığını mı söylemek istiyorsun?»

-214-

«Cathy, lütfen tartışmayalım. Her şeyi biliyor değilim.» Başını çevirdi ve bakışlarımız kenetlendi. İkimiz de başka bir yere bakmayı beceremiyor gibiydik.

Tatlı güney rüzgârı saçımla oynayıp yanağıma yapışan kısa buklelerimi kuruttu. Saçlarım minik öpücükler gibi yüzümü gıdıklıyordu. Romantik arzuların tutsağı olacak yaşa geldiğim ve gece çok güzel göründüğü için içimden ağlamak geliyordu. Ve hafif rüzgâr kulağıma aşk sözcükleri fısıldıyordu... kimsenin bana söylemeyeceğinden korktuğum sözcükler. Ağaçların altında, ay ışığının yansıdığı göl öylesine güzeldi ki, içimi çektim. Burada daha önce de bulunmuşum gibi geliyordu bana. Sinekler vızıldayıp gece böcekleri uçarken uzaklarda öten bir baykuş bana istenmediğimiz dünyadan saklanarak buraya gizlice geldiğimizi anımsattı.

«Chris, neredeyse on yedi yaşına basacaksın. Babamız da annemizle tanıştığı zaman bu yaştaymış.»

«Sen de on dörtsün. Yani annemizin yaşında,» dedi boğuk bir sesle.

«İlk görüşte âşık olmaya inanıyor musun?»

Sözlerimi düşünerek durakladı. «Bu konuda bir otorite sayılmam. Okuldayken güzel bir kız görünce hemen ona âşık olur, biraz konuştuktan sonra da aptal olduğunu anlayıp aşkımdan vazgeçerdim. Eğer güzelliği kadar başka yetenekleri de varsa, ilk görüşte âşık olabilirim derim. Yalnız bu tip aşkın fiziksel bir bağ olduğunu okumuştum bir kitapta.»

«Sence ben aptal mıyım?»

Sırıtarak elini uzatıp saçlarımı okşadı. «Yoo, hayır. Ve umarım aptal olduğunu düşünmüyorsundur. Senin derdin, Cathy, çok fazla yetenekli olman. Her şeyi birden olmak istiyorsun, ama bu olanaksızdır.»

«Benim hem şarkıcı, hem de artist olmak istediğimi nereden biliyorsun?»

-215-

Chris hafifçe güldü. «Sürekli rol yapıyorsun ve mutlu olduğun zamanlar kendi kendine şarkı söylüyorsun. Ne yazık ki pek sık duyulmuyor artık sesin.»

«Sen her zaman mutlu musun?»

«Hayır.»

Otların üstünde buluşan ateşböceklerini, fısıldayan yaprakları, dalgalanan bulutları, suyun yüzünde oynayan ay ışığını seyrederek bir süre sessizce yattık. Niçin birtakım düşler gördüğümü, kalbim çarparak uyandığımı ve hiçbir zaman yakalayamadığım bir duygunun peşinden koştuğumu anlayamıyordum.

Buraya gelmeyi kabul ettiğim için şimdi çok seviniyordum. Tekrar otların üzerine uzanmak, serinliği hissetmek ve en önemlisi yeniden yaşadığımı duymak harika bir şeydi.

«Chris,» diye söze başladım yıldızlı gecenin güzelliğini bozmaktan çekinerek. «Annemizin nerede olduğunu düşünüyorsun?»

Bir süre gözlerini kuzey yıldızından ayırmadı.

«Nerede olduğu hakkında hiç fikrim yok,» diye yanıtladı sonunda.

«Hiç kuşkulanmıyor musun?»

«Elbette bazı kuşkularım var.»

«Örneğin?»

«Hasta olabilir.»

«Olamaz. Annem hiç hastalanmaz.»

«Babası adına bir iş gezisine çıkmış olabilir.»

«Öyleyse neden gelip bize gideceğini ve onu tekrar ne zaman görebileceğimizi söylemedi?»

«Bilmiyorum!» dedi huysuzca. Sanki gecesini mahvediyordum. Tabii benden fazla bir şey bilmesi de olanaksızdı.

«Chris onu eskisi kadar sevip güveniyor musun?»

«Bana böyle sorular sorma! O benim annem. Ondan başka kimsemiz yok ve burada oturup hakkında kötü sözler söyleyeceğimi sanıyorsan aldanıyorsun. Bu gece her neredeyse, bizi

-216-

düşünüyordur ve geri dönecektir. Uzun süre yanımıza gelmemesinin mutlaka önemli bir nedeni vardır.»

Aklımdan geçenleri ona söylemedim. Gelip bize planlarını anlatacak vakti bulabilirdi isteseydi. Chris de bunu benim kadar iyi biliyordu.

Ruhsal acılara gömüldüğü zaman sesi boğuklaşırdı. Sorularımla verdiğim ıstırabı hafifletmeye çalıştım. «Chris, televizyonda yaşıtımız kızların ve erkeklerin flört ettiklerini görüyo.ruz. Sen biriyle buluşsan nasıl davranman gerektiğini biliyor musun?»

«Elbette. Televizyonda çok izledim.»

«Ama izlemek uygulamak değildir.»

«Yine de ne söylemen, nasıl davranman gerektiği konusunda genel bir fikrin oluyor. Ayrıca sen erkeklerle buluşmak için daha çok küçüksün.»

«Şimdi beni dinle, Bay Koca Beyin, benim yaşımdaki bir kız aslında senin yaşındaki bir erkekten bir yaş daha büyüktür.»

«Sen delisin!»

«Deli mi? Bunu bir makalede okudum. Bu konuda söz sahibi bir doktor, bir psikolog yazmış.» Etkileneceğini düşünerek söylemiştim bunu. «Dediğine göre kızlar erkeklerden daha çabuk olgunlaşırmış.»

«Bu makalenin yazarı tüm insanlığı kendi toplumuyla yargılamış.»

«Chris, sen her şeyi bildiğini sanıyorsun ama hiç kimse her şeyi bilemez.»

Başını çevirip kaşlarını çatarak baktı bana bir süre. «Haklısın,» dedi sonra tatlı bir sesle. «Yalnızca okuduklarımı biliyorum ve içimdeki duygular beni okula yeni başlayan bir öğrenci gibi şaşırtıyor. Yaptıkları yüzünden anneme çok kızıyor, duygularımı tartışabileceğim bir erkek olmadığı için bunalıyorum.» Dirseğinin üzerinde doğrulup yüzüme baktı. «Saçlarının daha çabuk uzamasını isterdim... Keşke hiç kesmemiş olsaydım... nasıl olsa yararı dokunmadı.»

-217-

Bana Foxworth Malikânesini anımsatan konulardan söz etmediği zamanlar daha iyiydi. Yalnızca gökyüzüne bakmak ve ıslak bedenimde taze gece havasını duymak istiyordum. Minik güllerle süslü, kenarları dantelli beyaz patiska pijamalarım incecikti ve ikinci bir deri gibi vücuduma yapışıyordu.

«Haydi gidelim, Chris.»

İsteksizce ayağa kalkıp elini uzattı.

«Bir kere daha yüzelim mi?»

«Hayır. Geri dönelim.»

Sessizce gölden ayrılarak ağaçların altında yürümeye başladık. Açık havada, otların üstünde bulunmanın verdiği zevki içimize sindirmeye çalışıyorduk.

Sorumluluklarımıza dönüyorduk yeniden. Bir bacaya bağladığımız çarşaf merdivenimizin önünde çok uzun bir süre durduk. Nasıl çıkacağımızı düşünmüyordum bile. Tekrar girmek zorunda olduğumuz hapishaneden başardığımız bu kısacık kaçışla ne kazandığımızı merak ediyordum.

«Chris, kendini farklı hissediyor musun?»

«Evet. Yürüdük, koştuk, biraz yüzdük ama kendimi daha canlı ve umutlu buluyorum.»

«Eğer istersek bu gece buradan kaçabiliriz. Annemizin dönüşünü beklemeyiz. Yukarı çıkıp ikizler için askılar yaparız ve onları uyandırmadan indiririz. Kaçabiliriz! Özgür oluruz!»

Yanıtlamadan tırmanmaya başladı ağabeyim. Dama eriştiği anda sıra bana geldi. İpin iki kişiyi çekmeyeceğini düşünerek teker teker inip çıkmayı kararlaştırmıştık. Tırmanmanın inmekten daha zor olduğunu anladım. Bacaklarım kollarımdan daha güçlüydü. Bir sonraki düğüme uzandım ve sağ ayağımı kaldırdım. Birdenbire sol ayağım kaydı ve havaya zayıf kollarımla asılı kaldım!

Kısa bir çığlık çıktı dudaklarımdan! Yerden en az yedi metre yüksekteydim.

«Sıkı tutun!» diye seslendi Chris yukarıdan. «İp bacaklarının arasında. Bacaklarını biri eşti rirsen tutabilirsin.»

-218-

Ne yaptığımı göremiyor, yalnızca söylediklerini yerine geti-riyordum. İpi titreyen bacaklarımla sıkıştırdım. Korku beni güçsüz-leştirmişti. Aynı yerde ne kadar uzun kalırsam o kadar çok korkuyordum. Hıçkırmaya, titremeye başladım. Ve gözlerimden yaşlar boşandı.

«Seni neredeyse tutabileceğim,» dedi Chris. «Biraz daha tırmanmaya gayret et, Cathy, paniğe kapılma. İkizlerin sana ne denli ihtiyaçları olduğunu düşün. Gayret... gayret et!» .

Bir elimi bırakıp üstteki düğümü tutmak için kendimi zorla-dım. Yapabilirim, dedim kendi kendime defalarca. Yapabilirim... Otların üstünde yürümekten ayaklarım kayganlaşmıştı, ama Chris de aynı durumdaydı ve çıkmayı başarmıştı. Eğer o yapa-bildiyse, ben de yapabilirim!

Korku içinde tırmanmayı sürdürdüm ve Chris eğilip bileklerimden tuttu. Güçlü ellerini hissedince müthiş bir rahatlama duygusu sardı bedenimi. Birkaç saniye içinde beni yukarı çekti ve birbirimize sımsıkı sarılarak gülüp ağlamaya başladık. Sonra yine ipi dikkatle tutup dik damı emekleyerek tırmandık. Her zamanki yerimize varınca rahat bir soluk alabildik ancak.

Geri dönmekten mutlu olmak ne kadar garipti aslında!

Chris yatağına uzanmış bana bakıyordu. «Cathy, gölün kıyısında yatarken sanki cennetteymişim gibi geldi bana. Sonra sen ipin üzerinde kalınca, seninle birlikte öleceğimi düşündüm. Aynı şeyi tekrar yapamayız. Senin kolların benim kadar güçlü değil. Bunu unuttuğum için üzgünüm.»

Gece lambası ortalığı pembemsi bir ışıkla aydınlatıyordu. Loş ışıkta gözlerimiz birleşti. «Gittiğimiz için üzgün değilim. Memnunum. Çok uzun zamandır kendimi gerçekten yaşayan biri gibi görmüyordum.»

«Sen de mi hissettin bunu?» diye sordu Chris. «Ben de... Çok uzun süren kötü bir düşten sıyrıldık sanki.»

-219-

Bir kez daha sormayı denedim. «Chris, annemizin nerede olduğunu düşünüyorsun? Bizden uzaklaşır gibi sanki... İkizlere bakmıyor bile. Adeta onlardan ürküyor. Ayrıca hiç bu kadar uzun süre bizi bırakıp gitmezdi. Bir aydan fazla oluyor.»

Hüzün dolu iç çekişini duydum. «Gerçekten, Cathy, hiç fikrim yok. Sana söylediklerinden farklı bir şey söylemedi bana. Ama iyi bir nedeni olduğuna bahse girerim.»

«Haber vermeden gitmesinin ne gibi bir nedeni olabilir? Bir ' açıklama yapamaz mıydı hiç olmazsa?»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum.»

«Eğer benim çocuklarım olsaydı, onları asla annemin yaptığı gibi bırakıp gitmezdim. Asla çocuklarımı kilitli bir odaya tıkıp unutmazdım.»

«Hani senin hiç çocuğun olmayacaktı?»

«Bir gün beni seven bir kocam olursa ve eğer isterse, çocuk yapabilirim.»

«Elbette. Biraz büyüyünce fikrini değiştireceğinden emindim.»

«Bir erkeğin âşık olacağı kadar güzel miyim sence?»

«Çok daha güzelsin.» Utanmış gibiydi sesi.

«Chris, annemizin dünyayı aşkın değil, paranın döndürdüğünü söylediğini anımsıyor musun? Bana kalırsa yanlış bu...»

«Öyle mi? Biraz daha düşün. Niçin ikisi birarada olmasın?»

Düşündüm. Çok düşündüm. Gözlerimi tavana dikerek yaşamımı ve aşkı düşünüp durdum. Okuduğum her kitaptan bir felsefe kırıntısı alıp yaşamım boyunca inanacağım bir tespihe dizer gibi ard arda ekliyordum.

Aşk gelip kapımı çalınca benim için yeterli olacaktı.

Adını anımsamadığım bir yazar, ünün yetersiz olduğunu, şan şöhretle birlikte servetin yine yetmediğini, bazen ün, servet ve aşkın da yetersiz kaldığını yazmıştı... yazar adına üzülüyordum doğrusu.

-220-

Yağmurlu Bir Gün

Chris pencerenin önünde durup iki eliyle ağır, kalın perdeleri açmıştı. Kapkara gökyüzünden bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Her zamanki gibi odadaki lambaların tümü yanıyor ve televizyon çalışıyordu. Ağabeyim saat dörtte geçen treni bekliyordu. Aynı tren sabaha karşı dörtte de geçiyordu ve eğer uyanıksanız, hüzünlü düdüğünü duyabiliyordunuz. Öylesine uzaktaydı ki, bir an için oyuncak tren gibi görünüp kayboluyordu.

İkimiz de kendi dünyalarımıza dalmıştık. Carrie ile paylaştığımız yatağın üstüne bağdaş kurmuş, annemin getirmiş olduğu dekorasyon dergilerinden beğendiğim resimleri kesip dikkatle büyük bir deftere yapıştırıyordum. Uzun boylu, esmer, güçlü kocamla mutlu bir yaşam süreceğim evimi şimdiden düzenlemeye çalışıyordum. Üstelik kocam benden başka hiç kimseyi sevmeyecekti.

Yaşamımı da planlamıştım: Önce mesleğimde ilerleyecek, emekliye ayrılarak başkalarına fırsat tanımaya karar verince de evlenip çocuk sahibi olacaktım. Ve düşlerini kurduğum evime sahip olunca koskocaman bir banyonun ortasında zümrüt yeşili bir küvet yaptıracak, bütün gün kokulu suların içinde yatacaktım. (Burada asla istediğim kadar uzun kalmama izin yoktu.) Zümrüt küvetten çıkınca eskimiş tahtaların, tozlu tavanarasının tenime sinen kokularından arınmış olacaktım. Çok genç olmamıza rağmen, artık bu ev kadar eski kokmaya başlamıştık.

«Chris,» diye söze başladım. «Neden burada kalıp annemizin dönmesini ya da ihtiyar adamın ölmesini beklemeyi sürdürüyoruz? Artık eski gücümüze kavuştuğumuza göre kaçmanın bir yolunu bulabiliriz...»

Yanıt vermedi. Ama elleri perdeleri biraz daha sıkı kavradı.

«Chris...»

«Bu konuda konuşmak istemiyorum.»

-221 -

«Eğer kaçmayı düşünmüyorsan, niçin orada durmuş trenin geçmesini bekliyorsun?»

«Treni beklemiyorum! Yalnızca dışarıya bakıyorum!»

Alnını cama dayamış, kendisini görebilecek komşulara meydan okuyordu adeta.

«Chris, pencerenin önünden çekil. Biri seni görebilir.»

«Görenler beni ırgalamaz!»

İlk düşüncem yanına koşup boynuna sarılmak ve annemin yoksun bıraktığı yüzünü milyonlarca öpücüğe boğmaktı. Başını göğsüme dayayıp onun yaptığı gibi yanaklarını okşayabilirdim ve Chris tekrar eski, neşeli, iyimser haline dönerdi. Ama annemin yaptıklarının hepsini taklit etsem bile aynı olmayacağını bilecek kadar akıllıydım. Onu istiyor, özlüyordu. Tüm umutları, düşleri, inançları bir tek kadında toplanmıştı: Annemiz.

İki aydır görünmüyordu oysa! Burada geçen bir günün normal yaşamdaki bir ay kadar sürdüğünü anlamıyor muydu annem? Neler yaptığımızı merak etmiyor, bizim için endişelenmiyor muydu? Hiçbir açıklama yapmadan bizi bunca zaman yalnız bıraktığı halde, ona karşı tutumumuzun değişmeyeceğine ve Chris'in kendisini eskisi kadar yürekten destekleyeceğine mi inanıyordu? Bir kez kazanılan sevginin korkular ve kuşkularla bile yitirilemeyeceğini mi sanıyordu?

«Cathy,» dedi ağabeyim birdenbire. «Bir yere gitme şansın olsaydı nereyi seçerdin?»

«Güneyi,» dedim. «Dalgaların hafif hafif sahile vurduğu, güneşli, bembeyaz köpüklü bir deniz istiyorum... Öfkeli rüzgârlar yerine kumların üstünde yatıp güneşi içime çekerken yanaklarımı, saçlarımı okşayan tatlı esintiler düşlüyorum.»

«Doğru,» diye fikrime katıldı. «Çok iyi gibi görünüyor. Ancak büyük dalgaları da sevmediğimi söyleyemem. Şu sörf tahtalarından biriyle onların tepelerini aşmak isterdim. Kayak yapar gibi bir duygu verir herhalde.»

Makasımı, zamkımı, dergilerimi bir yana bırakarak tüm ilgimi ona yönelttim. Bir odaya kapanıp çok sevdiği tüm sporlardan uzak kalmıştı. İhtiyarlamıştı sanki. Onu teselli etmek, rahatlatmak istiyordum, ne var ki bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

-222-

«Lütfen pencerenin önünden çekil, Chris.»

«Rahat bırak beni! Buradan bıktım usandım artık! Şunu yapma, bunu yapma! Hitap edilmeden önce konuşma! Tabağına konan her şeyi ye bitir! Yiyeceklerin hiçbiri yeterince sıcak değil ve çoğu tatsız tutsuz. Sanırım bunu özellikle yapıyor. Yemeklerimizden bile zevk almamızı önlemeye çalışıyor. Yarısının annemize ve bize ait olması gereken parayı düşünüyorum sonra. Ne olursa olsun buna değer, diyorum kendi kendime. İhtiyar adam sonsuza dek yaşayamaz ya!»

«Dünya yüzündeki paraların hepsi bile yitirdiğimiz günlere değmez!» diye parladım.

Yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde dönüp baktı bana. «Değ-mezmiş! Belki sen yeteneklerinle geçinebilirsin, oysa benim önümde yıllar sürecek bir öğrenim var. Babamın doktor olmamı istediğini biliyorsun. Ne olursa olsun bu arzusunu yerine getireceğim. Eğer buradan kaçarsak asla diplomamı alamam. Bunu biliyorsun! Karnımızı doyurmak için ne iş bulabilirim? Haydi bir liste yap! Bulaşıkçılık, aşçı yamaklığı ya da meyve toplayıcılığından başka ne iş verirler bana? Bunların hangisi benim öğrenim masraflarımı karşılayabilir? Kendimden başka seni ve ikizleri de düşünmek zorundayım. On altı yaşında kalabalık bir aile babası oldum!!»

Öfke dalgaları sardı benliğimi. Para kazanma konusunda beni adam yerine koymuyordu. «Ben de çalışırım!» diye atıldım. «Kazancımızı birleştirince geçinebiliriz. Açlıktan ölmek üzereyken bana dört fare ölüsü getirip Tann'nın güç durumlarda kullarına fazladan güç ve beceri kazandırdığını söyledin. Buna inanıyorum! Buradan ayrılıp kendi başımıza kalınca nasıl olsa geçiniriz ve bir yolunu bulup sen doktor diplomanı alırsın. Adının başına DR harflerini yazman için elimden geleni yapacağım!»

«Ne yapabilirsin ki?» diye sordu alaycı bir sesle. Sorusunu yanıtlayamadan önce kapı açıldı ve büyükanne içeri girdi. Kapının önünde durup bakışlarını Chris'e dikti. Ve ağabeyim her zamanki inatçılığıyla korkutulmayı reddetti. Pencerenin önünden

-223-

uzaklaşmak yerine tekrar arkasını dönüp yağmuru seyretmeye
koyuldu.

«Çocuk!» diye haykırdı büyükanne. «Hemen çekil o pencerenin önünden!»

«Benim adım 'çocuk' değil, Christopher'dır. Bana ya bu isimle seslenirsiniz ya da hiç hitap etmezsiniz, ama bir kez daha 'çocuk' demeyin!»

«Bu addan nefret ederim! O adamın ismiydi ve annesi ölüp evsiz kalınca yanımıza gelmesi için ben uğraşmıştım. Kocam onu burada görmek bile istemiyordu, fakat ben parasız ve ailesiz kalan çocuğa acımıştım. Kocama ısrar edip üvey kardeşini evimize almasını sağladım. Ve babanız geldi... hem yakışıklı, hem de akıllıydı... Cömertliğimizden yararlandı. Bize ihanet etti! En iyi okullara gönderdik, her şeyin en iyisini aldık. O ise kızımızı, kendi yeğenini çaldı bizden! Ondan başka çocuğumuz kalmamıştı zaten... Gece yarısı evden kaçtılar ve iki hafta sonra döndüler. Mutlu bir gülüşle âşık oldukları için onları bağışlamamızı istediler. O gece kocam ilk kalp krizini geçirdi. Anneniz bunu size anlattı mı? Kendisiyle o adamın, babasının hastalanmasına neden olduklarını söyledi mi? Kocam kızımızı evden kovdu, bir daha geri dönmemesini söyledi ve yere yuvarlandı.»

Soluk almak için durakladı. Pırlantalar içindeki elini boğazına götürdü. Chris pencereye arkasını dönüp dikkatle ona baktı. Buraya geldiğimizden beri ilk kez bizimle bu kadar uzun konuşuyordu.

«Annemizle babamızın yaptıklarından dolayı biz suçlananlayız,» dedi Chris kuru bir sesle.

«Böylesine büyük ne günah işledik?» diye sordu Chris. «Yıllar boyu hep bir odanın içinde yaşarsak birbirimizi görmezlikten gelebilir miyiz? Bizi buraya siz yerleştirdiniz. Uşakların girmemesi için bu bölümü siz kilitlediniz. Kötü kabul ettiğiniz bir durumda bizi yakalamak istiyorsunuz. Annemizin evliliği konusundaki yorumunuzda haklı olduğunuzu Cathy ile benim kanıtlama-

-224-

mı istiyorsunuz! Demir grisi giysilerinizin içinde orada durup kendinizi dindar ve haklı bulurken, küçücük çocukları açlıktan ölmeye mahkûm ediyorsunuz! Kendinize bir bakın hele!»

«Yeter!» diye bağırdım. Büyükannenin yüz ifadesi beni ürkütmüştü. «Chris, artık konuşma!»

Zaten çok fazla konuşmuştu. Yüreğim ağzıma gelirken büyükanne kapıyı çarpıp dışarı çıktı. «Tavanarasına çıkalım,» dedi Chris sakin bir sesle. «Merdivenlerden korkuyor. Orada güvenlikte oluruz ve yine bize yiyecek getirmezse ip merdivenle aşağıya ineriz.»

Kapı tekrar açıldı. Büyükanne elinde yeşil söğüt kırbaç, gözlerinde kararlı bir ifadeyle içeri girdi. O kadar çabuk geri dönebildiğine göre, kırbacı yakın bir yere saklamış olmalıydı. «Tavanarasına çıkıp saklanın isterseniz,» dedi elini uzatıp Chris'in kolunu yakalarken. «Hiçbirinize bir hafta yiyecek vermem! Ve yalnızca seni değil, kız kardeşini de, ikizleri de kırbaçlarım.»

Ekim ayındaydık. Bir ay sonra Chris on yedisine basacaktı. Yapıları karşılaştırılırca büyükanneye göre ufak tefek kalıyordu. Bir an karşı koymaya karar verdi, ancak sonra bana ve birbirlerine sarılıp hıçkırmaya başlayan ikizlere bakınca banyoya sürüklenmesine boyun eğdi. Büyükanne kapıyı örtüp kilitledi ve Chris'e soyunarak küvetin üzerine eğilmesini emretti.

İkizler koşup yanıma geldiler ve yüzlerini kucağıma gömdüler. «Durdur onu!» diyerek yalvardı Carrie. «Chris'i kırbaçlamasına izin verme!»

Kırbaç çıplak tenine inerken Chris'in sesi çıkmıyordu. Yeşil söğüdün ete çarpan seslerini duyuyordum. Sanki her seferinde benim sırtıma iniyordu. Geçirdiğimiz yıllar içinde Chris'le bir tek beden olmuştuk sanki. Nefret ediyordum büyükanneden! Yatağın üstüne oturan ikizleri kucakladım ve benliğimi saran nefretten ancak haykırarak kurtulabileceğimi anladım. Kırbaçlar Chris'in sırtına inerken ben acı çığlıkları atıyor, Tanrı'nın beni duyduğuna inanıyordum. Umarım uşaklar da duyar! Ölüm döşeğindeki büyükbaba da!..

-225

Çatı/F: 15

Elinde kırbacıyla banyodan çıktı büyükanne. Chris belinde bir havluyla ardından geldi. Ölüm beyazlığı kaplamıştı yüzünü. Çığlıklarıma son veremiyordum.

«Kes sesini!» dedi kırbacı gözlerimin önünde şaklatarak. «Sen de payına düşeni almak istemiyorsan sesini kes!»

Beni yatağın üzerinden sürüklemeye başladığı zaman bile susmayı başaramamıştım. Cory beni korumak için bacağını ısırmak istedi ve bir tokatta öteye fırlatıldı. Banyoya girince soyunmamı emretti, ama ben gözlerimi her zaman taktığı yaka broşundan ayırmadan duruyordum olduğum yerde. Pırlantalarını saydım: on yedi tane. Gri tafta giysinin incecik kırmızı çizgileri ve elörgüsü dantel yakası vardı. Eşarbımın önünden çıkan kısa saçlarıma dikti gözlerini ve tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi.

«Ya soyunursun ya da elbiselerini yırtarım.»

Bluzumun düğmelerini ağır ağır çözerek soyunmaya başladım. İhtiyacım olduğu halde o zamanlar daha sutyen kullanmaya başlamamıştım. Hakarete uğramış gibi gözlerini kaçırmadan önce dikleşen göğüslerime, çöküк karnıma baktı bir süre. «Bir gün bunun hesabını soracağım, ihtiyar,» dedim. «Bir gün sen zavallı bir halde karşımda duracaksın ve kırbaç benim elimde olacak! Mutfakta da senin yiyeceğin yemekler duracak. Her zaman dediğin gibi, 'Tanrı, her şeyi görür'. Onun adaletine göre, göze göz dişe diştir, büyükanne!»

«Bir daha benimle konuşma!» diye tersledi beni. Kaderine hükmedeceğim günün gelmeyeceğinden emin, gülümseyerek bakıyordu bana. Aptalcasına sarfetmiştim bu sözleri, en kötü zamanı seçerek. Kırbaç nazik tenimde şaklarken yatak odasından ikizlerin sesi geliyordu: «Chris, durdur onu! Cathy'yi kırbaçlamasın!»

Yüzümü, göğüslerimi korumak için küvetin yanına bir top gibi büzüldüm. Söğüt kırbaç kırılıncaya kadar çılgınlar gibi dövdü beni. Acı ateş gibiydi. Kırbaç kırılınca cezanın sona er-

-226-

diğini sandım, fakat uzun saplı bir fırça alıp kafama, omuzlarıma indirmeye başladı. Chris'in yaptığı gibi cesur davranıp çığlık atmamak isterdim ama sonunda dayanamadım. «Sen kadın değilsin! Bir canavarsın! İnsanlık dışısın!» diye bağırıyordum. Bunlara karşılık olarak fırça kafamın sağ tarafına indi ve birdenbire her şey karardı.

Tüm vücudum sancılar içinde ayılmaya başladım. Tavan-arasmdan Uyuyan Güzel'in 'Rose Adagio'sunun sesi geliyordu. Yüz yaşıma gelsem bu müziği unutamam. Gözlerimi açınca Chris'in üzerime eğilmiş antiseptik sürmekte olduğunu gördüm. Burada olanları daha fazla görmemeleri için ikizleri yukarıya göndermişti. Yetersiz Maçlarıyla benim için yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra, onun kabarmış kanlı sırtını tedavi etmeye başladım. İkimiz de giyinik değildik, giysiler ıslak yaralarımıza yapışırdı. Sırtımda en fazla hasarı fırça yapmıştı anlaşılan. Basımdaki şişse beyin sarsıntısından korkutmuştu Chris'i.

Tedavi bitince çarşafların altına girip yatağımıza uzandık. Usulca yanaklarımı okşadı. «Nasıl eğleniyoruz, birader... nasıl eğleniyoruz?» diye şarkı söylemeye başladım Bill Bailey hakkındaki şarkılarıyla alay ederek. «Gün boyu canımız yanacak... sen bana bakacaksın ve kirayı ben ödeyeceğim...»

«Sus!» diye bağırdı Chris zavallı bir ifadeyle. «Suçlu olduğumu biliyorum! Pencereden dışarı bakıyordum. Ama seni kırbaçlamasına gerek yoktu!»

«Önemli değil. Ergeç yapacaktı bunu. İlk günden beri bizi cezalandırmak için fırsat kolluyordu. Kırbacı bunca zaman kullanmadığı için aslında hayret ediyordum.»

«Kırbaçlanırken senin çığlıklarını duydum ve bağırmama gerek kalmadı. Hiç acı duymadım. Yalnızca senin acını çektim.»

Dikkatle birbirimize sarıldık. Çıplak vücutlarımız birbirine yapıştı. Adımı mırıldanarak elini uzatıp saçlarımı örten eşarbı çıkardı ve yüzümü avuçları arasına alıp dudaklarımı dudaklarına

-227-

yaklaştırdı. Çırılçıplak, kolları arasında yatarken öpülmek çok garip gelmişti... ve de yanlış. «Dur,» diye fısıldadım korkuyla erkekliğinin sertleştiğini hissederek. «İşte bunu yaptığımızı düşünüyordu!»

Acıyla gülerek yanımdan uzaklaştı ve hiçbir şeyi bilmediğimi söyledi. Sevişmek yalnızca öpüşmek değildi. Ve öpüşmekten ileri gitmemiştik.

«Ve asla gitmeyeceğiz!» dedim zayıf bir sesle.

O gece uykuya dalarken ne kırbaç şaklaması, ne de fırça darbeleri geldi aklıma. Yalnızca öpücüğünü düşünüyordum. Karmaşık duygular ikimizi de sarmaya başlamıştı. İçimde uyuyan bir şey uyanmıştı sanki. Prens gelip onu öpücüğüyle uyandırın-caya kadar hareketsiz uyuyan Aurora gibiydim.

Bütün peri masalları böyle sona ererdi: Tatlı bir öpücük ve sonsuza dek mutluluk. Bana da mutluluk getirecek bir başka prens vardı herhalde.

Bir Dost Bulmak

Tavanarasına çıkan merdivende biri haykırıyordu! Sıçrayarak uyandım ve kimin odada bulunmadığını aradım gözlerimle: Cory!

Oh, Tanrım, şimdi ne oldu?

Yataktan fırlayıp merdivene doğru koşarken, Carrie de uyandı ve daha ne olduğunu anlamadan Cory'nin çığlıklarına eşlik etmeye başladı ve tabii bu arada Chris'in sesi de duyuldu. «Neler oluyor yahu?»

Altı basamağı hızla tırmandım ve olduğum yerde donakaldım. Cory beyaz pijamaları içinde avazı çıktığı kadar bağırıyordu ama nedenini anlamak olanaksızdı.

«Bir şeyler yap! Bir şeyler yap!» diye haykırdı yüzüme bakarak ve sonunda kendisini üzen olayı işaret etti.

-228-

Tanrım... basamağın üstünde her gece kurduğumuz kapan vardı, ama bu kez yakalanan fare ölmemişti. Kurnazca davranıp peynir parçasını dişleriyle değil, pençesiyle almaya çalışmış ve minicik ayağı kapana kısılmıştı. Minik gri fare kendini kurtarabilmek için verdiği acıya dayanarak ayağını dişlemeye başlamıştı.

«Cathy, çabuk bir şeyler yap!» diye haykırdı Cory kucağıma atılarak. «Hayatını kurtar! Ayağını koparmasına engel ol! Onu canlı istiyorum! Bir arkadaş istiyorum! Hep bir hayvanım olsun istemiştim. Niçin Chris'le sen bütün fareleri öldürüyorsunuz?»

Carrie arkamdan gelip minik yumruklarını sırtıma indirmeye başladı. «Çok kötüsün, Cathy. Kötü! Kötü! Cory'nin hiçbir şeyi olmasını istemiyorsun!»

Bildiğim kadarıyla, Cory parayla alınabilecek ne varsa, hepsine sahipti. Yalnızca özgürlüğü, besleyeceği bir hayvanı ve açık havada dolaşma izni yoktu. Eğer Chris yardımıma koşmasıydı Carrie oracıkta öldürecekti beni. Kız kardeşim bacağımı ısırmaya kalkışmıştı, fakat Tanrı'ya şükür bileklerime kadar inen geceliğim çok kalındı.

«Kesin gürültüyü!» dedi Chris sertçe. Vahşi bir fareyi yakalarken elini korumak için yanında getirdiği bulaşık beziyle kapana doğru eğildi.

«İyileştir onu, Chris,» diye yalvardı Cory. «Lütfen ölmesine izin verme.»

«Bu fareyi çok istediğine göre bacağını tedavi etmek için elimden geleni yapacağım, ancak sanırım kötü kırılmış.»

Yüzlercesini öldürdükten sonra bir fare için ne büyük bir şamata kopmuştu. Chris dikkatle kapanı açarken, ne olduğunu anlayamayan vahşi hayvan tıslamaya başladı. Cory arkasını dönüp hıçkırdı ve Carrie her zamanki gibi çığlığı bastı. Fare neredeyse yarı baygın gibiydi.

Koşarak aşağıya indik ve Chris'le ben ameliyata hazırlanırken, fazla sıkmaması konusunda uyarılmış olan Cory, mavi sabun bezinin arasındaki yarı ölü fareyi tutuyordu.

-229-

Masanın üzerine elimizdeki tüm ilaçları sıraladım.

«Öldü!» diye haykırdı Carrie ve ağabeyine vurdu. «Cory'nin tek arkadaşını öldürdün!»

«Bu fare ölmedi,» dedi Chris sakinlikle. «Şimdi lütfen susun. Ve fazla hareket etmeyin. Cathy, onu kıpırdatmadan tut. Parçalanmış etlerini birleştirmeye çalışacağım, sonra da bacağını saracağım.»

Önce antiseptikle yaralarını temizledi ve zavallı fare mahzun gözlerle bana bakmaya başladı. Chris sonra bir kürdanı ikiye kırıp hayvanın bacağına destek yaparak ince tülbentle sardı.

«Ona Miki adını vereceğim,» dedi Cory. Bir farenin yaşamını kurtardığı için gözleri ışıl ısıldı.

«Ya kızsa?» dedi Chris.

«Hayır! Bir kız fare istemiyorum. Miki fare istiyorum!»

«Pekâlâ, oğlanmış. Miki yaşayacak ve bütün peynirlerimizi yiyecek.» İlk ameliyatını bitiren doktor, başarısıyla övünüyormuş gibi geldi bana.

Ellerindeki kan lekelerini yıkarken ikizler sanki yaşamlarına en sonunda harika bir yaratık karışmış gibi mutluydular.

«Miki'yi artık ben tutayım!» diye bağırdı Cory.

«Hayır, Cory, bırak biraz daha Cathy'nin avucunda kalsın. Gördüğün gibi henüz şoku atlatmadı ve ablanın elleri daha büyük olduğu için onu daha fazla ısıtır. Sen belki heyecanla çok sıkabilirsin onu.»

Yatak odasındaki sallanan koltuğa oturup neredeyse bir kalp krizi geçirecek olan fareyi avucumda ısıtmaya başladım. Küçük vücudunun yaşam savaşı verdiğini hissediyor, Cory'nin iyiliği için hayatta kalmasını istiyordum.

Kapı açıldı ve büyükanne içeri girdi.

Hiçbirimiz tümüyle giyinik değildik. Üstümüzde geceliklerimiz vardı ve görünebilecek mahrem yerlerimizi kapatacak sabahlıklarımızı bile giymeye fırsat bulamamıştık. Ayaklarımız çıplak, saçlarımız karmakarışıktı.

-230-

Bir kural çiğnendi.

Büyükanne dağınık odada bakışlarını gezdirirken Cory korkarak yanıma sokuldu. Yataklar yapılmamış, giysilerimiz iskemlelerin üstüne atılmış, çoraplarımız oraya buraya dağılmıştı.

İki kural çiğnenmiş oldu.

Ve Chris banyoda Carrie'nin yüzünü yıkayıp saçlarını tarıyordu. Pembe kurdelesini de bağlayacaktı.

Çiğnenen üçüncü kural.

Carrie pembe elbisesi ve kurdelesiyle banyodan çıkıp büyükanneyi görünce donup kaldı. Mavi gözleri korkuyla büyüdü ve korunmak için Chris'e sarıldı. Ağabeyim onu kucağına alıp bana getirdi ve kollarımın arasına bıraktı. Sonra piknik sepetinin durduğu masaya gidip içindekileri boşaltmaya başladı.

Chris yaklaşırken büyükanne gerilemişti. Ağabeyim ona aldırış etmeden çabucak boşaltıyordu yiyeceklerimizi.

«Cory,» dedi tavanarası merdivenlerine doğru yürürken. «Yukarıda uygun bir kuş kafesi olup olmadığına bakacağım. Sen de bu arada Cathy'nin yardımı olmadan yüzünü yıkayıp elbiselerini giymeye çalış. Bakalım başarabilecek misin?»

Büyükannenin sesi çıkmadı. Ben avuçlarımda yaralı fareyle sallanan koltukta otururken, küçük yavrularım etrafımı almıştı ve üçümüz de bakışlarımızı üzerine dikmiştik. Sonunda Carrie dayanamayıp başını çevirdi ve yüzünü omzuma gömdü. Küçük vücudu titriyordu.

Niçin bizi azarlamıyor, düzeltilmemiş yataklardan ya da darmadağınık odadan söz etmiyordu? Chris'in kız kardeşini giydirmesine de ses çıkarmamıştı. Neden her şeyi gördüğü halde konuşmuyordu?

Chris elinde bir kafes ve sık delikli kümes teliyle geldi. Kafesi daha güvenli bir hale getireceğini söyledi merdivenlerden inerken.

Bu sözler üzerine büyükannenin gözleri ona döndü. Sonra açık mavi sabun bezine takıldı bakışları. «Elinde ne tutuyorsun, kız?» diye sordu buz gibi bir sesle.

-231 -

«Yaralı bir fare!» dedim onunkine benzeyen bir sesle.

«Bu fareyi o kafeste beslemeyi mi düşünüyorsunuz?»

«Evet, düşünüyoruz!» diye meydan okudum. «Cory'nin hiç canlı bir oyuncağı olmamıştı ve artık vakti geldi.»

İnce dudaklarını kısıp buz gibi bakışlarını neredeyse ağlamak üzere olan Cory'ye çevirdi. «Devam edin,» dedi. «Fareyi besleyin. Böyle bir hayvan ancak size yakışır.» Ve kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Chris tel örgüyle kafesi sağlamlaştırırken bir yandan da anlatıyordu. «Kafesin çubukları Miki'yi içeride tutamayacak kadar aralıklı. Bu telle etrafını sararsak kaçmasını önlemiş oluruz.»

Cory gülümseyerek Miki'nin hâlâ yaşayıp yaşamadığını kontrol etti. «Kamı acıkmış. Burnunu oynatıyor.»

Çatı faresi Miki'nin güvenini kazanmak oldukça güç bir işti. Gerçi ayağını kapandan kurtarmıştı, ama yine de bize güvenmiyordu. Kafese konmak da hoşuna gitmemişti. Yaralı ayağını sürükleyerek kafesin içinde dört dönüyordu. Cory yiyip güçlenmesi için tellerin arasından ekmek ve peynir kırıntıları atıyor, ancak Miki mümkün olduğu kadar uzağa gitmeye çabalıyordu. Kapağı açıp su dolu minik kâseyi koyarken korkudan titremeye başlamıştı.

Sonra Cory elini kafesin içine sokup biraz peynirle ekmeği Miki'ye doğru itti. «İyi peynir,» diye reklam yaptı. «Güzel ekmek. Seni iyileştirecek.»

İki hafta sonra Miki, Cory'nin ıslık sesine koşan bir fare olup çıkmıştı. Gömleğinin bir cebine peynir, diğerine fıstık ezmeli sandviç koyan Cory onu çağırınca fare omzuna çıkıp burnunu ve bıyıklarını titreterek önce hangisini yemesi gerektiğini düşünüyordu bir süre. Ve her seferinde önce sandviçi kemiriyor, sonra cebinden çıkıp Cory'nin ensesinden dolaşarak öteki cebe yine başaşağı girip peyniri yiyordu.

Bir cepten diğerine gitmek için ensesinden dolaşması bizi her defasında güldürüyordu. Sandviçi yemek daha zor olduğu için, anlaşılan önce onu bitiriyor, sonra peyniri keyifle ayakları arasında tutarak kemiriyordu.

-232-

Minik bacağı iyileşmişti, ama yine de pek hızlı koşamıyordu. Ve yiyeceklerimizi nereye saklarsak saklayalım hemen yerlerini keşfediyordu. Miki kendi arzusuyla fare dostlarını terkedip bizlerle yaşamaya başladı. Onu besliyor, seviyor, okşuyor, ninniler söyleyerek uyutuyorduk. Bir tek Carrie ona hiç tahammül edemiyordu. Belki de bebekevini en az kendisi kadar sevmesi kız kardeşimi kıskandırmıştı. Serbest kaldığı an doğruca kendi boyutlarına uygun merdivenlere tırmanıp odaları dolaşmaya başlıyor, bir pencereden içeri girip odada ne varsa etrafa saçıyordu.

Tabii Carrie derhal bağırmaya başlıyordu. «Senin Miki bütün parti yemeklerini yiyor! Götür onu! Çabuk yemek salonundan çıkar!»

Yine böyle bir durumda Cory ağır hareketlerle Miki'yi alıp göğsüne bastırdı. «İyi davranmasını öğrenmelisin, Miki. Büyük evlerde kötü şeyler olabilir. Bu evin sahibi olan hanım nedensiz yere seni döver.»

Gülmeye başladım. İlk kez ikiz kardeşinin aleyhinde konuşuyordu.

Hepimizin vaktimizi geçirecek ve beynimizi meşgul edecek konuları olması ne kadar iyi olmuştu. Artık bir daha gelmeye-cekmiş gibi arayı uzatan annemizi beklerken oyalanmamız gerekiyordu.

En Sonunda, Annemiz

Kırbaçlandığımız gün yatağın üzerinde aramızda geçenlerden bir daha söz etmedik. Chris'in arasıra dikkatle bana baktığını görüyordum, ne var ki gözlerimi çevirince bakışlarını kaçırı-yordu. Ve benim bakışımı yakalamak için o birdenbire başını çevirirse, bu kez ben başka yönlere bakıyordum.

Günden güne ikimiz de büyüyorduk. Göğüslerim dolgunla-şır, kalçalarım genişlerken belim inceldi ve alnımdaki kısa saçlar uzamaya başladı. Chris'e gelince, omuzları genişledi ve göğ-

-233-

süyle kolları erkekleşti. Bir gün tavanarasında her zaman ilgisini çeken erkeklik organını incelerken yakaladım onu. Üstelik boyunu ölçüyordu! «Niçin?» diye sordum merakla. Bir kez babamızı çıplak gördüğünü ve onun organıyla kıyaslanınca kendininkinin küçük kaldığını açıkladı bana arkasını dönerek. Ensesi bile kızarmıştı utançtan. Tıpkı annemin kaç numara sutyen giydiğini merak edişim gibi! «Bir daha yapma,» diye fısıldadım. Cory'nin erkeklik organı öylesine ufaktı ki, eğer Chris'i görürse kendininkinin yetersizliğinden aynı duygulara kapılacaktı.

Cory aklıma gelince cilalamakta olduğum dershane sıralarını unuttum. Dönüp ikizlere baktım. Çok fazla yakın olmak insanın görüşünü de etkiliyordu demek! İki yıl dört aydır buradayız ve ikizler ilk geldikleri geceki gibiler! Kafaları biraz büyümüştü yalnızca ve bu nedenle gözlerinin daha küçük görünmesi gerekirdi, ama gözleri olağanüstü iriliklerini koruyorlardı. Pencerelere yaklaştırmış olduğumuz pis kokulu şiltenin üzerinde kıpırdanarak oturuyorlardı. Tarafsız gözlerle onlara bakınca midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Vücutları goncalarını zorlukla taşıyan incecik çiçek saplarına dönmüştü.

Zayıf güneş ışığında uykuya dalmalarını bekledim ve alçak sesle Chris'e, «Düğün çiçeklerimize bak, büyümüyorlar,» dedim. «Yalnızca kafaları irileşmiş.»

Derin bir iç çekişle gözlerini kısarak onlara yaklaştı ve eğilip saydam ciltlerini okşadı. «Keşke bizim gibi dama çıkıp temiz hava ve güneşten yararlansalar. Ne denli karşı koyarlarsa koysunlar onları çıkmaya zorlamalıyız, Cathy.»

Uyurlarken onları dışarı çıkarırsak, kollarımız arasında güneşin altında uyanınca kendilerini güvenlikte hissedeceklerine aptalca inandık. Chris usulca Cory'yi kucağına alırken, ben de dikkatle Carrie'yi kaldırdım. Sessizce açık pencerelerden birine yaklaştık. Perşembe günleri uşaklar kente gittikleri için rahatça çıkabiliyorduk dama.

Chris kollarında küçük kardeşiyle pencereden dışarı adımım atmıştı ki, pastırma yazının ılık güneşi yüzüne çarpan Cory

-234-

uyandı ve etrafına bakınıp haykırmaya başladı. Benim Carrie'yi de dışarı çıkarmaya niyetli olduğumu görmüştü. Tabii Carrie de derhal gözlerini açtı ve ikizinin çığlıklarına kendi haykırışlarını kattı. Bir kilometre öteden duyuluyordu herhalde sesleri!

Ağabeyim bu gürültünün arasından bana sesini duyurmaya çalıştı. «Haydi yürü! Onların iyiliği için bunu yapmak zorundayız!»

Yalnızca çığlık atmakla kalmayarak minik elleri ve ayaklarıyla bizi yumruklayıp tekmeliyorlardı. Carrie dişlerini koluma geçirince ben de bir çığlık attım. Çok çelimsiz görünüyorlarsa da bazen akıl almaz bir güçle karşı koymayı beceriyorlardı. Yumruklarını yüzüme indirmeye başlayınca gittiğim yeri göremez oldum. Hemen geriye dönüp pencereden içeri girdim. Titreyerek Carrie'yi yere bıraktım ve sağsalim içeri girebildiğim için dua ettim. Cory de ikizinin yanına getirildi biraz sonra. Yararı yoktu. Onları dama çıkarmaya çalışmak dördümüzün de yaşamını tehlikeye atmak olacaktı.

Üstelik öfkelenmişlerdi. Dershaneye ilk geldiğimiz gün boylarını ölçmüş olduğumuz duvarın önüne bile güçlükle götürdü Chris onları.

İnanmaz gözlerle işaretlere bakakaldım. Bunca zamanda yalnızca beş santim mi uzamışlardı? Chris'le ben beşle yedi yaşları arasında epey boy atmıştık oysa. Yüzümdeki korkunç ifadeyi görmemeleri için ellerimle suratımı örttüm. Ve arkamı dönüp hıçkırmaya başladım.

«Bırakabilirsin artık,» dedim sonunda. İki küçük sarışın fare gibi aceleyle aşağıya, sevgili televizyonlarına ve oyuncaklarına doğru koşmaya başladılar. Kendince özgürlüğünü yitirmiş olan Miki de onları bekliyordu.

Chris bir süre konuşmamı bekledi, sonra dayanamayıp sordu. «Söyle kaç santim fark var?»

Arkamı dönmeden önce gözyaşlarımı kuruladım ve duygusuz bir sesle, «Beş santim,» dedim. Ama benliğimi saran acıyı ağabeyim gözlerimden okumuştu.

-235-

Yanıma gelip kolunu omzuma sardı ve başımı göğsüne yaslayarak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bunu yaptığı için annemden nefret ediyordum! Gerçekten nefret ediyordum! Çocukların da bitkiler gibi büyümek için temiz hava ve güneşe ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Buradan kurtulduktan sonra eski güzelliklerine ve sağlıklarına kavuşacaklarına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Yitirdikleri yılların acısını

çıkarıp bir anda çalılar gibi boy atacaklardı güneşi görür görmez. Günler boyu kapalı yerde kalmaları nedeniyle yanakları çökmüş, gözlerinin altı morarmıştı yalnızca... Ve bunların hepsi geçerdi, değil mi?

Benden başka onları seven tek kişiye sarılarak boğuk bir sesle konuşmaya başladım. «Dünyayı döndüren para mı, yoksa sevgi mi? Eğer ikizlere yeterince sevgi gösterilmiş olsaydı, en az on beş, yirmi santim fark görebilirdik boylarında.»

Yemek zamanı loş hücremize dönünce, ikizleri yıkanmaları için banyoya gönderdim. Sağlıklarını biraz daha bozmak için fare mikroplarına ihtiyaçları yoktu. Sessizce masanın etrafında oturmuş ılık çorbamızı içip sandviçlerimizi yerken, bir yandan da televizyonda eşlerini terkedip kaçan kişilerin karmaşık maceralarını dikkatle izliyorduk. Odamızın kapısı açıldı. Olayları kaçırmaktan hoşlanmadığım için başımı çevirmek pek işime gelmedi diyebilirim.

Annemiz neşe içinde odaya girdi. Üzerindeki şahane giysinin kol ağızları ve yakası yumuşak gri kürkle süslenmişti.

«Sevgililerim!» diye bağırdı önce, ancak hiçbirimiz yerimizden fırlayıp yanma koşmayınca kararsızlıkla durakladı.

«İşte geldim! Beni gördüğünüze sevinmediniz mi? Sizleri çok özledim. Hiç aklımdan çıkmadınız. Düşlerimde bile gördüm. Ve bir sürü armağan getirdim. Paketleri açın bakalım ne diyeceksiniz. Çok kurnazca davranmam gerekiyordu, çocuk eşyası

-236-

almak için ne gibi bir bahane bulabilirdim? Giderken size söylemek istedim, ama her şey öylesine karıştı ki. Ve ne kadar kalacağımı da bilmiyordum. Sanırım beni özlemişsinizdir, fakat size iyi baktılar, değil mi? Hiç üzülmediniz, değil mi?»

Üzüldük mü? Onu özledik mi yalnızca? Kimdi o acaba? Dört küçük çocuğun başkalarının yaşamını ne denli zora soktuğunu dinlerken, böylesine aptalca düşünceler kaynaşıyordu beynimde. Ona yakınlaşmak istemediğim halde umutlandım ve tekrar sevmeye, inanmaya başladım.

Chris ayağa kalkıp yeni kazandığı erkek sesiyle söze başladı. «Anne, elbette döndüğünüze çok memnun olduk! Evet sizi çok özledik. Ama nedenleri ne kadar karışık olursa olsun haber vermeden gitmeniz ve böylesine uzun süre kalmanız hatalıydı.»

«Christopher,» dedi, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. «Hiç sana yakışmıyor söylediklerin.» Bakışları ikizlere ve bana dönerken canlılığını yitirmeye başlamıştı. «Christopher, kötü bir şey mi oldu?»

«Kötü mü?» diye yineledi Chris. «Anne, bir odada kilitli yaşamanın iyi bir yanı olabilir mi? Sözlerimin bana yakışmadığını söylediniz... dikkatle bakar mısınız bana? Küçük bir çocuk muyum hâlâ? Cathy'ye bakın, o da küçük mü? Özellikle ikizlere dikkat edin: Ne kadar boy attıklarını görebiliyor musunuz? Sonra tekrar Cathy ile bana dönün ve bizim hâlâ yetişkinlerin konularını anlamayacak kadar küçük ve cahil olduğumuzu söyleyin. Siz keyif sürerken, biz yan gelip yatmadık burada. Okuduğumuz kitaplarla milyonlarca değişik yaşam sürdük... vekâleten sürülen yaşamlar...»

Annem sözünü kesmek istediyse de Chris ürkek sesini duymazlıktan geldi. Getirdiği paketlere alayla baktı. «Yine barış armağanlarıma geldiniz, hatalı davrandığınız her zaman gibi. Bu budalaca hediyelerinizin, yitirdiğimiz zamanı karşılayacağına inanıyor musunuz? Evet, bir zamanlar yeni oyuncaklar, giysiler bizi mutlu ediyordu ama artık büyüdük, hapishane hücremize getirdiğiniz armağanlar yeterli değil.»

- 237 -

«Christopher, lütfen,» diye yalvardı annem, gözleri bir an ikizlere takılınca rahatsız olarak başını çevirdi. «Sanki beni artık hiç sevmiyormuşsun gibi konuşma lütfen. Buna dayanamam.»

«Sizi seviyorum,» oldu Chris'in yanıtı. «Sizi sevmek için kendimi zorluyorum, yaptıklarınıza karşın. Sizi sevmek zorundayım. Hepimiz sizi sevmek, inanmak ve bizim için uğraştığınızı düşünmek zorundayız. Ama bize bir bakın, anne, gerçekten görün bizi. Cathy de, ben de, bize yaptıklarınızı görmezlikten gelmekte olduğunuza inanıyoruz. Gülerek yanımıza geliyor ve gelecek için parlak umutlar veriyorsunuz, ancak hiçbiri gerçekleşmiyor. Uzun zaman önce bize bu odada bir gece kalacağımızı söylemiştiniz. Sonra birkaç güne çevirdiniz lafı. Ve sonra birkaç hafta, birkaç ay... derken aradan iki yıldan fazla zaman geçti ve biz hâlâ yaşlı bir adamın ölmesini bekliyoruz. Becerikli doktorları her seferinde onu ölümden döndürdüklerine göre belki de hiç ölmez. Bu durum bizim sağlığımızı bozuyor. Bunu göremiyor musunuz?» Neredeyse bağırmaya başlayacaktı. Kontrolünün son noktasına geldiğinden yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çok sevgili annesine karşı çıkacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Kendi yüksek sesinden irkilerek biraz toparlandı ve daha sakin bir tonda, kesin bir kararlılıkla devam etti. «Anne, babanızın sonsuz servetini elinize geçirseniz de geçirmeseniz de buradan çıkmak istiyoruz! Gelecek hafta, yarın filan değil... hemen şimdi! Şu dakikada! Anahtarı verin bana ve biz uzaklara gidelim. Eğer isterseniz bize para gönderirsiniz, istemezseniz bizi bir daha görmezsiniz. Belki tüm sorunlarınız böylece çözülmüş olur. Yaşamınızdan uzaklaşırız ve babanızın bizim varlığımızdan haberi olmasına gerek kalmaz. Üstelik tüm serveti yalnız size kalır.»

Annemin yüzü bembeyaz oldu.

Tabağımdakilerin yarısını yemiş, yerimde oturuyordum. Bir bakıma annem adına üzülüyor ve bu duygumdan dolayı kendime kızıyordum. Aç kaldığımız iki haftayı anımsayınca sevgi kapısını

-238-

bir anda sıkıca kapatabildim. Sonra kırbaçlanmamız, saçıma dökülen zift ve Chris'in ikizleri doyurabilmek için bileğini kesip kanını içirmesi...

Ağabeyimin şu anda ona söylediklerini bir bakıma ben hazırlamıştım diyebilirim. Sanırım annem bunu sezdiği için sert bir bakış fırlattı bana, sonra tekrar Chris'e döndü.

«Artık konuşma, Christopher. Kendinde olmadığın açıkça görülüyor.»

Hemen ayağa fırlayıp ağabeyimin yanına koştum. «Bakın bize, anne! Tıpkı sizinkine benzeyen, sağlıklı, canlı ciltlerimize bakın. Özellikle ikizlere bakın. Hiç de cılız görünmüyorlar, değil mi? Yanakları çökük sayılmaz, değil mi? Ve saçları parlıyor... Gözlerinin altları da hiç morarmamış, öyle mi? Dikkatle bakınca ne denli uzadıklarını farkediyorsunuzdur herhalde. Eğer Chris'le bana acımıyorsanız, hiç olmazsa onlara acıyın.»

«Yeter!» diyerek fırladı yerinden. Eskiden olduğu gibi hemen etrafını saracağımızı sanarak yataklardan birine oturmuştu. Bizi görmemek için arkasını döndü. Hıçkırıktı bir sesle söze başladı. «Annenizle bu şekilde konuşmaya hakkınız yok. Eğer ben olmasaydım, şimdi sokaklarda sürünürdünüz.» Sesi kısıldı ve dönüp Chris'e acıklı bir ifadeyle baktı. «Sizler için elimden gelenin en iyisini yapmadım mı? Hatam nedir? Ne eksiğiniz var? Büyükbabanız ölünceye dek nasıl yaşayacağınızı biliyordunuz. Ölene dek burada oturmayı kabul ettiniz. Ve ben de size verdiğim sözü tuttum. Sıcak, güzel bir odada yaşıyorsunuz. Oyuncakların, kitapların, giysilerin en güzel ve en pahalılarını getiriyorum size. Çok nefis yemekleriniz, hatta televizyonunuz bile var.» Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle bizlere döndü. «Dinleyin beni, büyükbabanız o kadar hasta ki, bütün gün yatağından çıkmıyor. Tekerlekli sandalyesine bile oturmasına izin yok. Doktorlar birkaç gün ya da en fazla birkaç hafta daha yaşayacağını söylüyorlar. Öldüğü gün gelip kapınızı açacağım ve sizi aşağıya götüreceğim. Hepi-

-239-

nizi istediğiniz okullara gönderebilecek kadar param olacak. Sen Cathy, bale derslerini sürdüreceksin! Cory için en iyi müzik öğretmenlerini tutacağım, Chris tabii ki tıp öğrenimi görecek ve Carrie için de istediğini yapacağım. Tam amacınıza ulaşırken her şeyden vazgeçip bunca zamandır çektiğimiz sıkıntıyla mı kalmak istiyorsunuz! Para elinize geçince nasıl harcayacağınızı tasarladığınızı unuttunuz mu? Yaptığımız planları anımsayın... hep birlikte yaşayacağımız bir evimiz olacaktı yine. Kazanacağı-nıs anda sabırsızlanarak her şeyi berbat etmeyin! Siz sıkıntı çekerken benim keyif sürdüğümü söylediniz. Haklısınız. Ama bunun acısını çıkaracaksınız ilerde.»

Duygulandığımı itiraf etmeliyim. Ona tekrar inanıyordum, fakat bir yandan da yalan söylediğinden kuşkulanıyordum. İlk günden beri babasının ölüm döşeğinde olduğunu söylemiyor muydu bize? Yıllardır son nefesini verememişti... «Anne, artık sana inanmıyoruz,» diye haykırmam mı gerekirdi? Gözyaşlarının, yalnızlığın, terkedilmişliğin bizi yaraladığı kadar ben de onu yaralamak istiyordum. Bir de çektiğimiz cezalar vardı...

Ama Chris gözleriyle susturdu beni. Niçin onun kadar mert olamıyorum? Büyükannenin nedensiz yere bizi cezalandırdığını neden söylemiyorum? Garip bir sebeple susup kaldım. Belki de ikizlerin her şeyi öğrenmelerini istemeyip onları korumaya çalışıyordum. Belki olanları Chris'in anlatmasını bekliyordum.

Ne var ki, Chris kırbaçlanmamızı, saçımdaki zifti, açlıkla geçen haftayı, tuz ve biberle tatlandıracağını söylediği fare ölülerini unutup sevgiyle bakmaya başlamıştı annemize. Kararsızlıkla titriyor, gözlerinde umut ve umutsuzluk dalgaları dolaşıyordu.

Annemiz bir yatağın üzerine hıçkırarak yığılıp tıpkı bir çocuk gibi yastıkları yumruklarken ikizler yanıma sokularak eteğime sarıldılar.

-240

«Kalpsiz, nankör çocuklarsınız!» diye bağırdı annem acınacak bir halde. «Dünya yüzünde sizi seven tek kişiye bunu yapıyorsunuz ha? Öz anneniz! Sizi seven tek insan! Tekrar sizlerle beraber olmaktan mutluluk duyarak sevinç içinde gelmiştim buraya. Müjdemi verip sizi de sevindirmek istedim. Ve siz ne yaptınız? Vahşice, haksız yere saldırdınız bana! Beni utandırmaya çalıştınız. Suçladınız. İlk günden beri sizin iyiliğiniz için uğraştığımı söyleyince bana inanmadınız!»

Benim yıllar önce yaptığım gibi yatağın üzerine yüzükoyun uzanmış ağlıyordu. Bir süre sonra Carrie de bunu yineleyecekti.

Chris'le ben ani bir üzüntüye kapıldık. Söyledikleri doğruydu. Bizi seven tek kişiydi. Yaşamımız, umutlarımız, kurtuluşumuz, geleceğimiz onun elindeydi. Yanına koşup ona sarıldık ve bizi bağışlamasını söyledik. İkizler oldukları yerde durmuş bizi izliyorlardı.

«Anne, lütfen ağlamayın! Sizi üzmek istemedik. Çok üzgünüz. Burada kalacağız. Size inanıyoruz. Büyükbabamız neredeyse ölecek, değil mi?»

Teselli bulmaz bir şekilde ağlıyordu!

«Konuşun bizimle, anne, lütfen! Müjdenizi verin. Öğrenmek, sizinle birlikte mutlu olmak istiyoruz. Nedenini söylemeden gitmenize üzüldüğümüz için söyledik her şeyi. Anne, lütfen, lütfen...»

Yalvarışlarımız, gözyaşlarımız sonunda ona ulaştı ve doğrulup dantelli keten mendiliyle gözlerini kuruladı. Üzerine koskocaman bir C harfi işlenmişti.

Chris'le beni öteye itip ellerini silkeledi ve ayağa kalktı. Şimdi de yalvaran gözlerimizle karşılaşmak istemeyen oydu.

«Paketleri açıp özenle seçtiğim hediyelerinize bakın,» dedi soğuk bir sesle. «Ve sevilip sevilmediğinizi söyleyin bana. Arzularınıza ihtiyaçlarınızı düşünmediğimi, her kaprisinize boyun eğmediğimi söyleyin... Bencil olduğumu, sizlere aldırış etmediğimi de ekleyin...»

-241

Çatı /F: 16

Siyah rimelleri yanaklarına akmış, parlak kırmızı ruju yayılmıştı. Daima özenle taranan saçları karışmıştı. Güzelliğinin doruğunda odamıza gelmişti ve şimdi kırık bir mankene benziyordu.

Kendisine verilen rolü başarıyla oynayan bir aktrist olduğunu düşünmem gerekir miydi sanki?

Bana ve ikizlere yüz vermeden Chris'e baktı. Varlıklarına gösterdiği ilgiye bakılırsa, ikizler Timbuktu'da bile olabilirlerdi!

«Gelecek yaşgünün için yeni bir ansiklopedi takımı ısmarladım, Christopher,» diye söze başladı rimellerini silmeye uğraşarak. «Her zaman istediğin dizi. Gerçek kırmızı deri ciltli, üstü yirmi dört ayar altın süslü ve kapaklarında adın yazılı. Ismarlayabilmek için özellikle yayınevine kadar gittim. Gerçi üzerlerinde adın ve tarih yazılı olacak ama buraya göndermeyecekler.»» Yutkunup dantelli keten mendilini kaldırdı ortadan. «Sana bir hediye bulabilmek için çok düşündüm ve her zamanki gibi en eğitici olanını seçtim sonunda.»»

Chris aptallaşmıştı. Benliğini saran karmaşık duygular gözlerinden okunabiliyordu. Tanrım, tüm yaptıklarından sonra hâlâ seviyordu onu.

Benim duygularımdaysa hiç kararsızlık yoktu. Öfkeden kudurmak üzereydim. Şimdi de gerçek kırmızı deri ciltli, yirmi dört ayar altın süslü ansiklopediler çıkmıştı ortaya! Bunlar en azından bin dolar ederdi, belki de iki ya da üç bin. Neden bu parayı kaçış fonuna ayırmıyordu? Carrie gibi çığlıklar atarak itiraz etmek istedimse de Chris'in gözlerindeki kırgın ifade susturdu beni. Böyle bir ansiklopediye hep sahip olmak istemişti. Ve onları ısmarlamıştı bile annem. Belki de büyükbabam bugün yarın ölecekti ve o zaman ev tutmasına gerek kalmayacaktı.

Kuşkularımı sezdi annem.

Başını azametle yukarı kaldırıp kapıya doğru yöneldi. Daha hediyelerimizi açmamıştık ve tepkilerimizi görmek için oturmuyo-du bile. Ondan nefret ettiğim halde niçin içim kan ağlıyordu? Artık onu sevmiyordum... sevmiyordum.

-242 -

Kapıyı açarak bize döndü. «Bugün bana verdiğiniz acıyı anlayıp saygı ve sevgiyle davranmaya başladığınız zaman tekrar geleceğim. Daha önce değil.»

Böyle geldi.

Böyle gitti.

Geldi, gitti... ama Cory ile Carrie'ye hiç bakmadı bile. Ne okşadı, ne öptü, ne konuştu... Nedenini biliyordum. Bir servet kazanmanın ikizlere nelere malolduğunu görmeye dayanamıyordu.

Koşarak yanıma geldiler, eteğime tutunup dikkatle yüzüme baktılar. Küçük yüzleri endişeyle gölgelenmişti. Duygularımı okuyup paylaşmak istiyorlardı. Annemin unuttuğu öpücüklere boğmak için yere eğildim ve onlara sarıldım.

«Acayip mi görünüyoruz?» diye sordu Carrie endişeyle.

«Elbette değil. Çok uzun süre kapalı yerde kaldığınız için yüzleriniz solgun yalnızca.»

«Çok uzamış mıyız?»

«Evet, tabii. Tabii uzadınız.» Yalan söylerken gülümsemeye çalıştım. Sahte gülüşü bir maske gibi yüzüme yerleştirip onlarla beraber yere oturdum ve hep birlikte pahalı kâğıtlara sarılıp renkli saten kurdelelerle bağlanmış paketlerimizi açmaya başladık.

Kâğıdı yırt, kurdeleleri at, kutu kapaklarını aç, içindeki ince kâğıtları çıkar... harika giysilerimizi gör! Yeni oyuncaklara bir göz at! Of, Tanrım, koca bir kavanoz dolusu yaprak biçiminde akçaağaç şekeri.

Bize olan ilgisinin kanıtları karşımızdaydı. İtiraf etmeliyim ki, zevkimizi ve hobilerimizi çok iyi biliyordu, ama beden ölçülerimizde yanılmıştı. Cadı büyükanneye bırakıp gittiği son birkaç ayın bağışlanması için gelmişti bunca armağan. Ve annesinin nasıl bir insan olduğunu çok iyi biliyordu!

Hatalı olduğunu bildiği halde sürdürdüğü davranışlarını bağışlamamız için binlerce yeni oyuncak getirmişti bize. Sevgimizi satın almak istiyordu.

-243-

Tatlı akçaağaç şekerleriyle yalnızlığın kalbimiz, beynimiz ve ağzımızdaki acılığını silmek istemişti. Ona göre biz hâlâ küçücük çocuklardık ve öyle kalacaktık... Chris tıraş olmaya başlayacakmış, benim sutyene ihtiyacım varmış... önemli mi? Getirdiği kitaplar bizi her zaman çocuk gibi görmek istediğini kanıtlıyordu.

Küçük Erkekler. Yıllarca önce okumuştum. Grimm'den ve Hans Andersen'den masallar... hepsini ezbere biliyorduk. Uğultulu Tepeler ve Jane Eyre, tekrar mı gelmişti? Okuduklarımızın listesini tutmuyor muydu yoksa?

Carrie'ye yeni kırmızı elbisesini giydirip saçına mor kurdelesini bağlarken gülümsemeyi başarabildim. En sevdiği renklere bürünmüştü artık. Ayağına mor çoraplarını ve yeni beyaz lastik ayakkabılarını da giydirdim. «Çok güzelleştin, Carrie!» Bir bakıma öyleydi. Yetişkinlere özgü renklerde giysilere sahip olmak isterdi hep. -

Sonra sıra Cory'ye geldi. Kısa kırmızı şortunu, göğüs cebinde isminin başharfi kırmızıyla işlenmiş beyaz gömleğini giydirdim ve kravatını Chris, babamın yıllar önce öğrettiği şekilde bağladı.

«Seni de giydireyim mi, Christopher?» diye sordum alayla.

«Eğer tek arzun buysa,» dedi muzip bir sesle. «Önce soyman gerekir.»

«Terbiyesizlik etme!»

Cory için pırıl pırıl parlayan bir banjo almıştı. Evet, küçük oğlunun hep bir banjo istediğini anımsamıştı. Cory'nin gözleri parladı. Oh, Susannah, benim için ağlama. Dizimde bir ban-joyla Lousianna'ya gidiyorum...

Cory çalarken Carrie de söylüyordu. En sevdiği neşeli şarkılardan biriydi ama gitarla çaldığı zaman pek iyi olmuyordu. Tanrı Cory'ye müzisyen parmakları vermişti. Banaysa her şeyin tadını kaçıran kötü düşünceler... Hiç kimse görmedikten sonra güzel giysilerin ne anlamı var? Pahalı bir dükkânın renkli kâğıtlarına sarılıp saten kurdelelerle bağlanmış kutulardan çıka-

-244-

cak armağanlar istemiyordum. Paranın satın alamayacaklarını arzuluyordum. Saçımın bazı yerlerinin kısacık kesilmiş olduğunu farketmiş miydi? Ne kadar zayıfladığımızı görebilmiş miydi? Solgun yüzlerimizle sağlıklı göründüğümüzü mü düşünmüştü acaba?

İkizlerin ağızlarına birer şeker atıp bir tane de ben yerken çirkin, kötü düşünceler sürekli aklımı karıştırıyordu. Benim için gelen güzel giysilere öfkeyle baktım. Ancak bir partiye giyilebi-lecek mavi kadife bir elbise. Pembe mavi gecelik takımı ve uygun terlikler. Ağzımda eriyen şekerin acılığı boğazımdaki yumruya uygun düşüyordu. Ansiklopediler... Sonsuza dek burada mı kalacaktık?

Akçaağaç şekerini her zaman çok sevmiştim ve bu kavanozu benim için getirmişti; oysa ben bir tanesini bile güçlükle yutuyordum.

İkizler şeker kavanozunu aralarına alıp yere oturdular. Kahkahalar arasında birbiri ardına şekerleri yutmaya başladılar. «Şekerleri idareli yiyin,» dedim acı bir sesle. «Uzun bir süre için göreceğiniz son kavanoz olabilir.»

Chris mutlulukla parlayan mavi gözleriyle baktı bana. Annemin kısa ziyaretiyle tüm sevgisini ve inancını kazanmış olduğu açıkça görülüyordu. Bu armağanları aslında bize olan ilgisizliğini örtmek için getirdiğini niçin anlamıyordu? Artık onun için eskisi kadar gerçek çocuklar olmadığımızı göremiyor muydu? Çatıdaki fareler gibi insanların konuşmak istemedikleri çirkin konulardan biriydik biz.

«Aptal gibi otur orada,» dedi Chris mutluluğunu gizlemeye gerek görmeden. «Fareler aşağıya inip hepsini bitirmeden önce biz üçümüz tatlı açlığımızı giderebiliriz. Cory, Carrie ve ben dişlerimizi fırçalayıp tertemiz olurken sen kendi kendine yanıp özveriyle koşulları değiştirebileceğini düşün yalnızca. Haydi, Cathy! Haydi, ağla. Fedakârları oyna! Istırap çek! Kafanı duvarlara vur! Haykır! Yine de hepimiz büyükbaba ölene dek burada kalacağız ve üstelik şekerlerde bitmiş olacak.»

-245-

Benimle alay ettiği için ondan nefret ediyordum. Ayağa fırlayıp odanın bir köşesine çekildim ve yeni giysilerimi prova etmeye başladım. Üçünün de fermuarları bele kadar rahatça kapanıyordu, ancak ne denli uğraşırsam uğraşayım sırtımı kapatabilmem olanaksızdı. Sonuncusunu da çıkarıp içindeki pensleri aradım. Yok! Çok cici, küçük çocuk elbiseleri almıştı bana. Beni görmediğini böylece bir kez daha kanıtlıyordu! Giysileri yere atıp üstlerinde tepinmeye başladım. Geri götürülemeyecek hale getirdim en sonunda.

Chris ise ikizlerle yerde oturmuş çapkın ve muzipçe gülmekteydi. Neşesini bana da bulaştırmak istiyordu, oysa benim hiç isteğim yoktu. «Bir liste hazırla,» diye şakalaştı benimle. «Artık sutyen giyme zamanın geldi sanırım. Tabii korseyi de unutma.» Sırıtık yüzünü tokatlayabilirim. Midem, karnım dümdüzdü. Kalçalarımın yuvarlaklığıysa fazla yağdan değil, jimnastiktendi. «Kapa çeneni!» diye bağırdım. «Niçin bir liste yapmak zorundayım. Eğer bana dikkatle bakarsa neye ihtiyacım olduğunu anlar. Ismarlayacağım sutyenin numarasını nereden bilebilirim ki? Ve korseye ihtiyacım yok! Aslında senin kitaplardan gelmeyen bilgiye ve suspansuvaran ihtiyacın var! Bunu ısmarla!» Şaşkın yüzünü görünce memnun oldum.

«Christopher!» diye bağırdım kendimi tutamayarak. «Bazen annemden nefret ediyorum! Ve bu kadar da değil. Bazen senden de nefret ediyorum! Bazen herkesten, özellikle kendimden nefret ediyorum! Ölmek istiyorum! Belki ölmek buraya tıkılıp kalmaktan daha iyidir. Yürüyen, konuşan ve giderek çürüyen bitkiler gibiyiz!»

Gizli düşüncelerim kardeşlerimi şaşkına çeviren bir biçimde açığa çıkmıştı. Carrie korkuyla biraz daha büzülüp küçüldü. Acı sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Neredeyse utancımdan boğulacaktım, fakat özür dileyemiyordum. Hızla dönüp dolaba yaklaştım ve koşarak yukarıya, tavanarasına çıktım. Üzüldüğüm zamanlar kendimi müziğe ve dansa veriyordum. Bazen

(*) Erbezi torbasını ve içindekileri asılı tutmaya yarayan sargı, haya askısı.

-246-

sonunda yorgunluktan kımıldayamayacak kadar hırsla dans ederken eflatun göğe doğru yükselen beyaz sütunlar arasında, gölgeler içinde o adamı görüyordum. İkili danslarda bana eşlik ediyordu, ancak ona ulaşmak için ne kadar çabalasam da aramızdaki uzaklığı kapatamıyordum. Kollarına atılıp mutlu ve güven içinde bir yaşam sürmek istiyordum aslında...

Sonra birdenbire müzik sona erdi. Tozlu, kirli tavanarasın-daydım ve sağ bacağım garip bir şekilde kıvrılmış yerde yatıyordum. Düşmüştüm! Ayağa kalkınca rahat yürüyemediğimi farket-tim. Dizim öylesine sancı veriyordu ki, can acısından ağlamaya başladım. Dizimi tedavi edilmez bir şekilde inciteceğime aldırmadan dershaneye kadar topalladım ve pencereyi açıp siyah dama tırmandım. Yeryüzü çok aşağılardaydı. Bedensel ve ruhsal acıdan akan yaşlar görüşümü bozuyordu. Gözlerimi kapayıp dengemin bozulması için sallanmaya başladım. Bir dakika sonra her şey bitecekti. Dikenli gül fidanlarının üzerinde yatıyor olacaktım.

Büyükanneyle annem aptal bir yabancı kızın köşkün damına çıkıp aşağıya atladığını iddia edeceklerdi. Annem mavi çoraplarım ve mavi tül giysimle tabutumun içinde yatışımı seyrederken ağlayacaktı. Yaptıklarını anlayacak, beni özleyecek ve kapıyı açıp Chris'le ikizlere gerçek bir yaşam verecekti.

İntihar madalyonumun bir yüzü böyleydi.

Ama bir de çevirip arkasına bakmam gerekiyordu. Ya ölmezsem? Ya düşerken gül fidanları hızımı kesip yaşamım boyunca sakat kalmama yol açarlarsa?

Ya ben ölünce annem üzülmezse ve benim gibi birinden kurtulduğuna sevinirse? Yaptıklarına pişman olmazsa? Ben olmadan Chris ikizlerle nasıl başedebilirdi. Kim onlara annelik edecek, Chris'in açığa vurmadığı sevgiyi gösterip öpücüklere boğacaktı? Belki Chris'in bana gerçekten ihtiyacı yoktu. Kitapları ve yeni kırmızı deri ciltli, altın süslü ansiklopedileri benim yerimi alabilirdi. İsminin başına DR yazdıktan sonra yaşamı boyunca mutlu olurdu belki de. Ama doktor olduktan sonra bile,

-247-

yanında ben olmazsam hiçbir şey yeterli olmayacaktı, biliyorum... Ve madalyonun iki yüzünü de rahatlıkla görebildiğim için mutlak bir ölümden döndüm.

Aptallığıma ağlayarak damın kenarından uzaklaştım. Dizim öylesine ağrıyordu ki, bacaların arasındaki yerimize ancak emekleyerek ulaşabildim. Sırtüstü uzanıp beni görmeyen, bana aldırmayan gökyüzünü seyrettim. Tanrı'nın orada yaşadığından, cennetin orada olduğundan kuşkuluydum.

Tanrı ve cennet, yeryüzünde, bahçelerde, ormanlarda, parklarda, sahillerde, göllerde, karayollarındaydı!

Cehennem de burada, bulunduğum yerdeydi ve beni karartıyor, güçsüzleştiriyor, büyükannenin düşündüğü gibi bir şeytan dölü haline girmeme uğraşıyordu.

Sert, soğuk damda hava kararıp ay ve yıldızlar çıkıncaya kadar yattım. Yıldızlar sanki niçin orada olduğumu anlamış gibi öfkeyle parlıyorlardı. Üzerimde yalnızca bir tül giysi ve bale çorapları vardı.

Akşam serinliğinde üşümeye başlamıştım, ama alacağım intikamı tasarlayarak yatmayı sürdürdüm. Beni iyiden kötüye çevirenlerden bir gün mutlaka öcümü alacaktım. Elbette bir gün annemle büyükannem benim yönetimim altına gireceklerdi... İşte o zaman kırbacı şaklatan, ziftleri süren ve yiyecekleri kontrol eden kişi ben olacaktım.

Onlara nasıl davranacağımı düşünmeye başladım. En adil ceza neydi? İkisini de kilitleyip anahtarı uzaklara atmak mı? Yoksa bize yaptıkları gibi onları aç bırakmak mı?

Yumuşak bir ayak sesi düşüncelerimin karanlık ve habis akışını yarıda kesti. Akşamın loşluğunda Chris bana seslendi. Yalnızca adımı söyledi, o kadar. Yanıt vermedim, ona ihtiyacım yoktu; hiç kimseye ihtiyacım yoktu. Anlayış göstermemekle bana ihanet etmişti. Şimdiyse ben onu istemiyordum.

Yine de gelip yanıma uzandı. Getirdiği kalın ceketi üzerime örttü. Tıpkı benim yaptığım gibi gökyüzüne dikti gözlerini. Upu-

-248-

zun, ürkütücü bir sessizlik oluştu aramızda. Aslında Chris'in nefret ettiğim bir yanı yoktu. Ona dönüp bunu söylemek ve getirdiği ceket için teşekkür etmek istiyordum, ne var ki bir tek sözcük çıkmıyordu ağzımdan. Başka bir düşmana ihtiyacımız yokken, ona ve ikizlere çıkışmış olduğum için özür dilemek istiyordum. Ceketin sıcaklığı içinde titreyen kollarım, uzanıp ona sarılmak ve karabasanlardan uyandığım zamanlar onun yaptığı gibi boynuna sarılıp rahatlamak istiyordu. Ama hareketsiz yatarken tek yapabildiğim şey benliğimde sorun yaratan düğümleri anlayabilmesi için dua etmekti.

Her zaman teslim bayrağını çekmeye hazır oluşuna sonsuza dek minnettar kalacağım. Bir yabancının boğuk sesiyle ikizlerle birlikte akşam yemeğini yediklerini ve benim payımı ayırmış olduklarını anlattı.

«Ve şekerin hepsini bitirmedik, Cathy. Çoğunu sana bıraktık.»

Şeker. Şekerden söz ediyordu. Hâlâ şekerin gözyaşlarına engel olduğu çocukluk günlerini mi yaşıyordu? Büyüdükçe çocukça zevklerden uzaklaşmıştım. Her genç kızın arzuladığı gibi yaşamımı yönetme özgürlüğünü istiyordum! Bunu ona anlatmaya çalıştım, ama sesim gözyaşlarımla birlikte kurumuştu.

«Cathy... söylediklerin... böyle çirkin, umutsuz sözler söyleme bir daha.»

«Neden?» diyerek hıçkırdım. «Söylediğim her söz gerçek. Senin gizli tuttuklarını açığa vurdum yalnızca. Kendi kendinden saklanmayı sürdürürsen, bütün bu gerçeklerin benliğini kemiren asitler haline dönüştüğünü görürsün!»

«Bir kez bile ölmüş olmayı arzulamadım,» dedi boğuk sesiyle. «Bunu ne söyle, ne de düşün bir daha! Elbette benim içimde de kuşkular ve korkular var, fakat yaşam savaşını kazanmak istediğim için gülüyor, konuşuyor, kendimi inandırıyorum. Eğer kendi ellerinle ölümü getirirsen, beni de beraberinde götürmüş olursun ve bir süre sonra ikizler de bizi izler. Onlara kim bakacak?»

- 249 -

Güldürdü beni. Annemin acı çektiği zaman güldüğü gibi sert, kesik kahkahalar attım. «Aman, Christopher Doll, unutma ki bizi çok seven, tatlı bir annemiz var! Kendinden önce bizi düşünür ve ikizlere çok iyi bakar.»

Chris bana döndü ve uzanıp omuzlarımı tuttu. «Bazen onun gibi konuşup bende nefret uyandırıyorsun. Cory ile Carrie' ye ondan daha fazla annelik ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? İkizlerin öz annelerine bir yabancıya bakar gibi baktıklarını fark-etmedim mi sanki? Cathy, ben kör ya da aptal değilim. Annemin önce kendini, sonra bizleri düşündüğünü biliyorum.» İhtiyar ay-dede gözlerindeki yaşları parlatmak için çıkmıştı ortaya. Kulağı mdaki sesi alçak, boğuk ve çatlaktı.

Kızmadan, öfkelenmeden yalnızca üzülerek söylemişti hepsini. Bir doktorun hastasına öldürücü hastalığı olduğunu bildiren, kuru, duygulardan arınmış sesiyle.

Bir çığ gibi benliğimi kapladı duygularım. Chris'i seviyordum ve benim ağabeyimdi. Beni tamamlıyordu. Çılgınlar gibi kaçan, koşan ben'e bir sükûnet sağlıyordu. Annemize ve büyükannemize ne büyük bir cezaydı düşündüklerim. Tanrı görmezdi. Hz. İsa'yı çarmıha gerdikleri gün her şeye gözlerini kapamıştı. Ama babam da yukarıdaydı; aşağıya bakıyordu. Utançla titredim.

«Bana bak, Cathy, lütfen bak bana.»

«Öyle söylemek istememiştim, Chris. Ne denli duygusal olduğumu bilirsin. Ben de herkes gibi yaşamak isterim, ama kötü bir şey olacak ve sonsuza dek kilit altında kalacağız diye korkuyorum. Seni uyarmak için söylüyorum bu acı sözleri. Oh, Chris, insanların arasına karışmak istiyorum. Yeni yüzler, yeni yerler görmeyi arzuluyorum. Alışverişe çıkmak, ata binmek... burada yapamadığımız her şeyi yapmak için yanıp tutuşuyorum.»

Karanlıkta, soğukta, damın üstünde, hiç düşünmeden birbirimize uzandık. Kalplerimiz deliler gibi çarparken sarmaşdolaş olduk. Ağlamıyorduk, gülmüyorduk. Gözyaşlarımız şimdiye dek

-250-

okyanusu doldurmamış mıydı?.. Ve yararı olmamıştı. Sürekli dua edip hiç gelmeyen kurtuluşu beklemiyor muyduk?.. Eğer gözyaşları işe yaramazsa, Tanrı dualarımızı duymazsa, ona nasıl ulaşıp bir şeyler yapmasını sağlayabilirdik?

«Chris, daha önce de söyledim, şimdi de yineliyorum. Kontrolü ele almak zorundayız. Babam, 'Kendine yardım edenlere Tanrı da yardımcı olur," demez miydi?»

Yanak yanağa yatarken uzun bir süre sözlerimi düşündü. «Bu konuyu düşüneceğim. Ama annemizin dediğine göre kısa zamanda servete kavuşabiliriz.»

Annemizin Sürprizi

Annemizi tekrar görünceye kadar on gün geçti. Bu süre içinde hep niçin Avrupa'ya gidip bunca zaman kaldığını ve bize vereceği müjdenin ne olduğunu düşünüp durduk.

On gün gelmemekle bir bakıma bizi cezalandırıyordu. Aynı evde bulunduğunu bildiğimiz için onu görmemek bizleri fazlasıyla üzüyordu. Bizi çatıdaki farelermişiz gibi silip atmıştı anlaşılan.

En sonunda lütfedip gelince ikimiz de dersimizi aldığımızı anladık. Ona karşı çıkar veya özgürlük arzularımızda ısrar edersek bir daha hiç gelmez diye korkuyorduk. Sessiz, sakin, kaderimize boyun eğmiş bir halde oturuyorduk. Bir daha gelmezse ne yapabilirdik? Çarşaflardan imal ettiğimiz merdivenle kaçmak olanaksızdı; çünkü ikizler dama çıkarıldıkları anda avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı.

Annemize gülümsedik bol bol ve bir tek şikâyet sözü çıkmadı ağzımızdan. Aylarca yolculuğa çıktıktan sonra niçin on gün görmeye gelmeyerek bizi cezalandırdığını sormadık ona. Bize verdiklerini öylece kabul ettik. Nasıl o babasına itiraz etmeden her dediğini yapıyorsa, biz de onun kadar uysal ve ses-

-251-

siz olmayı öğrenmeliydik. Üstelik bu halimizden hoşlanıyordu. Bir kez daha onun «çok sevgili çocukları» olmuştuk.

Çok iyi, çok tatlı, çok saygılı davranıp ona yeniden güvenmeye başladığımızı belirttiğimiz için bombasını patlatmaya karar verdi.

«Canlarım, benim için sevinin! Öylesine mutluyum ki!» Kendi kendine sarılıp olduğu yerde dönmeye başladı. «Neler olduğunu tahmin edin!»

Chris'le birbirimize baktık. «Büyükbabamız öldü!» dedi ağabeyim çekingen bir sesle. Yüreğim ağzıma gelmiş, bu sözü onayladığı takdirde boynuna atılmaya hazır bekliyordum.

«Hayır!» dedi sertçe mutluluğu azalmış gibi.

«Hastaneye kaldırıldı,» dedim.

«Hayır. Artık ondan nefret etmiyorum. Onun için gelip ölümüne sevindiğimi söyleyemem size.»

«Öyleyse niçin müjdenizi vermiyorsunuz?» dedim kuru bir sesle. «Tahmin edebilmemiz olanaksız; yaşamınız hakkında pek fazla bilgimiz yok artık.»

İmalarıma aldırmadı ve anlatmaya başladı. «Bunca zaman uzakta kalışımın nedeni harika bir erkekle evlenmiş olmamdır. Bart Winsfow adında bir avukat. Ondan hoşlanacaksınız. O da sizleri sevecek. Siyah saçlı, uzun boylu, atletik yapılı, son derece yakışıklı bir adam. Senin kadar iyi tenis oynuyor, ve kayak yapıyor, Christopher.» Elbette sevgili oğluna bakıyordu. «Çok çekici bir insan ve babam bile ondan hoşlanıyor. Balayımızı Avrupa'da geçirdik. Size getirdiğim hediyeleri İngiltere, Fransa, İspanya ve İtalya'dan aldım.» Chris'le ben sesimizi çıkarmadan dinlerken yeni kocasını anlattı durdu.

Noel partisinden sonra kuşkularımızı kendi aramızda sık sık dile getirmiştik. Gerçi o zamanlar daha küçüktük, ama yine de annemiz gibi genç, güzel ve bir erkeğe sürekli ihtiyaç duyan bir kadının, uzun süre yalnız kalmayacağını anlamıştık. Ancak aradan iki yıl geçip de annemiz evlenmeyince siyah saçlı, bıyıklı

-252-

adamın «özel» biri olmadığına karar vermiştik. Gelip geçici bir hevesti belki. Babamıza sadık kalacağına da inanıyorduk bir yandan. Öylesine sevmişti ki babamızı, çok yakın akraba olmalarına rağmen evlenmekten çekinmemişti.

Gözlerimi kapatıp başka bir erkeğin babamızın yerini aldığını anlatan sesini duymamaya çalıştım. Artık başka bir erkeğin karısıydı; bambaşka bir erkek yatağını paylaşıyordu ve onu daha az görecektik. Oh, Tanrım, daha ne kadar sürecek bu? Ne kadar?

Sözleri yüreğimde gri bir panik kuşunun deliler gibi kanat çırpmasına neden olmuştu. Kaburgalarımı kırıp çıkmak istiyordu...

«Lütfen,» diye yalvardı annemiz; mutluluk haberini karşılayan soğuk havamızı yenmeye çalışıyordu. «Beni anlayıp, benim adıma sevinin. Babanızı çok seviyordum, bunu biliyorsunuz. Ama o yok artık. Ve başka birinin sevgisine ihtiyacım var.»

Chris'in bizim kendisini sevdiğimizi söylemek için ağzını açtığını farkettim, ama o da annemizin başka türlü bir sevgiden söz ettiğini anladı son anda. Ve ben onu artık sevmiyordum. Hoşlandığımdan bile emin değildim, fakat ikizler bunu anlayıp ürk-mesinler diye gülümsemeye çalışarak duymayı arzu ettiği yanıtları veriyordum. «Evet, anne, senin için çok sevindik. Seni sevecek birini bulman çok iyi.»

«Uzun zamandan beri beni seviyor, Cathy,» diye sürdürdü sözlerini yanıtımdan cesaret alarak. «Ne var ki bekâr kalmayı aklına koymuş bir kez. Bir eşe ihtiyacı olduğuna inandırmam epey güç oldu. Üstelik babam da ilk evliliğimin cezasını çekmem için bir kez daha evlenmemi istemiyordu. Ama Bart'tan hoşlanıyordu ve sonunda ısrarlarıma dayanamayıp evet dedi. Evlendiğim halde onun vârisi olacağım.» Susup dudağını kemirdi, sinirle yutkundu ve yüzüklerle bezenmiş parmakları boynundaki inci kolyeyle oynamaya başladı. Gülümsemesinin ardındaki dertli halini

-253-

adayabiliyorduk. «Tabii ki, Bart'ı babanızı sevdiğim kadar çok sevmiyorum.»

Ha ha! Ne kadar zayıftı sesi. Işıldayan gözleri ve parlayan yüzü daha önce tanımadığı bir aşk bulduğunu açıkça ortaya koyuyordu. İçimi çektim. Zavallı babam.

«Bize getirdiğiniz hediyelerin hepsi Avrupa'dan değil... öyle değil mi? Akçaağaç şekeri Vermont'tan. Oraya da mı gittiniz? Yoksa Vermont'lu mu?»

Sanki Vermont'un çok tatlı anıları varmış gibi neşeyle güldü. «Hayır, Vermont'lu değil, Cathy. Ama orada oturan bir ablası var ve Avrupa'dan dönünce bir hafta sonu onu ziyaret ettik. Şekeri oradan aldım. Senin akçaağaç şekerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Güney'de oturan iki kız kardeşi daha var. Aslında Güney Carolina'da Greenglena, Gernglenna filan gibi bir yerde doğmuş. Uzun yıllar New England'da kalmış ve Harvard Hukuk Fakültesini bitirmiş. Güneyliden çok Kuzeyliye benziyor. Oh, sonbaharda Vermont o kadar güzel ki, soluğum kesildi adeta. Tabii balayında başkalarıyla beraber olmak istemez insan; onun için kız kardeşini kısa bir süre ziyaret ettik ve vaktimizi sahilde geçirdik.» Gözleri bir an ikizlere kaydı ve inci kolyesini biraz daha çekiştirdi. Anlaşılan inciler çok sağlam ipliğe geçirilmiş.

«Sana getirdiğim küçük gemiyi sevdin mi, Cory?»

«Evet, efendim,» dedi Cory bir yabancıyla konuşur gibi.

«Carrie, hayatım... şu küçük bebekleri koleksiyonun için İngiltere'den aldım. Bir tane daha beşik bulabileceğimi sanıyordum, ama anlaşılan artık bebekevleri bile yapmıyorlar.»

«Önemli değil, anne,» diye yanıtladı Carrie gözlerini halıdan ayırmadan. «Chris'le Cathy bana kartondan bir beşik yaptılar ve çok sevdim.»

Ah, Tanrım, göremiyor muydu?

Artık onu tanımıyorlardı. Onun yanında kendilerini rahatsız hissediyorlardı.

- 254 -

«Yeni kocan bizi biliyor mu?» diye sordum son derece ciddi bir sesle. Chris bunu sorduğum için öfkeli gözlerle baktı bana. Elbette annemiz evlendiği adama kilit altında tuttuğu dört çocuğu olduğunu açıkça söylerdi. Gerçi bazıları bu çocukları şeytan dölü olarak kabul ediyordu ama...

Annemin mutluluğu gölgelendi bir an. Yine kötü bir soru sormuştum. «Henüz değil, Cathy, fakat babam ölür ölmez ona sizden söz edeceğim. Tüm ayrıntılarıyla anlatacağım. Çok nazik ve anlayışlı bir insan; beni anlayacaktır. Ondan hoşlanacaksınız.»

Bunu daha önce de söylemişti. Ve ihtiyar adam ölene dek beklemesi gereken bir konu daha çıkmıştı ortaya.

«Cathy, artık bana öyle bakma: Evlenmeden önce söyleyemezdim bunu! Bart, büyükbabanızın avukatı! Vasiyetname okunup para elime geçmeden önce çocuk sahibi olduğumu açık-layamam.»

Bir erkeğin evlendiği kadının ilk kocasından dört çocuğu olduğunu bilmesi gerektiğini söyleyecektim neredeyse. Söylemek istiyordum! Ama Chris bana öfkeyle bakarken ikizler gözlerini televizyona çevirmiş, bir köşeye büzülmüş oturuyorlardı. Konuşmak mı gerekir, yoksa susmak mı, bilemiyordum. Susarsanız hiç olmazsa yeni düşmanlar kazanmazsınız. Belki de haklıydı annemiz. Tanrım, lütfen onu haklı çıkar. Yitirdiğim inancı kazandır bana. Tekrar ona inanayım. Güzelliğinin yalnızca yüzeyde kalmayıp ruhunun derinliklerine kadar indiğine İnandır beni.

Tanrı uzanıp koruyucu elini omzuma koymadı. Kuşkularımın annemle aramda giderek uzayıp incelen bir ip gibi gerildiğini farkediyordum.

Aşk! Bu sözcük romanlarda ne kadar çok geçiyordu. Tekrar, tekrar... Sağlığınız, paranız, güzelliğiniz, yeteneğiniz olsa bile sevgisiz kaldığınız zaman hiçbir şeyiniz yok demekti. Aşk olağan şeyleri büyülü, harika, görkemli bir şekle dönüştürüyordu.

-255-

Kışın ilk günlerinden birinde Chris'le yan yana tavanarasın-daki eski şiltenin üzerinde yatmış, kitap okurken düşüncelerim bu yolda ilerliyordu. Annemizin aşağıdaki büyük kütüphaneden getirdiği antika kitaplardan biriydi okuduğumuz. Tavanarası bir süre sonra yine kutup bölgesine döneceğinden mümkün olduğunca çok zamanımızı burada geçirmeye bakıyorduk şimdilik. Chris sayfalara göz atarak bir solukta okuyup çevirmek isterdi, oysa ben güzel cümleleri iki hatta üç kez okumadan geçmekten hoşlanmazdım. Bu konuda hiç durmaksızın kavga ederdik. «Hızlı oku, Cathy! Sözcükleri sanki sindirmeye çalışıyorsun.»

Bugün sabırlıydı. Ben satırları belleğime kazımaya çalışırken arkasını dönüp tavanı seyretmeye başladı. Viktorya devrinin kibar konuşan kişilerini ve derin aşklarını çok seviyordum doğrusu. Roman birinci paragrafından itibaren sarmıştı bizi. Lily ile Raymond adlı âşıklar tüm düşlerin gerçekleştiği mor çimleri bulmak için binbir engeli aşıyorlardı romanda. Orayı bulmalarını ne kadar çok istemiştim! Sonra yaşamlarının en acıklı yanını öğrendim. Düşünebiliyor musunuz... hep mor çimlerin üstünde duru-yorlarmış meğerse... Hep orada durmuşlar ve bir kez olsun ayaklarının dibine bakmak akıllarına gelmemiş. Mutsuz sonlardan nefret ediyordum. Kitabı sertçe kapatıp en yakın duvara fırlattım. «Okuduğum en saçma, en aptal, en sersem öykü!» diye çıkıştım Chris'e sanki romanı o yazmış gibi. «Kimi seversem seveyim bağışlamayı ve unutmayı öğreneceğim!» Dışarıdaki fırtına gibi, itirazlarım da gitgide artıyordu. «Başka türlü yazamaz mıydı sanki? Nasıl olur da iki akıllı insan, başları bulutların arasında dolaşıp talihsizliklerle karşılaşabileceklerini düşünemezler? Ben asla Lily ya da Raymond gibi olmayacağım! İdealist aptallar bastıkları yere bakmayı bile akıl edemiyorlar!»

Ağabeyim bir romanı bu denli ciddiye almamı önce alayla karşıladı, sonra gözlerini yağmura dikerek düşünceli bir sesle fikrini belirtti. «Belki âşıkların yere bakmamaları gerekir. Bu tip öyküler simgeseldir. Yeryüzü gerçeği simgeler ve gerçek daima

-256-

yenilgiyi, hastalıkları, ölümü, cinayetleri ve bütün diğer trajedileri temsil eder. Âşıkların hep gökyüzüne bakmaları gerekir, çünkü orada yıkılacak güzel düşler yoktur.»

Yüzüm asık, kaşlarım çatılmış, dalgın dalgın baktım ona. «Ve ben âşık olunca göğe kadar uzanan bir dağ yapacağım. Sevgilimle birlikte bu dağın tepesinde durunca hem bulutlara erişmiş, hem de dünyanın gerçeklerinden uzaklaşmamış olacağız. Etrafımızı saran mor çimler bizim boyumuza erişecek kadar büyüyecekler.»

Chris gülerek bana sarıldı ve usulca öptü. Tavanarasının soğuk loşluğunda gözleri yumuşacık bakıyordu. «Ah, evet, benim Cathy'im yapar bunu. Adam boyu mor çimler arasında bulutlardan giysiler içinde dans ederek düşlerini kuracaklar. Beceriksiz sevgilisi de dans etmeye başlayıncaya kadar onun çevresinde dönecek, zıplayıp sıçrayacaktır.»

Konuyu tekrar daha rahat fikir yürütebileceğim yöne kaydırdım. «Bir bakıma güzel bir romandı. Sonu daha başka türlü bitebilecekken Lily ile Raymond intihar edince üzüldüm doğrusu. Lily o kötü adam tarafından iğfal edilmemiş olduğunu anlattığı zaman, Raymond onu adamı baştan çıkarmakla suçlamamalıydı bana sorarsan. Aklıbaşında bir insan, sekiz çocuklu bir erkeği baştan çıkarmaz.»

«Oh, Cathy, bazen çok fazla oluyorsun.» Bunu söylerken sesi her zamankinden daha boğuk çıkmıştı. Bakışları yüzümde dolaşıp dudaklarımda durakladı, sonra göğsüme, beyaz çoraplı bacaklarıma kaydı. Üzerime kısa bir yün etekle yine kalın yün bir kazak giymiştim. Bakışları tekrar yukarı tırmandı ve şaşkın gözlerimde kaldı. Gözlerimi yüzünden ayırmayınca kızardı ve aynı gün içinde ikinci kez başını çevirdi. Kalbinin deliler gibi çarptığını duyacak kadar yakın yatıyordum. Ve sonra benim kalbim de onun temposuna

uydu. Yan gözle baktı bana ve gözlerimiz kenetlendi adeta. Sinirle gülerek aramızda olup bitenleri yok saymaya, örtbas etmeye çalıştı.

-257

Çatı/F: 17

«Aslında ilk söylediklerin doğruydu, Cathy. Aptal, saçma bir roman! Ancak çılgınlar aşk uğruna ölürler. Bahse girerim, bu saçmalığı yazan bir kadındı!»

Bir dakika önce böylesine acı bir sonla romanı bitirdiği için yazardan nefret ettiğimi söylediğim halde şimdi savunmaya başlamıştım. «T.M. Ellis adı bir erkeğe de ait olabilir! XIX. yüzyılda kadın yazarlar kendi adlarını kullanmıyorlardı, ama niçin bütün erkekler kadınların yazdıklarını saçma, değersiz, beş para etmez gibi görürler? Erkeklerin romantik yönleri yok mu? Erkekler gerçek aşkı bulmayı düşlemezler mi hiç? Bana kalırsa, bu romanda Raymond, Lily'den daha aptalca davrandı!»

«Erkeklerin nasıl olduklarını bana sorma!» diye bağırdı Chris. Her zamanki halinden çok farklıydı öfkesi. «Bu koşullar altında yaşarken bir erkeğin duygularını nasıl öğrenebilirim? Burada hiçbir romantik duyguya kapılmama izin yok. Şunu yapma, bunu yapma, gözlerini başka tarafa çevir, etrafında dolaşıp duranları görme... Çocukça duygulardan başkasına sahip olamayacağımı düşünerek içinden geldiği gibi giyinip dolaşan bir kız kardeş... Anlaşılan bazı aptal kızlar müstakbel doktorların seks duygularından uzak olduklarına inanıyorlar!»

Gözlerim büyüdü. Pek seyrek sinirlenen birinden böyle bir öfke fırtınasının kopuşu beni şaşırtmıştı. Şimdiye dek hiç bu kadar öfkeli davranmamıştı bana karşı. Hayır, meyve sepetindeki çürük elma bendim. Anlaşılan onu da kendime benzetmiştim. Annemiz uzun süre gelmediği zaman davrandığı gibi davranıyordu. Onu herkesin başına dert olan biri haline sokmam çok kötüydü doğrusu. Eskisi gibi iyimser, neşeli, mutlu Chris olmalıydı. Yakışıklılığı ve çekiciliğinden sonra gelen en değerli niteliğini yok mu etmiştim?

Elimi uzatıp koluna dokunarak, «Chris,» diye fısıldadım. Neredeyse ağlayacaktım. «Kendini tam bir erkek gibi hissedebilmen için neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.»

«Yaa!» dedi alayla. «Sen ne yapabilirsin ki?»

-258-

Artık bana bakmıyordu bile. Bakışlarını tavana dikmişti. Onun için üzülüyordum. Bana benzemek ve elimize geçecek servete değer vermemek için düşlerinden vazgeçiyordu. Ve bana benzemek için tatsız, suratsız, işkilli, herkesten nefret eden ve gizli hesapları olduğundan kuşkulanan biri haline dönüşmesi gerekirdi.

Çekinerek uzanıp saçlarına dokundum. «İyi bir saç kesimine ihtiyacın var. Saçların çok uzun ve şirin. Kendini erkek gibi hissetmen için kısalması gerekir. Oysa şimdi saçların benimkine benziyor.»

«Kim senin saçının güzel olduğunu söyledi ki?» diye sordu gergin bir sesle. «Belki de ziftlenmeden önce güzeldi.»

Gerçekten mi? Aslında birçok kez gözleriyle bana saçlarımı sevdiğini anlatmıştı. Ve alnımdaki bukleleri kesmek için parlak makası eline alışını anımsıyorum. Sanki cansız saçları değil, acı duyabilecek parmak uçlarımı kesmekteydi. Bir gün onu ta-vanarasında elinde bir tutam saçımla otururken gördüm. Kokla-dı, yanağına sürdü, usulca öptü, sonra yastığının altında sakladığı küçük kutuya yerleştirdi.

Gördüklerimi gizlemek zorundaydım ve kendimi gülmeye zorlayarak yanıtladım. «Oh, Christopher Doll, çok anlamlı mavi gözlerin var. Buradan çıkıp özgürlüğümüze kavuşunca sana âşık olacak kızlara acıyorum. Özellikle karına. Bütün güzel hastaların herhalde seninle ilişki kurmak isteyecektir. Ve ben karın olsaydım, bir tek ilişkini bile duysam seni öldürürdüm. Öylesine kıskanırdım ki... belki otuz beşine gelmeden doktorluktan emekliye ayrılmanı bile isteyebilirdim.»

«Hiçbir zaman saçlarının güzel olduğunu söylemedim sana,» dedi sertçe. Söylediklerimi hiç duymamış gibiydi.

Hafifçe yanağını okşayınca tıraş olması gerektiğini farket-tim.

«Burada otur. Gidip makası getireyim. Biliyorsun çok uzun zamandır saçını kesmedim.» Saçlarımızın biçimi yaşamımızı etkilemediği için erkek kardeşlerimin saçlarını kesmekte bir anlam

-259-

var mıydı? Buraya geldiğimizden beri Carrie ile benim saçlarım da hiç düzeltilmemişti. Yalnızca alnımdaki bukleler çelikten yapılma bir kadına boyun eğdiğimizi göstermek için kökünden kazınmıştı.

Koşarak aşağıya inerken çiçeklerimizden hiçbiri büyümediği halde saçlarımızın nasıl bu kadar uzadığını merakla sordum kendime. Ve okuduğum tüm peri masallarında başı dertte olan kadınların upuzun sarı saçları vardı. Hiçbir esmer kuleye hapsedilmemiş miydi? Tabii tavanarasını kule kabul edebilirsek.

Yerde oturan Chris'in arkasına diz çöküp makası elime aldım. Gerçi saçları omuzlarından aşağıya dökülmüştü, ama yine de çok kısaltmamı istemiyordu. «Bir defada çok fazla kesme. Yağmurlu bir günde, tavanarasında birdenbire kendimi erkek gibi hissetmem tehlikeli olabilir.» Bembeyaz dişlerini göstererek gülüyordu. Eski haline dönebilmişti galiba.

Etrafında dört dönüp saçlarını keserken onu ne kadar sevdiğimi anlıyordum. Yüzünü çarpık göstermemek için çok dikkatli olmak zorundaydım ve sık sık geri çekilip kontrol ediyordum.

Berberlerde gördüğüm gibi saçlarını tarakla tutup en fazla bir santim kesiyordum. Sonuçta nasıl biri olacağını gözlerimin önünde canlandırmıştım. Hayran olduğum birine benzeyecekti.

Kesim işini bitirince omuzlarındaki saç kalıntılarını fırçaladım ve son kez gözden geçirince pek fena olmadığına karar verdim.

«İşte,» dedim oldukça zor görünen bir işi başarmış olmanın verdiği gururla. «Hem çok yakışıklı, hem de yetişkin bir erkek gibi oldun. Gerçi hep erkektin ama farkında değildin ne yazık ki.»

Üstünde adımın başharfleri yazılı gümüş saplı aynayı uzattım. Bu ayna annemin geçen yaşgünümde armağan ettiği üçlü takımın bir parçasıydı. Tarak, fırça ve ayna dikkatle saklanıyordu; çünkü büyükannemiz güzelliğimizle ilgili, üstelik de pahalı bir eşyamız olmasına çok kızardı.

Chris uzun bir süre gözlerini ayırmadan aynaya baktı ve yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi kalbimi yerinden oynattı. Sonra dudakları mutlu bir gülüşle aralandı.

-260-

«Tanrım, beni sarışın bir Kahraman Prens yapmışsın. İlk önce hoşuma gitmedi ama stilini biraz değiştirmiş olduğunu sonra anladım. Yüzümü çevrelemesi çok güzel. Teşekkürler. Catherine Doll, saç kesme konusunda yetenekli olduğunu bilmiyordum.»

«Senin bilmediğin daha çok yeteneğim var.»

«Bundan kuşkulanmaya başladım zaten.»

«Ve Kahraman Prens, benim yakışıklı, sarışın ağabeyime benzediği için çok şanslı olmalı,» dedim yarattığım eserle övünmeyi sürdürerek. Ah, bir gün ne kalpler kıracaktı!

Yavaşça aynayı elinden bıraktı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan önce üstüme atıldı! Benimle güreşti, yere yıktı ve bir eliyle makasa uzandı. Ve saçlarımdan büyük bir tutamı avuç-ladı.

«Şimdi güzelim, bakalım ben de aynı şeyi senin için yapabilecek miyim!»

Dehşetle bağırdım!

Bütün gücümle itip yere düşürdüm ve ayağa fırladım. Hiç kimse saçımdan bir milimetre bile kesemezdi I Belki artık çok ince ve sağlıksızdı, belki eskisi kadar gözalıcı değildi, fakat yine de benim saçımdı ve tanıdığım birçok kızınkinden daha güzeldi. Koşarak dershaneden fırladım ve tavanarasındaki eşyaların arasından dolaşıp arayı açmaya çalıştım. Kâğıt çiçeklerimizi fırtınaya tutulmuş gibi sallayarak koşuyor, koşuyor, koşuyordum. Biraz neşelenmek, biraz da soğuğu kırmak için gündüzleri bile yaktığımız kısa kalın mumların alevleri ardımdan titriyor, neredeyse sönecek hale geliyordu.

Ne denli hızlı koşsam, ne denli kurnazca kaçmaya çalışsam, peşimden geleni bir türlü atlatamıyordum. Omzumun üstünden bir an geriye bakınca ağabeyimin yüzünü tanıyamadım ve daha fazla korktum. Arkamda bayrak gibi sallanan uzun saçlarımı yakalamak için hamle yaptı ve gerçekten kesmeye niyetli görünüyordu.

-261-

Benden nefret mi ediyordu şimdi? Bütün gününü saçımdaki zifti temizlemek için harcadıktan sonra, yalnızca şaka olsun diye mi kesmek istiyordu?

Tekrar dershaneye dönüp kapıyı kilitlemeyi tasarladım. Belki bir süre benden uzak kalırsa aklı başına gelir, yaptığı işin saçmalığını anlardı.

Belki de niyetimi anladığı için ani bir hamle yaptı ve uzun saçlarımdan yakalayıp geri çekti. Tökezlenip yere düşerken çığlık atmaya başlamıştım.

Tabii o da benimle birlikte yere yuvarlandı. Kaburgalarımın arasında şiddetli bir sancı! Bu kez korkudan değil can acısından haykırdım.

Chris elleri üzerine doğrulmuş, yüzü bembeyaz, dikkatle bana bakıyordu. «Canın mı yandı? Oh, Tanrım, iyi misin, Cathy?»

İyi miydim? Başımı kaldırıp kazağımı lekelemekte olan kana baktım. Chris de farketti ve mavi gözleri bir anda korkuyla büyüdü. Titreyen parmaklarla kazağın düğmelerini çözüp yarama baktı ve uzun bir ıslık çaldı.

«Tanrım! Şükürler olsun! Derin bir yara sanmıştım. Derin yara tehlikeli olabilirdi, Cathy, ama yalnızca büyük bir yer kesilmiş. Pek kötü görünüşlü ve çok kanıyor. Şimdi hiç kıpırdama, olduğun yerde kal. Ben aşağıya inip ilaçlarla bantları getireyim.»

Önce yanağımı öptü ve yıldırım gibi merdivenleri indi. Ben de birlikte gitsem vakit kazanabilirdik ama ikizler aşağıdaydılar. Ve kanı gördükleri anda kendilerinden geçip haykırmaya başlarlardı.

Bir iki dakika içinde Chris yanıma geldi. Ellerini tedavi için iyice yıkamış ancak kurulmaya vakit bulamamıştı.

Ne yapacağını biliyor olması hayranlık uyandırdı bende. Önce kalın bir havluyu birkaç kat yapıp yaranın üstüne bastırdı ve kanın durup durmadığını sık sık kontrol etti. Kan durduktan sonra antiseptik sürmeye başladı. Ne var ki antiseptik yaranın kendisinden daha fazla acı veriyor ve yakıyordu.

-262-

«Yaktığını biliyorum, Cathy... bunaengel olamam., mikrop kapmayı önlemek için sürmem gerek. Birkaç tane agrafım olmasını isterdim ama belki iz bırakmaz. Bırakmaması için dua edeceğim. İnsanlar vücutlarını

zarf gibi saran o güzelim ciltlerini hiç yaralamadan yaşayabilseler ne iyi olurdu. Ve şimdi ben senin cildinde ilk yarayı açtım. Eğer makas başka türlü batsaydı öle-bilirdin de. O zaman ben de ölmeyi düşünürdüm.»

Doktorluk görevini bitirdi ve yara bantlarını dikkatle sarmaya başladı. Her şeyi toplayıp ilaç kutusunu kapattı. Endişeli, üzüntülü gözlerle baktı bana. Hepimizin gözleri birbirine benzerdi ama bu yağmurlu günde onun mavi gözleri kâğıt çiçeklerin renklerini yakalayıp rengârenk birer minik göl gibi parlıyordu. Tanıdığım küçük çocuğun nerede olduğunu düşünürken boğazıma bir yumruk takıldı. Ağabeyim neredeydi? Onun bir bakışı bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu. Hüzünlü gözlerinin gökkuşağı renkleri arasında gördüğüm ıstırap ifadesi hiç tanımadığım ve bir daha tanıyamayacağım kadar büyük bir acı verdi bana.

«Chris,» diye mırıldandım. «Böyle bakma bana... Suç senin değil.» İnce yüzünü avuçlarıma aldım ve eskiden annemin yaptığı gibi göğsüme yasladım. «Yalnızca bir çizik ve fazla ağrımıyor.» (Aslında can acısından haykırmamak için zor tutuyordum kendimi.) «İsteyerek yapmadığını biliyorum.»

«Niçin kaçtın? Kaçtığın için kovalamak zorunda hissettim kendimi. Saçından bir tek tel bile kesemem. Yalnızca biraz gülüp eğlenmek için söylemiştim bunu. Ve saçlarının güzel olduğunu belirtmediğimi söylerken hatalıydım. Senin saçların güzelden de öte. Belki dünyadaki en harika saçlar.»

Saçlarımı yelpaze gibi açıp çıplak göğüslerime örterken kalbime bir bıçak gibi saplandı sanki. Kokumu derin derin içine çektiğini hissediyordum. Sessizce yatıp yağmurun tıkırtısını dinledik. Derin bir sessizlik. Her zaman sessizlik. Tavanarasında yalnızca doğanın sesleri ulaşabiliyordu bize ve ancak pek ender olarak tatlı, dostça konuşuyordu doğa.

-263-

Yağmurun tıkırtısı azaldı ve güneş ortaya çıkıp ipek dalgalarını andıran saçlarımızı ışıldattı. «Bak,» dedim neşeyle. «Batı pencerelerinden birinin panjuru düşmüş.»

«İyi,» dedi Chris uykulu bir sesle. «Bir zamanlar olmayan yerde artık güneş olacak.» Sonra tatlı fısıltıyla ekledi. «Lily ve Raymond ile tüm düşlerinin gerçekleştiği mor çimenlerini düşünüyordum.»

«Öyle mi? Bir bakıma ben de bunu düşünüyordum,» diye yanıtladım mırıltıyla. Saçının bir buklesiyle oynarken açıktaki göğsümü usul usul elledığini görmezlikten geldim. İtiraz etmediğimi görünce göğsümün ucuna dudaklarını dokundurdu. Birdenbire niçin bu denli heyecanlandığımı anlayamayarak irkildim. Renk farklılığından başka ne özelliği vardı sanki? «Senin öptüğün yeri, Raymond'un LilyVi öpüşünü gözlerimin önünde canlan-dırabiliyordum.» dedim soluk soluğa; hem devam etmesini, hem de etmemesini istiyordum. «Ama bundan sonra ne yaptıklarını düşünemiyorum.»

Ansızın başını kaldırıp garip pırıltılarla dolu gözleriyle bana bakmasını sağlayacak sözlerdi bunlar. «Cathy, bundan sonra ne yapıldığını biliyor musun?»

Yüzüm kızardı. «Bir bakıma evet. Sen biliyor musun?»

Romanlarda okuduğumuz kuru kahkahalardan birini attı. «Elbette biliyorum. Okula gittiğim ilk günden öğrenmiştim. Erkeklerin tuvaletinde başka konu konuşulmazdı zaten. Duvarlarda anlamını bilmediğim bir sürü ayıp söz yazılıydı. Ama bir süre sonra hepsi daha büyük çocuklar tarafından ayrıntılı olarak açıklandı. Kızlar, beyzbol, kızlar, futbol, kızlar, kızlar, kızlar... hep bunlardan söz edilirdi. Genç, yaşlı tüm erkeklerin en sevdiği konu bu olsa gerek.»

«Ama sen pek sevmiyorsun...»

«Ben mi? Kızları ve seksi pek düşünmemeye çalışıyorum ve senin bu kadar güzel olmamanı isterdiml Her zaman bu kadar yakın durmasan daha iyi olacak.»

-264-

«Öyleyse beni de düşünüyorsun? Güzel olduğumu düşünüyor musun hiç?»

Engellenmeye çalışılan bir homurtu ya da inleme kaçtı ağzından. Doğrulup oturdu ve yelpaze şekli bozulan saçlarımın arasından görünen göğüslerime baktı. Eğer bale mayomun üst kısmını kesmemiş olsaydım, beni çıplak göremeyecekti ama ne yapayım çok küçülmüştü.

Titrek, beceriksiz parmaklarla kazağımın düğmelerini ilikledi. Gözlerini benden ayırmaya zorluyordu. «Şunu aklına yerleştir, Cathy. Elbette çok güzelsin ama ağabeyler kız kardeşlerini diğer kızlar gibi görmezler. Ya da onlara karşı kardeş sevgisinden, anlayıştan ve bazen de nefretten başka duygu beslemezler.»

«Eğer benden nefret ediyorsan, dilerim Tanrı şu anda canımı alır, Christopher.»

Elleriyle yüzünü kapadı ve açtığı zaman neşeyle gülümsemeye başlamıştı. «Haydi artık aşağıya inme vaktimiz geldi. İkizler aptal kutusuna bakarak gözlerini bozsunlar istemem.»

Hareket etmek acı verdiği için ayağa kalkmama yardım etti. Kolları arasına alıp göğsüne yasladı başımı. Ve bir an önce benden uzaklaşmak istediğini hissettiğim için sımsıkı sarıldım ona. «Chris... şimdi yaptığımız... günah mıydı?»

Öksürerek boğazını temizledi. «Eğer öyle düşünüyorsan öyleydi.»

Ne biçim bir vanıttı bu? Eğer günah düşüncelerini hesaba katmazsak, bu sevimsiz evde yaşamaya başladığımızdan beri geçirdiğimiz en tatlı dakikalardı sihirli parmakları ve dudaklarıyla beni okşadığı an. Ne düşündüğünü anlamak için gözlerinin içine baktım ve aynı garip anlamı okudum. Hem mutlu, hem mutsuz,

hem olgun, hem toy gibi görünüyordu... yoksa gerçekten bir erkek gibi mi hissediyordu kendini? Eğer bu fikrim doğruysa günah olsa da mutluydum yaptıklarımızdan.

El ele yavaşça aşağıya indik. Cory elinde banjosu, gözleri televizyona dikilmiş oturuyordu. Sonra gitarını alıp yeni bestesi-

-265-

ni çalmaya başladı. Carrie de yazdıkları basit sözlerle ona eşlik ediyordu. Banjo dans edeceğiniz mutlu şarkılar içindi. Bu me-lodiyse cama vuran-yağmur damlaları gibi iç karartıcı ve tekdüzeydi.

Güneşi göreceğim,
Evimi bulacağım,
Rüzgârı duyacağım,
Yine güneş çıkacak.

Yere, Cory'nin yanına oturup gitarı aldım ve çalmaya başladım. Müzik aletlerini çalmayı hepimize öğretmişti zaten. Oz Büyücüsü filminde Dorothy'nin söylediği o güzel parçayı çaldım. Gökkuşağının üstünde uçan kuşların şarkısı sona erince Cory sordu. «Şarkımı sevmedin mi, Cathy?»

«Elbette sevdim ama o kadar hüzünlü ki... Niçin biraz umut dolu, neşeli şarkılar yazmıyorsun?»

Başaşağı cebine girmiş, ekmek kırıntıları toplayan minik farenin kuyruğu görünüyordu. Miki aradığını bulmuş olacak ki, ani bir hareketle döndü ve cebinden çıkıp ön ayaklarıyla tuttuğu ekmeği kemirmeye başladı. İlk beslediği hayvana bakan Cory'nin yüz ifadesi öylesine dokunaklıydı ki, ağlamamak için arkamı döndüm.

«Cathy, biliyor musun, annem Miki için hiçbir şey söylemedi.»

«Farketmedi sanırım, Cory.»

«Niçin farketmedi?»

Annemin artık kim ve ne olduğunu merak ederek içimi çektim. Bir zamanlar sevmiş olduğumuz bir yabancıydı belki de. Sevdiğiniz kişiyi sizden ayıran tek neden ölüm değildi; bunu anlamıştım artık.

«Annemizin yeni bir kocası var,» dedi Chris neşeli bir sesle. «Ve âşık olunca insanın gözü kendi mutluluğundan başkasını görmez. Yakında senin yeni dostunu da farkeder.»

Carrie gözlerini dikmiş kazağıma bakıyordu. «Cathy, üstündeki leke nedir?»

-266-

«Boya,» dedim hiç duraksamadan. «Chris bana resim yapmayı öğretiyordu ve benim resmim onun şimdiye dek yaptıklarından daha güzel olunca deliye dönüp kırmızı boya kavanozunu suratıma attı.»

Chris hiç aldırış etmeyen bir bakışla oturuyordu.

«Chris, Cathy senden daha iyi mi resim yapıyor?»

«Eğer öyle diyorsa, öyledir.»

«Yaptığı resim nerede?»

«Yukarıda.»

«Görmek istiyorum.»

«Öyleyse git al. Çok yorgunum. Cathy yemek hazırlarken televizyon seyretmek istiyorum.» Yan gözle baktı bana. «Sevgili kardeşim, âdetlerimizi bozmamak için istersen yemekten önce üstünü değiştirip temiz bir kazak giy, ha? Kırmızı boyada bana suçluluk duygusu veren bir şey var.»

«Kana benziyor,» dedi Cory. «Yıkanmadığı zaman kan da böyle sertleşir.»

«Afiş boyası,» diye yanıtladı Chris ben üzerime birkaç beden büyük bir kazak giymek için banyoya girince. «Afiş boyası da sertleşir.»

Merakını tatmin etmiş olan Cory ağabeyine dinozorları kaçırdığını söyledi. «Chris, bu evden daha büyüktüler! Sudan çıktılar ve hem tekneyi, hem de iki adamı yuttular! Bunu kaçırdığına üzüleceğini biliyordum.»

«Doğru,» dedi Chris dalgın bir tavırla. «Bunu görmeyi gerçekten çok isterdim.»

O gece çok rahatsız uyudum. Aklım hep tavanarasında Chris'in bana bakışlarına takılıyordu.

Bunca zamandır aradığım aşkı, fiziksel arzuyu ve seksi çalıştıran gizli düğmenin ne olduğunu öğrenmiştim. Yalnızca çıplak vücutları görmek değildi bu. Gerek Chris'i, gerekse Cory'yi defalarca çıplak görmüştüm, benden ve Carrie'den farklı olmaları hiç böyle bir duygu uyandırmamıştı. Konu çıplaklık değildi anlaşılan.

-267-

Gözlerdi. Aşkın sırları gözlerde gizliydi. İnsanların birbirlerine bakmaları ve dudakları kıpırdamadığı halde bakışlarıyla ko-nuşmalarındaydı... Chris'in gözleri belki de on binlerce sözcükten çok şey anlatmıştı bana.

Yalnızca okşamak da yeterli değildi. Okşarken bu türlü bakmak gerekiyordu. Bu nedenle büyükanne karşı cinsten olanlara bakmamızı yasaklamıştı. İhtiyar cadı aşkın sırlarını biliyordu demek. Ama o taş kalpli, duygusuz kadın asla sevmiş olamazdı... gözleri hiçbir zaman yumuşak bakamazdı.

Konuyu biraz daha derinleştirince gözlerinin ardında aklından geçenler, sizi mutlu etmek, neşe vermek, yalnızlığınızı gidermek, kimsenin anlayamayacağını sandığınız şekilde anlaşıldığınızı belirtmek gibi düşüncelerin bulunduğunu da farkettim.

Günahın gerçek aşkla ilgisi yoktu. Başımı çevirince Chris'in de uyanık olduğunu gördüm. Yan yatmış beni seyrediyordu. En tatlı gülüşüyle bana bakınca onun adına, kendi adıma ağlayabilirdim...

Annemiz yine bir gün önceki gibi ziyaretimize gelmedi. Ama Cory'nin müzik aletlerini çalıp şarkı söyleyerek kendimizi eğlendirmenin mümkün olduğunu öğrenmiştik. Epey zamandır annemiz bizi ihmal ediyordu ancak yine de o gece yatağa umutla girdik. Saatlerce mutlu şarkılar söylemek bizi güneşin, sevginin, yuvanın, mutluluğun hemen köşenin ardında olduğuna inandırmıştı. Karanlık, uçsuz bucaksız ormandaki uzun yolculuk günleri artık sona erecekti.

Parlak düşlerime karanlık ve korkutucu şeyler karıştı. Her gece bu şekiller biraz daha büyüyordu. Büyükannenin odamıza girip ben uykudayken saçlarımı kökünden tıraş ettiğini görüyordum! Çığlık attığım zaman kimse beni duymuyordu. Sonra uzun, parlak bir bıçak çıkarıp göğüslerimi kesiyor ve Chris'in ağzına tı-

-268-

kıştırıyordu. Yatağın içinde debelenip inledim ve sonunda Chris uyandı. İkizlerse ölü gibi uyuyorlardı. Ağabeyim yarı uykulu yanıma gelip yatağın kenarına oturdu ve elimi tutarak sordu. «Yine karabasan mı?»

Hayır! Olağan bir karabasan değildi: Olacakları önceden tahmin denebilirdi. Kötü olayların geçeceğini içgüdümle seziyordum. Titreyerek Chris'e büyükannenin yaptıklarını anlattım. «Ve hepsi bu kadar değil. Sonra gelip kalbimi oyup çıkaran an-nemizdi. Her tarafı pırlantalarla kaplanmıştı!»

«Cathy, düşlerin anlamı yoktur.»

«Vardır!»

Başka düşlerimi ve karabasanlarımı anlattığım zaman Chris dinler, gülümser ve geceleri sinemaya gitmiş gibi düş görmenin ne kadar güzel olduğunu söylerdi. Ama sinemada koltuğunuza oturup büyük bir perdeyi izlersiniz ve birinin yazdığı bir öykünün oluştuğunu bilirsiniz. Düşlerimdeyse ben de rol alıyordum. Üzülerek söyleyebilirim ki, gördüğüm düşlere pek ender sevinebildim.

Chris benim her türlü garipliğime alışık olduğu halde, neden bu düş kendisini diğerlerinden daha fazla etkilemiş gibi bir heykel sessizliğiyle oturuyordu? Yoksa o da mı aynı düşleri görmekteydi?

«Cathy, şerefim üzerine söz veririm, bu evden kaçacağız. Dördümüz de kaçacağız! Beni inandırdın. Düşlerinin bir anlamı olsa gerek, yoksa onları sık sık görmezdin. Kadınların sezgilerinin erkeklerden daha güçlü olduğunu kanıtlanmıştır. Bilinçaltı geceleri çalışır. Annemizin, bir türlü ölmeyen babasından kalacak mirasa sahip olmasını beklemeyeceğiz. Seninle beraber buradan kaçmanın yolunu bulacağız. Bu dakikadan sonra yalnızca kendimize... ve senin düşlerine inanacağız... yemin ediyorum.»

Söyleyiş tarzı benimle alay etmediğini belirtiyordu. Öylesine rahatlamıştım ki, mutluluk çığlıkları atabilirdim. Buradan gidecektik. Bu ev bizi ezip geçemeyecekti!

-269-

Gölgeli, dağınık odanın serinliği ve kasveti arasında dikkatle gözlerime bakıyordu. Belki tıpkı benim gördüğüm gibi, o da beni düşlerken daha yumuşak, gerçek boyutlardan daha büyük görmekteydi. Usulca yüzü yüzüme yaklaştı, yeminini güçlü ve anlamlı bir şekilde mühürlemek için dudaklarımdan öptü. Öylesine garip bir öpücüktü ki, sırtüstü yattığım halde aşağıya düşmekte olduğum duygusuna kapıldım.

Şimdi yatak odamızın anahtarına ihtiyacımız vardı. Bu anahtarın evin bütün odalarını açan asıl anahtar olduğunu biliyorduk. İkizler yüzünden çarşaf merdivenimizi kullanmamız olanaksızdı ve büyükannenin de düşüncesizce anahtarı ortada bırakmasını beklemiyorduk. Onun yöntemi kapıyı açıp anahtarı hemen cebine atmaktı. İğrendiğim gri elbiselerinin hepsinin cebi vardı.

Annemizse unutkan, dikkatsiz ve umursamazdı. Ve güzel vücudunu kalınlaştıracak cepleri yoktu. Ona güveniyorduk. Üstelik bizde çekinecek bir yan var mıydı? Sessiz, uysal, zavallı bizlerde? Onun küçük köle «sevgilileri» asla büyüyüp yaşamını tehdit etmeyeceklerdi. Aşktan gözlerinin içi gülüyordu. Öylesine ilgisizdi ki, dikkatini çekmek için haykırmak geliyordu içimden. İkizlerin ne kadar sessiz ve hasta yüzlü olduklarını hiç farketme-mişti. Ve fareden söz etmemişti hiç. Neden? Miki her zaman Cory'nin omzunda oturup kulağını dişlerdi ve annemiz bir tek söz bile söylememişti. Çok inatçı bir farenin dostluğunu kazandığı için annemiz onu tebrik etmemişti ve Cory bu yüzden ağlıyordu.

Büyük bir fedakârlık gösterisi olarak ayda iki üç kez geliyor, bize hiçbir şey ifade etmese bile kendisine huzur veren armağanlar getiriyordu. Kürklerle bezenmiş güzel giysileri ve değerli mücevherleriyle gelip bir süre yanımızda oturuyordu.

Tahtına bir kraliçe gibi kurulup Chris'e boya takımları, bana bale pabuçları ve hepimize harika giysiler dağıtıyordu. Hepsi ta-vanarasında giymek için idealdi, çünkü bedenlerinin çok büyük ya da küçük olması burada önemsizdi. Lastik pabuçlarımız bile

-270-

bazen ayağımıza uymuyordu. Bense hâlâ söz verip de getirmediği sutyenleri bekliyordum.

«Bir düzine filan getiririm,» dedi neşeli bir sesle. «Her renk ve beden. Hepsini deneyip beğendiklerini seçersin, diğerlerini hizmetçilere dağıtırım.» Yapay davranışlarına daima sadık kalarak, sanki hâlâ yaşamında önemli bir yer tutuyormuşuz gibi bizleri oyalamaya çalışıyordu neşeli konuşmalarıyla.

Gözlerimi yüzüne dikip oturdum ve ikizlerin sağlıkları hakkında bana birkaç soru sormasını bekledim. Cory'nin saman nezlesi olduğunu ve bazen burnu çok tıkandığı için soluk alamadığını unutmuş muydu? Her ay alerji iğnesi olması gerekiyordu ama son iğneden bu yana yıllar geçmişti. Sanki onları ben doğurmuşum gibi eteklerime sımsıkı tutunmaları da üzmüyordu kendisini. Bir terslik olduğunu anlatacak bir ipucu göremiyor muydu?

Farkına varsa bile bizleri her zamanki sağlıklı durumumuzda görmediğini belirten bir davranışta bulunmuyordu. Son günlerde beliren ufak tefek rahatsızlıklarımızı her seferinde sıralamaya özen gösteriyordum oysa. Başımız sık sık ağrıyor, ara sıra kusuyor, midelerimize kramp giriyor ve bazen hareket edecek gücümüz olmuyordu.

«Yiyeceklerinizi tavanarasında muhafaza edin. Orası soğuk,» dedi annemiz aldırış etmeden.

Bize gittiği konserlerden, filmlerden, tiyatrolardan, balolardan, partilerden, sevgili Bart'ıyla çıktığı gezilerden söz edebilecek cesareti buluyordu kendinde. «Bart'la birlikte New York'a alışveriş yapmaya gideceğiz,» dedi sevinçle. «Size neler getirmemi ister siniz? Bir liste yapın.»

«Anne, Noel için alışverişinizi New York'ta yaptıktan sonra nereye gideceksiniz?» diye sordum gözlerimi şifoniyerin üzerine bıraktığı anahtara çevirmemeye çalışarak. Bu sorumdan hoşlanarak güldü ve sıkıcı günlerini nasıl değerlendireceğini anlatmaya başladı. «Güney'e gideceğiz. Belki bir yat gezisi yaparız ya da Florida'da bir ay kalırız. Büyükanneniz benim yokluğumda size çok iyi bakacaktır.»

-271-

Ara vermeden bunları anlatırken Chris usulca yaklaştı ve anahtarı cebine sokup izin isteyerek banyoya girdi. Annem odadan çıktığını bile farketmemişti. Görevini yapıp çocuklarını ziyaret ediyordu ve Tanrı'ya şükür her zamanki koltuğuna oturmuştu. Chris'in banyoda bu iş için özel olarak ayırdığımız sabuna anahtarın kalıbını çıkarmakta olduğunu biliyordum. Saatlerce televizyon izlemek bizim için yararlı olmuştu.

Annemiz gidince Chris anahtarı yapmak için seçtiğimiz tahta parçasını çıkarıp oymaya başladı. Gerçi eski sandıkların kilitlerinden alabileceğimiz madeni parçalar vardı ama onları işlemek için gerekli araçlarımız yoktu. Ağabeyim saatlerce uğraşarak tahtayı oyarken sık sık sabun kalıbıyla kontrol ediyordu. Özellikle çok sert bir tahta seçmiştik, çünkü daha yumuşak olanların kilitte kırılıp kaçış planımızı ele vermelerinden korkuyorduk. Çalışan bir anahtara sahip olmak üç günümüzü aldı.

Bayram sevinci yaşıyorduk adeta! Birbirimize sarılıp kâh gülüp, kâh ağlayarak odanın içinde dans etmeye başladık. Merakla izleyen ikizler küçük bir anahtarın niçin bizi bu kadar sevindirdiğini düşünüyorlardı.

Bir anahtarımız vardı! Hücremizin kapısını açabilirdik. Ama geleceğimizi kapıyı açmaktan öteye planlamamıştık!

«Para. Biraz para bulmalıyız,» dedi Chris vahşi dansımızı yarıda keserek. «Paramız olunca tüm kapılar bize açılır ve istediğimiz yere gidebiliriz.»

«Ama parayı nereden bulacağız?» diye sordum kaşlarımı çatarak. Kaçışı geciktirmek için bir neden daha çıkmıştı ortaya.

«Annemizden, kocasından ve büyükanneden çalmaktan başka çaremiz yok.»

Hırsızlık sanki çok eski ve onurlu bir meslekmiş gibi söylemişti bu sözleri. Ama çok kötü durumlarda belki de böyleydi.

«Eğer yakalanırsak ikizler bile kırbaçlanır,» dedim korku dolu yüzlerine bakarak. «Ve annemiz kocasıyla birlikte yolculuğa

-272-

çıkınca yine bizi aç bırakabilir. Başka neler yapacağını da ancak Tanrı bilir.»

Tuvalet masasının önündeki alçak iskemleye oturdu Chris. Ellerini çenesine dayayıp dakikalarca düşündü. «Sizlerin cezalandırılmasını istemediğimden emin olun. Bu nedenle yalnızca ben hırsızlık yapacağım ve yakalanırsam tek başıma çekeceğim cezamı. Ama yakalanmayacağım. İhtiyar kadından çalmak çok tehlikeli aslında. Çantasındaki parayı kuruşu kuruşuna bildiğinden kuşkum yok. Annemizse parasını hiç saymaz. Babam nasıl şikâyet ederdi, anımsıyor musun?» Sırıtarak baktı bana. «Robin Hood gibi zenginlerden çalıp yoksullara, bu kez bize dağıtacağım. Ve yalnızca annemizin kocasıyla eğlenmeye gittiği geceler yapacağım bunu.»

«Yani gezmeye gideceğini bize söylediği geceler demek istiyorsun,» diye düzelttim. «Ayrıca uğramadığı günler de pencerelerden bakıp kontrol edebiliriz.» Perdeleri açmaya cesaret edebildiğimiz zamanlar kıvrılarak inen araba yolunu rahatça görebiliyorduk.

Birkaç gün sonra annemiz bir partiye gideceklerini söyledi. «Bart partilerden pek hoşlanmıyor. Evde oturmayı tercih ediyor. Oysa ben bu evden nefret ediyorum. Öyleyse niçin kendi evimize taşınmadığımızı soruyor, ama ne yanıt verebilirim ki?»

Ne söyleyebilirdi ki? «Sevgilim, sana bir sır vereceğim: Kuzey kanadının en ucunda bir odada kilitli tuttuğum dört çocuğum var!

Annemizin görkemli odasında para bulmak Chris için çok basit olmuştu. Öylesine dikkatsizdi ki, etrafa saçtığı onluklara, yirmiliklere Chris bile şaşırmıştı. Önce kuşkulanmıştı tabii. Bizi bu hapishaneden kurtarmak için para biriktirmesi gerekmiyor muydu? Kocası olması ne farkederdi? Çantalarında da unutulmuş paralar

vardı. Kocasının pantolon ceplerinde bozuk para bulmuştu, fakat adamın dikkatsiz davranmadığını da sezmişti.

-273- Çatı /F: 18

Koltukların kenarlarına düşmüş olanlarıysa hiçbiri farketmezdi. Annesinin odasında bir hırsız, istenmeyen bir yabancı gibi görmüştü kendini. Güzel giysileri, saten ayakkabıları, tüylerle bezenmiş gecelikleri görünce ona olan inancı biraz daha azalmıştı.

Kış boyu defalarca o odaya girip çalmayı sürdürdü. Hırsızlık yapmak çok kolay olduğundan giderek dikkatsizleşmişti. Her seferinde hem üzgün, hem de neşeli dönüyordu odamıza. Gizli servetimiz sürekli arttığı halde acaba niçin üzgün duruyordu. «Bir daha sefere benimle gel,» dedi yanıt olarak. «Gözlerinle gör.»

İkizlerin uyanıp gittiğimizi farketmeyeceklerini bildiğim için bu kez vicdanım rahat olarak onları yalnız bırakabilirdim. Uykuları öylesine derinleşmişti ki, sabahları çok zor kalkıyorlardı. Uyanmaları epey zaman alıyordu. Uyurken onlara bakmak ürkütüyordu beni. Büyümeyen iki küçük bebek... sanki normal gece uykusuna değil, sonsuza dek süren ölüm uykusuna yatıyorlardı. İlkbahar yaklaşıyordu. Çok geç olmadan buradan gitmemiz, kaçmamız gerekliydi. Ruhumun derinliklerinden gelen bir ses sürekli olarak yineliyordu bu sözleri. Anlattığım zaman Chris güldü. «Oh, Cathy! Sen ve sezgilerin! Paraya ihtiyacımız var. En aşağı beş yüz dolar. Nedir acelen? Artık yiyeceğimiz var, kırbaçlanmıyoruz ve bizi yarı giyinik görse bile bir tek söz söylemiyor.»

Neden bizi cezalandırmıyordu büyükanne? Daha önceki cezalarını annemize anlatmamıştık. Yine de ihtiyar kadın kendini tutuyordu. Her gün sandviçler, süt ve ılık çorba termosları, dört tane şekerli pastayla ağzına kadar doldurulmuş piknik sepetini çıkarıyordu odamıza. Niçin menüyü biraz değiştirip bisküvi, elmalı ya da çikolatalı pasta, kek filan getirmiyordu?

«Haydi,» dedi Chris karanlık koridorlarda kolumdan çekerek. «Bir yerde uzun süre kalmak tehlikeli. Bir dakika av odasına bakarız ve doğruca annemizin dairesine koşarız.»

-274-

Av odasına bir tek bakış yetti bana. Şöminenin üstündeki portreden nefret ettim. Babamıza çok benzediği halde yine de çok farklıydı. Malcolm Foxworth gibi zalim ve kalpsiz bir adamın gençliğinde bile yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Hayvan başlarını, yerdeki ayı ve kaplan postlarını görünce, böyle bir odanın ona ne denli yakıştığını düşündüm.

Eğer Chris izin verseydi bütün odalara bir göz atmak isterdim, ama birkaç tanesinin kapısını açtıktan sonra diğerlerine bakmamamız için ısrar etti. «Çok meraklısın,» diye fısıldadı. «Hiçbirinde ilgi çekici bir şey yok.» Haklıydı. Birçok konuda haklıydı. Bu evin yalnızca görkemli olduğunu, güzel ve sevimli sayılamayacağını söylemekle neyi kastettiğini o gece anladım. Ancak yine de etkilendim. Gladstone'daki evimiz buna oranla minnacık kalırdı.

Upuzun, loş koridorlardan geçtikten sonra annemizin odasına geldik. Chris kuğu yatağı bana ayrıntılı olarak anlatmışsa da görmek başkaydı I Soluğum kesildi. Düşlerim bir anda kanatlandı. Kraliçelere yakışır bir odaydı burası. Güzelliğine, görkemine inanamadım bir süre. Tatlı bir çilek pembesi ipek kumaşla kaplı duvarları elledim, en az beş santimlik tüyleri olan açık eflatun halının üzerinde bileklerime kadar gömülerek yürüdüm. Yumuşak yatak örtüsünün üstüne kendimi atıp yuvarladım, mor kadife perdeleri, yatağın tüllerini hayranlıkla seyrettim. Sonra ayakucunda durup uykulu kırmızı gözleriyle bana bakan o harika kuğuyu inceledim bir süre.

Babamızdan başka bir erkekle bu yatağı paylaştığı aklıma gelince, hoşnutsuzluğa kapılarak geri çekildim, ancak düşlerimde benim olabilecek güzellikteki giysi ve aksesuvarlarla dolu giyinme odasına doğru yürüdüm. Bir mağazadakinden daha çok elbisesi vardı. Ayrıca şapkalar, ayakkabılar, çantalar, uzun kürkler, üç tane kürk etol, beyaz bir vizon pelerin, bir tane de koyu renk pelerin, bir sürü değişik kürk şapka, sonra gecelikler, sabahlıklar; renk renk, biçim biçim... bunların hepsini birer kez giyebilmek için en az yüz yaşma kadar yaşaması gerekiyordu!

-275-

Hoşuma gidenleri dolaplardan çıkarıp Chris'in gösterdiği altın yaldız süslü giyinme odasına taşıyordum. Her tarafı aynalarla kaplı, canlı çiçeklerle süslenmiş banyoya gıptayla baktım. «Bunların hepsi yeni,» diye açıkladı Chris. «Noel partisi sırasında geldiğimde burası... şimdiki kadar güzel değildi.»

Öfkeyle baktım yüzüne. Bana anlatmamış olduğunu sezebiliyordum. Giysilerini, kürklerini, uzun tuvalet masasının gizli çekmecesinde kilitli tuttuğu mücevherlerini öğrenmemi istemeyerek onu korumaya çalışmıştı. Hayır, yalan söylememişti; yalnızca anlatmamıştı hepsini. Benden kaçan gözlerinden, kızarmış yüzünden bunu anlamak kolaydı. Sorularımdan kurtulmak için hızla yanımdan ayrıldı. Annemin bizim odamızda kalmak istememesine şaşmamak gerekir.

Kocaman dolaptaki giysilerden bazılarını giyinme odasında prova etmeye başladım. Hayatımda ilk kez naylon çorap giyiyordum ve bacaklarım o kadar güzelleşti ki! Kadınların bunları neden sevdiklerini şimdi anlıyordum. Sonra yine ilk kez bir sutyen taktım ve çok büyük geldiğinden kâğıt mendille içini doldurdum. Bana uymayacağını bildiğim, yakası cömertçe açılmış siyah elbiseyi başımdan geçirdim.

Bir zamanlar her fırsat buluşumda yaptığım gibi tuvalet masasına oturup makyaj malzemelerini karıştırarak yüzümü gözümü boyamaya başladım. Seksi olduğuna inandığım bir biçimde saçlarımı tepemde toplayıp mücevherlerini taktım. En son olarak da parfüm sürdüm tabii.

Uzun topuklar üzerinde sallanarak Chris'e yaklaştım ve, «Nasıl oldum?» diye sordum uzun kirpiklerimi kırpıştırıp kokana gibi gülümseyerek. Doğrusunu isterseniz iltifatlar duymaya hazırdım. Aynalar harika bir görünüm kazandığımı söylememişler miydi?

Ağabeyim çekmeceleri karıştırıp sonra her şeyi bulduğu gibi yerleştiriyordu. Omzunun üstünden bir bakınca gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve homurdanmaya başladı. On santimlik topukların üstünde dengemi bozmamaya gayret ederek gülümsememi sür-

dürdüm. Belki de kirpik takmayı bilmiyordum. Sanki örümcek ağları arasından bakıyormuşum gibi hissediyordum kendimi.

«Nasıl mı oldun?» diye başladı alaycı bir sesle. «Söyleyeyim istersen. Sokak kadınlarına benzedin!» İğrenerek arkasını döndü. «Küçük bir fahişe. Şimdi git yüzünü yıka ve aldıklarını yerine yerleştir. Tuvalet masasını düzeltmeyi de unutma!»

En yakın boy aynasına sendeleyerek yaklaştım. İki yanındaki kanatları açınca annem kendini her açıdan görebiliyordu. Ve üç sayfalı bir kitap gibi kapattığınız zaman şahane bir manzara resmi ortaya çıkıyordu.

Eğilip bükülüp kıyafetimi inceledim. Annem aynı elbisenin içinde hiç de bu kadar çirkin durmuyordu. Hatam neydi? Evet, koluna bu kadar çok bilezik takmıyor, üç kolyeyi birarada kullanmıyordu. Uzun pırlanta küpeler omuzlarıma değerken, başımda bir de pırlanta taç vardı. Ayrıca her parmağına ikişer üçer takmıyordu yüzüklerini.

Evet, çok gözalıcıydım. İri göğüslerim bir harikaydı. Ama fazlaca abartmış olduğumu itiraf ederim.

On yedi bilezik, yirmi altı yüzük, üç kolye, bir çift uzun küpe ve annemin bir dizi inciyle giydiği zamanki gibi güzel durmayan siyah şifon elbiseyi çıkardım sırtımdan. Peki ya kürkler? Kimse kürklerin içinde çirkin duramaz ki!

«Çabuk ol, Cathy. Şimdi onları bırak da bana yardım et.»

«Chris, annemin siyah mermer banyosunu doldurup içinde yatmak istiyorum.»

«Tanrıml Bunu yapabileceğin kadar vakit yok.»

Giysilerin altındaki siyah dantel sutyeni, naylon çorapları, lame ayakkabıları çıkarıp kendiminkileri giydim ve son anda düz beyaz bir sutyeni bluzumun içine sakladım. Chris'in yardıma ihtiyacı yoktu aslında. Defalarca buraya gelmiş olduğundan paraları kolayca bulabilirdi. Çekmecelerdekileri merak ederek teker teker açmaya başladım. Yatağın yanındaki komodini açınca tahmin ettiğim gibi kremler, kâğıt mendiler ve iki üç roman gör-

düm. (Acaba bazı geceler bizi düşünüp uykusu kaçınca bunları mı okuyordu?) Bu romanların altında büyük boyda kalın ciltli bir kitap duruyordu. Nakış Örneklerini Nasıl Yaratabilirsiniz? yazıyordu renkli kapağında. Bu başlık ilgimi çekti tabii. Kilitli oda-mızdaki ilk yaşgünümde annem nakış yapmayı öğretmişti bana; kendi örneklerimi yaratmak çok cazip bir fikirdi.

Kitabı elime alıp rastgele sayfaları çevirmeye başladım. Arkamda Chris ses çıkarmadan dolapları, çekmeceleri açıp para arıyordu. Şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle renkli resimlere bakakaldım. Çıplak erkek ve kadınların inanılmaz durumlardaki resimleri... İnsanlar gerçekten böyle şeyler yapıyorlar mıydı? Sevişmek bu muydu?

Büyük çocuklardan seks konusunda bazı bilgiler almış olan tek kişi Chris değildi. Ben sevişmenin kapalı kapılar ardında gerçekleştirilen gizli, kutsal bir iş olduğuna inanıyordum. Bu ki-tapsa bir odada birçok çiftin beraber olduğunu gösteriyordu. İrademin dışında parmaklarım sayfaları çevirmeye başladı. Ne kadar çok pozisyon vardı? Yani birinci sayfadan itibaren o romandaki aşk delisi Raymond ile Lily bunu mu yapmak istemişlerdi? Başımı kaldırıp boşluğa baktım. Yaşamın başlangıcından itabaren hep bunun için mi hazırlanıyorduk?

Chris yeterince para bulduğunu söyleyerek gitmemiz gerektiğini bildirdi. Bir defada çok fazla çalarsa dikkati çekebilirdik. Yalnızca beş ve bir dolarlıkları alıp kanepelerin arasına sıkışmış bozukluklar» topluyordu. «Cathy, ne oldu? Sağır mısın? Haydi

kalk.»

Hareket edemedim, kitabı kapatamadım. Öylesine büyülenmiş gibiydim ki yanıtlayamadım bile. Chris yanıma gelip omzumun üstünden baktı ve hızla soluğunu içine çekip hafif bir ıslık çaldı. Sonuna gelip kitabı kapatıncaya kadar sesi çıkmadı. Sonra eline alarak baş taraftaki görmediği resimlere baktı. Tam sayfa resimlerin yanında küçücük harflerle açıklamalar yapılmıştı, ama bana kalırsa bu fotoğrafların açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Chris kitabı kapattı. Yan gözle yüzüne baktım. Şaşkın bir hali vardı. Bulduğum gibi çekmeceye romanların altına yerleştirdim. Elimden tutup kapıya doğru çekti beni. Sessizce karanlık koridorlarda ilerleyerek kuzey

kanadına geldik. Niçin cadı büyükannenin Chris'le ikimizin ayrı yataklarda yatmamız için ısrar ettiğini şimdi anlıyordum. İnsan vücudunun çağrısı böylesine güçlü, böylesine heyecanlandırıcı olursa kişiler kolayca şeytana uyabilirlerdi. Üzerine eğilip Carrie'nin uyuyan yüzüne baktım. Uyanık olduğu zamanlar bulunmayan bir saflığı ve çocukluğu vardı şimdi. Küçük bir melek gibi yüzü kızarmış, İslak saçları ensesine ve alnına yapışmış uyuyordu. Usulca öpüp Cory'ye yaklaştım ve onun da sıcak yanaklarını öptüm. Erotik resimli kitapta gördüğüm manzaraların sonucunda ikizler gibi melekler dünyaya geldiğine göre, hepsi günah sayılamazdı; yoksa Tanrı kadınları ve erkekleri bu şekilde yaratmazdı. Ancak yine de şaşkın, kararsız ve kuşkuluydum...

Gözlerimi kapayıp sessizce dua ettim. Buradan çıkıncaya kadar ikizlerin sağlıkları bozulmasın, Tanrım... kapıların asla kilitlenmediği güneşli bir yere gidinceye dek yaşasınlar... lütfen...

«Banyoya önce sen girebilirsin,» dedi Chris arkasını dönüp yatağının kenarına otururken. Önce banyoyu onun kullanacağı gecelerden biriydi oysa.

Dalgın adımlarla içeri girdim ve en kalın, en sıcak, en kapalı geceliğimi giymiş olarak çıktım. Yüzüm tertemiz olmuştu. Yatağımın kenarına oturup fırçalamaya başladığım saçlarım hâlâ ıslaktı.

Chris sessizce kalkıp gitti ve odaya dönünce bana bakmadı bile. Bakmasını istemiyordum zaten.

Büyükannenin kurallarından biri her gece yataklarımızın yanında diz çöküp dua etmemizi emrediyordu, ne var ki bu gece ikimiz de dua etmedik. Çoğunlukla diz çöküp ne söyleyeceğimi bilmeden duruyordum zaten. Bugüne dek ettiğim duaların hiçbir etkisini görememiştim.

-279-

Bir kez daha bakmak ve mümkün olursa açıklamalarını okumak istediğim büyük kitapta gördüklerimden ruhumun kirlenmiş olduğunu hissederek Carrie'nin yanına uzandım. Belki de konusunu anladığımda kapatıp yerine koymam gerekirdi. Chris bakmaya geldiği anda kapatmak zorundaydım aslında. Bir melek, bir azize ya da softa olmadığımı biliyordum ve yakın bir gelecekte aşk için vücutların nasıl kullanılacağını bilmem gerekeceğini hissediyordum.

Usulca başımı çevirip pembemsi loşlukta Chris'in ne yaptığına baktım.

Örtülerin altında yan dönmüş bana bakıyor, gözleri ağır perdelerden sızan hafif ışığın aksiyle parlıyordu. Hiç de pembemsi bir ışıltı değildi bu.

«İyi misin?» diye sordu.

«Evet, yaşamaya çalışıyorum.» Ve hiç de benimkine benzemeyen bir sesle iyi geceler diledim.

«İyi geceler, Cathy,» dedi ağabeyim başka birinin sesini kullanarak.

Üvey Babam

O illkbahar Chris hastalandı. Dudaklarının kenarı adeta yeşile döndü ve birkaç dakikada bir kusmaya başladı. Banyodan sarsak adımlarla dönüp güçlükle kendini yatağına atıyordu. Cray'ln Anatomisi'ni incelemek istedi, fakat sonra bir tarafa attı sinirlenerek. «Herhalde yediğim bir şey dokundu,» diye homurdandı.

«Chris, seni yalnız bırakmak istemiyorum,» dedim kapının önünde tahta anahtarı kilide sokmaya hazırlanarak.

«Buraya bak, Cathy,» diye bağırdı. «Kendi işini kendin görmeye başlamalısın artık. Bütün gün senin yanında olacak değilim. Annemin de derdi buydu. Daima güvenebileceği bir erkeği olacağını sandı. Yalnızca kendine güven, Cathy.»

-280-

Kalbimi saran korku gözlerime yansıdı. Bunu farkedince daha tatlılıkla sürdürdü sözlerini. «Gerçekten iyiyim. Kendime bakabilirim. Paraya ihtiyacımız var. Yalnız gitmek zorundasın, Cathy. Başka bir fırsat geçmeyebilir elimize.»

Yatağına koşup yanında diz çöktüm ve başımı pijamasının göğsüne yasladım. Sevgiyle saçlarımı okşadı. «Merak etme iyileşeceğim. Ağlamanı gerektirecek kadar kötü değil. Ama şunu anlaman gerekir: Birimizden birine bir şey olursa, geride kalan ikizleri buradan kurtarmalı.»

«Böyle sözler söyleme!» diye bağırdım. Öleceğini düşünmek beni hasta etmişti. Yanında diz çökmüş yüzüne bakarken ne kadar sık hastalandığımızı düşündüm bir an.

«Cathy, artık gitmeni istiyorum. Ayağa kalk. Zorla kendini. Oraya varınca yalnızca beş ve bir dolarlıkları al. Daha büyüklerini değil. Üvey babamızın ceplerinden dökülmüş olan bozuklukları toplamayı ihmal etme. Ayrıca dolabının arka tarafında bir kutu içinde bozuk paraları duruyor. Onlardan da bir avuç al.»

Solgun, zayıf, güçsüz bir hali vardı. Çabucak yanağını öperken onu böylesine kötü bir durumda yalnız bıraktığım için üzülüyordum. İkizlere bir göz atıp elimde tahta anahtarla kapıya yaklaştım. «Seni seviyorum, Christoper Doll,» dedim şakacı bir sesle.

«Ben de seni, Catherine Doll,» dedi. «İyi avlar.»

Ona bir öpücük gönderdim ve dışarı çıkıp kapıyı ardımdan kilitledim. Annemizin odasına hırsızlığa gitmek için emin bir geceydi. Öğleden sonra geldiğinde kocasıyla birlikte bir partiye gideceklerini söylemişti bize. Ve loş koridorlarda sessizce ilerlerken kendi kendime en az bir onluk ya da yirmilik almam gerektiğini söyledim.

Belki annemin mücevherlerinden birkaç parça da alabilirdim. Satabileceğimiz takılar paradan daha yararlı olabilirdi...

Kararlı adımlarlas av odasına bile bakmadan ilerlemeye devam ettim. Saat dokuzda yatağına çekilen büyükanneye rastlamayacağımdan emin olarak doğruca annemin odasına gidiyordum.

-281-

Tüm cesaretimi toplayarak çift kanatlı kapıdan içeri süzülüp ardımdan sessizce kapadım. Ufak bir lamba yanıyordu bir köşede. Chris'e bakılırsa çoğu zaman büyük lambaları açık bırakıyorlardı. Artık annem için paranın önemi mi vardı?

Kapının önünde bir an duraklayıp etrafıma baktım ve dehşet içinde donakaldım.

Karşımda bir koltukta bacaklarını uzatmış, yarı yatar gibi annemin yeni kocası oturuyordu! Bense üzerimde şeffaf, kısacık, mavi bir gecelikle tam karşısında duruyordum. Kim olduğumu ve gecenin bu saatinde yatak odasında ne aradığımı sormasını kalbim deliler gibi çarparak bekledim.

Ama konuşmadı.

Sırtında siyah bir smokin vardı ve pembe gömleğinin ön tarafı siyah biyeli farbelalarla süslenmişti. Ne bağırdı, ne sorguya çekti... çünkü uyuyordu. Gözlerini açıp beni görmesinden korkarak dışarı çıkmaya hazırlandım.

Fakat merakım korkumu yendi. Parmakucunda yanına yaklaştım. Ona dokunabilecektim elimi uzatırsam. İstersem cebinden cüzdanını bile alabilirdim, ama almadım.

Uyuyan yakışıklı yüze bakarken hırsızlık aklıma bile gelmiyordu. Annemin sevgili Bart'ına bu kadar yakın olunca, daha önceleri bilmediğim bir gerçek ortaya çıktı. Birkaç kez uzaktan görmüştüm onu. İlk olarak Noel gecesi verilen partide ve bir gün merdivenin yanında giymesi için annemin mantosunu tutarken. Kulağına bir şeyler fısıldayıp annemi güldürmüş, onu bir an göğsünde sıktıktan sonra beraberce dışarı çıkmışlardı.

Evet onu görmüş, hakkında çok şey dinlemiştim; nerede doğduğunu, kız kardeşlerinin nerede oturduklarını, hangi okullarda okuduğunu biliyordum, ama hiçbir söz beni jimdi karşılaştığım gerçek için hazırlamamıştı.

Anne... bunu nasıl yaparsın? Utanmalısın! Bu adam senden genç, hem de çok genç! Bunu söylememişti bize.

Bir sır... Bu kadar önemli bir gerçeği nasıl saklayabilmişti? Ona hayran olmasına da şaşmamak gerekirdi. Her kadının ar-

-282-

zulayabileceği gibi bir erkekti. Koltuğa yayılışına bakınca, sevişirken hem nazik, hem de vahşi olacağını tahmin ettim.

Koltukta uyuklayan adamdan nefret etmek istedim ama edemedim. Uykudaki hali bile çok cazipti ve kalbimin çılgınlar gibi atmasına neden oluyordu.

Uykusunda gülümseyen Bartholomew Winslow farkına varmadan hayranlığıma karşılık veriyordu. Bir avukat, yani her şeyi bilen insanlardan biri... Chris gibi. Mutlaka güzel düşler görüyordu. Gözkapaklarının altından neler geçiyordu acaba? Gözlerinin mavi mi, yoksa kahverengi mi olduğunu da merak ediyordum. Uzun boylu, atletik yapılıydı ve dudaklarının yanındaki derin gamze gülümsediği zamanlar görünüp kayboluyordu.

Anneminkinden daha geniş bir alyans vardı parmağında. Ayrıca sağ elinin işaret parmağında loş ışıkta bile parlayan kocaman bir pırlanta yüzük, küçük parmağındaysa okul yüzüğü göze çarpıyordu. Uzun parmaklarını süsleyen biçimli tırnakları en az benimkiler kadar bakımlı ve parlaktı. Gözleriyle aşk oyunları oynarken annemin babamızın tırnaklarını parlattığını anımsadım.

Uzun boyluydu... bunu daha önce de öğrenmiştim. Bıyıklarının süslediği dudakları dolgun ve çekiciydi. Annemi öpen şehvetli dudaklar... Seks kitabı bana yetişkinlerin çıplak oldukları zaman neler yaptıklarını iyice öğretmişti.

Birdenbire onu öpmek geldi içimden. Acaba bıyıkları beni gıdıklayacak mıydı? Ayrıca benimle kan bağı olmayan bir yabancıyla öpüşmek acaba nasıl bir zevk verecekti?

Bu adam yasaklanmış değildi. Usulca uzanıp yanağını okşayarak uyanmasını sağlamak günah değildi.

Ama uyumayı sürdürdü.

Üzerine eğilip dudaklarımı dudaklarına dokundurdum ve geri çekildim. Kalbim korkudan neredeyse duracaktı. Hem uyanmasını istiyor, hem de bundan korkuyordum. Annem gibi bir kadın ona deliler gibi âşıkken, benim gibi birine arka çıkacağından kuşkuluydum. Acaba kolunu tutup sarsarak onu uyandırsam ve tavanarasmda yıllarını geçiren dört küçük çocuğun öyküsünü

-283-

anlatsam beni dinler miydi? Büyükbabalarının ölmesini bekleyen dört çocuğa güleryüz gösterip onları özgürlüklerine kavuşturması için annelerine baskı yapar mıydı? Sonsuz mirasa konma fikrinden caymasını isteyebilir miydi?

Kararsızlıkla elim boğazıma gitti. Tıpkı annem gibi... İçgüdülerim, onu uyandır, diye haykırıyordu, ancak kuşkularım sessiz kalmamı, bizleri istemeyeceğini, öz babaları olmadığı dört çocuğu sevmeyeceğini

fısıldıyordu. Karısının eline geçecek serveti engelleyeceğimiz korkusuyla bizlerden nefret edecekti. Ona bir bak... öylesine yakışıklı, öylesine genç ki... Gerçi annemizin güzelliği olağanüstüydü ve dünyanın en zengin kadınlarından biri olma yolundaydı, ama genç adam istediği herhangi birini elde edebilirdi. Başka birini sevmemiş, başka bir erkekle yatmamış genç bir bakire...

Ve kararsızlıktan kurtuldum. Yanıt çok basitti. İstenmeyen dört çocuk akıl almaz servetle kıyaslanabilir mi?

Değerleri bile olmazdı. Annem bunu bize öğretmişti. Ve bir bakire ancak onun canını sıkardı.

Of, haksızlık bu! Annemin her şeyi var! İstediği gibi gelip gitme özgürlüğü, istediği her şeyi satın alma özgürlüğü, hatta kendinden çok genç bir kocayı bile satın alacak parası vardı. Chris'le benimse kırık düşlerden, tutulmamış sözlerden, bitmek bilmeyen dertlerden başka neyimiz vardı?

Ya ikizlerin? Bir bebekevi, bir fare ve günden güne bozulan sağlıklarından başka neleri vardı?

Gözlerim yaşlı, kalbim umutsuzlukla ağırlaşmış olarak kilitli odamıza döndüm. Chris, göğsünde Gray'in Anatomisi açık, uyuyordu. Kaldığı yeri işaretleyip kitabı kapattım ve yanına uzanarak ona sarıldım. Sessiz yaşlar yanaklarımdan süzülüp pijamalarını ıslattı.

«Cathy,» dedi hemen uyanarak. «Ne oldu? Niçin ağlıyorsun? Biri mi gördü seni?»

-284-

Bakışlarıyla karşılaşmak ve gördüklerimi ona anlatmak istemedim. Onları açıklayamazdım. Annemin yeni kocasını yatak odasında uyurken gördüğümü söyleyemezdim. Çocukça bir romantikliğe kapılıp uyuyan adamı öptüğümüyse hiç söyleyemezdim.

«Bir tek kuruş bile bulamadın mı?» diye sordu inanmazlıkla.

«Bir tek kuruş bile,» diye fısıldadım ve yüzümü saklamaya çalıştım, fakat çenemden tutup gözlerinin içine bakmaya zorladı beni. Neden birbirimizi bu kadar yakından tanımak zorundaydık sanki? Gözlerimi ifadesiz tutmaya gayret ederken dikkatle yüzüme bakıyordu. Tek yapabildiğim şey başımı eğip göğsüne yaslanmak oldu. Usul usul sırtımı okşarken yüzünü saçlarıma gömdü. «Üzülme, Cathy. Nereye bakman gerektiğini benim kadar iyi bilmiyorsun.»

Gitmek, kaçmak ve kaçarken her şeyi beraberimde götürmek istiyordum. Nereye gidersem gideyim bunlar benimle kalacaktı.

«Artık yatağına dönmelisin,» dedi Chris boğuk bir sesle. «Biliyorsun büyükanne her an kapıyı açıp bizi yakalayabilir.»

«Chris, ben gittikten sonra kusmadın, değil mi?»

«Hayır. Daha iyiyim. Git artık, Cathy, git artık.»

«Gerçekten daha iyi misin? Laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi?»

«İyi olduğumu biraz önce söylemedim mi?»

«İyi geceler, Christopher Doll,» diyerek yanağına bir öpücük kondurarak yanından ayrıldım ve kendi yatağıma girip Car-rie'nin yanına uzandım.

«İyi geceler, Catherine. Çok iyi bir kız kardeş ve ikizlere mükemmel bir annesin... ama çok kötü bir yalancı ve beceriksiz bir soyguncusun!»

Chris'in annemizin odasına her gidişi gizli servetimizi biraz daha artırdı. Beş yüz dolara erişmek çok zaman alıyordu. Yine

-285-

yaz gelmişti. Ben on beş, ikizler de sekiz yaşlarına bastılar. Bir süre sonra ağustos gelecek ve hapishanede geçirdiğimiz üçüncü yılı dolduracaktık. Kış gelmeden önce buradan kaçmalıydık. Börülceleri teker teker çatalına alan Cory'ye baktım. İlk yılbaşı gecesi onları yemek istememişti. Söylediğine göre, midesinde kendisini seyreden siyah gözlere ihtiyacı yoktu. Ama artık iyi şans getirdiklerini öğrendiği için iştahla yiyordu. Eğer Chris her yiyecek için böyle öyküler uydurmasaydı Cory şekerli pastalardan başka bir şeye elini sürmeyecekti. Yemek biter bitmez yere uzandı, banjosunu eline alıp gözlerini televizyondaki bir çizgi filme dikti. Carrie de derhal yanına sokuldu, ama gözleri ekranda değil ikizinin yüzündeydi. «Cathy,» dedi bana kuş cıvıltısını andıran sesiyle. «Cory pek iyi değil.» «Nereden biliyorsun?» «Biliyorum işte.»

«Hasta olduğunu mu söyledi sana?» «Söylemesi gerekmez.» «Ya sen nasılsın?» «Her zamanki gibi.» «Nasıl oluyor bu?» «Bilmiyorum.»

Oh, evet. Çok çabuk buradan çıkmalıyız! İkisini beraberce bir yatağa yatırdım ve uyuduktan sonra Carrie'yi kendi yatağıma aldım. Kız kardeşiyle birlikte olmak Cory' yi rahatlatıyordu. «Pembe çarşafı sevmiyoruz,» diye homurdandı Carrie. «Biz beyaz çarşafları seviyoruz. Nerede beyaz çarşaflarımız?»

Beyazı en emin renk ilan ettiğimiz güne şimdi çok pişmandım. Tavanarasında yere çizdiğimiz beyaz papatyalar tüm kötülüklerden koruyordu bizi. Eğer yakınlarında beyaz renkli bir şey bulunmazsa ikizler canavarların gelip onları yutacaklarından korkuyorlardı. Eflatun, mavi, pembe ya da çiçekli çarşaflara ve yastık kılıflarına tahammülleri yoktu. Renkli yerlerden kuyruğunu

-286-

uzatabilecek bir şeytan, kötü gözle onlara bakabilir ya da kılıcıyla onları yaralayabilirdi. Kurallar, alışkanlıklar, fetişler, ayinler... bizde binlercesi vardı. Güvenliğimizi sağlamak içini..

«Cathy, annemiz niçin siyah elbiseleri çok seviyor?» diye sordu Carrie pembe çarşafları toplayıp beyazları sermemi izlerken.

«Annemiz sarışın ve açık tenli, siyah onu olduğundan daha güzel gösteriyor.»

«Siyahtan korkmuyor mu?»

«Hayır!»

«Siyah rengin beni uzun dişleriyle ısırmaması için kaç yaşında olmam gerekiyor?»

«Bu kadar saçma bir soruyu sormayacak yaşta.»

«Ama yukarıdaki bütün siyah gölgelerin parlak, keskin dişleri var,» diye destekledi Cory pembe çarşaflara sürünmemek için geri çekilirken.

«Dinleyin beni,» dedim Chris'in alaycı bakışlarla ne cevherler yumurtlayacağımı beklediğini görünce. «Eğer zümrüt yeşili teniniz, kırmızı saçlarınız, iki yerine üç kulağınız varsa, siyah gölgelerin parlak dişleri sizin için tehlikeli olabilir.»

İkizler rahatlayarak beyaz çarşafların arasına girip uykuya daldılar. Banyo yapıp saçlarımı şampuanlayacak vakti buldum sonunda. Kısacık pijamalarımı giydikten sonra yukarı çıkıp bir pencere açtım ve serin rüzgârın beni dans edecek kadar canlandırmasını bekledim. Niçin rüzgâr soğuk bir kış günü içeri dolacak delikler buluyordu da, ona ihtiyacımızın olduğu sıcak yaz günlerinde gelmiyordu?

Chris'le ben tüm düşlerimizi, arzularımızı, kuşkularımızı ve korkularımızı paylaşırdık. Eğer ufak tefek sağlık sorunlarım olursa, beni tedavi ederdi. Tanrı'ya şükür aylık karın ağrılarımdan başka bir derdim yoktu. Amatör doktorsa bunların normal olduğunu söylüyordu.

-287-

Bir eylül gecesi ben tavanarasındayken, Chris annemin odasına soyguna gitmişti. Ve o gece olup bitenleri bana olayın heyecanından sıyrıldıktan sonra, öylesine ayrıntılı anlatmıştı ki, aynı dakikaları paylaşmış gibi yazabilirim.

Komodinin çekmecesindeki büyük kitabın sürekli onu çektiğini söylüyordu. Her seferinde yeterli miktarda parayı bulunca komodin onu bir mıknatıs gibi çekiyormuş. Bir kez baktığım halde tüm resimler ayrıntılarıyla belleğime yerleşmişken, o niçin defalarca bakma arzusu duyuyor, diye düşünüyordum bana bunları anlatırken.

«Ve yatağın kenarına oturmuş kitabı okuyor, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünüyordum. Doğayı ve garip gelişimlerini, yaşamımızın koşullarını değerlendiriyordum. Seni geçirdim aklımdan. Bunlar bizim gelişme, büyüme yıllarımızdı. Benim ya-şımdaki erkeklerin kızlardan neler istediklerini ve elde ettiklerini anımsayınca, utandığımı ve suçluluk duygusuna kapıldığımı söyleyebilirim.

«Dalgınca bunları düşünüp sayfaları çevirirken senin bu kitaba hiç rastlamamış olmanı istiyordum. Başlığını çok sıkıcı bulduğum için daha önce hiç ilgimi çekmemişti. Holden ayak sesleri geldi. Kim olduklarını biliyorsun, annemizle kocası. Derhal kitabı yerine koyup kimsenin okumadığı romanları da üzerine bıraktım ve annemin büyük dolabına gizlendim. Ayakkabı raflarının yanına, uzun tuvaletlerinin altına çöktüm. İçeri girse bile beni göremezdi. Ve kapıyı kapatmayı unuttuğumu farkettim!

«Sonra annemin sesini duydum. 'Gerçekten Bart,' diyordu odaya girip lambayı yakarken. 'Cüzdanını bu kadar sık unutman çok savruk olduğunu gösterir.'

«Bart yanıtladı hemen. 'Hiçbir zaman koyduğum, yerde bu-lamazsam unutmam doğaldır.' Odada dolaşarak çekmeceleri açıp kapatışını dinledim. Sonra açıkladı. 'Bu pantolonun cebinde bıraktığımdan eminim... ve ehliyetim yanımda olmadan gitmek istemiyorum.'

- 288 -

«'Araba kullanışına bakınca sana hak veriyorum,' dedi annem. 'Ama yine bu yüzden geç kalacağız. Ne kadar hızlı sürersen sür, birinci perdeyi kaçıracağız.'

«'Hey!' diye bağırdı kocası ve sesindeki şaşkınlığı duyunca ne yaptığım; anlayarak için için sövdüm. 'İşte cüzdanım, şifoniyerin üstünde. Buraya bıraktığımı hiç hatırlamıyorum. Bu pantolonun cebinde olduğuna yemin edebilirdim.'

«Aslında çekmecesine, gömleklerinin altına saklamıştı,» diye açıkladı Chris. «Orada bulup içinden birkaç dolar aldım. Ve ortalıkta bırakıp kitabı okumaya koştum.

«Annem sabırsızlandığını gösteren bir sesle, 'Haydi, Bart!' dedi. Sonra kocası konuştu. 'Corinne, artık taşınalım bu evden. Hizmetçilerin bizden para çaldıklarına eminim. İkimiz de para kaybettiğimizin farkındayız. Örneğin cüzdanımda dört tane beş dolar vardı, şimdi üç tane kalmış.'

«Tekrar sövdüm. Çok parası olduğu için saymadığını düşünüyordum. Annemin çantasındakilerin hesabını bilmesiyse çok şaşırttı beni.

«'Bir beşliğin ne önemi var?' diye sordu annemiz her zamanki umursamaz tavrıyla. Sonra da hizmetçilerin çok az para aldıklarını, bu nedenle açıkta bulduklarını çalmakta haklı olduklarını anlatmaya başladı.

«'Sevgili karıcığım,' diye yanıtladı kocası. 'Sen parayı daima avucunda bulmuşsun, oysa ben kazanmak için çok çalıştım. On sent bile yitirmeye tahammülüm yok. Ayrıca sabahleyin kahvaltı masasında annenin aksi suratını karşımda görünce günüm hiç iyi gitmiyor.' İhtiyar cadı hakkında böyle düşüneceği hiç aklıma gelmemişti doğrusu.

«Anlaşılan bizim duygularımızı paylaşıyordu ve annemiz sinirlenerek yanıtladı. 'Yine aynı konuları tartışmayalım.' Sesinde çok ters bir hava vardı. Hiç tanıdığımız kişiye benzemiyordu, Cathy. Bizimle başka, diğer insanlarla başka konuşacağı aklımdan geçmemişti. Sonra annemiz dedi ki, 'Henüz bu evden ayrılamayacağımı biliyorsun. Eğer gideceksek, haydi yola çıkalım. Zaten çok geç kaldık.'

-289

Çatı/F: 19

«Üvey babamız da eğer birinci perdeyi kaçırdılarsa gitmek istemediğini, onun yerine daha eğlenceli bir şeyler yapabileceklerini söyledi. Tabii yatağa girip aşk yapmak istediğini anladım. Böyle bir durumda orada bulunmak istemeyeceğimi tahmin etmen gerekir.

«Annemizin inatçılığı beni çok şaşırttı. Çok değişmiş, Cathy. Babamın zamanındaki gibi değil artık. O, patron olmuş ve hiçbir erkek ne yapması gerektiğini söyleyemiyor. Annem kocasına, 'Geçen seferki gibi mi? GerçeKten utanç verici bir davranıştı, Bart! Yine cüzdanını almak için dönerken, yalnızca birkaç dakika beni yalnız bırakacağına söz vermiştin, ama uyuyup kaldın! Ve ben de partide kavatyesiz kaldımV dedi.

«Anlaşılan ses tonu ve sözleri üvey babamızı sinirlendirmişti. Kişilerin yüzünü görmeden de seslerinden düşünce ve duygularını yorumlayabilirsin. 'Ne kadar üzülmüşsündür!' dedi alayla, ancak bu tutumu çok sürdürmedi. Aslında onun neşeli bir insan olduğuna inanıyorum. 'Ben çok tatlı bir düş gördüm. Eğer uzun sarı saçlı bir genç kızın gizlice odama girip beni öpeceğini bilsem her seferinde geri dönerdim. Oh, ne kadar güzel bir kızdı, ne sevecen gözlerle bakıyordu bana. Ama gözlerimi açınca onu göremedim ve düş olduğuna inandım.'

«Sözleri soluğumu kesti, Cathy. O sendin, değil mi? Nasıl bu kadar cesur ve düşüncesiz olabildin? Sana öylesine kızdım ki patlayabilirim. Bunalımlı tek kişinin kendin olduğuna inanıyorsun, değil mi? Kuşkuları, korkuları olan yalnız sen değilsin. Benim de aynı şeyleri hissettiğimi bilmek belki seni biraz olsun rahatlatır. Ve sana ömrüm boyunca hiç kızmadığım kadar kızdım.

«Sonra annem sert bir sesle yanıtladı. 'Tanrım, bu kızdan da öpücüğünden de bıktım artık. Bunu duyan biri şimdiye dek hiç öpülmediğini sanır!' Tartışma çıkacağını düşündüm, ama annem hemen babama hitap ettiği tatlı, sevgi dolu sesiyle konuşmaya başladı. Kuğu yatağı kullanmak yerine tiyatroyu görmek istediği belliydi. 'Haydi, Bart, geceyi bir otelde geçiririz ve sabahleyin annemin yüzünü görmek zorunda kalmazsın.' Yatağı kullanmaya başlamalarından önce nasıl buradan kurtulacağım

-290-

sorusuna da bir yanıt bulmuş oldum. Kalıp onları izlemek ya da dinlemek istemiyordum hiç!»

Tavanarasında pencerenin içinde oturmuş, Chris'in dönüşünü beklerken cereyan etmişti bu olaylar. Babamın hediye ettiği gümüş müzik kutusunu düşünüyordum ve annemin odasındaki o küçük olayın yankıları olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Arkamda bir şey .çıürdadı. Çürük tahtalar üzerinde hafif bir ayak sesi. İrkilerek sıçradım. Korkuyla arkama döndüm ve sessizce beni izleyen Chris'i görünce içimi çektim. Neden? Her zamankinden daha mı güzeldim? Ay ışığı incecik geceliğimden içimi mi gösteriyordu?

Alçak sesle söze başlayınca kuşkularım dağıldı. «Orada oturuşun çok güzel. Ay ışığı gümüşi maviyle çiziyor seni. Giysilerinin altından vücudunu görebiliyorum.»

Sonra omzumdan kavrayıp parmaklarını etime batırdı. Canım yandı. «Allah seni kahretsin, Cathy! O adamı öptün! Uyanıp seni görebilir ve kim olduğunu sorabilirdi! Senin gördüğü düşün bir parçası olmadığını anlayabilirdi!»

Davranışlarından ürküp nedensiz bir korkuya kapıldım. «Ne yaptığımı nereden biliyorsun? Yanımda değildin. O gece hastaydın!»

Gözleri öfkeyle parlayarak beni sarstı ve yine karşımdakinin bir yabancı olduğunu düşündüm. «Seni gördü, Cathy! Derin uykuda değildi.»

«Gördü mü?» diye bağırdım inanmayarak. «Olanaksız!»

«Evet!» diye haykırdı. Daima duygularını kontrol altında tutan Chris'ti bu. «Gördüğü düşün bir parçası sanmış seni. Ancak annemin kim olduğunu tahmin edemeyeceğini mi sanıyorsun? Seni ve romantik duygularını Allah kahretsin! Artık üstümüze gelecekler! Eskisi gibi ortalıkta rahatça para bırakmayacaklar. İkisi de cebindekini sayıyor ve henüz elimizde yeterli miktar yok!»

Sert bir hareketle beni aşağıya çekti ve tokatlayacakmış gibi öfkeyle baktı. Daha küçükken dövmesi için yeterli derecede öf-kelendirirdim onu, ama bugüne dek bir fiske bile vurmamıştı.

-291-

Başım dönüp gözlerim kararıncaya kadar sarsmakla yetindi yine. «Yeter! Annem kilitli bir kapıdan çıkamayacağımızı biliyor!» diye bağı rıyordum bir yandan.

Chris değildi bu... daha önce görmediğim.... ilkel... vahşi bir adamdı.

«Sen benimsin, Cathy! Benimi Her zaman benim olacaksın!' Geleceğine kim girerse girsin... her zaman bana ait olacaksın! Bu gece... bu gece benim olacaksın!» gibi sözler duyuyordum...

Ama inanamıyordum. Bunları söyleyen Chris olamazdı!

Daha doğrusu neler dediğini pek anlayamadım, anladığım kadarıyla da sözlerinin gerçekliğine inanmadım; oysa ki ihtiras her şeyi yenebilirdi.

Yere yuvarlandık ve ondan kurtulmaya çalıştım. Sessizlik içinde güçlerimiz çarpışıyordu.

Benim güçlü balerin bacaklarıma karşılık onun daha güçlü pazıları ve ihtirası vardı... aklı başında değildi sanki...

Ve onu seviyordum. Doğru ya da yanlış onun istediğini ben de istiyordum...

Nasıl olduysa, bu geceden önce pek çok sevgili görmüş olan eski, lekeli şiltenin üstünde bulduk kendimizi. Ve... ve... son anda kaçtım kolları arasından....

Asla yapmayacağımıza yemin ettiğimiz şeyi neredeyse yapacaktık.

Sonsuza dek lanetlenip cehennem ateşlerinde başaşağı yanacaktık. Büyükanenin uzun zaman önce suçladığı günahkârlar olacaktık...

Birbirimizden uzaklaştık, geçirdiğimiz şoktan yüzlerimiz bembeyaz, sıyrılmış giysilerimizi düzeltirken konuşmadan bakışıyorduk.

Üzgün olduğunu söylemesine gerek yoktu... her şeyiyle belli ediyordu... titremesi, düğmelerini kapatamayan parmakları...

-292-

Daha sonra dama çıktık.

Rüzgârla uçuşan bulutların arasında saklambaç oynayan dolunayın ışığında, âşıklar için yaratılmış gecede birbirimizin kolları arasında ağladık saatlerce. Böyle bir davranışta bulunmak istememişti aslında.

«Bir daha asla olmayacak, Cathy! İnan bana. Lütfen benden nefret etme. Birçok kez aynı duygulara kapıldım, ancak her seferinde yanından uzaklaşarak atlatmayı başardım.»

Ona sımsıkı sarılıp fısıldadım. «Senden nefret etmiyorum, Chris. Ben de hatalı davrandım. Biliyorum.» Evet, hatalıydım, annemin genç, yakışıklı kocasını öpmemeliydim... gerçek bir erkeğin güçlü fiziksel gereksinmelerini duyan ağabeyimin yanında kısacık, incecik, içi görünen giysilerle dolaşmamalıydım... Kadınlık çekiciliğimi deneyerek ihtiyaçlarıyla alay etmiş, kendi arzularımı bir bakıma tatmin etmeye çalışmıştım...

Garip bir geceydi. Sanki kader bu geceyi çok önceden tasarlamış ve bizi sınamıştı. Pırıl pırıl parlayan bir ay, mors alfabesiyle birbirlerine işaret veren yıldızlar vardı... Kader... kısmet...

Rüzgârın tiz sesi, yapraklar arasında yarattığı melankolik müzikle içime doldu. Böylesine güzel bir gecede çirkin bir olay yaşanabilir mi?

Belki de damda çok uzun kaldık.

Zemin sert ve soğuktu. Eylül başlarındaydık, yapraklar dökülmeye başlamıştı. Bir süre sonra kışın buzlu elleri onları donduracaktı. Tavanarasının cehennem sıcağına karşın damda hava iyice serinlemeye başlamıştı.

Hem sıcaklık, hem güvenlik için birbirimize iyice sokulduk. Genç günahkâr âşıklar... Sürekli birarada bulunmak neredeyse her şeyi yitirmemize neden olacaktı. Şimdiye dek yalnızca güzel müziğin beni heyecanlandırdığını düşünürdüm, ama artık daha somut heyecanların varlığını öğrenmiştim ve bir kez daha böyle bir kıvılcımın doğmasına izin vermeyecektim...

-293-

Soğuk bir rüzgâr damın üstündeki kuru bir yaprağı havalandırıp saçlarıma oturttu. Chris eline alınca çıtırdayarak kırıldı. Sanki yaşamın sırlarını öğretecekti ona... öylesine dikkatle inceliyordu. Kolları, bacakları, kanatları yoktu ama öldüğü halde uçabiliyordu...

«Cathy,» diye söze başladı kırık dökük bir sesle. «Elimizde tam üç yüz doksan altı dolarımız var. Bir süre sonra kar yağmaya başlayacak. Ne kışlık çizmelerimiz, ne de paltolarımız var. ikizler o kadar zayıf ki, en ufak bir soğukalgınlığı zartürreeye çevirebilir. Geceleri onları düşününce uykum kaçıyor. Senin de gözlerini endişeyle Carrie'ye dikmiş, yattığını görüyorum. Artık annemin odasında pek fazla para bulacağımıza da inanmıyorum. Bir hizmetçinin hırsızlığından kuşkulanıyorlardı. Belki annem şimdi senden kuşkulanmaya başlamıştır... umarım yanılı-yorum. Ne düşünürlerse düşünsünler, bundan sonraki gidişimde mücevherlerini de çalacağım. Her şeyi toplayacağım ve derhal kaçacağız. Uzaklaşınca ikizleri doktora götüreceğiz ve ilaç alacak paramız olacak.»

Mücevherleri almak!.. İlk günden beri bunu yapması için yalvarıyordum! Sonunda kabul etmişti. Annemin kazanmak için bunca çaba haîcad\ğ\ ödülleri gidecekti etinden. Aym zamanda bizleri de yitirecekti. Ama acaba üzülecek miydi? Üzülür müydü?

İlk gece tren istasyonunda bizi karşıladığını sandığım ihtiyar baykuşun sesi tekrar duyuldu. Gecenin ani soğukluğuyla gri sis dalgaları yükselmeye başladı yerden. Ağır ağır damı kaplamaya hazırlanıyorlardı.

Soğuk bulutların, gri sisin arasında tek görebildiğimiz, Tan-rı'nın gözü gibi parlayan dolunaydı.

Sabah çok erken uyandım. Başımı çevirip Chris'le Cory'nin yatağına doğru bakarken, ağabeyimin çok önceden uyanmış olduğunu hissettim. Mavi gözlerini parlatan yaşlar ağır ağır yastığına süzülüyordu. Utanç, suçluluk, suçlama...

-294-

«Seni seviyorum, Christopher Doll. Ağlamak zorunda değilsin. Eğer sen unutabilirsen, ben de unuturum ve bağışlanacak bir şey kalmaz ortada.»

•Başını salladıysa da yanıtlamadı. Ama onu çok iyi tanıyordum. Düşüncelerini, duygularını, benliğindeki derin yarayı anlıyordum. Güvenini sarsan kadından benim aracılığımla öcünü almak istemişti. Arkasına C.LF. harfleri kazınmış olan aynama bakınca, annemin bu yaştaki haliyle karşılaşacağımı biliyordum.

Neredeyse büyükannenin kehanetleri gerçekleşecekti. Şeytanın çocukları... Kötü tohumlardan yaratılıp babalarının günahlarını yinelerler.

Ve annelerinin.

Bütün Günleri Maviye Boyayın, Ama Birini Siyah İçin Ayırın

Gidiyorduk. Pek yakında. Annemiz gece dışarı çıkacağını söylediği gün, en değerli eşyalarını yitiricekti. Gladstone'a dönmeyecektik. Orada kış mayıs ayına kadar sürüyordu. Sirklerde çalışanların yaşadığı Sarasota'ya gidecektik. Ora halkı geçmişleri maceralı kişilere gösterdikleri yakınlıkla tanınırdı. İkimiz de tavan kirişlerinden sarkan iplerde sallanmaya alıştığımız için Chris'e dönüp neşeyle, «Trapez artisti olabiliriz,» dedim. Önce saçma bularak sırıttıysa da sonra bu fikirden hoşlandı.

«Hey, Cathy, pembe pullu kıyafetler sana çok yakışacak.» Ve şarkı söylemeye başladı. «Havada uçar rahatça, uçan tra-pezlerdeki o cesur, genç, güzel kız...»

Cory başını kaldırdı. Mavi gözleri korkuyla büyümüştü. «Ha-yırl»

Carrie de ona katıldığını bildirdi. «Tasarılarınızı sevmedik. Düşmenizi istemiyoruz.»

«Hiç düşmeyeceğiz,» dedi Chris. «Çünkü biz yenilmeyen bir çift olacağız.» Ona bakarken dershanedeki olaylı geceyi ve daha

-295-

sonra damda söylediklerini anımsadım. «Senden başka hiç kimseyi sevmeyeceğim, Cathy... Biliyorum... böyie bir duygu var içimde... yalnız ikimiz, daima,» diye fısıldamıştı.

Gülerek yanıtlamıştım. «Saçmalama... beni bu şekilde sevmediğini biliyorsun. Ve utanman, kendini suçlaman gerekmez. Ben de hatalıydım. Asla bir daha olmayacak.»

«Ama, Cathy...»

«Eğer ikimiz de başkalarıyla tanışmış olsaydık, böyle duygulara zaten kapılmazdık.»

«Fakat ben seni bu şekilde sevmek istiyorum. Başka birini sevmem ve güvenmem için artık çok geç.»

İkizlere bakarak planlar yaparken kendimi yaşlı hissediyordum. Onlara güven verebilmek için sözlerimizi değiştirmiştik, ama hayatımızı kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğumuzu biliyorduk.

Eylül yerini ekime bıraktı. Yakında kar yağacaktı.

«Bu gece,» dedi Chris, annemiz aceleyle iyi geceler diyerek gidince. Artık kapıda durup bize bakmıyordu bile. Bakmak içinden gelmiyordu anlaşılan. İki yastık kılıfını iç içe geçirip Chris' in mücevherleri dolduracağı sağlam torbayı hazırlamış olduk. Daha önceden iki bavula eşyalarımızı doldurmuş ve annemin artık çıkmadığı tavanarasına saklamıştım.

Akşamüstüne doğru Cory sürekli kusmaya başladı. Ecza dolabımızda mide bozuklukları için bazı ilaçlarımız vardı.

Hiçbir ilaç Cory'yi solduran, titreten, ağlatan kusmaları engelleyemedi. Sonra kollarını boynuma dolayıp fısıldadı. «Anneciğim, kendimi iyi hissetmiyorum.»

«Seni iyileştirmek için ne yapabilirim, Cory?» diye sordum gençliğimi ve tecrübesizliğimi duyarak.

«Miki,» diye fısıldadı. «Miki'yle birlikte uyumak istiyorum.»

«Ama belki üstüne yatıp onu ezersin. Ezilerek ölmesini istemezsin, değil mi?»

-296-

«Hayır,» derken bu düşünceden ürktüğü belli oluyordu. Tekrar kusmaya başladı ve kollarımın arasında buz kesildi. Saçları terli alnına yapışmıştı. Annesine seslenirken mavi gözleri boş boş yüzüme bakıyordu. «Anne, anneciğim, sonra da kemiklerim ağrıyor.»

«İyileşeceksin,» diyerek sırtını okşadım, sonra da yatağına götürüp kirli pijamalarını değiştirdim. Midesinde hiçbir şey yokken nasıl kusabiliyordu? «Chris sana yardım edecek, endişelenme.» Yanına uzanıp zayıf, titrek bedenini kollarımla sardım.

Chris çalışma masasına oturmuş Cory'nin belirtilerinden yararlanarak arasıra hepimizi yoklayan esrarengiz hastalığı teşhis etmeye çalışıyordu. Neredeyse on sekizine basacaktı ama doktor olacağı günler henüz çok uzaktı.

«Gidip Carrie'yle beni yalnız bırakma,» diye yalvardı Cory. «Chris, lütfen gitme! Burada kal!» diye bağırmaya başladı.

Ne demek istiyordu? Kaçmamızı istemiyor muydu? Yoksa annemin odasına soyguna gitmesine mi karşı çıkıyordu? Niçin ikizlerin bizim davranışlarımıza aldırmadıklarını düşünmüştük? Elbette onları bırakıp gitmeyeceğimizi biliyorlardı. Bunu yapmak yerine ölmeyi yeğlerdik.

Beyazlar içindeki öteki küçük hayalet yatağa yaklaştı ve iri, sulu, mavi gözleriyle ikimize baktı. Boyu ancak bir metre kadardı. Hem genç, hem yaşlıydı... karanlık bir serada yetiştirilmiş, ama solmuş küçük bir bitki gibiydi.

«İzninizle ben,» diye başladı söze. (Sürekli olarak ona gramer dersi veriyorduk ama hiç aldırış etmiyordu. Bu geceyse elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.) «Cory ile birlikte yatabilir miyim? Kötü, günah ya da ahlakdışı bir şey yapmayacağız. Yalnızca ona yakın olmak istiyorum.»

Bırakın büyükanne gelip en kötü yanını göstersin bize! Car-rie'yi kardeşinin yanına yatırdık ve biz de yatağın iki tarafına ilişip endişeyle, soluk almaya çabalayan, çırpınan ve sayıklayan Cory'yi izledik. Annesini, babasını, faresini, Chris'i ve beni is-

fiyordu yanında. Geceliğimin yakası gözyaşları mdan sırılsıklam olmuştu. «Carrie, Carrie... Carrie nerede?» diye soruyordu durmadan. Soluk yüzleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktı ve ona baktığı halde göremiyordu. Gözlerimi ondan ayırıp Car-rie'ye çevirince onun ancak biraz daha iyi gibi göründüğünü fark-edebiliyordum.

Ceza, diye düşündüm. Tanrı yapmaya niyetlendiklerimizden dolayı bizi cezalandırıyordu. Büyükanne uyarmıştı... kırbaçladığı güne dek her sabah uyarmıştı.

Gece boyunca Chris tıp kitaplarını ard arda okumaya başladı; ben de odada dolaşıp durdum.

En sonunda kan çanağına dönmüş gözlerini kitaplardan kaldırdı. «Yiyecek zehirlenmesi... süt. Herhalde bozulmuştu.

«Tadı ya da kokusu bozuk gelmedi bana,» diye mırıldandım. İkizlere veya Chris'e vermeden önce her şeyi koklayıp tatmayı alışkanlık haline getirmiştim. Tat duyumun acı tereyağını bile severek yiyen Chris'ten daha gelişmiş olacağına inanıyordum.

«Öyleyse hamburger. Garip gelmişti bana tadı.»

«Bence bir garipliği yoktu.» Üstelik kendininkini yedikten sonra Carrie'ninkinin yansını ve Cory'ninkini de bitirmişti. Cory ise bütün gün hiçbir şey yemek istememişti.

«Cathy, dikkatimi çekti, sen de pek bir şey yemedin. İkizler kadar zayıfladığını söyleyebilirim. Hepimize yetecek kadar yemek getiriyor. Fedakârlık yapmana gerek yok.»

Üzünlütü, sinirli, endişeli olduğum zamanlar bale egzersizleri yapardım. Şimdi her üç duyguyu da taşıdığım için bar yerine şifoniyere tutunup eğilip kalkmaya başladım.

«Bunu yapmak zorunda mısın, Cathy? Bir deri, bir kemik kaldın zaten. Ve niçin bugün yemek yemedin? Yoksa sen de hasta mısın?»

«Cory şekerli pastaları çok seviyor, ben de onları yemek istiyorum yalnızca. Ama onun benden daha çok ihtiyacı var.»

Gece ilerledi. Chris tıp kitaplarına döndü. Ben Cory'ye su içirdim ve hemen kustu. Defalarca yüzünü soğuk suyla yıkayıp üç kez pijamalarını değiştirdim ve Carrie hiç ara vermeden uyudu, uyudu...

Sabah.

Güneş yükselirken biz hâlâ Cory'yi hastalandıran nedeni çözmeye çalıyorduk. Büyükanne elinde piknik sepetiyle içeri girdi. Tek kelime söylemeden kapıyı örtüp kilitledi, anahtarı cebine koydu ve masaya yaklaştı. Sepetten sütle ılık çorba termoslarını, sandviç, kızarmış tavuk, patates salatası ve şekerli pasta paketlerini çıkarıp bir kenara dizdi. Gitmek üzere arkasını döndü.

«Büyükanne,» dedim duraksayarak. Cory'ye bakmamış, durumunu görmemişti.

«Size hitap etmedim,» dedi soğuk bir sesle. «Hitap edene kadar bekeyin.»

«Bekleyemem.» dedim öfkeyle yerimden kalkıp ona yaklaşarak. «Cory hasta! Dün bütün gün ve gece durmadan kustu. Bir doktora ve annesine ihtiyacı var.»

Ne bana, ne de Cory'ye baktı. Hızla dışarı çıktı ve kapıyı örtüp kilitledi. Bir tek teselli sözü bile etmemiş, durumu annemize söyleyeceğini de açıklamamıştı.

«Kapıyı açıp çıkacak ve annemizi bulacağım,» dedi Chris. Hâlâ üzerinde dün sabah giydiği giysiler vardı.

«Elimizde bir anahtar olduğunu anlarlar.»

«Anlasınlar.»

Aynı anda kapı açıldı ve annem içeri girdi, tabii ardında büyükanneyle beraber. Cory'ye yaklaşıp soğuk, ıslak alnını elledi ler ve göz göze geldiler. Sonra bir köşeye çekilip fısıldaşmaya başladılar. Arasıra, ölümü bekleyen bir hareketsizlikle yatan kardeşime yan gözle bakıyorlardı. Küçüğün yalnızca göğsü kalkıp iniyor, gırtlağından boğulur gibi sesler yükseliyordu. Yanına yaklaşıp alnındaki terleri sildim. Bir yandan üşürken, bir yandan terlemesi çok garipti doğrusu.

Cory'nin göğsü hırıldıyordu.

Ve annem hiçbir şey yapmıyordu! Karar verememekteydi. Olmaması gereken bir çocuğu olduğunu herkesin öğrenmesinden korkuyordu hâlâ.

«Niçin orada durup fısıldaşıyorsunuz?» diye bağırdım. «Cory" yi hastaneye götürüp en iyi doktorları çağırmaktan başka çareniz var mı?»

İkisi de öfkeyle baktı bana. Solgun yüzlü, titreyen annem mavi bakışlarını önce bana dikti, sonra endişeyle Cory'ye çevirdi. Yatakta gördüğü manzara dudaklarının, ellerinin titremesine ve ağzının kenarındaki kasların kıpırdamasına yol açmıştı. Gözyaşlarına engel olmak istercesine gözlerini kırpıştıyordu.

İçten pazarlıklı davranışlarını izledim yakından. Cory'nin kimliğinin ortaya çıkıp mirastan yoksun olma tehlikesini düşünüyordu... aşağıdaki ihtiyar her an ölebilirdi, değil mi? Sonsuza dek yaşayamazdı ya!

Bağırmaya başladım. «Anne, derdin nedir? Küçük oğlun ölüm döşeğindeyken orada durup para hesaplan mı yapacaksın? Ona yardım etmek zorundasın! Annesi olduğunu unuttun mu? Eğer unutmadınsa, Allah kahretsin, annesi gibi davran! Kararsızlığı bırak! Bugün tedaviye ihtiyacı var, yarın değil!»

Yüzü kıpkırmızı kesildi. Bakışları bana döndü. «Sen!» dedi öfkeyle. «Her zaman sen!» Ve yüzüklerle bezenmiş elini kaldırıp yanağıma indirdi. Sonra öbür yanağıma.

Yaşamımda ilk kez annem beni tokatlıyordu ve hangi nedenle! Hiç düşünmeden çılgın gibi aynı şiddetle tokadını iade ettim!

Büyükanne çirkin, ince dudaklarında garip bir gülüşle bizi izliyordu. Anneme bir tokat daha atmaya hazırlandığım anda Chris kollarımı tuttu. «Cathy, böyle davranarak Cory'ye yardım edemezsin. Sakin ol. Annem en iyisini yapacaktır.»

Kollarımı tutması iyi olmuştu aslında, çünkü annemi tekrar tokatlayıp işlediği hataları göstermek istiyordum.

Babamın yüzü geldi gözlerimin önüne. Kaşlarını çatmış, beni doğuran kadına daha saygılı davranmam gerektiğini söylüyordu sessizce. Böyle hissedeceğini biliyordum zaten. Annemi tokatlamamı istemezdi.

«Canın cehenneme, Corinne Foxworth!» diye bağırdım avazım çıktığı kadar. «Eğer oğlunu hastaneye götürmezsen! Bize istediğin gibi davranabileceğini ve kimsenin farketmeyeceğini düşünüyorsan! Öyleyse bu inancından sıyrıl, çünkü ömrümü bu yolda tüketsem bile öcümü alacağım. Eğer Cory'nin hayatını kurtarmak için bir şeyler yapmazsan, bunu sana pahalıya ödeteceğim. Haydi öfkeyle bak bana, ağla, yalvar. Paranın neler alabileceğini anlat, ne var ki ölen bir çocuğu geri getiremez unutma! Ve eğer Cory ölürse kocana gidip dört çoğunu tavanarasın-da kilitlemiş olduğunu anlatacağım, burada yıllarca barındırdığını da! Bak bakalım o zaman seni sevecek mi? Yüzüne bak ve sana göstereceği saygı ve hayranlığı bekle!» Annem irkildi ama bakışları değişmedi. «Ayrıca gidip büyükbabaya da anlatacağım!» diye bağırmayı sürdürdüm. «Bir tek kuruş bile bırakmayacak sana. Ben de çok memnun olacağım.»

Gözlerindeki ifade beni rahatça öldürebileceğini belirtiyordu ve ihtiyar cadı hiç beklenmedik bir şekilde söze karıştı. «Kız haklı, Corinne. Çocuğun hastaneye gitmesi gerekir.»

Gece tekrar geldiler. İkisi beraber. Uşaklar garajın üstündeki, odalarına çekildikten sonra tabii. Hava birdenbire soğuduğu için kalın paltolarına bürünmüşlerdi. İlk karların habercisi olarak öğleden sonra gökyüzü kararmıştı. Cory'yi kollarımdan alıp açık yeşil bir battaniyeye sardılar ve annem kucağına aldı. Carrie haykırmaya başladı. «Cory'yi götürmeyin... götürmeyin onu... götürmeyin...» Kollarıma atılıp şimdiye dek ayrı kalmadığı ikizinin götürülmesine engel olmam için yalvardı.

Gözyaşlarıyla ıslanmış küçük, solgun yüzüne baktım. «Cory' nin gidişi kendi sağlığı için,» dedim annemin öfkeli bakışlarına karşılık olarak. «Ben de beraber gideceğim. Hastanede kaldığı sürece yanında olacağım. Hemşirelerin işi çok olunca onunla ben ilgileneceğim. Daha çabuk iyileşecek ve ben yanında olduğum için Cory kendini iyi hissedecektir.»

«Cathy haklı, anne,» dedi Chris sıcaklıktan eser olmayan gözlerle ona bakarak. «Cory ablasına güvenir. Lütfen gitmesine izin verin. Dediği gibi yanında oluşu iyileşmesini çabuklaştıracaktır. Ve tüm hastalık belirtilerini sizden daha iyi anlatabilir doktora.»

Ne demek istediğini anlamak istiyormuş gibi annemin cam-laşmış, görmez gözleri ondan yana döndü. Perişan bir halde olduğunu itiraf etmeliyim. Sonra bakışları teker teker üstümüzde

dolaştı.

«Anne,» dedi Chris kararlı bir sesle. «Bırakın Cathy de sizinle gelsin. Eğer Carrie'yi düşünüyorsanız, ben onunla ilgilenirim.»

Tabii ki gitmeme izin vermediler.

Annemiz kollarında Cory ile koridora çıktı. İlkbahar çimlerinin yeşilinde bir battaniyeye sarılmış olan Cory'nin başı arkaya düşmüştü ve her adımda sallanıyordu.

Büyükanne zalim ve alaylı bir gülümseyişle bana baktı ve dışarı çıkıp kapıyı kilitledi.

Carrie çılgınlar gibi ağlayıp haykırıyordu. Suçlanacak kişi benmişim gibi küçük yumruklarıyla göğsümü dövüyordu. «Ben de gideceğim, Cathy. Gitmeme izin vermelerini söyle onlara. Benim olmadığım yere gitmek istemez Cory... ve gitarını da burada unuttu.»

Sonra öfkesi duruldu ve kollarıma atılıp hıçkırmaya başladı.

«Niçin, Cathy, niçin?»

Niçin?

Yaşamımızın en büyük sorusuydu bu.

Şimdiye dek geçirdiğimiz en uzun ve kötü gündü. İşlemeye hazırlandığımız günahları cezalandırıyordu Tanrı. En keskin bakışlarını üstümüze çevirmişti anlaşılan. Sanki büyükannenin iddia ettiği gibi değersiz kişiler olduğumuzu kanıtlayacağımızı biliyordu.

Televizyonun gelip zamanımızı çajmaya başladığı günün öncesine dönmüş gibiydik. Bütün gün televizyonu açmadan oturup Cory'nin sağlık haberini bekledik. Chris sallanan koltuğa yerleşip kollarını açtı. Carrie'yle ben de kucağına oturduk ve zemin tahtaları gıcırdayana dek sallandık.

O kadar uzun bir süre oturmuştuk ki, niçin Chris'in bacaklarının tutulmadığını anlayamadım. Sonra kalkıp Miki'nin kafesini temizledim, yiyecek ve su verdim, usulca okşadım ve efendisinin döneceğini söyledim. Farenin bir şeyler sezinlediğinden emindim. Ne kafesinin içinde neşeyle oynuyor, ne de kapısını açık bıraktığım halde dışarı çıkıyordu.

Yemekleri hazırladım ama hiçbir şeye elimizi bile sürmedik. Akşam yemeğinden sonra tabakları kaldırdım, yatmaya hazırlanarak yıkandık, geceliklerimizi giydik ve Cory'nin yatağının yanında diz çöküp Tanrı'ya yakardık. «Lütfen Cory tekrar aramıza dönsün.» Başka bir şey için dua ettiğimizi sanmıyorum.

Carrie'yi aramıza alıp üçümüz de aynı yatağa girdik ve uyumaya çalıştık. Chris'le aramda bundan böyle kardeş sevgisinden başka bir şey asla olmayacaktı..*

Tanrım, Chris'le beni cezalandırmak için lütfen Cory'yi bizden alma. Bizi daha fazla üzme, çünkü yeterince utandık ve üzüldük. Daha başındayken vazgeçtik zaten.

Yeni gün karanlık, gri, ürkütücü bir şekilde başladı. Kapalı perdelerin ardında, görmediğimiz insanlar için yaşam sürüyordu ve biz beklemekle geçen dakikalarımızı doldurmak için bir şeyler yapmaya, birkaç lokma yemeğe, Miki'yi neşelendirmeye çalıştık. Chris'in yardımıyla şilte kılıflarını değiştirdim. Ağır kapitone kılıfların arasından kocaman şilteleri çıkarıp sokmak kolay bir iş değildi, ne var ki Cory böbreklerini kontrol edemediği için sık sık bunu yapmak zorundaydık. Yataklara temiz çarşaflar serip örtülerini örterken, Carrie tek başına sallanan koltukta oturmuş boşluğu seyrediyordu.

Saat onda yapacak işimiz kalmadı ve kapıya en yakın yatağın üzerine oturup gözlerimizi kapı tokmağına dikerek açılmasını ve iyi haberler getirecek annemizin içeri girmesini beklemeye başladık.

Kısa bir süre sonra annemiz gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmış olarak içeri girdi. Hemen ardından gelen büyükanney-se her zamanki gibi sert ve duygusuzdu.

Adım atamayacak kadar bitkin görünen annemiz kapının önünde tökezledi. Chris'le ikimiz ayağa fırladık ama Carrie yalnızca annemin boş gözlerine bakmakla yetindi.

«Cory'yi kilometrelerce ötedeki en yakın hastaneye götürdüm,» diye anlattı bozuk bir sesle, konuşurken tıkanıyordu. «Yeğenim olduğunu söyleyip sahte bir kimlikle yatırdım.»

Yalanlar! Her zaman yalanlar! «Anne, nasıl şimdi?» diye sordum sabırsızca.

Boş bakışlı mavi gözleri bana döndü. Görmeden bakıyordu etrafına. Sonsuza dek yitirdiği bir şeyi arar gibiydi... İnsanlığını yitirmiş olduğunu tahmin ettim. «Cory zatürree olmuş,» dedi kuru bir sesle. «Doktorlar ellerinden geleni... yaptılar... ama çok... çok geç... olmuştu.»

Zatürree olmuş?

Ellerinden geleni yaptılar?

Çok geç olmuş?

Hepsi geçmiş zaman!

Cory ölmüştü! Onu bir daha göremeyecektik I

Daha sonra bu haberin bir tekme gibi midesine indiğini söyledi Chris. Arkaya doğru sendeleyip olduğu yerde dönerek elliyle yüzünü sakladığını görmüştüm. Omuzları titreyerek hıçkırı-yordu sessizce.

Önce inanmadım anneme. Durup baktım kuşkulanarak. Ama yüz ifadesi beni ikna etti ve göğsümde bir boşluk oluştu. Pa-ralize olmuş gibi yatağın kenarına çöktüm ve ağladığımı ancak giysilerim ıslanınca farkettim.

Ağlarken bile Cory'nin artık aramızda bulunmayacağına inanmak istemiyordum. Ve Carrie, zavallı Carrie, başını arkaya attı, ağzını açtı ve olanca gücüyle haykırdı.

Sesi kısılıp haykıracak hali kaimayıncaya dek sürdü çığlıkları. Cory'nin gitarıyla banjosunun durduğu köşeye doğru süzüldü, minik, eski pabuçlarını yan yana dizdi ve aralarına oturdu. Miki'nin kafesini yanına almıştı. O andan sonra bir tek kelime çıkmadı ağzından.

«Cenazesine gidecek miyiz?» diye boğuk bir sesle sordu Chris, arkası hâlâ bizlere dönüktü.

«Gömdük bile,» dedi annem. «Mezar taşına sahte bir isim yazdırdım.» Ve sorularımızdan kurtulmak için aceleyle dışarı çıktı. Büyükanne kısılmış, kenetlenmiş dudaklarıyla onu izledi.

Carrie gözlerimizin önünde günden güne eriyordu. Tanrı keşke onu da Cory'nin yanına sahte isimle gömseydi, diye geçirdim içimden.

Hiçbirimiz doğru dürüst yemek yiyemiyorduk. Kızgın ve yorgunduk, her zaman bitkindik. Hiçbir şey ilgimizi çekmiyordu. Gözyaşlarımız neredeyse okyanusları taşıracaktı. Bütün suçu Chris'le ikimiz yükleniyorduk. Daha önce kaçmış olmalıydık. Tahta anahtarlarımızı kullanıp yardım çağırmalıydık. Cory'nin ölmesine göz yummuştuk! Çok yetenekli küçük kardeşimiz bizim sorumluluğumuz altında ölmüştü ve şimdi ikiz kardeşi de bir köşeye çekilmiş, her geçen gün biraz daha eriyordu.

Carrie'nin duymaması için fısıldamaya başladı Chris. Gerçi dinlediğini sanmıyordum; çünkü sağır, dilsiz ve kör gibi davranıyordu... şen şakrak kardeşimiz lanetlenmişti. «Çok çabuk .kaçmalıyız buradan, Cathy. Yoksa

hepimiz Cory gibi öleceğiz. Hepimizde bir gariplik var. Anormal bir yaşam biçimi sürüyoruz, sanki hiçbir mikrobun olmadığı bir boşlukta gibiyiz. Hastalıklara karşı vücutlarımızın direnci kalmadı.» «Anlayamadım.»

«Demek istiyorum ki, Dünyalar Savaşı adlı romandaki Mars'tan gelen yaratıklar gibiyiz. Bir tek nezle mikrobu bile bizi öldürebilir .»

Korkuyla baktım yüzüne. O kadar bilgiliydi ki. Köşede oturan Carrie'ye çevirdim gözlerimi. Tatlı, bebek yüzünde altları morarmış, iri gözleri boşluğa dikilmişti. Cory'nin bulunduğu son-

Çatı / F: 20

şimdi ona veriyordum... ve onun için çok korkuyordum. Minik vücudu iskelete dönmüş, boynu başını taşımayacak kadar incelmişti. Dresden Bebeklerinin sonu böyle mi olacaktı?

«Chris, öleceksek bile kapandaki fareler gibi ölmeyeceğiz. Eğer mikroplar bizi öldürecekse, bırak ellerinden geleni yapsınlar. Bu gece annemizin odasına gidince taşıyabileceğimiz kadar değerli ne bulursan al. Yolda yemek için bir şeyler hazırladım. Cory'nin eşyalarını çıkaracağımız için bavullarda yer var. Yarın sabah gün doğmadan buradan gitmeliyiz.»

«Hayır,» dedi Chris sakin bir sesle. «Annemle kocasının evde olmadıklarını bildiğimiz bir gece bunu gerçekleştirebilirim ancak. Yalnızca çok gerekli eşyalarımızı topla. Oyuncaklar filan kalsın. Ve Cathy, belki annem bu gece sokağa çıkamaz. Yas süresince partiye gideceğini sanmıyorum.»

Kocasına sırlarını açmadan nasıl yas tutabilirdi? Ve olup biteni anlatacak bir tek kişi, büyükanne geliyordu odamıza. O da ne bize bakıyor, ne de konuşuyordu. Kısa zamanda buradan ayrılacağımıza inandığım için artık ona geçmişin bir parçası gözüyle bakıyordum. Ve ayrılış günü yaklaştıkça korkuyordum. Dışarısı büyük bir yerdi. Yalnız başımıza kalacaktık. Dünya bizim hakkımızda ne düşünecekti?

Eskisi kadar güzel değildik. Açık renkli, uzun saçlı, soluk yüzlü çatı fareleriydik. Çok pahalı fakat üstümüze oturmayan giysilerimiz ve ayaklarımızda lastik pabuçlarımız vardı.

Kitap okuyup televizyon izleyerek kendimizi eğitmiştik. Şiddeti, ihtirası, hayal gücünü biliyorduk ama gerçekle yüz yüze gelmek için gerekli bilgilerimiz var mıydı?

Yaşam savaşı. Televizyon küçük, saf çocuklara bunu öğretmeli. Kendilerinden başka kimseyi düşünmeyen insanların dünyasında nasıl yaşanabilir?

Para. Hücrede geçen yıllarımızda paranın her şeyden önde geldiğini iyice öğrenmiştik. Annemiz uzun bir zaman önce ne kadar güzel açıklamıştı: «Dünyayı döndüren aşk değil paradır!»

Cory'nin minik giysilerini, ayakkabılarını, pijamalarını bavuldan çıkarırken gözyaşlarını durmaksızın aktı. Yan ceplerden birinde kendi eliyle koymuş olduğunu sandığım notaları buldum. Cetvelle çizilmiş çizgileri, minik ve biraz da çarpık notalarını görmek içimi burktu. Henüz tamamlanmamış bir şarkının sözleri de yazılıydı altında:

«Gecenin bitmesini isterdim, Günün başlamasını isterdim, Yağmur ya da kar yağsın isterdim, Ya da rüzgârın esmesini, Ya da otların büyümesini. Dünün geri gelmesini isterdim, Oynayacak oyunlar isterdim...»

Oh, Tanrım, hiç bu kadar hüzünlü, melankolik bir şarkı olabilir mi? Ara vermeden çaldığı melodinin sözleri bunlardı demek. Elde edemediği şeylerin sürekli özlemi... Başka küçük çocukların yaşamlarının doğal bir parçası olarak gördükleri şeyler...

Duyduğum ıstıraptan haykırabilirdim.

Aklımda Cory'le uykuya daldım. Ve dertli olduğum her gece gibi düş görmeye başladım. Bu kez yalnızdım. Kıvrılarak ilerleyen bir patikadaydım ve sol tarafta kırmızı, pembe; sağdaysa sarı, beyaz çiçekler tatlı rüzgârla sallanıyorlardı. Küçük bir çocuk elimi tuttu. Carrie'yi göreceğimi sanarak aşağıya baktım, amaCory'ydi!

Mutlulukla gülüyor ve kısacık bacaklarıyla benim adımlara ma yetişmeye çalışıyordu. Elinde bir buket kır çiçeği vardı. Gülümseyerek baktı bana ve tam söze başlayacağı anda ilerdeki ağaçların dallarından rengârenk kuşların cıvıltıları duyuldu.

Uzun boylu, ince yapılı, güneşten yanmış bir erkek üzerinde beyaz, temiz giysileriyle ağaçların arasından çıkıp bize yaklaştı. Birkaç metre ilerde durup kollarını Cory'ye uzattı.

Düşümde bile kalbim heyecan ve sevinçle deliler gibi çarpmaya başladı. Babam, Cory'yi karşılamaya gelmişti. Yolun sonuna dek yalnız gitmeyecekti. Ve Cory'nin minik, sıcak elini bırakmam gerektiğini bildiğim halde, bu anıyı sonsuza dek içimde taşıyacağımı biliyordum.

Babam gurur ve hayranlık dolu gözlerle baktı bana. Cory' nin elimi bırakıp, neşeyle babasına koşmasını izledim. Bir zamanlar beni kucaklayan güçlü kollar onu havaya kaldırdı. Ben de peşlerinden koşup babamın kucağına atılarak gittiği yere götürmesini istedim.

«Uyan, Cathy,» diyordu Chris yatağımın kenarında oturmuş beni sarsarak. «Uykuda konuşuyorsun, gülüyorsun ve ağlıyorsun. Önce merhaba sonra güle güle dedin. Neden bu kadar çok düş görüyorsun?»

Düşümü öylesine hızlı anlattım ki, kelimeler birbirine karıştı. Chris sesini çıkarmadan beni dinledi. Bu arada uyanan Carrie de kulak kesilmişti. Babamı görmeyeli yıllar geçmiş ve belleğimden yüzü silinmeye başlamıştı. Ama Chris'e bakarken aklım karıştı. Babamın genç bir kopyasıydı.

Bu düş günlerce etkiledi beni. Bana huzur vermiş ve bilmediğim bir konuyu öğretmişti. İnsanlar gerçekte ölmüyor, daha iyi bir yere gidip sevdiklerinin gelmesini bekliyorlardı. Sonra dünyaya ilk gelişlerinde olduğu gibi tekrar yaşamlarına dönüyorlardı.

Kaçış

On kasım. Hapisteki son günümüz olacaktı bu tarih. Tanrı bizi kurtarmıyorsa, biz kendimizi kurtaracaktık.

Bu gece saat onu geçer geçmez Chris son kez annemizin odasına soyguna gidecekti. Birkaç dakika için ziyaretimize gelmişti bugün. Yanımızda rahat etmediği açıkça görülüyordu. «Bart'la gezmeye gidiyoruz bu gece. Hiç istemiyorum ama o ısrar ediyor. Neden bu kadar üzgün göründüğümü anlayamıyor tabii.»

Anlamadığını biliyordum. Chris ağır mücevherleri taşımak için hazırlamış olduğumuz çift yastık kılıfını omzuna attı ve kapıda durup bize uzun uzun baktıktan sonra dışarı çıktı. Kontrol etmeye geldiği takdirde büyükanneyi kuşkulandırmamak için her seferinde kapıyı dışardan kilitliyordu. Uzun, karanlık koridorda ayak seslerini duyamıyorduk. Hem duvarlar çok kalındı, hem de koridor halıları ses geçirmeyecek kadar tüylüydü.

Carrie'ye sımsıkı sarılarak yattım. Eğer o düşü görüp Cory' nin mutlu olduğunu öğrenmeseydim, onu yanımda hissetmediğim için ağlamayı sürdürecektim. Ağabeyinin duymayacağından emin olduğu zamanlar bana anne diyen küçük oğlanı hâlâ özlü-yordum. Annesini ne kadar özlediğini anlarsa Chris'in alay edeceğinden korkmuştu hep. Bir zamanlar Chris'in de annesine çok düşkün olduğunu, onunla asla alay etmeyeceğini defalarca söylemiş olduğum halde bunu bir sır olarak saklamayı yeğ tutmuştu. Annesiz ve babasız kalmanın önemi olmadığına kendini inandırmaya çalışıp gerçek bir erkek gibi davranmak istemişti. Ama aslında çok önemliydi...

Carrie'yi göğsüme bastırırken bir çocuğum olursa onu asla yalnız bırakmayacağıma, kendimi özletmeyeceğime yemin ettim. Dünya yüzündeki en iyi anne olacaktım.

Saatler, yıllar gibi uzadı ve Chris annemizin görkemli odasına yaptığı son ziyaretten dönmedi. Niçin bu kadar uzun sürmüştü bu kez? Başına gelebilecekleri düşündükçe uykum kaçıyordu.

Bart Winslow... kuşkucu koca... Chris'i yakalamıştı! Polis çağırmıştı! Chris'i hapse attıracaktı. Annem sakin bir tavırla hırsızın odasına girmeye cesaret edişine şaştığını söyleyecekti. Elbette bir oğlu yoktu. Çocuğu olmadığını herkes biliyordu. Hiç yanında birini görmüşler miydi? Kendisine çok benzeyen, mavi gözlü, sarışın çocuğu tanımıyordu tabii. Etrafa dağılmış bir sürü akrabası vardı. Ve yakın akrabası olsa bile hırsız hırsızdı.

Ya şu büyükanne! Eğer o yakalarsa, en büyük cezayı verirdi.

Horozların ötüşüyle birlikte sabah oldu. Güneş bir süre ufukta kaldı. Sabah treni biraz sonra istasyondan geçecekti ve büyükanne odamıza gelip, gittiğimizi farketmeden önce birkaç saate ihtiyacımız vardı. Bizi aramak için birilerini gönderir mi? Polise haber verir mi? Yoksa bizlerden kurtulduğuna sevinir mi?

Umutsuzlukla yukarı çıkıp pencereden dışarı baktım. Sisli, soğuk bir sabah. Geçen hafta yağan kar hâlâ yerdeydi. Bize neşe ve özgürlük getirmeyecek, sıkıcı, esrarengiz bir gün. Horozun sesini tekrar işittim. Sessizce dua ederken Chris'in bunu duyup biraz acele etmesi için yalvardım.

Chris'in usulca odamıza girişini o kadar iyi anımsıyorum ki... Rahatsız bir uykuya dalmak üzereydim, kapı açılınca hemen yerimden fırladım. Giyinik olarak uzanmış, ağabeyimin gelip bizi kurtarmasını bekliyordum. Her an gitmek üzere hazırdım.

Chris kapının önünde duraklayıp bana baktı. Ve acele etmeden yanıma geldi. Gözlerimi bomboşmuş gibi duran yastık kılıflarından ayıramıyordum. «Mücevherler nerede?» diye bağırdım. «Niçin geç kaldın? Pencereye bak, güneş doğmak üzere. Tren istasyonuna zamanında yetişemeyeceğiz!» Sesim öfkeli, sert ve suçlayıcıydı. «Birdenbire yumuşadın yine, değil mi? Bu nedenle annemin mücevherlerini almadan geri döndün!»

Bu arada yatağıma yaklaşmıştı, elinde boş torbayla ses çıkarmadan durdu.

«Yoktu,» dedi yalnızca. «Bütün mücevherler gitmiş.»

«Gitmiş mi?» diye sordum inanmayarak. Annesini çok sevdiği eşyalarından ayırmak istemediğini düşünüyordum hâlâ. Sonra gözlerine baktım. «Gitmiş mi? Chris, mücevherler hep orada durur. Hem senin neyin var? Niçin bu kadar garip bakıyorsun?»

Yatağın yanına, yere yığıldı. Başını göğsüme yaslayıp hıçkırmaya başladı. Aman Tanrım! Neler olmuştu? Niçin ağlıyordu?

Bir erkeğin ağlamasını duymak çok feciydi. Ona artık bir çocuk değil, genç bir adam gözüyle bakıyordum.

Usulca sarılıp saçlarını, yanaklarını, kollarını, sırtını okşadım ve teselli etmek için öptüm. Üzüldüğü zamanlar annemin onu böyle teselli ettiğini çok görmüştüm. Artık kardeşçe bir sevgiden başka bir duygu uyandıracağından korkmuyordum.

Anlatması, açıklaması için zorladım onu.

Hıçkırıklarını dindirmeye çabalayarak gözyaşlarını çarşafın ucuyla kuruladı. Sonra başını çevirip duvardaki cehennem tablolarına bakarak kesik kesik konuşmaya başladı.

«Odasına girer girmez bir terslik olduğunu hissettim. Lambaları yakmadan fenerimle etrafıma baktım ve gözlerime inanamadım. Soygun için çok geç kalmıştık... Gitmişler, Cathy... Annemle kocası gitmiş! Bir

partiye değil, başka bir yere gitmişler. Bütün eşyalarını toplamış. Şifoniyerin üstündeki biblolar, tuvalet masasındaki kremler, pudralar, parfümler... yok olmuş. Her taraf bomboş.

«Öylesine panikledim ki bütün çekmeceleri, dolapları açtım. Unuttukları değerli bir şey arıyordum, ama yoktu. Ortalığı çok dikkatlice toplamışlardı; ne minik bir porselen ilaç kutusu, ne de değerli bir kristal biblo kalmıştı. Giyinme odasına koşup dolapları açtım. Tabii bir şeyler kalmıştı, fakat bunlar işimize yaramazdı; rujlar, kremler... Sonra bir zamanlar bize anlattığı gizli çekmeceyi açtım. Üstteki çekmeceyi çıkarıp yere koydum ve aradaki ufak düğmeye şifreli olarak bastım. Bunu anlatırken ne kadar güldüğünü anımsıyor musun? Şifreyi hep doğum tarihine göre ayarladığını, yoksa unuttuğunu söylemişti. Gizli bölme açıldı ve bomboş yüzük kutuları ortaya çıktı. Her şeyi alıp götürmüşler, Cathy, hatta senin taktığın tacı bile. Neler hissettiğimi bilemezsin! Küçük bir yüzük olsun almamı defalarca söylemiştin, ama ben ona güvendiğim için karşı çıkmıştım!»

«Ağlama lütfen, Chris,» dedim tekrar hıçkırarak yatağa kapanınca. «Gideceğini bilemezdin ki. Hele Cory'nin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra...»

«Çok üzüldüğü belli oluyor, değil mi?» diye sordu acıyla. Usulca saçlarını okşadım.

«Gerçekten, Cathy,» diye sürdürdü sözlerini. «Kontrolümü yitirmiştim. Kışlık giysileri çıkardım dolaplardan ve bütün yazlık eşyaların götürüldüğünü anladım. Ayakkabı kutularına, çekmecelere baktım. Hatta üvey babamızın bozuk para sakladığı kutu bile yoktu. Büyük lambalardan birini almayı düşündüm, ancak çok ağırdı. Vizonlarını bırakıp kürk etollerini almıştı. Ama sana çok büyük geldiklerini hatırladım. Üzerinde büyük bir kürkle dolaşan genç bir kız hemen kuşku uyandırır. Bir tanesini bavula koyarsak kendi eşyalarımıza ve satabileceğimi umduğum tablolarıma yer kalmaz. Para edecek bir şey bulamadığım için neredeyse saçımı başımı yolacaktım. Paramız olmadan nasıl geçinecektik? Odanın ortasında durup durumumuzu ve özellikle Carrie'nin sağlığını düşününce, doktor olup olamayacağıma aldırmadığımı anladım. Önemli olan tek şey buradan kurtulmaktı!

«Son olarak komodinin alt çekmecesine baktım. İçinde babamın gümüş çerçeveli bir fotoğrafı, evlilik cüzdanları ve küçük, yeşil kadife bir kutu vardı. Kutunun içindeyse babamızın ona vermiş olduğu alyansla pırlanta yüzüğü duruyordu. Her şeyini götürüp bunlara değer vermemesi içimi sızlattı. Ve aklıma bir fikir geldi. Belki odasında dolaşan hırsızın kim olduğunu bilmediği için bunları özellikle bırakmıştı.»

«Hayırl» dedim sertçe. «Artık babamızı unuttu. Sevgili Bart'ı

var yanında.»

«Yine de bir şeyler bulmuş sayılırım. Torbamız göründüğü gibi boş değil. Babamızın resmi ve yüzükleri var, onları ancak son çare olarak rehine verebiliriz.»

Sesindeki uyarı, bu sözlerinde samimi olmadığını açıkladı bana. Herkesin iyi yanlarını gören eski Christopher Doll gibi görünmeye çalışıyordu sanki. «Devam et. Başka ne oldu?» diye sordum. Şimdiye dek anlattıkları dışarda geçirdiği vakti doldura-

mazdı.

«Eğer annemi soyamıyorsam, büyükannenin odasına gidip onun mücevherlerini çalabilirim, diye düşündüm.»

Oh, Tanrım, yapamazdı bunu... Yine de mükemmel bir intikam olurdu!

«Biliyorsun, onun da bir sürü yüzüğü ve her gün yakasında taşıdığı pırlanta broşu var. Ayrıca Noel balosunda taktığı pırlanta ve yakutları da unutmamalıyız. Daha başka şeyleri de olacağını düşünerek yola çıktım. Parmak uçlarıma basarak odasına geldim.»

Bu ne cesaret. Ben asla deneyemezdim...

«Kapının altından görünen sarı ışık hâlâ uyanık olduğunu gösteriyordu. Uykuda olması gerektiğine inandığım için canım sıkıldı. Başka koşullar altında belki bu kadar cesur olamazdım. Belki yaptığımı 'küstahlık' diye de adlandırabilirsin. Çünkü bir gün yazar olmayı da kafana koymuşsun anladığım kadarıyla.»

«Christ Konudan uzaklaşma! Devam et! Yaptığın deliliği anlatı Ben senin yerinde olsaydım hemen arkamı dönüp buraya gelirdim.»

«Ne var ki ben sen değilim, Catherine Doll. Ben benim. Her an gıcırdayıp beni ele vermesinden korkarak usulca kapıyı araladım. Kapının sürekli yağlandığı belliydi. Gözümü aralığa uydurup içeri baktım.»

«Onu çıplak mı gördün?» diye kestim sözünü.

«Hayır,» dedi sabırsızca. «Çıplak görmediğime memnunum ayrıca. Yatağında, örtülerin altında oturuyordu. Uzun kollu, yakalı, düğmeleri beline kadar inen kalın bir gecelik vardı üstünde. Aslında bir bakıma çıplak gördüm de diyebilirim. Nefret ettiğimiz çelik mavisi saçları var ya! Kafasında değildi! Komodinin üstündeki bir peruk kafasına oturtulmuştu. Gece vakti gerekirse diye, yakınında bulunduruyor anlaşılan.»

«Peruk mu takıyor?» diye sordum hayretle. Oysa bilmem gerekirdi. Sürekli olarak saçlarını gererek topuz yapanlar ergeç kel kalırlar.

«Evet, iyi bildin. Noel balosundaki de başka bir peruktu demek. Kendi saçlarıysa sararmış, beyazlaşmış ve ancak bir tutam kalmış. Aralarından cildi görünüyor. Burnunun ucunda çerçevesiz gözlükleri, kaşları çatık, elindeki İncil'i okuyordu. Artık odasına giremeyeceğimi anlayarak orada durmuş bakarken, kitabın arasına bir

kartpostal koyup komodinin üzerine bıraktı ve yataktan kalkıp yere diz çöktü. Bizim yaptığımız gibi başını eğip ellerini çenesinin altında birleştirdi ve sessizce dua etmeye başladı. Sonra yüksek sesle konuştu. 'Bütün günahlarım için beni bağışla, Tanrım. Her zaman doğru hareket ettiğime inandım ve hata işlediysem bilmeden yaptım. Gözlerinde mutluluğu bulacağıma inanıyorum. Amin.' Tekrar yatağa girdi ve uzanıp lambayı söndürdü. Koridorda durup ne yapmam gerektiğini düşündüm. Eli boş dönmek istemiyordum. Babamın verdiği yüzükleri satmaya asla gönlüm razı olmayacaktı.»

Saçlarımı okşayarak sözlerini sürdürdü. «Biraz dolaştıktan sonra büyükbabamızın odasını buldum. Onun kapısını açacak cesaretim olup olmadığından emin değildim. Yıllar yılı ölmek üzere olduğunu duyduğumuz bir adamın kapısı, Cathy...

«Ancak tek şansım buydu ve yararlanacaktım. Gerçek bir hırsız gibi sessizce merdivenlerden aşağıya süzüldüm. Büyük, güzel odaların önünden geçtim. Böyle bir evde yaşamanın, bir sürü hizmetçinin el pençe divan durarak emir beklemesinin nasıl olacağını merak ettim. Oh, Cathy, eşyaların çoğu saraylardan getirilmiş olmalı. İskemleler oturulamayacak kadar ince ve zarif görünüyor. Duvarlarda gerçek yağlıboya tablolar var. Her taraf Acem halılarıyla kaplı. Ve tabii kütüphanenin yolunu tahmin ettim. Anneme o kadar çok soru sormana şimdi memnunum, yoksa karmakarışık koridorlarda kolayca kaybolabilirdim.

«Neyseki karanlık, büyük odayı rahatça buldum. Bir mezarlık kadar sessizdi. Tavanı en az sekiz metreydi ve kitaplıkların en üst raflarına erişmek için odayı çepeçevre dolanan bir balkon vardı. Bu kadar çok kitabı birarada görmemiştim hiç. Annemizin getirdiği kitapların eksikliğini farketmemelerine şaşmamak gerekir. Fakat dikkatle bakınca deri kaplı, altın yaldız süslü sıralar arasındaki boşluklar gözüme çarptı. Bir de kocaman masa vardı. Herhalde bir ton ağırlığındaydı ve ardındaki yüksek arkalıklı koltukta oturan büyükbabayı gözlerimin önünde canlandırabiliyor-dum. Sonra masanın üstündeki telefonları gördüm, Cathy. Tarn altı tane. İşime yarayabileceğini düşünerek hepsini teker teker açtım, ne var ki hiçbiri bağlı değildi. Masanın sol tarafında bakımlı bahçeye açılan dar, uzun pencereler yer almıştı. Gece karanlığında bile manzara olağanüstüydü. Oymalı bir dosya dolabı gördüm. İki tane uzun, taba rengi kanepe vardı duvarların önünde. Şöminenin karşısına iskemleler yerleştirilmişti. Ayrıca oraya buraya koltuklar, sehpalar da serpiştirilmişti.

Bilmek istediğim şeyleri anlatıyordu ama olayların sonucunu merak ettiğim için içimi çekerek bekledim.

«Bu masanın çekmecelerinde para bulabileceğimi düşündüm. Fenerimi çıkarıp hepsini teker teker açtım. Kilitli değildiler. Çünkü hepsi bomboştu! Çok şaşırmıştım... Elbette paranı banka kasasına ya da kendi özel kasana koyabilirdin, hırsızların açabileceği çekmecelere değil. Ancak kalemler, not kâğıtları, ataşlar neredeydi? Kuşkularımı tahmin edemezsin dünyada. Ve o anda kararımı verdim. Uzun kütüphanenin karşısında büyükbabanın yatak odası vardı. Ağır ağır oraya doğru yürüdüm. Hem büyükbabamız, hem de üvey amcamız olan ihtiyar adamla sonunda yüz yüze gelecektim...

«Karşılaşmamızı gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştım. Hasta yatağında hâlâ buz gibi soğuk, sert ve zalim yatıyor olacaktı. Kapıyı tekmeyle açıp ışığı yakınca beni görecek ve şaşıracaktı! Çünkü beni tanıyacaktı! Bir bakışta anlayacaktı kim olduğumu... 'İşte buradayım, büyükbaba,' diyecektim. 'Asla doğmasını istemediğiniz torununuzum. Yukarda, kuzey kanadında kilitli bir odada iki kız kardeşim daha var. Bir zamanlar bir erkek kardeşim de vardı, ama ölmesine neden oldunuz.' Bunları aklımdan geçiriyorduysam da söyleyebileceğimden emin değildim. Hiç kuşkum yok, sen ya da Carrie bu sözleri yüzüne karşı haykırırdınız. Belki sarsıldığını görme mutluluğuna erişmek için söyleyebilirdim. Belki üzülecek, bize acıyacaktı... Artık bu hapishanede kalmak ve Carrie'nin de ikizi gibi ölmesini izlemek istemediğimi biliyordum.»

Soluğumu tuttum. Ölüm döşeğinde yatıyor olsa bile nefret ettiğimiz büyükbabayla karşı karşıya gelmek... Soluk almadan bekledim olanları.

«Usulca tokmağı çevirirken onu şaşırtmayı hesaplıyordum, ama çekingen davrandığım için kendimden utandım ve kapıyı bir tekmede ardına kadar açtım. İçerisi o kadar karanlıktı ki, hiçbir şey göremedim. Fenerimi kullanmak istemediğimden uzanıp kapının yanında bir elektrik düğmesi aradım. Bulamayınca feneri karşıya doğru yaktım. Beyaz boyalı bir hastane yatağı vardı ilerde. Hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştığım için gözlerimi kırpmadan baktım bir süre. Şiltenin mavi beyaz çizgili kılıfı görünüyordu. Boş bir yatak, boş bir oda. Ölüm döşeğinde bir büyükbaba, ona can vermeye çalışan makineler... yoktu. Kendimi onunla karşılaşmaya hazırladığım için görememek mideme bir yumruk gibi indi, Cathy.

«Yatağın yakınındaki köşede bir baston ve baloda oturduğunu gördüğümüz parlak, tekerlekli sandalye duruyordu. Pek az kullanıldığı için hâlâ yeni gibiydi. Bunlardan başka odada iki iskemleyle üstü bomboş bir şifoniyer vardı yalnızca, ne tarak, Ne fırça, ne de başka bir şey... Annemizin bıraktığı boş oda gibiydi. Yalnız onunkinden daha sade, duvarları lambriyle kaplı, basit bir odaydı. Uzun zamandır kullanılmadığı durgun, bozuk havasından belli oluyordu. Şifoniyerin üstü tozlanmıştı. Alıp götürebileceğimiz bir şey aradım etrafta. Yok... yine hiçbir şey yoktu... Öylesine bunalmıştım ki, tekrar kütüphaneye koşup annemizin, arkasında bir kasanın gizli olduğunu söylediği manzara resmini aradım.

«Televizyonda hırsızların kasaları ne kadar kolay açtıklarını defalarca izlemiştik. Kulağımı kilide dayayıp yavaş yavaş döndürerek sesleri dinlemem yeterli olacaktı. Sonra sayıları öğrenecek ve tekrar çevirince... kapı açılacaktı!»

«Büyükbaba niçin yatağında değildi?» diye sözünü kestim.

Sanki hiç konuşmamışım gibi devam etti. «Soluğumu tutmuş şifreyi anlamaya çalışırken açıldığı zaman içinin boş olacağını düşündüm. Ne oldu biliyor musun, Cathy? Bana şifreyi bildiren tıkırtıları duydum, ama ne yazık ki yeterince hızlı sayamadım. Şans eseri doğru çevirebileceğimi düşünerek yuvarlak tokmağı sağa sola oynattım. Kapı açılmadı. Kilide sokabileceğim gibi ince uzun bir şey aradım etrafta ve aynı anda ayak sesleri duydum!»

«Oh, Allah kahretsin!» diye söylendim.

«Haklısın! Kanepelerden birinin ardına girip yüzükoyun yere attım kendimi. Ve fenerimi büyükbabanın odasında unuttuğumu anımsadım!»

«Aman Tanrım!»

«Evet. Suyum kaynamıştı... Hiç kıpırdamadan yere yattım ve kütüphaneye bir adamla bir kadının girdiğini duydum. Tatlı bir genç kız sesiyle kadın konuştu önce. 'John, yemin ederim tıkırtıları uydurmadım! Gerçekten bu odadan gelen sesler duydum!' 'Sen de hep bir şeyler duyarsın zaten,' diye homurdandı kalın bir ses. Kel kafalı kâhya John'du yanındaki.

«Tartışan çift laf olsun diye kütüphaneyi aradı, sonra küçük yatak odasına geçtiler. Fenerimi göreceklerini sandım, ancak farketmediler. Sanırım, John yanındaki kadından başka bir şeye bakmak istemiyordu. Tam ayağa kalkıp kütüphaneden çıkacaktım ki, geri döndüler ve ardına saklandığım kanepeye oturdular. Senin merak içinde beklediğini tahmin ederek çaresiz başımı kollarıma dayayıp kestirmeye başladım. Kapınız kilitli olduğundan beni aramaya kalkışamayacağını biliyordum. Uyumadığım iyi olmuş.»

«Niçin?»

«Bırak da istediğim gibi anlatayım, Cathy, lütfen. 'Gördün mü?' dedi John kanepeye otururken. 'Hiç kimse olmadığını söylemiştim sana.' Haklı çıktığı için memnundu. 'Gerçekten, Livvy, o kadar sinirlisin ki bu işin tadı kaçıyor.' 'Ama, John bir şeyler duyduğuma eminim.' 'Demin dediğim gibi, olmayan sesleri bile duyuyorsun. Daha bu sabah çatıdaki farelerin gürültüsünden sızlandın.' Anlaşılan kıza bir şey yapmıştı ki, Liwy kıkırdamaya başladı, yapılanlara pek de itiraz etmiyoT gibiydi.

«John devam etti biraz sonra. 'İhtiyar cadı çatıdaki fareleri temizliyor. Piknik sepetiyle onlara yiyecek götürüyor... bir ordu fareyi öldürecek kadar...'»

Chris bunları söyleyince bana hiç de garip gelmedi. Ne kadar saf, aptal ve budalaymışım meğer.

Ağabeyim boğazını temizleyip sözlerini sürdürdü. «Mideme garip bir sancı girdi ve kalbim öylesine gürültüyle atmaya başladı ki, kanepedeki çiftin beni farketmesinden korktum.

«'Yaaa,' dedi Liwy. 'Pis, zalim bir ihtiyar o. Doğrusunu istersen ihtiyar adamı tercih ederdim, hiç olmazsa arasıra gülümserdi. O kadınsa gülümsemeyi bile bilmez. Buraya temizliğe geldikçe yatağın yanında durup yüzünde garip, memnun bir ifadeyle baktığını görüyorum. Sanki ondan çok yaşadığı için mutlu. Artık serbest ve her istediğini yapabilecek. Şunu yapma, bunu yapma, diyecek biri yok. Birbirlerine nasıl tahammül ettiklerine şaşıyordum zaten. Artık öldüğüne göre parası ona kaldı.' 'Yaa evet,' dedi John. 'Ailesinden kalma parası var. İhtiyar Malcolm Neal Foxworth'un serveti kızına kaldı.' 'İyi ama zaten ihtiyar cadının paraya ihtiyacı yok ki,' dedi Liwy. 'Her şeyini kızına bıraktığı için adamı suçlayamayız. Yanında hemşireleri olduğu halde hep ona emirler verirdi. Köle gibi davranırdı. Şimdi o da artık serbest, üstelik yakışıklı bir adamla evlendi ve bir sürü parası var. Hâlâ genç ve güzel... onun gibi biri olmak acaba nasıldır? Bazı insanlar çok şanslı oluyor. Benimse hiç şansım yok.' 'Ya ben, Liwy hayatım? Şimdilik ben varım. Başka bir güzel karşıma çıkana dek yani.'

«Ve ben de kanepenin arkasında yatmış şaşkınlıkla dinliyordum konuşulanları. Neredeyse kusacaktım, ama kendimi zorlayıp sessizce yatmaya devam ettim. Sohbetleri uzadıkça uzuyordu. Hemen oradan kalkıp sana gelmek ve çok geç olmadan sizleri buradan kaçırmak için can atıyordum aslında.

«Ancak kapana kısılmıştım. Hareket edersem beni göreceklerdi. Üstelik John büyükannemizin akrabasıymış... Annemizin dediğine göre, üçüncü kuzeni. Büyükannemiz ona çok güveniyor olmalı, hiç düşünmeden arabalarını teslim etmiş. Onu görmüştüm, Cathy... her zaman üniforma giyen, kel kafalı bir adam.»

Kimden söz ettiğini biliyor, dilimi bağlayan şokun etkisiyle hareketsiz yatıyordum.

Korktuğunu, şaşırdığını, üzüldüğünü belli etmeyen kuru sesiyle konuşmasını sürdürdü. «Kanepenin arkasında yatıp kalbimin vuruşlarının duyulmaması için dua ederken John ve Liwy birbirleriyle başka türlü ilgilenmeye başladılar. Elbiselerini çıkardıklarını kıpırtılarından anladım.»

«Birbirlerini mi soydular?» diye sordum. «Yani kız John'un giysilerini çıkarmasına mı yardım etti?»

«Bana öyle geldi.»

«İtiraz filan etmedi mi?»

«Ne münasebet! O da istiyordu! İşleri o kadar uzun sürdü ki... Çıkardıkları seslere dünyada inanmazsın, Cathy. Liwy mırıldandı, inledi, çığlık attı, soluk soluğa kaldı; John ise bir domuz gibi homurdandı ama

anladığım kadarıyla bu işde başarılıydı, çünkü sonunda kız deliler gibi bağırmaya başladı. Sonra sigaralarını yakıp dedikodu yapmaya koyuldular. İnan bana bu evde olup biten her şeyi biliyorlar. Sonra bir kez daha seviştiler.»

«Bir gecede iki kez mi?»

«Yapmak mümkündür.»

«Chris, bu garipliğinin nedeni nedir?»

Biraz uzaklaşıp dikkatle yüzüme baktı. «Cathy, söylediklerimi duymadın mı? Her şeyi olduğu gibi anlatmak için epey güç harcadım. Dinlemedin mi?»

Dinlemek mi? Elbette hepsini dinlemiştim.

Annemin büyük çabalar sonucu elde ettiği mücevherleri çalmak için geç kalmıştık. Daha önce yalvardığım gibi, Chris her seferinde birkaç tane yürütmüş olmalıydı.

Ve annemizle üvey babamız yine bir yolcuğa çıkmışlardı. Yeni bir haber miydi bu? Daima bir yerlere gidiyorlardı zaten. Bu evden uzaklaşmak için ellerinden geleni yapmalarını anlaya-bitiyordum. Biz de kaçmaya hazırlanmıyor muyduk?

Kaşlarımı çatıp dikkatle Chris'in yüzüne baktım. Bana söylemediği bir şeyler olduğu açıkça belliydi. Hâlâ onu seviyor ve korumaya çalışıyordu.

«Cathy,» diye söze başlarken sesi çatallıydı.

«Önemli değil, Chris. Seni suçlamıyorum. Sevgili, nazik, iyi kalpli anneciğimizle yakışıklı, genç kocası yine bir yolculuğa çıkmışlar ve tüm mücevherleri yanlarına almışlar. Ne yapalım, geçinmenin bir yolunu buluruz.» Dış dünyada bulmayı umduğumuz güvenceye elveda! Ama yine de kaçacaktık. Çalışıp karnımızı doyuracak ve Carrie'yi iyileştirecek doktorların ücretini ödeyecektik. Ne mücevherlere, ne de haber vermeden çekip giden annemin kabalığına aldırıyordum. Artık düşüncesizce davranışlarına alışmıştık. «Niçin bu kadar ağlıyorsun, Chrls? Neden?»

«Cathyl» diye haykırdı ıslak gözlerini gözlerime dikerek. «Neden dinlemiyor ve tepki göstermiyorsun? Kulakların nerede? Söylediklerimi duydun mu? Büyükbabamız ölmüş! Neredeyse bir yıl önce ölmüş!»

Belki de yeterince dikkatli dinlemiyordum. Belki onun ıstırabı her şeyi duymamı engellemişti. Şimdi gerçek tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi. Büyükbaba gerçekten öldüyse... son derece iyi bir haberdi bu! Serveti annemize kalacak! Zengin olacağız! Kapının kilidini açıp bizi serbest bırakacak! Artık kaçmamıza gerek yok!

Benliğimi harap eden sorular bir çığ gibi üzerime yürüdü. Babası öldüğü zaman annem bize haber vermemişti. Bekleyişle geçen yılların bizim için ne denli zor ve uzun olduğunu bildiği halde niçin bizi karanlıkta bırakmıştı? Neden? Şaşkın, çılgın, deli gibiydim, hangi duygulara kapılmam gerektiğini bile bilmiyordum. Memnunluk, mutluluk, üzüntü... Garip bir korku kararsızlığımı yendi.

«Cathy,» diye fısıldadı ağabeyim, ancak niçin alçak sesle konuşmaya özen gösterdiğini anlayamıyordum. Carrie duymazdı

bile. Dünyası bizimkinden farklıydı. Yaşamla ölüm arasında sallanıp duruyor, her geçen gün yemek yemeyerek ve yaşama hırsını yitirerek, her geçen gün Cory'ye biraz daha yaklaşıyordu. «Annemiz bilinçli olarak aldattı bizi, Cathy. Babası ölmüş ve aylar sonra vasiyetnamesi okunmuş. Annemizse bizi burada bekleyip çürümeye terketti. Dokuz ay önce daha sağlıklı olabilirdik! Eğer babasının öldüğü gün annemiz kapıyı açsaydı, Cory bugün hayatta olacaktı. Hatta vasiyetnamenin okunduğu gün bile açsaydı...»

Şaşkına dönerek annemizin kazdığı ihanet kuyusuna düştüm. Ağlamaya başladım.

«Gözyaşlarını sonraya sakla,» dedi Chris. Kendi yaşlarını henüz kurutmuştu. «Henüz her şeyi duymadın. Daha kötü, çok kötü... şeyler de var...»

Daha kötü mü? Daha başka ne söyleyebilirdi ki? Annemiz bir hırsız ve yalancı olduğunu kanıtlamıştı. Gençliğimizi çalmış, artık sevmediği bizlerle paylaşmak istemediği bir mirasa konmak uğruna Cory'nin ölümüne neden olmuştu. Mutsuz olduğumuz zamanlar yinelememiz gereken sözleri bize öğretirken her şeyi nasıl da çabucak anlamıştı. Daha o zamanlar büyükbabamıza istediği şeyin olacağını biliyor muydu yoksa? Chris'in kollarına atılıp göğsüne yaslandım. «Başka bir şey anlatma artık. Yeterince dinledim... daha fazla nefret etmek istemiyorum!»

«Nefret... henüz nefretin ne olduğunu anlamaya başlamadın bile. Ama devamını anlatmadan önce şunu iyice kafana sok: Ne olursa olsun buradan gidiyoruz. Tasarladığımız gibi Florida'ya gideceğiz. Güneşi hissedip yaşamımızı en iyi şekilde sürdürmeye çalışacağız. Kişiliklerimizden, yaptıklarımızdan, aramızda geçenlerden asla utanmayacağız; çünkü bunlar annemizin yaptıklarının yanında hiç kalır. Benden önce ölsen bile, buradaki ve tavanarasındaki günlerimizi hep anımsayacağım. Kâğıt çiçekler altında dans edişimizi göreceğim... sen çok zarifsin bense beceriksiz... Tozların, çürüyen tahtaların kokusunun gül kadar güzel olduğunu düşüneceğim. Çünkü sensiz burası bomboş ve sıkıcı olurdu. Aşkın nasıl bir şey olacağını sen öğrettin bana.

«Değişeceğiz, içimizdeki kötülükleri atıp yalnızca iyilikleri saklayacağız. Ama ne olursa olsun üçümüz ayrılmayacağız... hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için... Büyüyeceğiz, Cathy, olgunlaşacağız; fiziksel, ruhsal

ve zihinsel olarak. Ayrıca amaçlarımıza ulaşacağız. Dünyanın tanıdığı en iyi doktor olacağım, sen de Pavlova'yı hantal bir köylü kızı durumuna sokacaksın.»

Aşk sözleri dinlemekten ve gelecek için planlar yapmaktan sıkılmıştım; hâlâ kilitli bir kapının ardındaydık ve ölüm minik bir vücut halinde yanıbaşımda yatıyordu.

«Pekâlâ, Chris, soluk alacak vakit verdin bana. Artık her şey için hazırım. Ve tüm söylediklerin için teşekkür ederim. Ayrıca beni sevdiğin için de... çünkü ben de seni sevip hayran oldum.» Çabucak dudaklarından öptüm ve son darbeyi indirmesini bekledim.

«Gerçekten, Chris, bana söyleyeceğin müthiş bir şey olmalı. Haydi durma. Konuşurken sarıl bana, her şeye göğüs gerebilirim.»

Ne kadar genç ve toydum. Hayal gücüm ne kadar sınırlıydı. Cesaretime ne denli güveniyordum...

Sonlar ve Başlangıç

«Tahmin et bakalım onlara ne demiş,» diye devam etti Chris. «Her ayın son cuması bu odanın temizlenmesini istemediğini onlara nasıl açıklamış?»

Nasıl tahmin edebilirdim? Bunun için büyükanneninki gibi işleyen bir beynim olması gerekirdi. Başımı salladım. Hizmetçiler bu odaya gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ilk haftaların dehşetini unutmuştum.

«Fareler, Cathy,» dedi Chris. Gözleri soğuk ve sert. «Fareler!» Büyükannemizin icat ettiği, çatıda gezen yüzlerce farel Merdivenlerden bu odaya inen zeki fareler... Bu kapıya yiyecekler bırakmaya zorlayan fareler.»

Hizmetçileri uzaklaştırmak için uydurulmuş mükemmel bir masal, dedim kendi kendime bunları dinlerken. Tavanarası gerçekten farelerle doluydu ve merdivenlerden aşağıya iniyorlardı.

«Arsenik beyazdır, Cathy. Beyaz. Pudra şekeriyle karıştırıldığı zaman acı tadını hissetmezsin.»

Başım döndü! Pastaların üstü her gün pudra şekeriyle süslenmiş olarak geliyordu! Hepimiz için birer tane. Artık sepetten üç adet çıkıyordu!

«Ama, Chris, bunların bir anlamı yok ki. Niçin büyükanne bizi yavaş yavaş zehirlemek istesin? Neden bize bir anda öldürecek dozu verip işi bitirmesin?»

Uzun parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp başımı tuttu. Alçak sesle sürdürdü sözlerini. «Televizyondan izlediğimiz eski bir filmi anımsa. Yaşlı, zengin erkekler için pansiyon işleten güzel bir kadın vardı ve onların güvenlerini kazanınca, vasiyetnamelerine adını yazdırıyordu; her gün birer parça arsenik vermeyi de ihmal etmiyordu. Azar azar alınca zararını hemen görmüyorsun ve zamanla kendini rahatsız hissetmeye başlıyorsun. Nedeni kolayca açıklanacak baş ağrıları, mide bozuklukları oluşuyor ve sonunda kişi, örneğin bir hastanede ölünce uzun zamandır hasta olduğu öne sürülüp, saman nezlesinden, kansızlığından, soğuk algınlıklarından söz ediliyor. Eğer ölen kişide ihtiyarlık belirtileri ya da zatürree kuşkusu varsa, arsenik zehirlenmesi doktorların aklına gelmiyor tabii.»

«Cory!» diye haykırdım. «Cory arsenik zehirlenmesinden mi öldü? Annem zatürreden öldüğünü söylemişti!»

«Bize istediği her şeyi söyleyemez mi? Gerçeği söylediğini nereden bilebiliriz? Belki onu hastaneye bile götürmedi. Götürdüyse bile doktorların doğal nedenlerin dışında bir şeyden kuşkulanmadıkları görülüyor. Yoksa şimdiye dek hapse atılmış olması gerekirdi.»

«Ama Chris,» diye itiraz ettim. «Büyükannenin bizi zehirlemesine annemiz izin vermez! O parayı istediğini ve bizleri eskisi kadar sevmediğini biliyorum, fakat yine de öldürmeyi düşünmez!»

Chris başını çevirdi. «Pekâlâ. Bir deney yapalım. Cory'nin faresine pudra şekerli pastadan yedireceğiz biraz.»

«Hayır. Olmaz. Bizi seven ve bize güvenen Miki'ye bunu yapamayız. Cory küçük gri fareyi çok severdi. Chris, başka bir fare yakalayalım. Bize güvenmeyen yabancı bir fare.»

«Haydi, Cathy. Miki ihtiyar ve sakat bir fare, bunu biliyorsun. Kapanlardaki peynirleri kemirdikten sonra kaç tanesi sağ kaldı ki zaten? Üstelik biz buradan ayrılınca Miki tek başına kalacak. Kendini kurtaramaz, bize çok bağlandı.»

Oysa ben onu yanımızda götürmeyi tasarlamıştım.

«Bir de şu açıdan bak, Cathy. Cory daha yaşamaya başlamadan öldü. Eğer bu pastalar zehirli değilse Miki ölmeyecek, o zaman yanımıza alırız, tabii ısrar edersen. Ama emin olmak zorundayız. Carrie'nin yaşaması için emin olmak zorundayız. Ona bir bak hele. Ölmekte olduğunu görmüyor musun? Günden güne yaşamdan uzaklaşıyor. Tıpkı bizim gibi...»

Sakat, minik faremiz ayağını sürükleyerek yanımıza yaklaştı ve önce sevgiyle Chris'in parmağını dişleyip uzattığı pudra şekerli pastayı kemirmeye başladı. Ailesine, dostlarına güvenerek kemiriyordu pastayı. İzlemek içimi burktu.

Bir anda ölmedi. Ağırlaştı, duygusuzlaştı. Daha sonra inlemesine yol açan sancılar başladı. Birkaç saat içinde öbür dünyayı boylamıştı. Pembe parmakları pençe halini aldı, küçük siyah gözleri donuklaşıp yuvalarına gömüldü. Artık anlamıştık... Cory'yi yanımızdan alan Tanrı değildi.

«Fareyi kalan iki pastayla beraber bir kesekâğıdına koyup polise götürebiliriz,» dedi Chris bakışlarını yüzümden uzak tutmaya gayret ederek.

«Büyükanneyi hapse atarlar.»

«Evet,» dedi ve arkasını döndü.

«Chris, sakladığın bir şey var. Söyle nedir?»

-324-

«Sonra... gidince. Şimdilik kusmadan anlatabileceğim kadarını anlattım. Yarın sabah erkenden gideceğiz.» Ellerimi tutup sıktı. «Mümkün olduğu kadar çabuk Carrie'yi doktora götüreceğiz. Tabii kendimiz de görüneceğiz.»

Yaşanması gereken upuzun bir gün. Her şeyimiz hazırdı. Son kez televizyon izlemekten başka yapacak işimiz yoktu. Carrie bir köşede, ikimiz yataklarımızda en sevdiğimiz gündüz kuşağı dizilerini izledik. Sona erince, «Chris ,» dedim. «Bu film-lerdekiler bize benziyor. Hiç evden dışarı çıkmıyorlar. Çıktıkları zaman da onları görmüyoruz, yalnızca yaptıklarını anlatmalarını izliyoruz. Salonlarda, yatak odalarında vakit geçiriyor, mutfakta oturup kahve içiyorlar ya da ayakta durup martinilerini yudumlu-yorlar... ama asla dışarıya çıktıklarını görmüyoruz. Mutlu olacaklarına inandıkları zaman da mutiaka bir bela ortaya çıkıyor.»

Birden odada birinin daha bulunduğunu hissettim. Soluğumu tuttum. Büyükanne yanımızdaydı. Duruşu, zalim, sert, gri gözlerinin bakışı, alaycı, küçümseyen gülümsemesi epey zamandır orada durup bizi dinlediğini gösteriyordu.

Buz gibi bir sesle konuştu. «Dünyadan uzak kaldığınız bu süre içinde ikiniz de ne kadar olgunlaştınız. Yaşamı abarttığınızı sanıyorsunuz, ama yanılıyorsunuz. Doğru tahmin ettiniz. Hiçbir şey beklediğiniz gibi olmaz. Her zaman sonuçta düşkırıklığına uğrarsınız.»

Titreyerek baktık yüzüne. Solgun güneş geceye yol açmak için battı. Büyükanne söylemek istediklerini bitirip dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi. Biz yataklarımıza yığılırken Carrie köşesinde kıpırdamadan oturuyordu.

«Cathy, yenilmiş gibi durma. Yine bizi üzmeye çalışıyordu. Belki onun için hiçbir şey yolunda gitmedi, ancak kaderlerimiz aynı yazılmış değil ki. Yarına bakarken en mükemmelini bulacağımızı düşünmeyelim. Mutluluktan küçük bir parça koparabileceğimizi düşünürsek, düşkırıklığına uğramayız.»

Eğer ufak tefek mutluluklar ona yetiyorsa, ne kadar iyi... Ama bunca yıl bekledikten, umut edip özleyerek yaşadıktan sonra tüm mutluluklara kavuşmak istiyordum! Yaşamımı kendim kontrol edeceğime yemin ettim. Ne kader, ne Tanrı, ne de Chris nasıl davranmam gerektiğini söyleyecekti bana. Bugünden sonra kendi kendimin efendisi olacaktım, istediğimi, istediğim zaman yapacak ve hiç kimseye hesap vermeyecektim. İhtirasların kurbanı olmuş bir tutukluydum. İhanete uğramıştım, aldatılmıştım, yalanlar dinlemiştim, kullanılmıştım, zehirlenmiştim... artık hepsi sona ermişti.

Yıldızlı gecede, ay ışığında annemizin ardından çam ormanlarını geçip buraya gelirken henüz on iki yaşındaydım... ve aradan geçen üç yıl beş ay içinde olgun bir kadın olmuştum. Dışar-daki dağlardan daha yaşlıydım. Tavanarasının verdiği dersler beynime, kemiklerime, etime işlemişti.

Üzüntülü bir günümüzde Chris, incil'e göre her şeyin bir zamanı olduğunu söylemişti. Benim için mutluluk zamanıysa kar-

şımdaydı...

Narin, sarışın Dresden Bebeği neredeydi şimdi? Gitmişti. Çeliğe dönüşmüş porselen gibi yok olmuştu. Yoluna kim ya da ne çıkarsa çıksın her istediğini elde etmeye kararlı biri olup çıkmıştım. Bakışlarımı, başını eğip saçlarıyla yüzünü örtmüş oturan Carrie'ye çevirdim. Yalnızca sekiz buçuk yaşında olmasına rağmen ihtiyarlar gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Ne yemek yiyor, ne konuşuyordu. Bebekevinde oturan minik, tatlı bebeklerle oynamıyordu artık. Bu bebeklerden birkaç tanesi almak isteyip istemediğini sorunca başını çevirmişti hatta.

İnatçı davranışlarıyla Carrie beni yenemezdi artık. Değil sekiz yaşında bir çocuk, dünya yüzünde hiç kimse iradenin gücüne karşı koyamazdı.

Yanına yaklaşıp kucağıma aldım. Kendini kurtarmak için gösterdiği zayıf çabalar sonuçsuz kaldı. Masaya oturup yiyecekleri zorla ağzına soktum ve tükürmek isteyince yutmaya zorla-dım. Süt bardağını kaldırıp sımsıkı kapattığı dudaklarını aralayarak birkaç yudum içirdim. Çok kötü olduğumu haykırdı. Banyoya kadar götürdüm ve karşı koymasına rağmen tuvalet kâğıdı kullanmaya zorladım.

Küvete sokup saçlarını şampuanladım ve birkaç kat kalın elbise giydirdim. Sonra saçlarını fırçalayarak kurutup eskisini andıran bukleler halinde taradım.

Upuzun bekleyiş saatlerinde Came'yi kucağımdan bırakmayıp Chris'le birlikte geleceğimiz için yaptığımız planları fısıldadım kulağına. Florida'nın altın güneşinde sımsıcak yaşayacaktık. Bu arada Chris de sallanan koltuğa oturmuş Cory'nin gitarını çalıyordu: «Dans et balerin, dans et...» Sesi pek de fena sayılmazdı doğrusu. Eğer Carrie şarkı söyleyebilecek kadar kendini toparlarsa bir trio olarak da çalışabilirdik.

Bileğimdeki on dört ayar altın saat herhalde anneme epey pahalıya malolmuştu. Chris'in de pahalı bir saati vardı.Yani pek de parasız sayılmazdık. Gitarımız, banjomuz, Chris'in polaroid fotoğraf makinesi, suluboya resimleri ve babamızın annemize vermiş olduğu yüzükler vardı yanımızda.

Yarın sabah buradan kaçacaktık. Ancak niçin çok önemli bir noktayı atlamışız gibi geliyordu bana?

Birdenbire farkettim, Chris'in de, benim de aldırış etmediğimiz bir nokta vardı. Biz varlığını hissedemeden önce büyükanne kapıyı açıp bizi izleyebiliyorsa, bunu daha önce de yapmış olamaz mıydı? Eğer yaptıysa, planlarımızı biliyordu! Kaçışımızı engellemek için kendince planlar yapmıştır tabii!

Bunu anlatıp anlatmamayı düşünerek Chris'e baktım. Bu kez duraksayamazdı. Kalmak için neden bulamazdı... buna inanarak kuşkularımı açıkladım. Hiç umursamadan gitarını tıngırdatmayı sürdürdü. «Büyükanneyi kapıda görünce aynı şeyi ben de düşündüm,» dedi. «Şu kâhya John'a çok güvendiğini biliyorum. Belki onu merdivenlerin başında bekletebilir. Bırak bekletsin. Bize engel olmaya çalışsın. Hiçbir şey yarın sabah erkenden buradan gitmekten alıkoyamaz bizi!»

Ama büyükanne ve merdivenlerin başında bekleyen kâhya düşüncesi beni rahat bırakmıyordu. Carrie'yi yatağında uyur, Chris'i koltukta gitarıyla baş başa bırakıp veda etmek için yukarı çıktım.

Tavandan sarkan lambanın altında durup etrafıma bakarken buraya ilk çıkışımız canlandı gözlerimin önünde: Dördümüz el ele tutuşmuş hayaletleri andıran eşyalara, her tarafı kaplayan toz tabakasına hayretle bakmıştık. İkizler için salıncak yapan Chris' in canını tehlikeye atarak kirişlere tırmandığını görmüştüm. Onlara okuma yazma öğrettiğimiz sıraların durduğu dershaneye geçtim sonra. Güneş banyosu yaptığımız pis, lekeli şilteye bakmak bile istemedim. Şilte bambaşka çağrışımlar yapıyordu. Chris'le beraber hazırladığımız duvar afişlerine baktım ve ormanın içinde yalnız başına dans eden kendi gölgemi gördüm. Yalnızca bir kez Chris'le vals yapmış ve ona bambaşka bir kişilik kazandırmıştım.

Aşağıdan sesi geldi. «Gitme zamanı, Cathy.» Tekrar dershaneye döndüm ve beyaz tebeşirle kocaman harflerle tahtaya şunları yazdım:

Biz tavanarasında yaşadık, Christopher, Carrie, Cory ve ben, Şimdi üç kişi kaldık.

Tarihi atıp imzaladım. Çatıdaki dershaneye kapatılmış tüm çocukların hayaletlerini yenip geçeceğimize inanıyordum. Gelecekte birinin çözmesi için bir bilmece bırakmıştım.

Miki'yi iki pastayla beraber koyduğu kesekâğıdını cebine yerleştiren Chris son kez tahta anahtarla kapıyı açtı. Büyükanneyle kâhya aşağıdaysa, ölümüne dek savaşacaktık. Ağabeyim iki bavulumuzu da taşıdığı gibi Cory'nin sevgili gitarını ve banjo-sunu da omzuna asmıştı. Karanlık koridorlardan geçip arka kapıya geldik. Yarı uykulu Carrie benim kucağımdaydı. Üç yıl önce aynı merdivenlerden yukarı taşıdığım geceden ağır değildi şimdi. Genç, saf ve toy olduğumuz günlerde annemizin taşımış olduğu aynı bavullardı yine elimizdekiler.

Giysilerimizin altına iki küçük keseye eşit olarak annemizin odasından çaldığımız paraları bölüşüp iğnelemiştik. Birbirimizden ayrıiirsak parasız kalmamayı da sağlamıştık böylece. Bozuk paralar da ikiye bölünüp ağırlıkları eşit olsun diye bavullara yerleştirilmişti.

İkimiz de dışarda bizi nelerin beklediğini çok iyi biliyorduk. Boş yere televizyon seyretmemiştik. Kurnaz, kalpsiz kişiler saf ve toy olanları avlamak için bekliyordu. Biz de genç, zayıf ve yarı hastaydık, ama artık saf ve toy sayılmazdık.

Chris'in kapıyı açmasını beklerken neredeyse kalbim duracaktı. Her an birinin bizi durdurmasından korkuyordum. Chris dışarı çıkıp bize gülümsedi.

Dışarısı soğuk, yerler eriyen karlarla kaplıydı. Yakında yine yağacaktı. Göğün griliği bunu bildiriyordu. Fakat tavanarasmdan daha soğuk olduğunu söyleyemezdim. Ayaklarımın altında toprak çok yumuşak geldi bana. Sert zemin üzerinde yıllarca yürüdükten sonra garipsemiştim doğrusu. John peşimizden gelip bizi geri götürebileceği için henüz kendimi güvencede hissetmiyordum.

Başımı kaldırıp temiz dağ havasını içime çektim. Köpüklü şarap gibi sarhoş etmişti beni. Bir süre Carrie'yi kucağımda taşıdım, sonra yürümesi için yere indirdim. Şaşkın, ne yapacağını bilmez gözlerle etrafına bakıp sendeledi. Aksırıp güzel, minik burnunu eliyle sildi. Bu kadar çabuk mu nezle olacaktı?

«Cathy,» diye seslendi Chris. «Biraz acele edin. Pek vaktimiz yok ve yolumuz oldukça uzun. Yorulduğu zaman Carrie'yi kucağına al.»

Küçük elini tutup yürümeye zorladım onu. «Derin soluklar al, Carrie. Temiz hava, iyi yemekler ve güneş hemen iyileştirecek seni.»

Solgun yüzünü kaldırıp bana baktı. Gözlerinde umut ışığı mı belirmişti? «Cory'ye mi gidiyoruz?»

Cory'nin öldüğünü öğrendiğimiz günden beri ilk kez bir soru soruyordu. En derin özleminin Cory olduğunu bilerek baktım yüzüne. «Hayır,» diyemez, umut kıvılcımını parladığı anda söndü-remezdim. «Cory çok uzaklarda. Babamı çok güzel bir bahçede

gördüğümü anlattığım zaman dinlememiş miydin? Babam Cory' yi kucağına aldı, diye anlatmıştım. Bizi bekliyorlar ve uzun bir süre sonra biz de yanlarına gideceğiz.»

«Ama, Cathy,» diye itiraz etti kaşiarını çatarak. «Ben yanında olmazsam Cory bahçeyi sevemez ki. Ve eğer gelip bizi ararsa, bulamayacak. Nereye gittiğimizi bilmiyor.»

Bağlılığı gözlerimi yaşarttı. Kucağıma almak istediysem de elimden kurtulup arkaya döndü ve terkettiğimiz büyük eve baktı.

«Haydi, Carrie çabuk ol! Cory bizi izliyor... kaçmamızı istiyor. Büyükanne arkamızdan birini gönderip bizi tekrar odamıza hapsetmeden kaçabilmemiz için dua ediyor.»

Kıvrılarak ilerleyen patikada Chris'in ardından hızla yürümeye çalıştık. Tahmin ettiğim gibi bu patika bizi doğruca dört direğin taşıdığı teneke damın altındaki kırık, yeşil bankın bulunduğu tren istasyonuna götürdü.

Dağların tepesinden görünen güneş sabah sislerini kovalamaya başladı. Biz istasyona yaklaşırken gökyüzü garip bir eflatun pembeye bürünmüştü.

«Haydi, Cathy. Eğer bu treni kaçırırsak, saat dörde kadar beklemek zorunda kalırız.»

Oh, Tanrım, kaçırmamalıyız treni! Yoksa büyükannenin bizi yakalayacak vakti olacak!

Posta kamyonunun yanında duran uzun boylu adamı gördük. Şapkasını çıkarınca kıvırcık kırmızı saçları ortaya çıktı. İçtenlikle gülümsedi bize. «Çok erkencisiniz.» dedi neşeyle. «Yoksa Charlottesville'e mi gidiyorsunuz?»

«Evet,» dedi Chris. «Charlottesville'e gidiyoruz.» Ve rahatlayarak bavullarını yere bıraktı.

«Küçük kızınız çok güzel,» dedi uzun boylu postacı eteğime sarılan Carrie'ye bakarak. «Ama bana kalırsa biraz rahatsız gibi görünüyor.»

«Çok hastaydı,» diye onayladı Chris. «Fakat yakında iyileşecek.»

Postacı bu sözlere inanarak başını salladı. «Biletiniz var mı?»

«Hayır ama paramız var.» Sonra yabancılara pek güvenil-meyeceğini anımsayarak ekledi. «Yalnızca tren biletine yetecek kadar.»

«Öyleyse paranızı hazırlayın. Beş kırk beş geliyor.»

Sabah treninde Charlottesville'e doğru yol alırken, tepenin üstünde kurulmuş olan Foxworth Malikânesini gördük. Sonra kuzey kanadının ağır perdeli penceresinde bir hareket dikkatimi çekti. Perdeler aralanıp iri yapılı bir kadının hayali belirince Chris'i dürttüm... bizi arar gibiydi gözleriyle ve kayboldu.

Treni rahatça görebiliyordu, ancak çok iyi biliyorduk ki, içindekileri göremezdi. Buna rağmen ikimiz de koltuklarımıza biraz daha gömüldük. «Bu kadar erken saatte orada ne yapıyor acaba?» diye fısıldadım. «Çoğunlukla yemeğimizi altı buçuktan önce getirmez.»

Acı bir sesle güldü. «Yasak ve günah bir iş yaparken bizi yakalamaya çalışmış olmalı.»

Odaya girip beş olduğunu anlayınca aklından geçenleri öğrenmek isterdim.

Kente gelince Sarasota'ya bilet aldık ve ilk otobüsün iki saat sonra kalkacağını öğrendik. İki saat içinde John siyah arabaya atlayıp trene yetişebilirdi!

«Bunu hiç düşünme,» dedi Chris. «Bizim hakkımızda bilgisi olup olmadığını bilmiyoruz. Büyükanne ona söylemekle aptallık etmiş olur. Ama belki de araştırıp öğrenmiştir.»

Eğer peşimizdeyse, ondan kurtulmak için en iyi yolun sürekli hareket etmek olacağına inanarak eşyalarımızı bir kiralık dolaba bırakıp el ele kentin caddelerinde dolaşmaya başladık. Fox-worth Malikânesi uşaklarının alışveriş yapmak, sinemaya gitmek, dostlarını görmek için geldikleri yer burasıydı. Eğer günlerden perşembe olsaydı herhalde yakalanma korkumuz daha da artacaktı, ama pazardı.

Çarpık çurpuk kesilmiş saçlarımız, üstümüze pek oturmayan giysilerimiz ve lastik pabuçlarımızla başka bir gezegenden gelmise benziyorduk. Ama çevrenizdekiler hiç aldırmadı. İnsan ırkının birer temsilcisi olarak kabullendiler bizi. Bazılarından daha garip sayılmıyorduk demek. Kalabalığın arasına karışmak çok zevkliydi doğrusu.

«Herkesin bu kadar aceleyle nereye gittiğini merak ediyorum,» dedi Chris aynı sözü söylemeye hazırlandığım anda.

Kararsızlıkla bir köşede durduk. Cory bu civarda bir yerde gömülmüş olmalıydı. Mezarını bulup çiçekler koymak isterdim... bir gün tekrar buraya elimizde güllerle gelecek, mezarının başında dua edecektik. Fakat şimdi Carrie'yi daha fazla tehlikeye atmamak için uzaklara, çok uzaklara gitmek zorundaydık. Virgi-nia'dan çıkar çıkmaz onu doktora götürecektik.

Sonra Chris cebinden pudra şekerli pastalarla Miki'nin ölüsünün durduğu kesekâğıdını çıkardı. Ciddi bakışları gözlerime dikildi. Paketi bana doğru uzatıp yüz ifademi incelerken gözleriyle soruyordu: Göze göz mü?

Kesekâğıdının anlamı çok büyüktü. Yitirdiğimiz yıllarımız, öğrenimimiz, dostlarımız, arkadaşlarımız ve gülmek yerine gözyaşlarıyla geçirdiğimiz günlerimiz... Tüm bunalımlarımız, düşkı-rıklıklarımız, yalnızlıklarımız, cezalarımız ve en önemlisi Cory' nin aramızdan ayrılması hep bu küçük paketin içindeydi.

«Polise gidip öykümüzü anlatabiliriz,» dedi Chris bakışlarını benden kaçırarak. «Seninle Carrie'yi yerleştirecek bir yer bulsunlar. Belki yetimhaneye, belki de bir ailenin yanına... Bana ne olur bilmiyorum...»

Benden saklayacağı bir şey olmadığı zaman asla bakışlarını kaçırmazdı konuşurken. Foxworth Malikânesinden çıktıktan sonra anlatacağını söylediği bir konu da vardı üstelik. «Pekâlâ, Chris. Artık kaçtık, onun için anlat. Sakladığın konu nedir?»

Carrie yanıma biraz daha sokulup eteğime yapışırken Chris başını eğdi. Küçük kardeşim çevremizde yürüyen insanları ve hızla giden arabaları ürkek gözlerle izliyordu.

«Annemiz,» dedi Chris alçak sesle. «Anımsıyor musun, babasının sevgisini kazanmak için her şeyi yapacağını söylemişti bir gün. Vasiyetnameye dahil olabilmek için ne söz verdi bilmiyo-

rum, ama hizmetçilerin dedikodularını dinledim. Büyükbabamız ölmeden birkaç gün önce vasiyetnamesine bir ek yapmış. Eğer annemizin ilk kocasından çocuğu varsa, tüm servetini yitireceği gibi o güne dek aldığı paraları, giysileri ve mücevherleri bile iade etmek zorundaymış. Hepsi bu kadar değil; ikinci evliliğinden de çocuğu olduğu takdirde yine her şeyi yitirecekmiş. Ve annemiz bağışlandığına inanıyordu. Oysa ne bağışlamış, ne de unutmuştu büyükbaba. Mezarından bile cezalandırıyor onu.»

Sonuç çıkarmaya çalışırken gözlerim büyümüştü. «Yani annemiz... Büyükanne değil de annemiz mi?»

Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. «ihtiyar kadının yatmadan önce ettiği duayı dinlemiştim. Çok kötü biri olsa da pastalara zehir serptiğine inanmıyorum. Kendi eliyle bize getirirken severek yediğimizi biliyordu ve daha önceleri tatlı yemememiz için sık sık uyarmıştı.»

«Ama Chris, annemiz olamaz. Pastalar gelmeye başladığı zaman o balayı seyahatindeydi.»

Acı, çirkin bir gülüş... «Yaa... Fakat vasiyetname dokuz ay önce okunmuş. Dokuz ay önce annemiz geziden dönmüştü. Ve büyükbabamın serveti yalnızca ona kalıyordu. Büyükannenin kendi parası var. O yalnızca her sabah sepeti getirdi.»

Sormak istediğim bir sürü soru vardı, ancak Carrie bana sokulmuş dikkatle yüzüme bakıyordu. Cory'nin doğal olmayan nedenlerden öldüğünü bilmesini istemiyordum. Sonra Chris kanıt-tann bulunduğu paketi elime tutuşturdu. «Karar senin. Sen ve sezgilerin hep doğruydu... Eğer seni dinleseydim, Cory bugün hayatta olacaktı.»

Sevgiden oluşan nefret kadar acısı yoktur. Beynim intikam çığlıkları atıyordu. Evet, annemle büyükanneyi hapishanede parmaklıkların ardında görmek istiyordum. Tahammüden cinayet işlemekle suçlanacaklardı. Bizim gibi kilit altında tutulup kendileri gibi katiller, esrarkeşler ve sokak kadınlarının dostluğuna kalacaklardı yalnızca. Hapishane grisi giysileri olacaktı. Annem haftada iki kez berbere gidemeyecek, güzellik salonlarını unut-

mak zorunda kalacaktı. Yitireceği mücevherleri, kürkleri, sıcak ülkelere yaptığı geziler onu çok üzecekti! Büyük kuğu yatakta onunla sevişecek genç, yakışıklı, kendisini seven bir kocası olmayacaktı.

Tanrı'nın bulunması gereken yere, gökyüzüne baktım. Cezalandırma görevini ona bırakabilir miydim?

Bu güç kararın yalnızca bana bırakılması haksızlıktı. Ve niçin? Acaba Ohris yaptıklarının tümünü bağışlayabiliyor muydu? Hatta Cory'nin ölümünü bile? Böyle bir anneyle babanın onu istemeden cinayet işlemeye zorlayacağına mı inanıyordu? Dört çocuğumu öldürmeme neden olacak kadar çok para var mı

dünya yüzünde?

Babamın ölümünden önceki yaşantımız canlandı gözlerimin önünde. Arka bahçemizde neşeyle güldüğümüz günleri anımsadım. Denizde yüzerken, tekneyle dolaşırken, dağlarda kayak yaparken gördüm kendimizi. Ve annem mutfakta en sevdiğimiz yemekleri hazırlıyordu.

Evet, annemin öz annesiyle babası bizlere olan sevgisini öldürecek yolları çok iyi biliyorlardı. Acaba Chris öykümüzü polise anlattığımız zaman resimlerimizin tüm gazetelerde yayınlanacağını mı düşünmüştü? Ünlü olmak yitirdiklerimizi geri getirecek miydi? Özel yaşamımız, beraber olma isteğimiz ne olacaktı? Öç almak uğruna birbirimizden ayrılabilir miydik?

Tekrar bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Buradaki önemsiz oyuncuların senaryolarını Tanrı yazmıyordu. Yaşadığımız her günle, söylediğimiz her sözle, belleğimize kazıdığımız her fikirle biz kendimiz yazıyorduk. Annemiz de kendi senaryosunu yazmıştı. Oldukça da hüzünlüydü.

Bir zamanlar her bakımdan mükemmel olduklarına inandığı dört çocuğu vardı. Şimdi hiçbiri kalmamıştı. Bir zamanlar bu çocuklar onu sever ve harika bir insan olduğunu düşünürlerdi. Bundan sonra çocuk sahibi olamayacaktı. Paranın sağlayacağı yaşama duyduğu tutku, sonsuza dek babasının vasiyetine eklediği nota sadık kalmasını emredecekti.

Annemiz yaşlanacaktı; kocası ondan çok gençti. Yalnızlık çekeceği günler gelince başka türlü davranmış olmayı isteyecekti. Beni kollarına almak istemese bile, Chris ve belki de Carrie için boşluğa uzanacaktı kolları... Ve mutlaka bir gün bizim sahip olacağımız bebekleri isteyecekti.

Bir otobüse atlayarak bu kentten kaçıp güneye, kişiliklerimizden birini yaratmak için gidiyorduk. Annemizle tekrar karşılaşınca —evet kader bunu sağlayacaktı— dimdik gözlerinin içine bakıp başımızı çevirecektik.

En yakın çöp kutusuna attım kesekâğıdını. Miki'ye veda edip yaptıklarımız için bizi bağışlamasını söyledim.

«Haydi, Cathy,» dedi Chris elini uzatarak. «Olanlar oldu artık. Geçmişe elveda, geleceğe merhaba de. Vakit kaybediyoruz boş yere. Her şey bizi bekliyor.»

Canlanmamı, özgürlüğümü hissetmemi sağlayan sözler! İntikam duygularını unutacak kadar özgür! Gülerek koştum ve elini tuttum. Carrie'yi kucağına alıp solgun yanağını öptü. «Hepsini duydun mu, Carrie? Kış boyu çiçeklerin açtığı bir yere gidiyoruz. Daha doğrusu bütün yıl çiçekler açıyor. Gülümsemek gelmiyor mu içinden?»

Gülmeyi unutmuşa benzeyen dudaklarında uçuk bir gülüş dolaşıp kayboldu. Ama şimdilik yeterliydi.

Sonsöz

Üzerine yaşamlarımızı kurduğumuz çocukluk yıllarımızı anlatmayı rahatlayarak bitiriyorum.

Foxworth Malikânesinden kaçtıktan sonra, kendi yolumuzu kendimiz çizdik ve amaçlarımıza ulaşmak için çalışıp didindik.

Yaşamımız daima fırtınalıydı, ama Chris de ben de bu savaştan galip çıktığımızı anladık. Carrie içinse bambaşkaydı. Cory'siz bir yaşam sürmesi için ikna edilmesi gerekiyordu.

Bundan sonraki yıllarımızsa başka bir öykü.

Milyonlarca insanı büyüleyen olağanüstü bir roman

Bencil ve zalim bir anne tarafından yaşadıkları dünyadan kopartılıp bir çatıya kilitlenen dört masum çocuğun yaşamlarına egemen olan garip, karanlık korkularla dolu tutku ve dehşetin öyküsü tüm dünyada okurları adeta tutsak etti.

Bugüne dek tüm eserleri 85 milyondan fazla satan V.C.Andrews Çatı adlı ilk yapıtıyla büyük bir çıkış yapmış ve biranda milyonların sevgilisi olmuştur.